

Непогръбено удоволствие:
загъхана, забавна, изненадваща история...

— Брент Уийкс —

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ЗА ЧЕСТТА НА КРАДЕЦА

ДЪГЛАС ХЮЛИК

ДЪГЛАС ХЮЛИК ЗА ЧЕСТТА НА КРАДЕЦА

Превод: Владимир Зарков

chitanka.info

ЧЕСТТА МОЖЕ ДА ТЕ ПОГУБИ.

Смъртта дебне зад ъгъла. Идрека е опасен град. Нужни са сръчни ръце и зорки очи, за да оцелееш по неговите улици. За щастие Дрот има и едното, и другото. От години принадлежи към сродниците — банди крадци и убийци, които вилнеят от пристанищните бордеи до най-изисканите квартали. Надушва и премахва отрано неприятностите и припечелва с контрабаса на реликви.

Но когато главатарят му заповядва да открие кой притиска онези, които са под негова закрила, Дрот се натъква на много по-голяма загадка. Има една книга — реликва, с която искат да се сдобият твърде опасни хора. Книга, която може да повали императори и да съсипе подземния свят на престъпниците.

Книга, която сега пари ръцете на Дрот...

„За честта на крадеца“ е неподправено удоволствие: задъхана, забавна, изненадваща история в запомнящ се свят, богата на великолепни образи. Такива истории ви напомнят защо обичате да четете. О, да, по дяволите, имаме си нов талант, влязъл в играта. Прочетете тази книга. Сериозно — прочетете я!

Брент Уикс, автор на бестселъри в класацията на „Ню Йорк Таймс“

*На Джейми, която вярваше дори когато аз не вярвах. В памет на моя баща Николас Хюлик, който ми четеше и никога не казваше „не“, когато идваше редът на друга книга.
Липсваш ми, татко.*

1

Ател Хилежа не се хилеше. По-точно изобщо не му беше до веселие. Нямахме как да е иначе след цяла нощ изтезания.

Приклекнах до него. Той беше гол, с вързани върху бъчва ръце. Тялото му висеше отпуснато зад бъчвата. Стараех се да не поглеждам кървавите останки от китките и ходилата му.

— Ател... — Контрабандистът не помръдна. Потупах го по потната буза. — Ей, Ател.

Клепачите му трепнаха. Сграбчих го за косата и вдигнах главата му, за да ме вижда. Не знам дали лицето ми издаваше съчувствието и съжалението, които изпитвах, но какво да направя? Не съм длъжен да харесвам онова, което понякога се налага да върша. Пак го повиках.

Очите му се отвориха, погледът му блуждаеше из сумрачната стая. Изчаках да ме забележи и накрая той ме различи в светлината на свещите.

— Дрот?... — успя да измънка.

Явно му беше трудно да види ясно лицето ми.

— Хилеж, искаш ли да ми кажеш нещо?

— Кво?...

Клепачите пак се отпускаха. Разтърсих главата му.

— Ател!

Тъмните очи се ококориха и ме зяпнаха трескаво. Наведох се, за да го гледам отблизо, мъчех се да задържа вниманието му.

— Къде е ковчето? — попитах.

Той опита да преглътне, но се задави.

— Вече ти казах. Ще ти го донеса, само че...

— Щом ще ми го носиш, защо ме накара да те гоня из половината град? Защо трябваше да те докопам чак в лодката, с която се канеше да отплаваш в залива? Хилеж, ти май не играеш честно.

Той завъртя глава и се ухили, немощно.

— Дрот, нали знаеш, че не бих посмял да те преметна...

— Само че направи тъкмо това. — Почуках по един потрошен пръст и той изохка. — Каза ми преди малко, забрави ли? — Оставих го да помисли за болката и за причината да си признае първия път. — Ател, ти ме постави в неприятно положение. Имам купувач, но нямам ковчеже, което да му дам. Цапаш ми доброто име. И ме ядосваш. Затова или ще ми кажеш къде да намеря ковчежето, или ще се върна при тебе, след като моите хора те направят по-сговорчив.

Виждах, че се двоуми. Погледът му се размъти, челюстта му потрепваше, докато спореше безмълвно със самия себе си. Ако Ангелите наистина бяха милостиви, биха го оставили да забрави ината си. Аз клечах до онова, което бе останало от Ател, с надеждата, че всичко ще свърши ей сега.

Но когато мислите на Ател се обърнаха отново към околния свят, веднага познах, че тази нощ Ангелите не са на моя страна. Въпреки изтърпените мъки окаяникът ме изгледа злобно и завъртя глава едва забележимо.

Изправих се.

— Трябва да знам на кого го е продал. Трябва ми име.

— Ще изкопча името, нямай грижа — обеща глас от тъмнината в склада.

Трошача влезе в осветения кръг, двамата му помощници бяха зад него. Единият носеше кофа морска вода.

Мъчителят беше по-нисък дори от мен, затова пък плещест. Можеше да се каже, че няма шия. А пръстите му бяха дълги и гъвкави като на художник; непрекъснато ги огъваше и ставите им припукваха. Трошача застана до мен. Усмивката му беше жестока, гладна.

— Вече е на ръба. Още малко и ще започне да дърдори като пияна курва.

Онзи с кофата пристъпи напред и я лисна върху Ател, който се задави и кресна, щом солената вода заля осакатените му ръце. Аз се извърнах, а другият помощник започна да рови в наредените инструменти за мъчения.

— Кажи ми когато е готов. — Гласът ми прозвуча дрезгаво. — Ще чакам отвън.

Смехът на Трошача ме изпроводи чак до вратата на склада. Примигтах изненадано, когато слънцето огря лицето ми. Нима се зазоряваше? Присвих очи в мекото сияние, което сякаш бликаше от

всяка кула и сграда в столицата на империята. Идрека май се стараяше да изглежда мирно и безметежно в тази светлина, но аз познавах града толкова отдавна, че нямаше как да ме заблуди.

Деган Бронзовия се беше облегал на стената в дълбокия вход отсреща. Отидох при него.

— Нещо ново? — попита той.

— Нищо след предишния път. — Махнах с ръка на изток. — Откога е светло?

— Отскоро. — Прозя се. — Колко ще се проточи?

И аз се прозях неволно, стана ми неприятно.

— Де да знам.

Деган изсумтя и се облегна по-удобно. По-висок от мен с почти две глави, светлокож и рус, с яки рамене и стройно тяло, той като че ли запълваше цялата дълбока рамка. Донякъде се дължеше и на дрехите му — на разкопчания свободен дълъг кафтан от зелен лен, под който се виждаха жакет и бричове с цвят на мед. И на широкополата шапка. Но той си беше внушителен и сам по себе си. Излъчваше нехайна увереност, заради която хората го заобикаляха и по най-претъпканите улици. Разбира се, за това помагаше и мечът на колана му, по чиято ножница изпъкваха бронзовите украшения. По меча се познаваше, че е от Ордена на деганите, старо братство на наемници от още по-стар град. В онази подобрена компания от платени бойци не приемаха човек, който още не се е прославил.

Седнах на стъпалото и извадих от окачената на шията ми торбичка две семена ахрами. Овални, колкото кокалче на пръст и потъмнели от печенето. Потърках ги с пръсти, за да попият малко пот. Откъм ръцете ми се разнесе остра лютива миризма с лек дъх на канела, пръст и пушек. Ароматът стигаше, за да се ускорят ударите на сърцето ми.

— Закуска — каза Деган.

Вдигнах глава и го погледнах.

— Какво?

— Дължиш ми закуска.

— Тъй ли?

Той ме изгледа кисело и мълчаливо изпружи три пръста.

— А, да... Е, заслужи си я.

Деган изсумтя. Когато най-после издирих Ател Хилежа, го придружаваха трима мъже. По-точно — трима здравеняци. За мен щяха да са непреодолимо препятствие. За Деган бяха само кратко досадно занимание. Ако не беше той, нямаше да си тръгна жив от онзи площад, а Ател още щеше да се хили.

— Благодаря — добавих.

Не се случваше често да кажа тази дума на приятеля си, защото той не копнееше да я чува. Толкова отдавна кръстосвахме заедно по тези улици, че бяхме надживели подобни думи и жестове.

Деган сви рамене.

— Нямах много работа снощи. Трябваше да се поразкърша.

Усмихнах се и тъкмо лапнах семената, когато чух от склада приглушен писък. И двамата огледахме улицата, но нямаше кой да чуе виковете на Ател — или поне никой нямаше желание да провери какво става. Потръпнах в тишината, която се възцари отново.

Канех се да посмуча семената, за да се насладя на забързания си пулс, но сега ги схрусках направо. Те наситиха езика ми със сладкогорчивия си вкус. Сдъвках ги припряно, глътнах и зачаках да ме раздрусат.

Поддействаха бързо както винаги. В един миг бях изцеден и почти задрямал, а в следващия кипях от бодрост. Смъкнаха се паяжините, които висяха в ума ми от часове, вече бях нащрек. Изчезна сковаността в гърба ми, нямаше го и все по-силното напрежение зад очите ми. Умората си я имаше — знаех, че ще мине доста време, преди отново да тичам презглава из града, но не се чувствах смазан. Седнах поизпъчено и размърдах рамене, за да не се схващат. Главата ми пак работеше както трябва, сърцето ми биеше равномерно, очите ми бяха зорки.

Разтръсках торбичката, преди да я пъкна под ризата си. Оставаха само няколко семена. Трябваше да попълня запасите си.

Продължихме да чакаме. Стори ми се, че чух още няколко писъка, но градът вече се будеше шумно, а и виковете звучаха по-слабо.

Бодростта от ахрами тъкмо започваше да избледнява, когато един от хората на Трошача излезе да ме повика. Докато вляза в склада и застана до мъчителя, настроението ми вече не беше никак благо.

Трошача си миеше ръцете до лактите в голяма кофа, сложена върху сандък.

— Е? — попитах.

— Измъкнах едно име за тебе.

— Кое?

— Чудно колко е приятна водата след такава дълга нощ. — Той кимна към кофата. — Сгорещявам се, като обработвам някого толкова време. — Изглежда ме лукаво. — Човек се учи да цени простичките радости, не мислиш ли?

Замълчах си. Ясно ми беше накъде бие, но нямах намерение да го улеснявам.

— Също като мангизите — не мирясваше Трошача. — И те са една от простичките радости.

— Тъй ли?

Той закима.

— Ако искаш нещо, даваш мангизи на някого и получаваш нещото от него. И колкото по-силно искаш нещото, толкова повече мангизи даваш.

И аз кимнах. Както се бях досетил, Трошача напираше да ми измъкне още пари.

— Да, съвсем простичко е — съгласих се. — Само че ние с тебе уговорихме цената предварително.

Трошача постоя, опрял ръце на кофата. Забелязах, че водата има бледорозов оттенък.

— Проточи се повече, отколкото очаквах — каза той делово. — А щом трябваше да го тормозя цяла нощ, значи името струва много. Не ми се вярва, че Ател мълча толкова дълго само от тъп инат. — Разбърка водата с пръст. — Ако искаш да чуеш какво изкопчих, ще дадеш още мангизи.

— Иначе?

— Иначе името си остава в главата ми, а Ател вече няма да каже нищо на никого.

— Ясно.

— Схватлив момък си ти — подсмихна се Трошача и наведе глава към кофата, за да си измие лицето.

— Схватлив съм, да — потвърдих, стиснах го за врата и натиках главата му във водата, а с другата си ръка хванах кофата, за да не се

обърне.

Не че съм против да се пазаря наново. Случва се често, когато имаш вземане-даване с хора като Трошача. В нашия занаят всеки се мъчи да напълни джоба с още няколко монети. Но има добър начин да го правиш, има и лош, при който обикновено се чува многозначителната думичка „иначе“.

Дори под водата Трошача си оставаше гласовит. Помощниците му дотичаха. Хвърлих им само бегъл поглед и им обещах:

— Който ми посегне, гушва букета.

Те се заковаха на място, разколебани от заплахата, но и подтиквани от дълга към господаря си. Ту се блещеха към мен и Трошача, ту се споглеждаха.

Знаех, че са ми в кърпа вързани, още щом се подвоумиха.

— Чупката!

Но те не помръдваха. Вторачих се в очите на по-едрия.

— Вие двамата да не сте гламави? Не знаете ли *кой* съм аз? Чупката, казах!

Онзи наведе глава и се извърна. Другият обаче измери с поглед разстоянието до мен. Озъбих му се.

— Хайде бе, паленце! — предизвиках го. — Ела да си опиташ късмета.

Той се разкара.

Трошача се боричкаше все по-немощно. Вдигнах главата му над водата, колкото да видиша за миг, и пак я натиках в кофата. Почаках и повторих същото. И отново. Накрая го пуснах и се отдръпнах.

Трошача полегна на хълбок и разля кофата върху себе си. Кашляше до гърчове. Приклеках и му взех кинжала, докато бълваше вода и стомашен сок.

— Името — настоях, щом кашлицата спря.

— Шибаняк... — изграчи той.

— Това не е име. — Натиснах с ботуш главата му в повърнатото. — Опитай пак.

Трошача се задави и след малко го оставих да се търкулне встрани.

— Йоклаудия — каза той дрезгаво. — Името е Йоклаудия.

Извих вежда. Звучеше старовремски. По улиците не срещам жени с такова име.

— И коя е тя?

Трошача се разкашля отново. Побутнах го с носа на ботуша.

— Коя е тя, питам?

— Де да знам. Ател не каза.

— А какво я свързва с Ател? Тя ли е купила ковчежето?

— Не знам. Може би.

— Къде е тя?

Той само завъртя глава.

— Ами ковчежето? Научи ли къде е то?

Трошача се надигна на четири крака. Ръцете му още трепереха, но с всеки миг си връщаше силите.

— Каза само, че трябвало да направи някаква размяна. Май му дошло изневиделица.

— И е използвал *мое*то ковчеже за тази размяна?

Трошача кимна.

Какъв мръсник беше Ател...

— Срещу какво го е разменил?

— Откъде да знам, по дяволите?! — Вече имаше сили да се ядосва. — Говно такова... Знаеш ли как ще се разправят моите побратими с тебе?

Опрях кинжала в бузата му. Трошача се смръзна, извил очи към стоманата. Кинжалът беше остър — изкара му кръв и без да натискам.

— Дори не си помисляй да започваш вражда — предупредих го. — Опита се да изкрънкаш още мангизи и аз ти се опрях. Край на историята. — Смъкнах острието към шията му. — Но ако толкова искаш да забъркаш и другите мъчители, не само ще вбесиш мен, но и на Нико няма да му хареса. А аз знам, че не искаш *той* да ти се разсърди за нещо.

Щом чу името, Трошача пребледня. Никодемус Алудрус беше всеизвестен с гадния си нрав, особено когато си наумеше, че някой го е прецакал. Опитът да бъде праметнат не означаваше непременно, че това засяга Нико, но понякога моите и неговите интереси съвпадаха. Този път не беше така, но нямах намерение да споделям подробностите с Трошача.

— Е, спогодихме ли се? — попитах й Трошача кимна съвсем леко заради кинжала до гърлото му — Щом е тъй, добре.

Оставих го да се съвземе и отидох да видя как е Ател. Дори ако имах съмнения трябваше ли да се отнесе толкова грубо с Трошача, щяха да се изпарят в мига, когато видях какво е останало от Хилежа. Мъчителят и помощниците му го бяха обработили навсякъде и по тялото му едва ли имаше местенце, което да не е разкъсано, накълцано или осакатено по друг начин. Гадеше ми се от гледката. Отгоре на всичко Ател още беше в съзнание... и ме зяпаше.

Потиснах напъните на стомаха си не заради контрабандиста, а за да не зарадвам Трошача. Вдишах дълбоко, пригладих мустаците и брадичката си и пристъпих към бъчвата.

В накъсаното дишане на Ател се чуваха влажни хрипове. Едното му око беше подуто, но другото ме следеше, докато прикляках до него. Очаквах да различа в това око омраза, гняв или безумие, но не и спокойствие. Не беше тъпото безразличие на потреса или мудността на изтощението, а кротка безметежност. Потръпнах пред този поглед.

И проумях, че с Ател Хилежа е свършено. Нямах какво друго да му направим, за да го подтикнем към словоохотливост. Той не искаше да ни каже нищо преди смъртта си. Името Йоклаудия се бе изплъзнало от устата му неволно и случката нямаше да се повтори.

Внимавах да не опра колене в опръскания с кръв под. Клепачът на здравото око се затвори бавно и пак се надигна. Чак след миг-два се сетих, че контрабандистът ми намигна.

Посегнах към ножа си, но си спомних, че държа кинжала на Трошача. Ател проследи движението на ръката ми и пак се вторачи в мен. Ухили се, преди да му прережа гърлото.

Отдръпнах се към Трошача и помощниците му. Единият бе напълнил пак кофата. Мъчителят бе съблякъл изцапаната си с повърнатата риза и по кожата върху възлестите му мускули се виждаха избледнели стари белези.

— Това си беше тъпотия — отбеляза Трошача и огъна пръстите на едната си ръка назад, докато изпукаха.

Аз си мълчах, само отпуснах ръка върху дръжката на рапирата си и я обърнах леко, за да отрази светлината. Нищо повече от перчене — не бях чак такъв майстор, че да се справя и с тримата наведнъж. Ако имах късмет, можех само да ги държа настрана, докато крещя на Деган да ме отърве. Трошача се засмя.

— Настръхнал си, а? Има защо. Но аз говоря не за тъпотията с кофата, а за оня, дето го превърна току-що в мърша. Нямах нужда да го затриваш, можех да измъкна още нещо от него.

— Той нямахше да каже нито дума.

— Така си мислиш. Щеше да проговори накрая. Закла го напразно.

Нямах намерение да му обяснявам какво открих в погледа на Ател. Трошача се наслаждаваше прекалено много на занаята си и не би признал, че има инат, който не е способен да прекърши.

— Просто разчистете тук и се погрижете да намерят трупа.

Мъчителят се намръщи, но кимна. Когато след ден-два някой се натъкнеше на трупа на Ател, щеше да установи, че безименните му пръсти липсват. На уличен език това означава: „Този предаде своите“. Преди доста време имперските палачи отрязвали палците на крадците, за да ги бележат като престъпници. Сега престъпниците режат пръсти на своите, за да ги бележат като изменници. Кой би могъл да твърди, че не се учим от изисканото общество?

Отместих се, за да отидат при трупа. Взрях се още веднъж в тях, за да се уверя, че няма да ми скочат, и се върнах на мястото, където с Трошача си поприказвахме толкова приятелски. Вещите на Ател още бяха струпани на пода. Малко вода от разлятата кофа се бе просмукала и в тях. Въздъгнах и вдигнах влажната купчинка.

Тримата бяха взели фенера. Имаше една-единствена свещ наблизо, залепена върху сандък. Наредих нещата на друг сандък и се подвоумих, докато гледах свещта.

Да виждаш нощем по-добре от всяко друго същество, освен може би котките си има и добри, и лоши страни. В тесните улички, по покривите, при дебнене в мрака този дар, който получих от пастрока си Себастиан, беше скъпоценен. Но тази свещ можеше временно да ме заслепи и да ми попречи.

Не исках и да се издавам. Нямах желание да обяснявам защо разглеждам вещите на Ател на тъмно. Най-доброто предимство е онова, което криеш от останалите. Не бях срещал друг с нощно зрение, освен Себастиан, но и той се отказа от дарбата си в нощта, когато извърши ритуала, за да я прехвърли на мен. Оттогава минаха десетилетия, а само трима научиха, че мога да виждам в тъмното. Не бих и помислил да прибавя Трошача към доверениците си.

Може и да ми беше по-удобно да отида настрана, за да огледам всичко в бледото кехлибарено сияние на дарбата си, но точно тук и сега нямаше да рискувам.

Преместих свещта до нещата на Ател. Не ги бях разгледал старателно, защото се надявах да чуя от устата на контрабандиста отговорите, които исках. Но научих само едно име, а трупът на Ател вече изстиваше... Изстисках мокрите дрехи и потърсих тайни джобове, проверих ботушите за скривалища в подметките. Нищо. В кесията имаше малко монети — три медни сови и един сребърен ястреб. Имаше и очукан оловен ромб. Разпознах в него старинен поклоннически жетон. Виждаха се трите печата с трите символа на императора, по един за всяко от неговите сменящи се възплъщения. Първият притежател на жетона бе извървял целия имперски път на поклонниците, а това никак не е лесно, защото дължината му е почти хиляда мили. Войните по границите и указ на императора са променили маршрута оттогава, затова тези жетони са рядкост. Пуснах монетите в кесията, за да ги намерят хората на Трошача, и прибрах жетона в джоба си.

И вещите в торбата на Ател не ми вършеха работа — лула, две счупени тънки свещи, кожена кесия за пушачи и парче мухлясало сирене. За да не пропусна нещо, разглобих лулата и натроших сиренето, изсипах и кесията върху сандъка. В лулата нямаше нищо, освен нагар, сиренето беше старо и изсъхнало. А в кесията имаше ситно нарязан тютюн и три дълги усукани фитила от хартия за палене на лулата.

Обърнах торбата наопаки, опипах я отвътре и разпорих шевовете за всеки случай.

Нищо.

По дяволите...

Опрях лакти на сандъка и се загледах в сумрака на склада. Зад мен хората на Трошача ругаеха, докато местеха непохватно нещо — вероятно трупа на Ател. Някой подвижна името ми — беше Деган.

— Тук съм — отвърнах.

Чувах го да върви между бъчвите и сандъците, после видях и местещ се кръг светлина. Явно бе взел един от фенерите на Трошача. Примижах и се обърнах, но въпреки това очите ми засмъдяха от

светлината. Оказа се, че в склада е било достатъчно тъмно, за да се появи нощното ми зрение, макар че имаше и свещ наблизо.

— Какво научи? — попита Деган.

— Едно име. — Мигах често и след още един огнен пристъп на болка очите ми се нагодиха към нормалното зрение.

— Йоклаудия.

— Старовремско име — отбеляза той.

Кимнах.

— Познаваш ли жена с това име?

— Не.

Кимнах повторно. Не се бях надявал да чуя друго.

Деган чакаше, аз си мълчах.

— Каж ми, че това не е единственото, което си научил — промърмори той накрая.

— Само това е.

Деган остави фенера на сандъка и си потърка носа.

— Защо винаги е така при тебе? Защо никога не става лесно?

— Може би такъв ми е късметът. — Свих рамене. Той не се усмихна. Въздъгнах и взех фенера. — Да вървим, миризмата тук е... — Смръзнах се. — Проклет да съм!

Ръката му помръдна към дръжката на меча.

— Какво има?

Върнах фенера на мястото му и се наведох към сандъка. Сред гънките на единия фитил едва се различаваше знак.

Взех фитила и внимателно развих хартията. Играта на сенките не ме бе заблудила. Сред множество драсканици бе изписан символът *пустос* — „реликва“. А до него беше ръбестият символ *имус* — съкращение за „император“.

Деган също се наведе и надникна над рамото ми. Подсмихна се.

— Да, такъв ти е късметът.

2

Вдигнах ивицата хартия пред лицето си, отдалечих я малко и я завъртях така, че слънцето зад мен да я осветява по-добре. Беше широка колкото средния ми пръст и малко по-дълга от ръката ми до китката. По лявата ѝ половина бяха нанесени с тънък писец разни линии, точки, чудати ъгли и извивки, другата част беше празна. Знаците *micinos* и *ичус* бяха вмъкнати сред останалите драсканици, които приличаха на следи от буболечки.

— Количка — прозвуча гласът на Деган вдясно от мен.

Погледнах пред себе си — оставаше ми крачка, за да се блъсна в количката на някакъв пекар. Дръпнах се настрана и въпреки това закачих ъгъла ѝ с хълбока си. Хлебчета и кифлички подскочиха върху количката, а пекарят ми се озъби и провери недоверчиво дали не съм задигнал нещо.

— Изненадан съм, че не ме остави да налетя върху тази проклетия — казах на Деган, докато разтривах удареното място.

— Искаше ми се, но си рекох, че няма смисъл да съсипвам стоката на пекаря, за да се развеселя.

— Нали знаеш, че има поговорка за приятели като тебе?

Деган се засмя.

Бяхме в квартала Дългите тухли. Малкото пристанище и складовете му бяха останали на десетина пресечки зад нас. Още се долавяше дъх на море, но надделяваха по-земните миризми на квартала — мръсен калдъръм, потни работници, забързани жени, тръгнали към обществените чешми. И уханието на топъл хляб, разбира се. Хлапета заобикаляха тичешком колички и се завираха в краката на хората, за да внесат още по-голяма бъркотия в сутрешната блъсканица. Забелязах, че поне всяко четвърто дете не търчи безцелно — отмъкваша по някоя дреболия, режеха и прибираха кесии или набелязваха жертви за по-възрастните си партньори.

Оттук започваше територията на Нико, а значи и моята; откривах познати сродници на всяка крачка. Тук една „кръцла“, която режеше

кесии с малкото си ножче и сръчните си ръце. Там един „опашкар“ с дълго наметало, под което криеше мечовете, свалени от коланите на други мъже. Отсреща едно „плямпало“, което бълваше убедителни измислици, за да подлъже доверчивите. И още какви ли не хитреци. Навсякъде се виждаха и „майстори на чернилката“ с купички за подаяния и фалшиви рани, които показваха на минаващите балами. Някои сродници ми кимаха незабележимо или ме поздравяваха с прикрити жестове. Повечето не се откъсваха от заниманията си. И аз постъпвах като тях.

Деган се прокашля и каза:

— Е? — И посочи хартиятката в ръката ми.

— Нищичко не проумявам. — Сгънах листчето и го пъхнах в кесийката със семената. — Може да е някакъв шифър. По дяволите, може и да е просто фитил за лула.

— Фитил, на който случайно е спомената имперска реликва? Странно съвпадение.

— Написано е „император“ и „реликва“. Това не означава непременно „имперска реликва“.

Мълчанието на Деган беше достатъчно красноречиво.

— Е, да — признах накрая. — И аз не вярвам в такива съвпадения, но това, което наистина не се връзва, е...

— Искаш да кажеш, че все нещо в тази история се връзва, така ли?

— Това, — което наистина не се връзва — повторих натъртено, — е самият Ател. Защо мълча толкова упорито под ножа?

— А, това ли имаш предвид?

— Да.

Да тършуваш за реликви си е доста опасно. Империята никак не се радва на онези, които опитват да откъсват светините ѝ, и не проявява снизхождение към тях, когато ги спипа да го правят. Това престъпление все пак не се смята за толкова тежко като опита да убиеш самия император, но се наказва по-строго от оскверняването на имперско светилище. Онези сродници, които се занимаваха с такива сделки, знаеха какво им се пише, ако ги заловят.

Затова рядко си опитвах късмета в тази търговия, но Ател я бе превърнал в същинско изкуство. Беше се прочул с хитрините си да крие молитвени свитъци в наденици, да покрива със зехтин светената

вода и да носи на главата си обреден пояс, навит като чалма. Пак той бе изгорил трактат за божествената същност на императора, написан преди четири столетия, та да не го намерят при обиска имперските верски копои — Покаяните братя. Ател не се плашеше дори ако го притиснеха в ъгъла, но и не рискуваше живота си напразно. Умееше да се примирява с дребните загуби, за да не пострада още по-зле. Тъкмо затова не разбирах какво го бе накарало да се инати на Трошача толкова дълго.

— Защо Ател мълча? — зачудих се на глас. — Какъв смисъл имаше?

— Заради пари? — предположи Деган.

Завъртях глава.

— Реликвата в ковчежето наистина струва много пари, но Ател си знаеше, че е мърша, още щом го сгасих. Защо да си трае, щом му е ясно, че няма да доживее да се порадва на мангизите?

— От злоба спрямо тебе? — предложи нова догадка Деган.

— Това пък защо?

— Щом е знаел, че ще го очистиш, защо да ти казва нещо? Щом с него бездруго е свършено, може да е решил да ти натрие носа за последен път.

— Това не му беше присъщо — усъмних се аз.

— Дрот, нравът на хората се променя неузнаваемо под ножа.

— Може и да си прав, но Трошача се постара достатъчно да пречупи обикновен инат. Такава болка не се търпи заради дребнава злоба.

— Дребнавите злобари могат и да я изтърпят.

Спомних си отново как Ател ме гледаше накрая и промърморих:

— Хич не му беше до това.

Деган въздъхна.

— Добре де. Ами ако е проявил вярност към някого?

— Вярност? — разсмях се аз. — У сродник?

— Познавам един-двама, които държат на дадената дума. — Той ме изгледа косо. — На някои дори им е станало навик.

— И обикновено си патят от това — добавих намусено.

Огледах се и забелязах наоколо неколцина себеподобни.

Дали поне един от тях би изтърпял ножа заради някой от аверите си, камо ли пък заради своя тартор? Дали би могъл да понесе

страданията като Ател?

Може би... но едно време. Когато сме имали Тъмен крал. Когато Исидор бил начело на всички сродници и властвал над цяла престъпна империя, скрита под истинската. Още разказваха как ни преобразил, как превърнал блатото от дребни кримки и нескопосани тартори в организация със строго подчинение. Получавал своя дял от всяка кражба, научавал за всеки номер, извъртян на балама, стоварвал разплатата върху всеки, който прецаквал своите. Исидор казал, че сродниците няма да си правят мръсотии един на друг, и било точно така за кратко, докато империята, а и самият император не се усетили какво става.

В онези времена император Лусиен бил маниакално нетърпим към всичко, което можело да подрони властта му, и не можел да допусне някой друг да има свое владение, ако ще и в подземния свят. Цялата власт трябвало да бъде съсредоточена в императорския престол. Издигането на друга сила, ако ще би и незначителна, без неговото благоволение било дръзко предизвикателство към безграничното му господство. Остаряващото поредно въплъщение на императора създадо Белите пояси — така личните му копои се отличавали от препасаните със златно дворцови стражи и от легионите с черните пояси. Копоите нахлули по улиците на Идрека и дори отвъд столицата с легионите зад гърбовете си. Сродници увисвали на бесилките като ябълки в плодна градина наесен. Ако въжетата не стигали, трупове се въргали в прахоляка на улиците. Цели семейства били посипани, защото някой от тях принадлежал към империята в империята, създадена от Исидор. Самият Исидор бил прекаран по улиците на столицата, а след това клан и разфасован в продължение на цяла нощ и цял ден, докато имперската магия го крепяла жив, за да бъде урокът по-нагледен.

И хората си взели поука. Почти два века по-късно вместо крал още имахме незначителни главатари, малобройни улични банди и постоянни междуособици. Само Сивите принцове можеха да се мерят донякъде с Исидор, но и те бяха далеч от славата му. Тези превърнали се в легенда тартори имаха свои хора в поне десетина различни банди, които им донасяха какво става и извъртаха всичко в тяхна полза. Никой не знаеше колко удара се извършват по тяхно нареждане или какъв дял от плячката попада в техните ковчежета. Но не се съмнявахме, че се

случва точно това. Сивите принцове нямаха свои територии, но всеки от занаята знаеше имената им — Сянката, Кукловодката, Дългата ръка, Саможивата, Сина на гайдаря, Кривогледия и Лъжльото. Ако човек имаше малко ум в главата, стоеше настрана от тези живи легенди.

Но макар да бяха умни, макар да се докопваха до какво ли не, Принцовете си оставаха бледи, затънали в разправиите си сенки на Исидор, както и всички ние приличахме на техни малки отражения. В занаята вече нямаше гордост, нямаше ред. Не си представях как типична кримка ще понесе всичко, което Трошача причини на Ател, без да се пречупи. Нямаше изгода в упоритото мълчание, а напоследък всичко се свеждаше само до това... освен за Ател.

— Добре де — казах накрая, — дори да приема за миг, че Ател си затваряше устата от чувство за дълг — а аз не вярвам в това, — пак опираме до въпроса *на кого* е бил верен. Той беше контрабандист. Работеше само за себе си. Кой би накарал един контрабандист да изтърпи такива мъчения?

— Йоклаудия?

Пак стигнахме до името, което бях научил. Поклатих глава от досада.

— Може би. Но *коя* е тя? Никой от нас не е чувал за нея.

— Защо пък трябва непременно да е прославена сродница? Може Ател да е упорствал по друга причина.

— Трябва да е била адски убедителна причина, за да издържи на всичко, което направи с него Трошача.

Деган се загледа разсеяно нанякъде.

— Ами ако Йоклаудия е от близките му?

— Тоест сестра или нещо подобно?

— Или майка. Или любовница.

Пак завъртях глава.

— Не мога да си го представя.

— Не очаквах, че ще можеш.

Преглътнах троснатия си отговор и успях само да свия рамене. Нямаше да се вържа толкова лесно на подмятанията му. Ако Деган искаше да се заяжда за сестра ми, защо направо не кажеше името ѝ? Нямаше да го улеснявам.

— Нали ти дължах закуска? — напомних.

— Искаш да говорим за друго, а?

— Не. Искам да си платя дължимото.

Деган се усмихна.

— Така е по-добре.

Поумувах набързо.

— Днес е Ястребов ден. Значи трябва да се отбия при сергията на Мендрос.

Той извъртя очи към небето.

— Не е ли твърде рано да навестяваш своите хора?

— Да, с около осем часа — потвърдих аз. — Но от опит знам, че не е зле да ги изненадвам от време на време. Пък и стоката му е по-прясна сутрин.

За по-малко от половин час се добрахме до Площада на Петия ангел. Там бе разположен пазарът А'Рийф — лабиринт от сергии, палатки и тълпи, натъпкани в място, което би трябвало да побира само половината от тях. Пазарът беше прочут с ниски цени и чудесна храна. Над площада винаги се стелеше мътна мараня заради дима, праха и жегата. Под нея навесите и палатките създаваха мозайка от сенки и светлина, сумрак и цветове, в която се провираха всякакви жители на империята — от местни любители на изгодните покупки до бежанци от границата с Джен.

Над всичко наоколо се извисяваше покровителят на площада — ангелът Елиброкос. Преди два века това изображение на Опростителя сигурно бе изглеждало великолепно. Но олющената боя откриваше сивия камък отдолу по цяла четвърт от статуята. И бе останала само едната ръка — онази, която по традиция сочеше на север. Другата липсваше от десетилетия. Без купчинката души в шепата си старото момче приличаше на сакат просяк, който се опитва да привика при себе си поредния балама.

Открай време харесвам тази статуя.

Сергията на Мендрос се намираше до подножието на Ангела, малко извън сянката му. Когато го доближихме, той тъкмо се бе увлякъл в опита да измъкне твърде много пари от една жена. Докато те се пазаряха свадливо, ние с Деган си взехме по нещичко за закуска. Мендрос дори не се обърна, но жената май се ядоса.

— Затова ли аз трябва да плащам толкова скъпо, а? За да могат твоите приятели да се тъпчат безплатно, нали?

Хлътналите между месестите бузи очи на Мендрос ни изгледаха навъсено, а после той се усмихна лъчезарно на клиентката.

— О, не, госпожо! Не, тези любезни господа просто опитват стоката по заръка на господаря си — достопочтения Пандри, любимия помощник на главния готвач във Външния имперски двор.

Жената огледа мен и Деган от главите до петите и явно не остана впечатлена. Не можех да я виня за това. Дори да не бяхме прекарвали тежка нощ, пак се съмнявах, че някой би ни допуснал да припарим до Външния имперски двор, камо ли пък до кухните му.

— Хъ! — изсумтя жената и се отдалечи.

Деган загреба шепа планински ягоди и лапна една.

— Дрот, струва ми се, че нашият господар — помощникът на главния готвач, би харесал много тези плодове. Убеден съм, че биха влизали леко и приятно в тройно благословеното гърло на величеството.

— В много лош момент цъфнахте — промърмори Мендрос. — Малко оставаше да я залъжа.

Махнах нехайно с ръка и пристъпих към търговеца така, че между нас имаше само чувалче с фурми.

— Аз ще ти дам двете проклети сови, които щеше да спечелиш от нея.

— Четири. Освен това си подранил.

— Три. Да, подраних.

— Почакай тук. Още не бях готов за тебе.

Мендрос се пъкна под навеса на сергията и започна много видимо за околните да ровичка нещо там. Аз се забавлявах, като подхвърлях фурми на две хлапета. Деган дъвчеше и наблюдаваше гъмжилото наоколо.

— Търговията не върви добре — оплака се Мендрос и плъзна малка кесия иззад чувалчето.

Докато я вземах, се погрижих всички сродници, които се навъртаха наблизо, да видят какво правя.

— На всички им е трудно — уверих търговеца достатъчно високо. — Нищо лично, но...

Мендрос пак се намръщи престорено.

— Да, да, знам. Такава е уговорката.

И се изплю встрани от сергията. Но в кесийката имаше не монети, а костилки и ситни камъчета. Разигравахме фалшивото плащане за закрила заради любопитковците. Мендрос всъщност беше „ухо“ и работеше за мен.

Засмях се на представлението, което изнасяше, и опитах фурми от друго чувалче. Не забелязах някой да се застоява край съседните сергии по-дълго от обичайното и кимнах сдържано на търговеца, сякаш одобрявах фурмите. Той се наведе напред, уж за да подреди по-добре купчинка портокали, и каза, почти без да мърда устните си:

— Никодемус иска да те види.

— Защо?

Мендрос завъртя глава и отдели един портокал настрана.

— Не знам. Само чух, че те вика.

— Спешно ли е?

Той сви рамене едва доловимо.

Замислих се. Нико би могъл да ме вика за какво ли не — да надуши какво се крие зад някакъв слух или за да ми възложи нова работа. Но каквото и да искаше, щеше да ме отдалечи от целта — леглото у дома, към което се стремях отчаяно.

Въздъгнах и си взех портокал. Имах нужда от сън. Тази сутрин не исках да тичам нито подир слухове, нито подир някой друг сродник.

— А дали е важно?

— Не знам.

— Добре де...

Срязвах кората на портокала с нокътя на палеца си. Силната сладка миризма погъделичка ноздрите ми.

— Предай отговора ми — трябва да изясня нещо тази сутрин. Ще отида при него довечера, щом разбере какво се мъти.

Не беше най-уместният отговор и нямаше да спечеля благоразположението на Нико, но поне можех да замажа положението, преди да потропам на вратата му.

Мендрос кимна примирено, сякаш преглъщаше загубата на още един портокал. Това означаваше: „Ще предам думите ти“. Постарах се да прикрия усмивката си. Мендрос си бе сбъркал призванието — трябвало е да стане уличен актьор.

— Има ли нещо друго?

— Някаква шумотевица в Десетте пътя.

Изсумтях.

— В Десетте пътя винаги има някаква шумотевица. — В онзи западнал квартал никой нямаше господство. Нико въртеше дребни далаверки там, но същото можеше да се каже за още неколцина главатари. — Я да видим дали ще позная — две банди са се счепкали за територия и някой от клиентите на Нико е пострадал в бъркотията. И сега клиентът се жалва, че не получава защитата, за която си е платил.

Мендрос застина напред пренареждането на плодовете и се вторачи в мен.

— Нямамо е клане между банди, но иначе позна. Защо ли си губя времето да ти казвам тези неща, щом вече ги знаеш?

Подсмигнах се лукаво. Преди години се бях подвизавал в Десетте пътя и знаех как върви животът там.

Отделих парченце от портокала и по дланта ми се стече сок.

— Друго има ли?

Мендрос се зае с купчинка фурми.

— Дочух да шепнат — сниши глас съвсем, — че някой снася за Нико.

Застинах с парчето портокал пред устата си, която изведнъж пресъхна.

— Снася значи...

Това не беше добре. Никой не обича шпиони, но Нико направо полудяваше от тях. Стигаше дори намек, че друг главатар има свой човек около него, та Нико да изпадне в бяс. И тогава късаше и рѳаше всичко наоколо, докато не откриеше такъв тип, ако ще да скалпваше доказателствата само от слухове и подозрения.

А в такива обстоятелства подозренията можеха да се насочат към кого ли не — дори към хора като мен, чиято задача беше да търсят истината в мълвата и да разкриват чужди доносници.

— И колко високо шепнат? — попитах.

— Засега тихичко.

— Знаеш ли откъде е тръгнала приказката?

Мендрос вдигна рамене.

— Някой подхвърлил, че някой друг казал за чичо си, дете познавал „кръцльо“, който пък чул зетя си да говори с някакъв си...

— Това не е тихичко — възразих и малко ми олекна. — Това си е почти пълна тишина.

— Наричай го както си щеш, но се шепне вече два дена. Познаваш ме — ако нещо се говори толкова дълго на улицата, аз ти го предавам.

Кимнах, за да покажа, че ценя услугите му, и най-сетне лапнах парчето портокал. Тих или не, слухът можеше да пропълзи чак до Нико. Ако той се разбеснееше, това щеше да се отрази зле на всичко, включително на моето спокойствие. И най-вече на изгодата от занаята.

— Чувал ли си да се мъти нещо голямо?

— Не — отрече Мендрос.

— А да са намирали трупа на някой по-важен човек?

— И това не съм чувал.

— Аз също. Затова си мисля, че в слуха няма нищо вярно. Твърде трудно е да си наемеш слухар, затова никой не ги прахосва за дреболии. Доколкото знам, засега се въртят само дребни далаверки. Няма причина слухар да направи нещо, с което да се издаде.

— Ами ако е допуснал мъничка грешчица и за нея е започнало да се разчува? — подсети ме Мендрос.

— Когато някой стане доносник, не си позволява и мънички грешчици. Не забравяй, че говорим за бандата на Нико — ако край него се навърта шпионин с поне малко мозък в главата, ще внимава да не изтърве нещо. Самият аз слухтя *в полза на Нико*, но като си помисля, че трябва да му кажа това, чак изтръпвам.

Мендрос обмисли думите ми и пак сви рамене.

— Ти си знаеш най-добре.

Така си беше, но и Мендрос беше прав в едно — не можех просто да се престоря на глух. Зарях поглед из пазара и стигнах до решение.

— Може да е нищо, а може и да е уловка — казах и си хапнах още едно парченце портокал. — Нищо чудно някой да използва това като повод, за да разчисти стари сметки. — Или пък да се домогне до повечко власт. Ако в бандата настъпи бъркотия, за други ще е чудесен шанс да заграбят територия. — Ти ще пуснеш мълвата, че слуховете са щуротия. Ако стихнат, добре. Ако продължават, ще ми кажеш.

Надявах се от все сърце слуховете да изчезнат, иначе би се наложило аз да търся кой стои зад тях, преди да са стигнали до ушите

на Нико.

— Ще видя какво мога да направя.

Докато си дояждах закуската, изслушах останалите новини на Мендрос. За някои си струваше да помисля, но реших да пренебрегна повечето. По улиците не се случваше нищо особено.

Накрая се погрижих да си избърша ръцете с кърпата, която Мендрос бе провесил от страни на сергията.

— Поздрави Риза от мен — казах му, докато подмятах фурма в шепата си.

Той кимна доволно, че съм проявил уважение към съпругата му, и отстъпи крачка назад. Метнах фурмата по него и за малко не го улучих.

— И следващия път да не си посмял да дадеш по-малко! — изръмжах му така, че да ме чуят наоколо.

Мендрос сгуши глава в раменете си и запелтечи оправдания, а аз се отдалечих напето. Щом излязохме от пазара, престанах да вървя като пуяк и едва затътрих крака. Деган се прозя и се почеса по брадичката.

— Имаш ли още работа?

Погледнах небето. Слънцето си се издигаше нахално — бяха минали почти четири часа от изгрева. Копнеех да се тръшна на тъмно, но трябваше да се видя с още един човек и сега беше моментът да го направя.

— Да, имам.

— Аз трябва ли ти?

— Не.

— Добре. Защото така и така няма да дойда с тебе.

— Хъм... Може би все пак ми трябваш.

— Не ти провървя.

Без повече приказки Деган се провря в гъмжилото и тръгна към дома си. Кълна се, че го чувах как си подсвирква. Ама че гадняр...

Позяпах го и се запътих в обратната посока. Налагаше се да поговоря с един човек за едно листче хартия.

3

Балдезар беше „драскач“, тоест можеше да чете и да пише на стари наречия и чужди езици, както и да прави копия или фалшификати на документи — според нуждите на клиента. Освен това беше майстор, който притежаваше писмовна работилница в квартал, съседен на моя. И то голяма работилница с десетина калфи и чираци, трудещи се под придирчивия му поглед. Балдезар никога не би продал съдържанието на поверена му книжнина, но охотно копираше каквото му донесеш... или го подправяше, ако поискаш.

Влязох в светлата оживена работилница. И прозорците, и плъзгащите се капаци на покрива бяха отворени, за да влиза свободно светлината на утрото. Основното помещение беше запълнено с високи наклонени бюра. На повечето се виждаха закрепени страници, а до тях — копия, по които се работеше. Но на някои имаше истински творения. Пред тези бюра заставаха най-изкусните писари и илюстратори. Всяка страница, всеки ред бяха продължаваща история, същинско произведение на изкуството.

Вдишах дълбоко, за да се насладя на миризмата на мастило, бои, хартия и креда. За мен това беше уханието на знанието, на историята. Обожавах го. Не ме засягаше дали преписват стари трактати или складови товарителници — долавях истинска магия в техния труд.

— Дрот, малко си подранил — обади се някой.

Обърнах се. Беше Ликонис. Доближи ме с наръч пергаменти в месестите си ръце и кротък присмех в очите. Беше по-висок от мен — което може да се каже за мнозина — и с телосложение по-скоро на селянин, а не на писар. Широки рамене, яки ръце и крака, могъща шия и открито доверчиво лице, което винаги малко ме притесняваше. Не съм свикнал да се навъртам около стъписващо честни хора.

— Цяла нощ ли си будувал? — подхвърли Ликонис.

— Толкова ли си личи?

— Уви, да. — Той махна с ръка към дъното на стаята. — Ако искаш, ще ти сложа табуретка до моето бюро. Довърших още една

глава от историята.

— Онази за Четвъртото регентство ли?

— Че коя друга?

Облизах устни. Какво изкушение... Четвъртото регентство беше период в историята на империята, когато легендата се сливала с действителността, неизменната власт на Стефан Дорминикос била застрашена за пръв път, а в разсъдъка на нашия император се появили първите едва забележими пукнатини.

Дотогава императорът заемал трона в едно или друго от възплъщенията си повече от две столетия. Вярно, не звучи толкова внушително като завършека на шестия век, който чествахме наскоро в Идрека, но никой вече не се съмнявал, че е избран от Ангелите да бъде наш постоянно превъплъщаващ се император. Той бил Вечното триединство, той бил повелителят с душа, разделена на три части, за да се преражда завинаги в един от трите си облика — Маркино, Теодой и Лусиен. Всяка от версиите му сменяла предишната с всяко ново поколение, за да властва и бди над империята. Такава била волята на Ангелите.

Това обаче не означавало, че всички са доволни.

Подобно на всички нас Стефан Дорминикос започнал живота си като смъртен и хората не забравяли този факт. Някои си казвали, че щом човек може да се роди — или дори да се прероди, — значи може и да умре. И това се случило. Няколко пъти. По тази причина императорите учредили Регентството — посочвали кой да управлява, ако някое от възплъщенията умре, преди да бъде намерено другото. Второто и Третото регентство били последствие от покушения и дворцови заговори. Но за да започне Четвъртото регентство, трябвало чумата да тръшне две поредни възплъщения на Стефан. Естествено злощастие, за което империята се била подготвила отдавна, и точно затова настъпилият хаос бил толкова изненадващ.

Две от версиите на Стефан били мъртви и някой се замислил (не е съвсем ясно точно кой) какво ли ще се случи, ако и трите облика на императора са покойници по едно и също време. Дали би успял да се върне към живота? След първия път, когато Стефан умрял и се пренесъл при Ангелите, в империята винаги имало поне едно негово живо възплъщение. В писанията на имперския култ се намеждало за пълната съсипия, която щяла да се стовари, ако на земята няма

император, но никой не знаел дали предупрежденията са апокрифи, или пророчества.

Разбира се, някой решил да провери. За нещастие на Стефан това били собствените му регенти.

Така започнали Войните на регентството — осемдесет и една години игра на котка и мишка между узурпаторите и въплъщенията на Стефан Дорминикос. Лусиен умрял два пъти — веднъж от чумата, втория път от нож в гърба. Маркино още като пеленаче бил отнесен от същата чума. Теодой бил съсечен, докато настъпвал начело на армията си към крепостните стени на Идрека. В шестдесет и четвъртата година от Четвъртото регенство регентите обявили, че на земята, камо ли пък на престола, вече няма въплъщения на Дорминикос.

Императорите били мъртви.

Но седемнайсет години по-късно Маркино ги опровергал, като се появил с войска не откъде да е, а от Джан. И тогава станало много интересно.

— Стигна ли до Чистките? — попитах Ликонис.

По време на похода от Джан към Идрека Маркино заповядал на войниците си да заличават всяко изображение на предишните му въплъщения, на което се натъквали. Заявил на всеослушание, че така „прочиствал“ храмовете и давал ново начало на империята след Регентството. Другите му версии се придържали към мнение, различно от неговото. Изобщо не им допадало да бъдат изтривани, докато отсъстват. Така започнали точещите се векове свади между въплъщенията на императора. Ликонис ми бе намекнал, че е открил нов източник по темата, но не пожела да го назове.

И днес беше същото. Усмихна се загадъчно или поне се опита. Това изражение не пасваше добре на лицето му.

— Няма да ти кажа — натърти той.

— Не съм и очаквал.

Почудих се дали да не упорствам с въпросите, защото Ликонис обичаше да говори за заниманията си и накрая щеше да отстъпи, но само въздъгнах.

— Много ми се иска да я прочета, но дойдох при твоя господар по работа.

Той се понавъси. Не знаеше подробности за отношенията ми с Балдезар, но схватливостта му стигаше да реши, че предпочита да си

остане неосведомен.

Отидох в задната част на стаята и се качих по виещата се стълба към галерията. Балдезар ме чакаше горе.

— Младият Ликонис май не цени твоя занаят толкова, колкото ти неговия.

Гласът чегърташе, думите бяха сухи като пергаментите наоколо.

— По-скоро не одобрява твоето вземане-даване с мен — отвърнах аз.

— Твърде вероятно е. — Майсторът се обърна и повлече крака към кабинета си. — Но тъй като мнението на по-низшите не означава нищо за мен...

Сякаш остави недовършеното изречение да увисне и да се свлече на пода.

Оставих погледа си да се плъзга по събраните тук писмена. Книги и свитъци запълваха тесните ивици от стените между прозорците в галерията, лавиците бяха наредени от пода до тавана. Много от тях бяха ценни само за писарите, но имаше достатъчно истории и сборници с предания, за да потъна в тях завинаги. Балдезар склоняваше от време на време да ми даде нещо назаем, но без особено желание и срещу много пари.

— Не пипай и не взимай — подхвърли през рамо.

Нямаше и помен от шеговитост в тона му. Наежих се.

— Гледай си работата, драскач.

— Това ми е работата и си я гледам, да. Ти също си гледай работата, обирджия.

— Не съм влизал с взлом никъде от години — сопнах се аз.

Той само изсумтя.

Влязохме в кабинета. Балдезар се настани като владетел зад бюрото си, а аз седнах на тясното столче срещу него. Капаците бяха отворени, за да влиза светлина, но не и остъклените прозорци, за да не прониква шум и прахоляк от улицата. Така стаята ми се струваше тясна, ярка и топла. Преборих се с прозявката, затова пък кихнах.

Повечето хора биха изглеждали в цветущо здраве или поне пожизнени в такава стая, но светлината само подчертаваше ъглите и ръбовете по лицето на Балдезар. Забелязвах под изцапаната с мастило туника подобни издатини, които подсказваха колко е мършав. Той се вторачи в мен изпод отпуснатите си клепачи и подхвана:

— Дано не си дошъл заради поръчката. Казах ти, че няма да е готова преди идната седмица. Дори още не съм получил подходяща ленена хартия от работилницата.

Магнах с ръка.

— Изобщо не бързам. Свърши си работата спокойно.

Фалшификатът беше поръчка, поискана от моята сестра, но не беше зле тя да почака още малко. Това дори би могло да я направи потърпелива, макар че ме човъркаха съмнения по въпроса.

— Дойдох да се допитам до тебе за нещо.

Кимна, сякаш бе очаквал да чуе такава молба. В края на краищата той беше самият Балдезар.

Бръгнах в кесийката с ахрами и извадих парчето хартия, което бях взел от Ател. Веждите на писаря се извиха за миг в малки подобия на планини.

— Може ли да видя?

Пръстите като изсъхнал папур се пресегнаха към хартиятката. Дадох му я и той я обърна към светлината.

— И какво всъщност търсим тук? — попита след дълго мълчание.

Макар че се бях претрашил да му дам листчето, се подвоумих. Усетът ми подсказваше да държа настрана от делата си колкото може повече хора. Напомних си обаче защо съм дошъл при него.

— Надявам се, че е шифър, който ще разпознаеш.

— Шифър като в тайно писмо ли?

Кимнах.

— Откъде се сдоби с това?

Впих поглед в него и не отговорих.

— Питам само защото произходът би ми помогнал да...

Умората надделя над търпението ми и отвърнах рязко:

— Няма значение как съм се сдобил с това. Искам да чуя какво можеш да ми кажеш ти.

— Ясно. — Балдезар потърка хартиятата с пръсти. — И за какво се отнася?

— Драскач, картофчето е горещо, затова не ми се прави на голям отворко!

Устните му се извиха презрително.

— Дрот, въпреки че разбирам изразите ти, не съм длъжен да ги харесвам. В разговорите с мен се придържай към нормалния език на империята или се омитай оттук.

Наведох се напред, но се сдържах, преди да скоча от стола. Балдезар се ококори, притиснал гръб в облегалката на своя стол.

Вдишах бавно и дълбоко.

— Добре — изстърга гласът ми. — На нормален език — никак не се радвам на тази хартийка. По-точно съм вбесен. Това парченце ми съсипа деня и не мисля, че ще е така само днес. И двамата знаем какво означава това. Съветвам те просто да ми кажеш какво виждаш. Иначе моите изрази няма да са единственото, което не харесваш.

Балдезар отвори уста, после стисна устни и се прокашля.

— Шифър значи... Любопитно.

Сложи листчето на масата и се взря в него. След минута ръцете му престанаха да треперят. Завъртя хартийката няколко пъти, за да огледа драсканиците под различен ъгъл, накрая разгледа и празната обратна страна. Плъзгаше пръсти по нея и сумтеше. След малко се облегна.

— Не знам.

— Какво?!

Той вдигна ръце в помирителен жест.

— Не е език, който мога да разпозная, ако изобщо е език. В написаното не откривам никакъв ред, никаква логика. Нищо не показва, че е шифър.

Станах и се наведох над масата.

— Ето тук и тук... *Пистос* и *имус*. А какво ще кажеш за повтарящите се знаци тук... тук и ето тук? И тези двата. Може да са части от обичайните символи.

— Дрот, не всички хора пишат с имперски йероглифи.

Вярно, само повечето жители на империята...

— Добре де, може да са онези неща, с които пишат в западните васални кралства...

— Букви ли?

— Да, букви.

Балдезар въздъхна дълбоко.

— Може би. Или пък някой се е упражнявал да украсява заглавни букви. Или са грешки, които не си е направил труда да попие

и заличи. Или са опит за използване на онези безполезни печатарски машини. Само че, Дрот, не виждам дори следа от шифър. Разполагаш с хартийка от кошчето за боклук на някой писар. — Побутна листчето с пръст. — Нещо, заради което не си струва да заплашваш някого.

Понечи да го смачка, но аз протегнах ръка.

— Ако не възразяваш...

Балдезар се отказа от намерението си, погледна листчето и го побутна към мен. Аз го прибрах в кесийката с ахрами. Когато вдигнах глава, той се бе вторачил в мен.

— Убеден си, че е много важно, така ли?

Не, по дяволите, не бях убеден. Може и наистина да беше обикновен фитил за лула или дори боклуче, попаднало случайно в торбата на Ател. Но само него бях успял да взема от контрабандиста, който може би ме лъжеше до последния си дъх. Имах нужда от нещо, с което да потвърдя историята му или да разкрия лъжата. Нямах друго, освен хартийката, колкото и жалка да беше тази плячка.

Затова излъгах.

— Изобщо не се съмнявам.

Писарят потропа с пръсти по масата.

— Хрумна ми — каза замислено, — че мога да се обърна към един колега, който знае повече от мен за тези неща. Няма да ти излезе евтино и ще се нуждая от „документа“, за да му го покажа, но нищо чудно да получиш все някакъв отговор.

Личеше, че му е неприятно да признава възможността някой да знае повече от него и особено нуждата да се посъветва с такъв човек. Добре...

— Съблазнително предложение, но ще откажа — отсякох. — Листчето остава при мен. — Сетих се нещо. — И кой е този твой „колега“?

Двоуменето му се проточи прекалено.

— Не ми се вярва да го познаваш.

Изгледах го с лека усмивчица. Дали искаше да ме държи настрана от приятелчето си, или се надяваше да вдигне цената така, че да остане и за него? И в двата случая сигурно щях да надплатя излишно срещу почти никаква полза.

— Опита си късмета, но няма да го бъде — уверих го. Възпрых с жест възраженията му и се протегнах на стола с прозявка. — Зарежи

игричките. Твърде уморен съм за това. Или ми помогни, или недей, твоя воля.

Балдезар впи задълго в мен неприветлив поглед. И подвижна, без да извива глава:

— Ликонис!

Чух забързания тропот на едрия писар по стъпалата: но не дишаше тежко, когато влезе в кабинета на своя майстор.

— Какво желаете? — И кимна почтително на Балдезар.

— Дрот донесе някакво боклуче и иска да му хвърлиш един поглед. Можело да е шифър.

— Шифър ли? — повтори писарят. Стори ми се, че ако господарят му не беше в стаята, щеше да потърка длани от удоволствие. Направо усещах вълнението му. — Може ли да го видя?

Озърнах се питащо към Балдезар, докато вадех хартийката за втори път.

— Едно от увлеченията на Ликонис е изучаването на тайни съобщения, както и делата на шпионите от ранните години на империята — сухо обясни майсторът. — И за моя изненада може би все пак ще има полза от това.

Ликонис си прехапа устните от този укор и наведе глава над листчето. Въртеше го по същия начин. Намръщи се.

— Откъде го взе?

Скръстих ръце на гърдите си и не отговорих. Ликонис се изчерви.

— Да, разбира се... Моля да ме извиниш, че попитах. Предполагам, че вече си забелязал символите *пустос* и *имус*. — Писарят пак обърна хартийката към светлината, сви рамене и ми я върна. — Може и да има нещо, но по-скоро наистина е боклук. Важно ли е?

— Въпрос на живот и смърт — отсякох аз, защото се сетих за Ател.

Лицето на писаря помрачня. А аз се усмигнах неволно — дали Ликонис се тревожеше за мен, или за човека, у когото е било листчето? Може би и едното, и другото беше вярно.

— Жена на име Йоклаудия подсказва ли ти нещо? — попитах го.

— Коя? — сепна се Балдезар.

Обърнах се към майстора. Дали погледът му не бе станал пронизващ?

— Йоклаудия.

— Ако не броим някои исторически трактати от по-неизвестни автори, не съм срещал това име. А ти, Ликонис?

Писарят завъртя глава.

— Не. — Усмихна ми се смутено. — Поне не през последните три столетия.

— Все така ми върви днес, затова не се учудвам — оплаках се и станах.

Кимнах на Балдезар, поклоних се на Ликонис — само за да ядосам господаря му — и излязох от работилницата.

В нормален ден стигах бързо от работилницата на Балдезар до дома си. Днес ходенето не се проточи кой знае колко повече, но разстоянието сякаш беше пет пъти по-дълго. Слънцето изглеждаше по-ярко, тълпите — по-гъсти, улиците — по-мръсни. Нямах сили да ги понасям.

Когато се добрах до аптекарския дюкян, над който живеех, не бях нищо повече от тътреца се торба, пълна с притъпени сетива. Позволих си да въздъхна облекчено. За миг се поколебах дали да не вляза в дюкяна и да изкрънкам още ахрами от Епирис, но мисълта за моя дюшек на буци победи. Обърнах се към стълбата.

— Нос!

Гласът се разнесе от много далече... може би на цели десет стъпки зад мен. Да се обърна ли? Не, по-добре да го пренебрегна. Ще се махне.

— Ей, нос!

Още ли беше там? О, Ангели, този човек не разбираше от намеци. Направих красноречив, искрен и твърде мръснишки жест, без да се обърна, и продължих да се влача напред.

— Ама че проклетник... — отбеляза гласът.

Нещо тежко се стовари върху рамото ми и ме завъртя.

Навиците и кипналата кръв си свършиха работата. Докато се обръщах, малкият кинжал (онзи с отровата) се хлъзна от калъфа под ръкава в лявата ми длан. В същия миг дясната ми ръка напипа рапирата.

Бяха двама, извисяваха се така, че ми засенчваха слънцето и много ги биваше.

С изписана на лицето скука единият приклеци лявата ми ръка и взе кинжала. Другият стисна дясната ми китка и не ми позволи да извадя рапирата от ножницата.

Познавах ги.

— Нос, Никодемус иска да те види — каза ми Соленото око.

— Веднага.

4

На „жаргона на подземния свят“, както несъмнено би се изразил Балдезар, ме наричат „нос“. Това означава, че си изкарвам прехраната, като се пъхам където не ми е работата, душа за мръсотии и, общо взето, съм голям досадник. Купувам и продавам сведения и си ги набавям по всеки достъпен ми начин: платени доносници, подкупи, подслушване, изнудване, взлом и всякакви долни номерца... а понякога, в редки случаи, и изтезания. Всичко, с което да се домогна до истината.

Тъкмо по това един „нос“ се различава от обикновения любител на слухове — ние не само събираме парчетата, но и ги сглобяваме. Всяко „мрънкало“ ще ви продаде слух, ако платите достатъчно. Но ако искате да знаете какво се крие зад този слух, кога и къде всичко ще се събере накуп и откъде е тръгнало, отивате при някой „нос“. Ние не само слушаме уличната мълва, а я пресяваме и подреждаме, за да видим онова, което повечето сродници пропускат. Не само научаваме, че нещо се случва, а откриваме *защо* се случва.

След това продаваме сведенията.

От това какъв „нос“ си зависи на кого ги продаваш. Ако си „широк нос“, душиш по улиците и продаваш каквото научиш на предложилия най-висока цена. Ясно и просто. Занятието е опасно, защото не всеки би желал да казваш на други какво знаеш, но хитрият „нос“ умее да запази в тайна достатъчно сведения, за да не бъде тормозен. „Дългият нос“ обаче си кротува и мълчи. Тези типове проникват в бандите на съперничещи главатари и предават сведенията на истинския си тартор. За да бъдеш „дълъг нос“, е нужна онази особена смесица от дързост и тъпота, присъща преди всичко на мангустите и имперските бирници. Обикновено не можеш да се досетиш, че някой е бил „дълъг нос“, докато трупът му не изплува във водите на пристанището.

Третият вид е „тесният нос“. Тъкмо такава работа върша аз за Нико — следя какво правят подчинените му, откривам кой го мами, а

кой — не и се старая да решавам дребните проблеми, преди да са станали големи. Тази работа не ме прави любимец на сродниците, затова пък ми дава нещо, което липсва на другите два вида „носове“ — широк здрав гръб. Ако някой реши да ме бастиса, първо трябва да помисли каква отплата ще стовари върху него Нико. Не е зле човек да е в моето положение. Но както всичко останало то си има и лоши страни. Една от тях е задължението ми да се явявам пред Нико, и то често. Вратата над стълбата се отвори и двамата „пестници“ ме набутаха в канцеларията. Стаята беше почти празна — бюро, два стола, четири голи стени и прозорче с изглед към улицата. На бюрото имаше чиния с остатъците от закуската на Нико и от нея се разнасяше миризма на печено месо и лой. Двама мъже ме чакаха сред тези аромати.

Нико стоеше пред прозореца с ръце зад гърба. Примигах заради яркия лъч светлина, която го обливаше, но не отклоних поглед, за да не проявя неуважение.

В разцвета си Нико беше същинска канара от кости и мускули, в тялото му спокойно можеха да се поберат двамина като мен. Но вече беше късно, клонящо към залез подобие на самия себе си. Още беше грамаден и силен, но мускулите му не изпъкваха толкова. Кожата под брадичката му започваше да провисва, натежаваше от плюскане. Под очите му се бяха впили сивкави сенки, които при неподходящо осветление му придаваха изнурен вид. И косата му оредяваше. Но дори с натрупаните години Никодемус Алудрус си оставаше по-корав от повечето мъже. Доказа го само преди три месеца, като счупи гръбнака на наемен убиец, който вече стягал примката около шията му. Никой не се съмняваше, че Нико още е подходящ за главатар.

Другият в стаята се бе облегнал на отсрещната стена и бе скръстил ръце. Сребърни пръстени блещукаха по пръстите и ушите му. В този кльоцав дългуч се долавяше нещо рязко и наежено — и в ума, и в лицето, и дори в дрехите. Имаше странния прякор Мардата и беше един от старшите улични тартори, подчинени на Нико. Ако за Нико можеше да се каже, че предпочита да премахва пречките с оловна тръба в ръка, Мардата харесваше кинжала. С него би трябвало да се погаждаме чудесно — еднакъв подход, сродни души и така нататък. Само че бяхме като куче и котка.

И двамата не изглеждаха в добро настроение. Също като мен.

Нико заговори, без да ме погледне.

— Дрот, много любезно от твоя страна, че дойде. Седни.

Подчиних се. Чух как пестниците застанаха зад мен от двете страни на вратата. И те, и Мардата останаха в стаята, което не ми хареса. Обикновено говорех с Нико насаме — той предпочиташе да научава пръв новините.

— Не съм свикнал да чакам никого два дена — натърти Нико.

Сковах се на стола. Два дена ли? Гадост... Мендрос не спомена, че главатарят ме е повикал *вчера*. Разтърках си очите в опит да се посъбудя. Лапнах едно ахрами.

— Бях зает с една далавера, когато ми предадоха. Не знаех, че си чакал дълго.

— Както чувам, предали са ти, след като си видял сметката на контрабандиста.

Примигах. По дяволите, как Нико бе научил за Ател? Доста се постарях да не се разчува...

А-а... Разбира се.

— Чул си от Трошача — промърморих.

— Онзи мъчител ми наприказва за тебе доста неща — сподели Нико, все още загледан през прозореца. — Но не чух и една добра дума.

— Мръсникът е вбесен, защото аз...

Нико вдигна месестата си ръка, за да млъкна.

— Дрот, хич не ми пука с какво се захващаш за своя сметка. Стига ми да получавам своя дял. Много ми пука обаче, когато моите хора не си вършат работата.

Не беше трудно да позная, че говори за мен.

— Виж какво, моля те да ме извиниш, че се забавих. Наистина не знаех, че си ме чакал толкова...

Нико се извъртя към мен и изрева:

— Майната му на чакането! Защо трябваше аз да те повикам, а? Ако си вършеше работата, вместо да търсиш скапани реликви, още онзи ден щях да чуя от тебе какво става в Десетте пътя. Вместо това до мен стигнаха само слухове от улицата. Дрот, не е моя работа да събирам слухове, защото плащам на тебе за това!

— Десетте пътя ли? — смънках и засмуках семето. Припомних си всичко, което Мендрос ми каза преди малко, прехвърлих в ума си и

станалото през последните два месеца. Пак не открих нищо важно. — Но защо, да му се не види, се тревожиш толкова за Десетте пътя?

— Заради приказките на улицата — обади се Мардата.

Изгледах го.

— Май не говорех на тебе.

Той се подсмихна невъзмутимо.

— Според приказките на улицата някой се готви да изтласка Нико от Десетте пътя.

— На улицата значи... — изсумтях аз. — Ти кога се научи да слушаш какво говорят на улицата?

— Имам си уши.

— Да, виждам ги и отгук. Добре си ги украсил.

— Говори се, че ще стане напечено.

— Напечено... Щом казваш. Но я ми отговори на два-три въпроса, познавачо на улицата. Провери ли слуховете чрез още някого? Да речем, друг „нос“ или човек от квартала? Завлече ли си ленивия задник дотам, за да провериш лично? Не ти ли хрумна да помислиш, че може да е само слух и нищо повече? Или си дотичал да събщиш още щом си го чул?

Мардата се наежи.

— Нямам нужда от поученията на някакъв си „нос“!

— Нямаш, естествено. — Обърнах се към Нико. — Той дрънка врели-некипели.

— Защо? — ухили се Мардата. — Защото не говоря същото като тебе ли?

Скръстих ръце на гърдите си и се облегнах на стола. Светлината от прозореца торможеше изтощените ми очи, започваше да ме мъчи и гадно главоболие, но все пак се усмихнах снизходително.

— Отговори му — заповяда Нико.

— Защо? Ако Мардата е готов да вярва на всичко, което чува, негова си работа. Няма да му изнасям безплатни уроци.

Подът под краката на Нико изскърца.

— Казах да му отговориш.

Сдъвках семето и пращенето се чу в цялата стая.

— Чуй ме... — Обзе ме досада. Заради *това* ли ме бяха домъкнали тук? — Той дрънка глупости. Притиснали са някого и изведнъж излиза, че искат да изтласкат тебе? Помисли — така си върви

животът в Десетте пътя. Ако някой говори друго, значи е глупак. Щом Мардата иска да...

За размерите си Нико беше необикновено пъргав. Нямах време дори да трепна, когато пристъпи към мен и ме зашлеви с опакото на дланта си.

Ударът ме повдигна над стола и в главата ми заехтя звън. За миг бузата ми изтръпна, после дойде ред на болката. Усетих как ме сграбчиха и ме натиснаха да седна. Отначало се заблудих, че го е направил Нико, но той си стоеше пред мен. Разбрах, че двамата пестници не са останали в стаята само за да ме сплашат. Държаха ме така, че не можех да шавна.

Размърдах челюстите си и усетих вкус на кръв. Капките се стекоха по брадата ми. Бузата ми се подуваше. Не ми стигаше това, ами и главоболието, започнало преди малко, се развихри в цялата си нетърпима мощ.

По навик ръката ми посегна към кесийката с билки на колана. В нея имаше и лекове за болки — прахчета, сушени листа, мазила. Може би малко от Мехлема на светеца за бузата...

Единият бияч ми попречи, преди да съм пипнал кесийката.

— Внимавай — предупреди ме Нико, който си разтриваше ръката. — Внимавай какво правиш, Дрот.

Наведе се към мен и надуших, че в закуската му е имало чесън.

— Знаеш ли защо си го отнесе?

Кимнах и отдръпнах полека пръстите си от колана.

— Защото си съгласен с Мардата ли?

— Донякъде. За друго сецаш ли се?

— Защото те нарекох глупак, без да искам ли?

Юмрукът му се заби в корема ми. Щях да се превия, но пестниците ме държаха за раменете. Седях изправен, мъчех се да вдишам въпреки гърчовете. Реших, че ако повърна, ще се опитам да оплескам ботушите на Нико.

— За това не бях помислил — осведоми ме Нико и се отдръпна. — Друго?

Чакаше, докато аз хриптях и се задавах. Когато си поех дъх, изпъшках:

— И защото не му отговорих още щом ми каза първия път.

— *Първите два пъти* — поправи ме Нико. — Не си насилвай късмета повече.

Кимнах немошно и вдишах на пресекулки. Наистина ставаше нещо лошо. Нико беше избухлив гадняр, но нямаше навика да ме бърхти само защото съм си позволил да възразя. Явно се тревожеше.

Мигах и се опитвах да подреда мислите си. Заради болката и недоспиването не се справях чак толкова добре.

— Все си е така в *Десетте пътя* — подхванах, за да спечеля време. Гласът ми звучеше по-уверено, отколкото очаквах. Сигурно заради съдвкването ахрами. — Кварталът е същинска дупка, гъмжи от бандитчета и дребни тартори. И почти всеки от тях опитва нещо по някое време. Само така може да си създаде име, само така може да се измъкне оттам. Ако налага волята си достатъчно често или направи по-голям удар, може да се докопа и до по-свременно положение. И този път е същото. Някой иска да се покаже корав, като опитва колко може да те притисне в квартала. Не сме много силни в *Десетте пътя*, затова сме примамлива плячка. Изпрати две „остриета“ там, нека да раздадат тупалки, може и да оставят една-две мърши след себе си. И сродниците в квартала ще си научат урока.

— Вече пратих хора — натърти Нико.

— Ами добре — казах аз.

— И те не се върнаха.

— Тъй ли?

Нико седна зад бюрото си и кимна на Мардата.

— Разкажи му.

— Три остриета влязоха в квартала — започна Мардата — и повече не излязоха. Това стана онзи ден. Снощи изпратихме двама пестници с още четири остриета. Единият от пестниците се измъкна с последни сили сутринта, целият накълцан. Умря след час.

Подсвирнах тихичко. Лесно ми беше да си представя как остриетата са си намерили белята. Те бяха свестни биячи, но се намираха и наемници, които по нищо не им отстъпваха. Но пестниците... Сред хората от занаята нямаше по-страховити от тях. Ако главатар като Нико загубеше двама пестници и цяла тълпа остриета за два дни във воняща дупка като *Десетте пътя*, това беше не само лош признак, но и същински позор.

Проумях защо е толкова недоволен. Трябваше да си го върне тъпкано на виновниците, и то по-скоро, иначе щеше да се посрами сред себеподобните си. И то така, че други тартори биха започнали да оглеждат владенията му с намерение да си отрежат някое по-голямо парче. Никой пес не остава начело на глутницата, ако позволява на дребосъци да го препискават.

— Още не бях чул нищо, а това е добре — казах и двамата ме зяпнаха. — Защото нашите хора не са позволили да се разчуе. Значи ще можем да помислим какво да правим.

— Хич не ми е до умуване — сопна се Нико и се озъби на Мардата. — Изобщо не биваше да се случва!

Мардата вдигна рамене и аз изведнъж се досетих, че точно на него е било възложено да наглежда Десетте пътя. Малко оставаше да прихна от удоволствие, че тъкмо него са натресли в онази помийна яма.

Нико извъртя глава към мен.

— Какво се хилиш бе, мамицата ти?!

— Ами...

— Идваш ми с цели два дни по-късно, дуеш се, казваш ми неща, които трябваше да знам вчера, а сега седиш и се хилиш?

— Ами...

— Затваряй си шибаната уста!

Послушах го.

Нико отопи соса от чинията си с един залък и го лапна.

— Няма да си хабя приказките — започна с пълна уста и изпружи показалец към Мардата. — Искам мръсниците, които са виновни, да си платят прескъпо. Няма да се бъзикат с мен, които ще да са. Ще напомниш това на скапаняците в Десетте пътя.

Мардата пресметна нещо наум и попита:

— Докъде искаш да стигна?

— Докъдето се налага. Но... — Нико преглътна — не и дотам, че целият проклет квартал да ми се стовари на главата, ясно?

Мардата като че ли остана малко разочарован, но кимна.

И аз кимнах. Наум. Нико беше далновиден. Десетте пътя бяха воняща дупка, само че горда воняща дупка. Там едва търпяха тартори натрапници от други места, и то само в по-дребни далавери. Дори градската стража разполагаше патрулите си по границите на квартала,

но не и вътре. Ако Мардата започнеше да си търси белята с гръм и трясък, повечето хора от занаята в Десетте пътя щяха да се обединят, за да му се опълчат.

Нико махна на Мардата.

— Добре, изчезвай.

Дългучът се поклони сдържано, усмихна ми се презрително и излезе. Пестниците си стояха неподвижно зад мен. Схванах намека и не мръднах от стола.

Нико допи остатъците в чашата си, смръщи се и я остави настрана.

— И ти отиваш.

Подскочих на стола.

— Къде?

— В Десетте пътя, къде.

Радост... Тъкмо от това се боях. Пет години се свирах в онази яма, преди да изпълзя със зъби и нокти. Пълзенето не беше нито лесно, нито приятно, а се бях зарекъл, че повече няма да се върна. Пък и докато си губех времето там, не бих могъл да търся Йоклаудия или реликвата.

Облизах устни и се помъчих да мисля по-чевръсто.

— Не знам дали съм най-подходящият човек за това. Още ме помнят там...

— Значи ще ти е по-лесно. Познаваш квартала.

— *Познавах* го. Много време мина оттогава. А онези, които ме помнят, по-скоро ще ми забият нож в гърба, вместо да говорят с мен. Докато се напъвах да се махна оттам, не се сприятелявах с хората.

— Ами вземи някое и друго острие да ти правят компания.

— Знаеш, че не си върша работата така. — Плъзнах пръсти по брадата си. — По дяволите, Нико, аз...

Нико щракна с пръсти и пестниците ме натиснаха надолу с такава сила, че очаквах столът под мен да се разтроши всеки миг. Примижах от болка, но се постарях да остана невъзмутим. Май не успях да заблудя никого.

Нико разглеждаше ноктите си.

— Дрот, пак ли ще спорим?

— Не. Аз само...

— Попитах те нещо. *Пак ли ще спорим?*

Пестниците ме притискаха с цялата си тежест. Чух нещо да проскърцва плашещо. Може би столът, но дали не беше моят гръбнак?...

— Не — изграчих припряно. — Няма такова нещо!

— Добре. — Нико кимна и натискът изчезна. — Излезте.

Пестниците ме пуснаха, излязоха и затвориха вратата. Той изчака стъпките им надолу да заглъхнат.

— Дрот, имаш голям късмет, че си ми симпатичен.

— Да, бе... — промърморих, докато си разтривах раменете. Май всичко си беше на мястото. — Иначе наистина съм си късметлия.

— Ама че си проклетник! — избухна Нико. — Трябваше да кажа на пестниците да те смажат от бой. Какво те прихвана? Дърлиш се с мен пред тях и пред Мардата? Що за тъпотия... — Изгледа ме свирепо. — Понякога се чудя дали не прекалявам с търпението към тебе, ако ще и да си нос. Не си знаеш мястото.

— Повярвай ми, винаги си знам мястото.

— Недей да ми се репчиш, Дрот. Особено сега.

Вдигнах ръце в помирителен жест.

— Ясно — без пререкания пред прислугата. — Всъщност никакви пререкания. Поне в момента. Дори моят преуморен мозък успя да разбере това. Трябваше да му играя по свирката.

— И какво искаш да правя в Десетте пътя?

— Искам да научиш що за гнусотия става там.

Свих вежди. Предполагах, че ще ми заповяда да дебна какво върши Мардата и да му съобщавам.

— Това не е ли задачата на Мардата? Нали той командва там сега...

— Мардата го бива да сритва задници и да изкопчва имена, но ще пропусне много дреболии. А ти ще ги видиш — затова пращам тебе като „нос“ в квартала. И искам да не споделяш наученото с никой друг. Само с мен.

— Нямах ли му доверие?

— Не става дума за доверие. Искам да сравня какво говорите двамата.

Аха... Не вярваше нито на него, нито на мен. Прекрасно, няма що.

Пак се почесах по брадата. Още беше влажна от собствената ми кръв.

— Ако Мардата не знае защо съм там, няма да му хареса, че душа.

Всъщност не би му харесало и да знаеше, но беше излишно да го споменавам.

— Ще го преглътне някак. — Нико пак застана до прозореца. — Няма нужда да знае всичко, за да свърши своята част от работата.

Наострих уши.

— Той не знае всичко *и сега*, нали? Имаш още нещо за мен.

Нико не се обръщаше към мен. Плъзна пръст по рамката на прозореца и огледа прахоляка отблизо.

— Пестникът, който се измъкна от квартала, успя да каже две имена, преди да издъхне. Едното беше Федим.

Завъртях глава.

— Не го познавам.

— Той е прекупвачът, който се оплакал, че не го защитаваме добре. — Нико издуха праха от пръста си. — В Десетте пътя и без това е напечено, не искам някакъв смотан прекупвач да дрънка излишно. Излага ме пред хората. Поговори с него, чуй каквото знае, а после му виж сметката.

Изкривих устни, но не посмях да възразя.

— А другото име?

Нико зяпа показалеца си толкова дълго, че се отказах да чакам кога ще ми каже името. Накрая го потърка с палец и се усмихна неприятно.

— Келс.

Ако под мен нямаше стол, щях да тупна на пода. Едва не се хванах за седалката, за да не падна.

— Келс? — повторих.

Ето това вече си беше истинска гадост.

5

Излязох замаян. Келс? В Десетте пътя?

Адски късмет. Да се чуе името на Келс около нещо, свързано с Нико, беше все едно да гасиш огън с нафта.

Повлякох крака по улицата.

Някога — преди враждата, преди сблъсъците за територии, преди и двамата да станат главатарии, Нико и Келс били близки. Подчинявали се на един и същ тартор, върлували в един и същ квартал, участвали в едни и същи удари, чак до деня, когато се разправили заедно със своята главатарка Рига и си поделили владенията ѝ. И се оказало, че това било най-лошото, което можели да си причинят един на друг.

Разбира се, всеки от двамата имаше своя история как всичко се сговнило. Ако се вярваше на Нико, всичко опирало до уважението и безчестието — разправяше как Келс го изиграл и взел най-доброто от онова, което притежавала Рига, макар че на Нико уж се паднала по-голяма част от територията. Още по-гадното било, че Келс използвал парите, за да му отмъкне най-способните хора след подялбата. И Нико, както можело да се очаква от него, решил да му изтръгне гръкляна.

Келс пък твърдеше, че изобщо не бил купил верността на хората на Нико, ами им предложил по-добра сделка. Вместо да разчита на страха и юмруците, за да поддържа реда в своята банда, Келс предпочитал да обмисля действията си внимателно и залагал на хитроумието, за да върви всичко по вода. Затова по-малката му територия преуспявала и затова хората изоставяли Нико. И когато Нико тръгнал срещу него, изглеждало, че го прави от злоба и завист.

И двете версии звучаха убедително, а според мен във всяка имаше частица истина. Ако съм научил нещо от работата си като „нос“, то е, че историите се променят според разказвача, колкото ще той да си въобразява, че говори правдиво. И макар че бях склонен да повярвам на обясненията в полза на Келс, нямаше съмнение, че този път Нико изглеждаше жертва на коварство. Ако Келс *наистина* беше в

Десетте пътя и имаше нещо общо със зловещата участ на хората, изпратени от Нико...

Тръснах глава. Изобщо не се връзваше. Не беше присъщо на Келс да очисти толкова много от хората на Нико просто ей така. Ако се бе случило обратното, щях да повярвам. Келс пипаше прекалено хитро, за да прибягне до такава касапница. Поне досега.

Но ако имаше някаква връзка с Келс или дори само намек за това, Нико щеше да се развихри. Щеше да погне Келс с всички сили. А аз щях да се насадя в бъркотията — в Десетте пътя, насред сблъсъка.

Изпъшках. Може и да беше по-добре, че Нико ме пращаше там да науча какво става. Може би дори щях да предотвратя надвисващата съсипия. Това обаче не означаваше, че задачата ми допада.

Затътрих се до дома си в ранния следобед и се свлякох в тежък унес без сънища. Събудих се малко след полунощ, сдъвках едно ахрами и се измъкнах на улицата, колкото да хапна в тази късна доба. Върнах се и заспах отново.

Светлината на утрото отдавна се процеждаше около капациите на прозорците, когато се събудих повторно. Някой тропаше на вратата.

Полежах още малко с надеждата да си помисли, че ме няма, и да се разкара.

Посетителят потропа още веднъж.

По дяволите, защо да не стана? Бездруго трябваше да се изпикая.

— Ей сега! — креснах, надигнах се от леглото и зашляпах из стаята.

Чувах как долу си подвикват двете момиченца — Рена и София. Играеха си. Усмихнах се на врявата им, докато навличах вчерашната риза и препасвах колана с рапирата.

Долепих око до шпионката. Гладко избръснато лице с фризирани руси къдрици над грижливо бродиран жакет и късо наметало. Познах извезания на гърдите му герб и изстенах.

— Господарю Дрот? — промълви пратеникът към шпионката.

Гласът му звучеше неуверено и ми се дощя да го излъжа.

Но още утре някой лакей като него пак щеше да цъфне пред вратата ми.

Откачих пружината на капана, дръпнах двойното резе и откряхнах мъничко вратата.

— Дрот — да, господар — не. Не съм благородник и не съм се промъквал в такова семейство като твоята господарка.

Той се ококори стреснато, явно изненадан от дързостта ми. Да се пули колкото си иска. Господарката му беше баронеса Кристиана Сефада, владетелка на Литос, но освен това беше и моя сестра. Обстоятелството, че само неколцина души, освен мен и нея знаеха за родствената ни връзка, не променяше държането ми спрямо „нейно благородие“.

Погледнах мъжа, който се извисяваше зад пратеника. Казваше се Руджеро и работеше за мен. Кимна ми, за да потвърди, че е претърсил натрапника. Аз също кимнах и Руджеро слезе безшумно по стълбата. Пак погледнах лакея.

— Нов си, нали? Досега не те е изпращала.

— Да... ъ-ъ, не. Тоест досега не съм имал честта, господине.

— Никаква чест не е, повярвай ми. — Отворих широко вратата и му посочих да влезе. — Как се казваш?

— Тамас, господарю.

Още стоеше в коридора. По изражението му личеше, че не знае точно как да постъпи. Вероятно погазвах всяко правило за учтивост, което му беше известно. Горкото хлапе бе обучено как да се държи и с блюдолизци, и с надменни благородници, но веднага се виждаше, че не знае как да говори изискано с крадец, който току-що е отворил вратата само по риза, едва стигаща му до коленете, затова пък с оръжие на кръста.

— Тамас, семейството долу има деца — обясних му, разкопчах колана с ножницата и го хвърлих на леглото, за да се успокои. — Не искам кавга с майката, ако по-голямата ѝ дъщеря се мерне до стълбата и случайно надникне под ризата ми. Разбра ли какво ти казвам?

Пратеникът погледна през рамо към стъпалата, сякаш подозираше, че имам пророческа дарба, и побърза да влезе в стаята. Затворих вратата.

— Е, какво иска тя този път? — попитах го, докато смъквах от закачалката торбест панталон и го помирисвах.

Несъмнено беше по-чист от онзи, който обух още преди да подгоня Ател. Навлякох го.

— Моля, господарю?

— Питам за баронесата — подсетих го. — Не те е изпратила да ми помогнеш в обличането, нали?

— Не!

Засмях се, когато той се изчерви от припрения си отговор.

— Отпусни си душата де. Просто отговори на въпроса.

Усмивката на Тамас се стопи. Той кимна. Ръката му бръкна под жакета.

Метнах се към леглото, на което бях захвърлил рапирата толкова небрежно. Когато тупнах на дюшека, коланът с ножницата подскочи и се свлече от другата страна. Чух как изтрака на пода. Свършено беше с мен.

Но понеже нямаше какво друго да направя, все пак посегнах към оръжието. Може би първият удар на Тамас нямаше да е точен. Може би щях да го довърша и да сляза при Епирис преди незнайната отрова на убиеца да ме затрие. Може би тъкмо сега щеше да ми се яви някой от Ангелите и да спаси кухнята ми чутура.

Слисах се, че успях да докопам дръжката на рапирата. Какви ги вършеше този убиец, да не изковаваше кинжала си в момента? Никой не се бави толкова.

О, по дяволите... Този беше „уста“. Налагаше ми заклинание.

Явно Кристиана беше вбесена, щом бе похарчила толкова пари.

Ама че си тъпанар, Дрот! Никога не пускай хората ѝ в дома си, колкото и любезно да сте си приказвали, колкото и години да са минали от последното покушение.

Изобщо не си направих труда да извадя рапирата — или острието нямаше да излезе от ножницата навреме, или поначало беше късно. Търкулнах се по пода и се надигнах присвит, вдигнал ножницата пред себе си като жезъл.

Тамас си стоеше на все същото място с опулени очи и провиснало чене. Държеше свитък с панделка и печат.

Сърцето ми отброи поне десетина удара, докато се зяпахме взаимно. Той пръв наруши вцепенението.

— Аз... аз трябва... аз трябва да изчакам отговор.

— Засега няма да отговоря.

— Както желаете.

Втурна се към вратата и изтрополи надолу по стълбата. Свитъкът падна там, където бе стоял.

Май не успях да спра кикотенето си цели пет минути. Първият убиец, който се опита да ме бастиса, беше дългурест мъж, вонящ на риба и евтино вино. Тогава бях на осемнайсет и това, че го намушках, докато се мъчеше да ме удуши с гарота в един тесен проход между две къщи, се дължеше по-скоро на късмета.

Второто острие си имаше име — Сивата чайка. Бе сипала ситно смляно стъкло в чинията ми. По ирония на съдбата случката съвпадна с един от най-срамните периоди от живота ми, когато се бях отдал на пушека. Онази вечер дрогата беше по-важна за мен от храната и накрая дадох чинията си на друг наркоман. Часове наред го слушах как пици и гледах как храчи кръв. На другия ден издирих Сивата чайка и натъпках в устата ѝ подобна гозба. Само това добро видях от пушека и оттогава не докосвам дрогата.

Третият опит беше преди три години. Онзи се казваше Хирнос и се опита да ме наръга в гърба наред тъмна уличка — същински почитател на традициите. Спаси ме само нощното зрение — зърнах го с крайчеца на окото си. Гонитбата и схватката по хлъзгавите от леда покриви за малко щеше да довърши и двама ни. Накрая аз останах на покрива, а той се стовари четири етажа под мен на калдъръма. Отървах се на косъм.

Три месеца след провала на Хирнос ми налетя Алден. Странно е да преживееш бой с ножове в собствената си спалня с жена, която си познавал от години. Не забравях обаче, че преди всичко е професионалистка, затова всъщност не ѝ се сърдих много, макар че се опита да ме затрие.

За един от четиримата знаех, че е нает от сестра ми, за друг само подозирах. И двата пъти занесох оръжията на убиеца в спалнята ѝ и ги оставих на нейното легло. Едва ли е нужно да обяснявам, че това с нищо не подобри отношенията ни.

За подбудите ѝ нямаше съмнение — страх. Кристиана се бои, че ще разглася и родствената ни връзка, и услугите, които съм ѝ правил през годините, а това направо би срутило положението ѝ в императорския двор. В онзи свят няма никакво значение, че е бивша куртизанка, а чак след това вдовица на барон. Положението и влиянието си имат друго мерило там и не се залъгвам, че разбирам техните борби за надмощие. Но ако се разчуе, че е имала вземане-

даване с престъпници, все едно сама си е прерязала гърлото. Особено ако кримката е неин брат.

Въпреки безбройните ни раздори аз никога не бих я изпързелял толкова подло. С близки не се постъпва така. Но Кристиана не може да го проумее. Може би не трябваше да ѝ натяквам толкова нагледно, като подхвърлям оръжията в спалнята ѝ. В края на краищата я накарах единствено да потърси по-способен наемник за втория опит.

Само че толкова се забавлявам, когато я дразня... Седях на широкото стъпало до входа на дюкяна и посръбвах чай. Това ми беше третата чаша и чаят изстиваше, потъмняваше и нагарчаше въпреки добавения мед. Много приличаше на настроението ми.

Оставих чашата и взех посланието, което ми бе донесъл Тамас.

Хартията беше с добро качество — тежка и суха на пипане. Знаех, че мога да я продам на Балдезар, който би я изстъргал охотно, за да бъде употребена повторно. Но нямаше да го направя. Щях да прибера писмото при останалите — любезни или злобни — в тайника на дъното на скрина с дрехите.

Прочетох написаното още веднъж и се зазяпах в листа.

Среща. Тази вечер. Налагало се да говори с мен. Било спешно. Засягало нейната безопасност. Както обикновено.

С други думи, тя искаше услуга от своя брат, бившия взломджия. Или пък нямаше търпение да чака повече фалшификата, който бях поръчал за нея.

Плъзнах пръст по твърдия восък на гърба на листа и опипах издатините на нейния вдовишки печат. Ама че нахалство — да показва толкова гордо герба си след всичко, което бе сторила, за да се домогне до него. Тя ми натякуваше, че съм от подземния свят, но аз убивах само когато беше неизбежно. Освен това изпитвах симпатия към покойния ѝ съпруг Нестор.

Някой застана на вратата. Обърнах се. Дребничката Козима ме гледаше от горе на долу.

— Лоши ли са новините? — попита и добави по-закачливо: — Да не те е зарязала любимата?

Усмихнах ѝ се, сгънах писмото от Кристиана и го пхнах в ръкава си.

— Изостави ме заради един барон. Че какво повече от мен би могъл да ѝ предложи той?

— Тишина и спокойствие? — подсказа съпругата на аптекаря и седна до мен. — Дано ми прости императорът, но понякога ми се ще Епирис да упои с някоя отвара тези две момичета, за да имам поне половин ден за себе си.

— Почти не ги забелязвам — уверих я.

Тъкмо тогава Рена и София изскочиха тичешком иззад ъгъла и нахълтаха в къщата. Шестгодишната Рена се заливаше от смях, но на осемгодишната София май не ѝ беше толкова весело. Вратата се затръшна, последваха писъци и тропот по дъсчени подове.

— Лъжец — въздъхна Козима.

Взираше се във вратата, докато шумът не стихна, и чак тогава се успокои.

С тази черна коса, тъмнокафяви очи и лице с почти съвършено съчетание на очертания и извивки сигурно е била омайващо красива, когато Епирис се е оженил за нея. Дори след раждането на две деца и толкова години грижи за тях и за съпруга си мнозина мъже я заглеждаха... сред тях и аз. Не можех да си представя как Епирис е спечелил сърцето ѝ, но нейното присъствие в дома му само засилваше уважението ми към него. А уважението ми към самата Козима нямаше предели.

Сега косата ѝ бе вързана на опашка, лицето ѝ — зачервено, престилката ѝ — измокрена. Значи беше ден за пране.

— Е, лоши ли са новините все пак? — Тя посочи ръкава, където бях скрил писмото.

— Не повече от обичайното.

— От кого е?

Замълчах си.

— Добре де, щом не искаш да ми кажеш...

— Обясних ви всичко, когато се нанесох тук.

— И още тогава не ми хареса.

Усмяхнах се. Този наш спор беше отдавнашен. Козима не си падаше по тайните, аз пък не си падах по разгласяването им.

— В моята къща по мои правила — напомних.

— Хъм...

Бях се сдобил с тази постройка преди две години от един сродник, Клайдър, заедно с дълговата разписка, която бе получил от Епирис. На Клайдър не му се искаше да продава, но аз харесах имота и

мястото, на което се намираше. И имах с какво да притисна Клайдър, за да го отърва от нежеланието му. Оппростих дълга на аптекаря срещу дял в дюкяна му, който не обявихме на всеослушание, и се нанесох на горния етаж. Отначало смятах да остана, колкото да се уверя, че получавам каквото ми се полага от печалбата, но скоро размислих. Трите стаи над дюкяна се превърнаха в мое убежище от улицата, а Епирис и семейството му — в приятна компания след опасните нощи. Вместо хитро вложение в имота вече имах свой дом.

Все така се случва с моите планове...

Козима реши да говори за друго.

— Перачката ти ти донесе дрехите.

— Видях кошницата пред стълбата. Благодаря.

— Щом не искаш аз да ги пера, поне ми позволи да ги качвам в стаите ти.

За миг си представих Козима просната на пода до вратата, след като капаните са се задействали, и как кръвта ѝ се просмуква в разпилените дрехи...

— Не.

— Дрот, ясно ти е, че все някога ще успея да надникна в твоите загадъчни покои.

— Как пък не...

— Впрочем какво криеш там?

— Една от жените на императора. Бременна е и не иска да убият царственото ѝ копеле.

Всяко дете, заченато от императора, се прощаваше с живота си веднага след раждането. Не можеше да има друг претендент за трона, освен трите възплъщения на самия император.

Козима ме сръга с лакът в ребрата.

— Не приказвай така дори на шега! Преди да се усетим, имперските стражници ще изтърбушат къщата.

— И на тях е забранено да влизат в стаите ми.

Козима се засмя и посочи чашата.

— Искаш ли още чай? Правя го по-добре от Епирис. Ангелите да са ми на помощ, но *всеки* може да вари чай по-добре от този човек!

Пак се засмя. Много приятен смях.

— Не, благодаря. Стига ми толкова.

— А няма ли да хапнеш още нещо? Видях те да гризеш круша — не може да засити и мишка.

— Не ми се яде.

— Е, мога да...

— Козима — прекъснах я. — Успокой се. Нищо ми няма.

Тя млъкна, после въздъхна.

— Тази синина на лицето ти говори друго.

Вдигнах ръка и опипах мястото, където ме бе ударил Нико.

— Това е напомняне.

— Щом е тъй, дано следващия път не забравиш каквото трябва да помниш.

— Няма да забравя.

Поседяхме смълчани. Гледахме минувачите по Керванджийския път, без всъщност да ги виждаме, а тя предъвкваше безмълвно някакви думи. Накрая се наведе напред и изстиска мокрия край на полата си.

— Дрот, не е негова вината.

А, това ли било. Тъкмо се чудех.

— Не се сърдя на Епирис — казах.

— И той не ти се сърди.

— Знам — излъгах я.

— Просто... Дрот, той е горд човек. Не че ти си искал нещо от нас. Малко лекове, по някоя билка от време на време — това са дреболии. Все му повтарям, че щеше да куцука с патерици и да продава мехлеми по улиците, ако ти не беше накарал Клайдър да...

— Козима, хайде да не говорим за това.

Тя прехапа устна. Изглеждаше чудесно.

— Дрот, той не е гневлив човек. Само че...

Само че не се радваше един престъпник да му е хазяин. И съсед. И приятел на жена му.

Отпих от студения горчив чай. Тъкмо измислях отговор и зърнах позната фигура да върви към нас. Излях остатъка от чашата на калдъръма и я дадох на Козима.

— Извинявай — казах й, без да откъсвам поглед от Деган. — Трябва да тръгвам.

Козима забеляза накъде съм се вторачил и раменете й се напрегнаха.

— Бездруго трябва да видя какво правят момичетата.

Тя се изправи, а аз докоснах за миг ръката ѝ.

— Няма страшно. Той е приятел.

— За тебе може и да е приятел. — Тя се усмихна насила и потръпна. — Извинявай и ти.

Върна се в дюкяна. Колкото и време да бе минало, тя се плашеше от всеки сродник. Не можеше да забрави Клайдър.

Пристъпих на улицата и изчаках Деган. Вратата зад мен се затвори.

— Зает ли си? — попитах го.

— Здравсти и на тебе. Не съм.

Зададох въпроса само от учтивост. Лесно се познаваше кога Деган Бронзовия е зает. Тогава изчезваше. За седмица, за две, понякога и за месец. После се появяваше със същата внезапност, смееше се, играеше комар и си пилееше времето, сякаш нищо не се е случило. В началото на приятелството ни подпитвах и него, и други хора къде се дява, с какво се захваща. И не научих нищо. Аз — всеизвестен нос, още си тънех в неведение, а Деган само се подхилваше на мърморенето ми.

Да му се не види и чувството за хумор.

— Какво си намислил? — попита Деган.

— Имам нужда някой да ми пази гърба довечера.

— То пък една изненада.

— Този път ще е по-напечено.

Той изви вежди, все още засмян.

— Трябва да отида в Десетте пътя.

Усмивката му се постопи.

— Аха... — Поумува и попита: — Да не ти е омръзнал животът?

— Не бих казал.

— Просто попитах — каза Деган.

6

— Наглед си е все същото, но смърди още по-зле — отбеляза Деган.

— Това е същинско ухание в сравнение с лятото — уверих го. — А още не сме в квартала.

— Леле!

Стояхме пред Десетте пътя. Очуканата арка на квартала зееше пред нас — портата отдавна бе откъртена и откарана някъде, та някой да изкара малко пари. От двете ѝ страни се проточваха каменните огради, които отделяха Десетте пътя от града. Или града от Десетте пътя. Зависи от гледната точка.

Десетте пътя е стар квартал в още по-стар град. Идрека е на повече от хилядолетие, средище на кралства и империи много време преди предшествениците на Дорминикос да я направят своя столица. Град на все по-големи дворци и рушащи се храмове, на изкусно дялан камък и развалини. Град, където можеш да прескочиш някоя ограда и да се озовеш в частна градина или върху покрив с опънати въжета за простирание. Ако поровиш в земята, ще намериш късчета от историята му, а погледнеш ли нагоре, ще видиш напирещото величие на бъдещето му.

Има различни предания за името на квартала. Наричал се така, защото на всяко кръстовище имало поне десет пътя към смъртта. Или защото имало само десет безопасни пътя, водещи извън квартала. Или защото всеки в квартала знаел поне Десет пътя към нечестното забогатяване. И така нататък. Най-смешното гласи, че всъщност името било Десет пъти в чест на курва, която знаела как да накара клиента да... Добре де, достатъчно е да кажа, че не ѝ липсвало въображение в занаята.

Оставим ли настрана очарователните истории, кварталът наистина е от най-старите в града. Ако се поровиш в древните карти и архиви, откриваш превъплъщения на Десетте пътя векове преди Дорминикос, когато кварталът бил предпочитан от богатите и учените.

Разбира се, почти всички постройки са много по-скорошни. Но е имало мигове в някое мазе, което тук минава за пивница, когато бях готов да се закълна, че чувам гласове отпреди осем столетия, просмукващи се през стените. Може би заради евтиното вино, смесено с пушека, но не мога да повярвам, че толкова време и толкова души могат да минат на едно място, без да оставят следи и отпечатьци.

— Знаеш ли къде да намериш онзи прекупвач? — попита Деган.

Бях му казал, че търся Федим, макар че премълчах причината.

— Още не знам. Засега ще вървим и ще гледаме. Трябва да разуча наново как е уредено всичко тук. Ако имаме късмет, някой от старите ми познайници може още да се навърта наоколо.

— А ако нямаме?

— Ако нямаме, някой от старите ми познайници може още да се навърта наоколо.

— Защо ли предчувствам, че тази нощ няма да сме късметлии?

Не го удостоих с отговор.

Кварталът си беше почти същият. Главната улица — Пътят на утехата, би била твърде невзрачна във всеки друг квартал на Идрека. Липсваха около половината камъни от калдъръма, а останалите бяха покрити с кал и боклуци и човек трябваше да внимава къде стъпва. Пресечките бяха тесни или още по-тесни. Каквото се виждаше от небето, беше зацапано с дим, който скриваше звездите.

Самите сгради пък бяха от вежди по-вежди и до една се рушаха. Горедолу на една от пет липсваше покривът, някоя стена или други задължителни части. Тук-там зървах саксия, мъничка градинка, наскоро боядисана фасада — баламите се напъваха да направят своята частица от квартала по-прилична, по-уютна. Може би от това им олекваше на душата, но така само подчертаваха общия упадък.

Непрекъснато долавях следящите ни погледи. Нямахме нужда от жест или дума, за да проумее веднага всеки сродник от Десетте пътя, че сме чужди на това място. В този следобеден час нямаше много минавачи. Не забелязвах никой да ни дебне, но нито за миг не си позволих да повярвам, че е така.

Спирях при пресечки и входове, за да спомена имена от миналото си и да пусна крадешком по някоя монета в нечия шепа, за да освежа паметта на събеседника. Повечето някогашни мои познайници бяха изчезнали от квартала или не бяха словоохотливи с мен. Вече не

ме смятаха за тукашен и не ми се доверяваха. Не успях да изкопча нищичко нито за Нико, нито за Келс, нито дори за прекупвача Федим, когото бях изпратен да намеря.

И след като платих поред на трима сродници, за да издиря източник на сведения, на когото бях разчитал преди години — „мрънкало“ на име Елек, само за да науча накрая, че е умрял преди половин година, търпението ми свърши.

— И кой зае мястото му? — попитах троснато вехтошарката, която ме осведоми за смъртта на Елек, но едва след като ѝ платих за тази „услуга“.

— Ами... значи... такава...

Женицата се разкашля смутено.

— Илайза — отговори вместо нея тежък глас отстрани.

Огледах се — закачулен силует в дълбоко хлътнал вход на близката къща. Толкова добре се сливаше със сенките, че трудно различавах очертанията му.

— *Тихата* Илайза ли? — уточних аз.

Мъжът кимна — или по-скоро качулката на наметалото му помръдна.

— И къде се подвизава сега?

— В „Розата и замъкът“.

Познавах кръчмата. Подхвърлих му медна монета и той я улови ловко. И ме изпроводи с подсмиване. Деган ме изгледа косо, но не каза нищо.

Тихата Илайза всъщност беше гръмогласна грубиянка, но си оставаше сред най-способните уши, които съм срещал. Когато хората се заблуждават, че говориш твърде много, за да ги слушаш, често не внимават какво казват. Излезе ми по-скъпо, отколкото бих искал, но след кана вино и два сребърни сокола, пъхнати в ръката ѝ под масата, тя ме упъти — след като цял час я слушах да дърдори за какво ли не.

Когато излязохме от „Розата и замъкът“, слънцето се спускаше зад хоризонта. Повървахме и Деган ме побутна по ръката.

— Третото за три пресечки.

— Какво?!

— Това ти е третото ахрами.

Сведох поглед — тъкмо пъхах кесийката обратно под ризата си. А под езика ми омекваше поредното семе.

— Е, и?

Деган сви рамене.

— Нищо.

— Между другото, не ми допада особено да съм тук.

— То се знае.

— Съдрах си задника от усилия да се измъкна от тази гнусотия.

И никак не ми се искаше пак да попадна в квартала.

— Да де...

— И ми струваше общо четири ястреба да науча от Илайза къде е дюкянът на Федим. Това е направо обидно.

— Да съм казал нещо?

Завихме зад поредния ъгъл.

— Е, какво те човърка? — пак подхвана Деган.

— Току-що ти казах.

— Прав си — каза ми.

— Тогава не ме закачай.

— Добре, няма.

Тръгнахме по друга уличка. Тук беше по-сумрачно, къщите сякаш ни притискаха от двете страни. Нощното ми зрение се събуди и откри в кехлибарено окаяните гледки наоколо. Вонята на пикня и гнилоч се засилваше.

— Е? — подкани ме Деган.

Мълчах и се взирах в сенките.

— Е?

Ама че досадник!

— Виж какво, Нико ме прати да притисна един прекупвач. Хайде да мислим само за това и да свършим работата. Колкото по-скоро се махна от този ад, толкова по-добре!

— Аз само...

И млъкна, защото пред нас изведнъж изникна тъмна фигура. След миг още три силуета излязоха от сенките. Някой се прокашля зад нас.

Бяха ни обградили.

Деган никога не се двоумеше. Пристъпи напред и мечът му изскочи плавно от ножницата.

— Предните са мои — каза и тръгна към четиримата, наредили се в уличката.

— Отстъпвам ти ги — промърморих, обърнах се и извадих рапирата и кинжала си.

За щастие отзад ни доближаваха само двама.

Нощното зрение ми показва тежката сопа в ръцете на единия — от края ѝ стърчаха остри парчета метал и стъкло. Другият държеше ножове. Прокрадваха се предпазливо, за да ме нападнат от две страни в теснотията.

Чух зад себе си първите звънтящи удари на стомана в стомана. Деган се бе нахвърлил срещу четиримата, за да ги накара да се бранят, вместо да мислят как да го обкръжат най-добре. И аз би трябвало да направя същото, но идеята не ми харесваше. Все пак не съм Деган.

Пристъпих към онзи с ножовете, изпълнал ръката с рапирата — кинжала държах ниско до левия си крак. Той можеше да замахва почевръсто, аз пък можех да го държа на разстояние. Ако нападнеше, имах предимството на първия удар. Иначе трябваше да се справя не само с него, но и да не забравям за приятелчето му с тоягата. Времето беше на негова страна.

Той направи крачка назад и се ухили, ножовете проблясваха мътно. Не беше тъпанар. Аз пак пристъпих към него. Той се отдръпна. Още една крачка напред. И когато той отстъпи за трети път, вместо да напирам към него, аз се завъртях на пети и нападناх мъжа с тоягата.

Изненадах и двамата, особено набелязаната жертва. Той се ококори и неволно направи крачка назад. Злощастно хрумване. Докато стъпи здраво и замахне, го връхлетях.

Наведох се под ръцете му и вдигнах рапирата да отклоня удара. Тежкото дърво се стовари върху гарда на рапирата и ме разтнесе чак до рамото, но лявата ми ръка се стрелна в дъга и заби кинжала до дръжката в десния му бъбрек. Той изохка. Завъртях острието в тялото му. Той изохка отново. И започна да се свлича напред.

Дръпнах кинжала, но оръжието не помръдваше. Пуснах го и се дръпнах встрани, но се натъкнах на другия с ножовете, който скочи към мен.

Едното острие изсъска на два-три пръста от лицето ми, другото срязва гънка на ризата ми. Метнах се назад и на косъм се отървах от удар в хълбока.

На косъм. Буквално на косъм!

Нямаше място да вдигна рапирата, нито пък можех да отстъпвам по-бързо, отколкото той ме нападаше. Завъртях рапирата с върха надолу и я превърнах в подвижна метална преграда, с която трескаво отбивах, докато той мушкаше и замахваше. Засега успявах да се спася, но щеше да ме докопа скоро.

А той напираше неуморно. Отбих още два пъти и после го цапардосах по лицето с гарда на рапирата. Не успях да го халосам тежко, но го стреснах.

Той се поколеба, а аз имах нужда само от това.

Замахнах с ножа от левия си ръкав не с надеждата да го наръгам, а за да види острието. Той се отдръпна.

Вдишах накъсано. Вече пак можех да боравя с рапирата. Направих крачка назад и я вдигнах.

Онзи още се зъбеше на нежеланата промяна, когато чух гласа на Деган зад гърба си:

— Приключваш ли вече?

— Чакай да проверя. — Усмихнах се на мъжа с двата ножа. — Приключихме ли?

Той впи поглед в очите ми и се вторачи в нещо зад мен. Видях как се облещи. В следващия миг бягаше.

— Приключих — установих аз и се обърнах.

Деган стоеше сред четири трупа. В никое от телата не се виждаше повече от една смъртоносна рана. Не можех да виня нападателя, който си плю на петите.

— Само сме щели да притиснем някого, а? — подхвърли Деган, все едно продължаваше прекъснатия спор.

Отидох да огледам мъртъвците.

— Местни отрепки. Илайза няма вземане-даване с такива главорези, а никой от останалите, с които поприказвах, не може да събере набързо толкова сродници.

— Значи просто се опитаха да ни ограбят?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Да! — натъртих аз.

Деган се вгледа в мен над труповете.

— Да, скапани обирджии са! — сопнах му се.

— Много ми олекна...

Тръгнахме пак.

— Разбира се — говореше Деган сякаш на себе си, — *ако не е било грабеж*, може да потръгне още по-зле. А ако това се случи и бъде ввлечен...

— Ти си прекалено хитър, за да го допуснеш.

Деган докосна периферията на шапката си в присмехулен поздрав.

— Естествено. Но ако изпадна във временен пристъп на слабоумие...

— Добре, добре — прекъснах го. — Ако това се случи, ще ти платя за времето, което ми отдели. По обичайната тарифа.

Той завъртя глава.

— Не и този път, Дрот. Щом работата те връща в Десетте пътя, затъваме по-дълбоко, отколкото ми се иска. И пълна шепа ястреби не са достатъчни.

Обърнах се към приятеля си.

— Да не намекваш за Клетвата?

Деган примига от изненада.

— Няма такова нещо. Не сме закъсали *чак толкова*.

Отдъхнах си.

Въпреки че познавах Деган Бронзовия от толкова години и се бях наслушал на какво ли не за деганите, все още не разбирах много неща за тяхното братство. Нямах съмнение, че не можеш да намериш по-добри пестници от тях. При това, без да се тревожиш, че деганът ще се обърне срещу тебе веднага след като му платиш. Но понякога си мислех, че малко прекаляват със сериозното отношение към легендите за създаването на братството. Дори приемаха имената на първите дегани. Мъжът, който стоеше до мен в уличката, не беше първият и нямаше да е последният Деган Бронзовия.

Клетвата беше наследство от времената, когато деганите били могъща сила в подмолния свят. Тогава Клетвата обвързвала дегана с тебе и тебе с дегана, а той можел във всеки миг да поиска да изпълниш своята част от взаимния дълг. И то като ти възложи каквато задача пожелае. Най-старите сродници преразказваха чути от дядовците си предания за силата на Клетвата — обвързаните с нея се обръщали дори срещу собствените си семейства, вместо да рискуват с погазването и.

В наше време Клетвата беше формалност, само сянка на някогашното влияние на деганите, също както Деган Бронзовия беше само бледо отражение на първия носител на това име. Но и днес никой не полагаше и не приемаше Клетвата нехайно. В края на краищата кой би посмял да вбеси деган, колкото и да не му се иска да спази обещанието си?

— Не — усмихна се той. — Стига ми да прекарам една нощ със сестра ти. Заедно с обичайната тарифа, разбира се.

Изгледах го сърдито. Деган си падаше по сестра ми още от момента, когато я зърна. И макар че Кристиана би отхвърлила високомерно мераците на всеки друг от познатите ми сродници, за него щеше да направи изключение. Това си беше очевидно. Но щом си представех сестра си, опитала да уреди убийството ми, със своя най-добър приятел, аз не само се плаших. Тръпки ме побиваха, макар да не разбирах дали от братска загриженост за Кристиана, или от приятелска загриженост за Деган.

— Ще ти платя тройно! — изръмжах му и той пак прихна.

След още няколко завоя се добрахме до свърталището на Федим, маскирано като грънчарски дюкян. На маса до входа бяха сложени няколко невзрачни гърнета и чаши. Преборих се с хрумването да обърна масата с ритник, по-скоро защото очаквах прекупвачът да понесе загубата с небрежно вдигане на рамене. Повечето хора от неговия занаят поне се стараят да изглеждат спазващи закона търговци, но по качеството на грънците личеше, че Федим отдавна е зарязал преструвките.

Питах се какво ще правя, ако прекупвачът не е тук. Бях прахосал почти цял ден, за да дойда тук. Ами ако мълвата ни беше изпреварила и той се беше шумугнал в някое скривалище? Не се радвах на мисълта, че ще трябва да го издирвам отново.

Оказа се обаче, че е лесно да бъде намерен — карантиите му се точеха десет стъпки по пода от прага до разпорения му корем.

И в кесията на Федим, и в кутията зад тезгяха имаше пари. В задната стая не се виждаше нищо друго, освен легло и разни дреболии.

— Сигурно държи плячката другаде — казах аз, щом се върнах в помещението отпред.

— Или пък са я прибрали.

Деган стоеше до входа и надничаше през пролуката на завесата, заместваща вратата.

— Но не са пипнали парите, така ли? Не, това е съобщение.

— От кого?

— От онзи, когото би трябвало да намеря.

— Нали уж трябваше да намериш Федим?

— Планът се промени.

Застанах над трупа и го огледах. Съвсем обикновен сродник с мургава кожа, оредяваща коса и дълъг нос. Ако не лежеше мъртъв на пода, изобщо не бих му обърнал внимание.

— Лоша работа...

— Брей, голяма изненада — присмя се Деган.

— За друго говоря. — Побутнах безжизненото тяло с ботуш. — От мен се искаше да направя това, след като си поприказвам с него.

Деган кимна.

— Прав си. Лоша работа. — Устните му се извиха в кисела усмивка. — Но каква ирония, а?

— Именно.

Преди да го намерим, Федим беше само дребен дразнител, който трябваше да бъде премахнат. Но мъртъв се превръщаше в огромно затруднение. В това се състоеше отчасти иронията — ако аз го бях убил, щеше да е само разчистване на сметки, само че го бе затрил друг, с което се беше подиграл на силата на Нико.

Най-вбесяващото беше, че каквото и да направех, мълвата щеше да се разнесе: „Нико не може да защити клиентите си. Нико е лесна мишена в Десетте пътя“. Тъкмо това той не искаше да допусне. И

тъкмо това бях дошъл да предотвратя. Ако не стоварех бърза и жестока разплата върху виновника или виновниците, Нико щеше да загуби уважението на сродниците, а аз — главата си.

Ето я и другата страна на иронията — понеже аз трябваше да убия Федим, сега на мен се падаше да издиря убиеца и да му отредя същата участ.

Дрот, Ангелът на възмездието. Роля, която изобщо не ми допадаше.

Докато се вирах във Федим и пожелавах на душата му дълго и тягостно пътешествие към Последните селения, Деган щракна с пръсти два пъти. Обърнах се и той — бе опрял гръб в стената до входа — изпъна пръст и посочи навън.

Имахме си гост.

Огледах се за скривалище, но размислих. Седнах на масата на няколко стъпки от трупа, точно срещу входа. За да изглеждам по-внушително, извадих рапирата и я сложих на коленете си.

Зад завесата се чу тътрене на подметки по пръст. Някой се прокашля.

— Федим? — прошепна прекалено високо мъжки глас. — Ей, Федим!

Завесата се отмести и вътре надникна младолик тип, чиято коса се отдръпваше към темето и може би затова я бе обръснал наскоро. Очите на тясното му лице бяха присвити, но тутакси се опулиха, щом видяха трупа на пода. Погледна ме и щеше да побегне, но Деган вече го бе сграбчил за врата.

Гласна го в дюкяна. Мъжът прояви самообладание и не кресна, пък и това нямаше да му помогне. В този квартал писъците бяха обичайни почти колкото хлебарките.

Натрапникът се оказа нисък, макар и малко по-висок от мен, и слаб. Или по-скоро жилав. Усещаше се силата, скрита под торбестите дрехи и хлабавия колан. Дори Деган трябваше да се напряга, за да го задържи неподвижен. В едната си ръка мъжът държеше платнена торба, която притисна към гърдите си.

— Нищо не съм видял! — изхъхри той. — Не сте били тук!

— Колко жалко — отвърнах аз.

Той престана да се боричка и изви глава настрани, доколкото Деган му позволи. В очите му се разгаряше сметкаджийско, почти

хищно пламъче.

— Как тъй?

— Ами имам нужда от човек, който е видял нещо — обясних му.

Той се вторачи във Федим и си облиза устните.

— Например?

— Например кой е очистил прекупвача.

— Не си ли ти?

— Не съм. И той не е. — Посочих Деган с рапирата.

— Истината ли да кажа?

Усмихнах се.

— Ще ми е приятно да я чуя.

— Не знам.

— Това не е отговорът, който искам.

Той сви рамене.

— Съжалявам.

Вирнах брадичка към него и Деган стегна хватката си.

— Чакайте! — изхленчи мъжът. — Мога да науча. Мога! — Как?

— Мога да бъда и ухо.

— Имам си уши тук — излъгах.

Погледът му шареше по стаята.

— Но аз познавам... да де, познавах Федим. Знам кого да попитам, къде да слушам.

Кимнах, все едно обмислях предложението.

— Какво беше познанството ти с прекупвача?

— Той ми пази... тоест пазеше ми плячката.

Извих вежди.

— *Пазел* ти е плячката? Искаш да кажеш, че я е продавал?

Прекупвачите не съхраняват крадени вещи, а ги пробутват изгодно на когото и да е колкото се може по-бързо.

— Не, пазеше я.

Сигурно не изглеждах убеден, защото Деган пак го стисна силно за шията. Мъжът се преви от болка.

— Аз съм „сръчко“! — изохка той. — Федим ми пазеше нещата срещу дял от печалбата.

— Аха-а... — проточих аз.

Вече разбирах.

„Сръчковците“ са изкусни в двойните кражби — отмъкват нещо от някого, продават го на друг, после пак го крадат и го връщат на истинския собственик, щом той обяви награда. Предимството е не само в това, че се облажват двойно от една и съща вещ, но и в уменията им да се отърват светкавично от плячката, за да не бъдат спипани с нея. Федим явно е бил посредникът — продавал е и после е посочвал на сръчкото от кого да открадне повторно. Двамата явно си бяха вярвали един на друг, защото всеки от тях би могъл да издъни лесно другия, за да припечели. Опитът ме е научил, че доверието подтиква да разчиташ на някого и да споделяш с него. А аз исках да чуя какво сръчкото е научил от прекупвача.

Посочих му трикракото столче в ъгъла.

— Седни.

Той се подчини, а Деган пак застана до завесата.

— Как се казваш, сръчко?

— Лариос.

— Лариос, разкажи ми каквото знаеш за Федим.

Вдигна рамене.

— Прекупвач. Добре се погаждахме.

— Имаше ли любима плячка?

— А, не. Вземаше почти всичко от почти всекиго — накити, платове, оръжия, книги, бира... а бе всичко. Все казваше, че щом е в Десетте пътя, трябва да навакса с количество липсата на качество.

— Има ли някой, на когото често е пробутвал плячка?

— Не знам. Но винаги намираше кой да я купи.

— Случвало ли се е да мами?

Лариос изсумтя пренебрежително.

— Ясно. Знаеш ли да е мамил някого *наскоро*?

Ако можех да узная с кого си е имал вземане-даване Федим, може би щях да напипам нишката към онези, които са искали да умре, или хората, решили да го притиснат, за да изложат Нико. Или дори щях да науча и двата отговора.

Лариос се облегна на стената зад столчето.

— Не е споменавал. Но е говорил с някакъв човек. Не каза името, но често подхвърляше за „онзи“.

— Да знаеш за какво са говорили?

— За плячка, за какво друго.

— Връзва се. — Посочих торбата. — Лариос, какво носиш? Той се усмихна със стиснати устни.

— Плячка, какво друго.

— За това ли дойде? Да пробуташ плячката?

Усмивката се превръщаше в гримаса.

— Май не ти чух името...

— Точно така. Не си го чул.

Той примижа отново.

— Не си от квартала. Какво търсят външни братовчеди в Десетте пътя?

— Радваме се на хубавите гледки — обади се Деган. Погледнах го недоволно.

— Търсехме Федим — отвърнах неприятеливо. — Но сега търсим онзи, който го е затрил.

— И това го има — вметна Деган.

— Нещо против да попитам защо? — Лариос се мръщеше. Пуснах въпроса му покрай ушите си и пак попитах:

— Каква работа имаше с Федим днес?

Той се взираше в мен през цепките между клепачите си.

Федим е бил от вашите, а? — изтърси накрая. — Онези са ви изпреварили.

— Кои са „онези“?

Този път той се престори на глух и се загледа в прекупвача.

— Мъртъв си по-важен, отколкото жив. — Ухили се на трупа.

— И не можеш да изкараш дори един ястреб от това. Така ти се пада.

Протегнах ръка и го побутнах с рапирата, като оставих върха ѝ близо до гърдите му.

— Спомена за „онези“.

Той погледна острието и пак се взря в мен. Опита се да говори нехайно, но не успя.

— Зависи *вие* кои сте.

— Ами аз съм човекът с оръжието, който започва да губи търпение.

— Добър... ъ-ъ, довод. — Лариос пак огледа дюкяна, после се обърна към мен. — Федим се оплакваше, че някой го притиска. Все ми

додяваше, че не знаел защо плаща за закрила, щом някой можел да го тормози, когато си поиска.

— Кой го е тормозил?

— Де да знам. В този квартал си имаме какви ли не, ако още не сте наясно. Помня само как Федим каза, че му се изсмели в лицето, когато ги заплашил да се оплаче на Нико.

Страхотно... Някой не само притискаше сродници, но и се присмиваше на главатарите над тях. Ако мълвата стигнеше до Нико... Не ми се мислеше за това в момента. Щях да мисля като му дойде времето.

— И освен това — продължи Лариос — онези типове сигурно имат много як гръб.

— Защо мислиш така?

— Ти да не ме поднасяш? Не само Нико го правят за смях в квартала, ами и Ниджан Червения пирон, бандата на Петте уши, може би и други. По дяволите, дори чух, че и хората на Келс в западния край са си изпатили...

— Я почакай! — Мислите ми изведнъж се заковаха на място.

— Келс наистина ли има хора в Десетте пътя?

Какво ли търсеше тук, да му се не види? А аз се надявах да си остане неприятен слух...

Лариос вдигна рамене.

— Ами...

— Имам си компания — събщи Деган.

— Какво?! — Извъртях се към входа.

— Остриета.

Извади меча си и съскането на стоманата в ножницата само подчерта зловещата новина. Погледнах Лариос, но той въртна глава.

— Не гледай мен. Аз си върша работата сам.

Стори ми се, че е уплашен.

— Колко са? — подвикнах на Деган.

— Достатъчно.

— Достатъчно за какво? За да стане интересно, за да се поизпотим или за да вкарат и двама ни в гроба?

— Достатъчно, за да помислим за задната врата.

Представих си стаята отзад.

— Няма такава.

— Значи не сме късметлии.

Опрях рапирата в Лариос.

— Кой са тези?

— Откъде да знам?!

Изритах столчето и той плъсна на пода. Наведох се над него и притиснах острието към гърлото му.

— Ако стане ясно, че ти си ни уредил забавлението, ще умреш бавно и мъчително.

— Нямаме време за това — каза Деган.

— Кълна се! — Лариос се обливаше в пот. — Дойдох сам. Просто исках да си прибера някои неща, които Федим пазеше, кълна се!

Изгледах го втренчено. Две възможности — да го убия или да му повярвам.

Ама че гадост. Деган беше прав — нямахме време за това. А и ако бяха толкова много, за какво им е първо да пращат вътре някого от своите? Бездруго не биха нападнали, докато го държим.

Отдръпнах се и посочих с брадичка дългия кинжал на колана на Лариос.

— Умееш ли да го въртиш това?

Той опипа дръжката и се усмихна. Не беше приятна гледка.

— Оправям се някак.

— Щом вече сме само приятели тук — обади се Деган до входа, — мога да умра щастлив. Сам, бранещ една завеса, но щастлив.

— Още не си умрял.

Изправих се и отидох при него, а Лариос се надигна от пода.

— Засега не се доближават — каза Деган.

Стоеше встрани от завесата и надничаше през пролуката между нея и рамката. Отдръпна се и аз заставах на мястото му, за да погледна навън в избледняващата светлина.

Най-лесно е да познаеш, че на улицата става нещо, като наблюдаваш местните хора. Те не тичат, не крещят и не се суетят, поне в онези части на града, с които съм свикнал. Просто се изсулват полека и изчезват. Нещо като шестото чувство на тълпата, общия инстинкт за самосъхранение. А в момента този инстинкт си вършеше работата усърдно, защото улицата се бе опразнила от всякакви случайни минавачи.

Вместо тях видях трима мъже, които стояха уж безцелно на ъгъла, и още двама вдясно. Вляво мъж и жена се редуваха да подмятат монети към стена и да ги ловят. Още трима чакаха при вход точно срещу мен. Различих смътно лъкове, подпрени на вратата зад тях. Всички тези хора поглеждаха прекалено често към дюкяна на Федим.

— Има още четирима от нашата страна на улицата — осведоми ме Деган, когато се отдръпнах. — Прикриха се във входове, преди да погледнеш.

Чак подсвирнах.

— Повече от дузина? Събрали са ги заради нас?

Той изви устни в ехидна усмивка.

— Ласкаят ни по малко стряскащ начин, не мислиш ли?

По-скоро плашещ според мен. Кой изпраща цяла дузина остриета срещу двамина? Такова надмощие е нелепо и ненужно, та ако ще единият противник да е деган. Някой искаше не толкова да ни очисти, колкото да ни изтрие от лицето на земята.

— Не ги ли видя да се събират, преди да заемат позиция?

Деган сви рамене.

— Кварталът си е техен, знаят как да се прокраднат.

Почуквах ботуша си с рапирата. Може би само ни бяха приклепили вътре, докато дойде още някой. Все пак още не се бяха раздвижили...

— Почва се — сепна ме Деган.

Отместих малко завесата с рапирата. Петима пристъпваха бавно към дюкяна. Тримата при вратата отсреща засега кротуваха.

— Няма да ни се нахвърлят, докато не доближат — отбеляза Деган. — Надяват се, че ще ни сплашат и ще хукнем да бягаме. Навън е по-лесно да ни бастисат.

— Добре, че не сме се уплашили — промърморих.

— Добре е, да — усмихна се той.

— Имаме ли нещо за хвърляне?

Той махна с ръка към лавица на стената.

— Вази.

Извадих ножа от ботуша си и го подадох на Деган. Онзи в ръкава запазих за себе си.

Деган завъртя глава.

— Аз не се бия като тебе.

Обърнах се към Лариос.
— Ти умееш ли да мяташ...
Нямаше го. Разбира се. По дяволите!

8

— Имаме си проблем — подхвърлих.

Деган погледна през рамо към празната стая. Дори не примига.

— Щом той се е измъкнал...

— ... значи и ние можем.

Втурнах се към задната стая. Нямаше време за хитрини и предпазливост, ако исках да разбера какво е намислил Лариос. На две крачки от завесата скочих, кръстосал ръце над главата си. Надявах се рапирата и кинжалът да посрещнат нападението на Лариос, когато нахълтам. И все пак можех да си намеря белята, ако замахне.

Търкулнах се трмаво по пода. Ножът се изплъзна от лявата ми ръка. Размахах рапирата на три страни, преди да си поема дъх.

Стаята беше празна.

Нямаше друга светлина, освен мъждивите остатъци от залеза, процеждащи се от предното помещение. Не стигаха да виждам добре, но пък пречеха на нощното ми зрение.

Изправих се и огледах стаята. Заради рогозките на пода не можеше да има отпечатъци от подметки. Нямаше странно разположени стени, нито пък примамливо зеещ отвор в тавана. Тупнах на няколко места с крак. Под рогозките имаше отъпкана пръст.

— Лариос! — креснах.

Не се изненадах, че не чух отговор.

— Е, какво става? — подвикна Деган.

— Почакай малко.

Той промърмори нещо под носа си.

Обиколих тичешком стаята, като блъсках с рапирата по стените. Звукът беше еднакво плътен навсякъде. Опитах се да отгатна къде може да има скрита врата и налетях с рамото напред. От стената само се посипа прах. Взирах се в сумрака, в бледите сенки. По дяволите, защо навън не беше по-тъмно?

И под леглото на Федим, и под единствената маса имаше само пръст.

От немай-къде се хвърлих срещу друга стена и отскочих от нея. Докато залитах, ботушът ми се закачи в твърдия ъгъл на рогозка и аз се проснах по гръб. Зачудих се колко бързо мога да изрежа дупка в овехтялата дървения на тавана. И изведнъж се ококорих.

Твърд ъгъл на рогозка ли?

Подпрях се на колене и отместих рогозката. По-точно опитах се, защото бе закрепена с дълги клинове, забити в пръстта.

Плъзнах пръсти по краищата ѝ и напипах дървената рамка под нея. Имаше и две въжени примки. Хванах ги, опрях пети в пода и дръпнах.

Капакът се оказа тежък.

— Ангели!... — изпъшках, докато капакът се надигаше бавно.

Дървена кутия, запълнена с пръст, наместена точно в изрязания за нея отвор. Трудна за вдигане, затова пък не поддаваше под краката на онези, които стъпваха върху нея.

Под нея зееше грубо оформена шахта, която пропадеше право надолу в мрака. От шахтата напираше позната страховита воня на нечистотии.

Изведнъж ми се стори, че не е чак толкова лошо да остана тук и да умра. Въпреки това креснах:

— Деган! Да се махаме!

Той дотича с меч в едната ръка и наглед тежка ваза в другата.

— Скоро ще нахълтат. Забавих ги с грънците, но това няма да ги спре.

Погледна дупката, прекрачи към нея и миризмата проникна и в неговите ноздри.

— Уф! — Той сбърчи „нос“ и ме изгледа с укор. — Все успяваш да намериш някой отходен канал, а?

— Само когато съм с теб.

Той нахлупи шапката си по-плътно и се спусна в шахтата. Мърмореше нещо за „носове“, които обичали най-гадната смрад, докато се скриваше в дупката.

Аз придърпах „капака“ по-близо до края на отвора, седнах и провесих крака надолу.

Вонята направо ме поболяваше. Беше десет пъти по-лоша от всичко, на което се натъкнахме досега в Десетте пътя. Докато се смъквах надолу, чух вик откъм входа на дюкяна. Остриетата идваха.

Помъчих се да изтегля кутията с пръст върху дупката, докато краката ми стъпваха на нещо хлъзгаво — някакъв клин, забит в стената на шахтата. Кутията се премести два пръста и запъна. Дръпнах я отново. Напразно. Лариос наистина беше по-силен, отколкото изглеждаше, щом се бе справил сам с този капак. Но и остриетата не му бяха дишали във врата.

Заряха кутията с пръст и се заех със слизането по стълбичката от клинове в стената. Надявах се смрадта да отблъсне достатъчно остриетата, за да не ни досаждат.

Тъмнината сякаш се сгъстяваше още повече заради влагата и вонята. След осмия клин кракът ми не достигаше нищо във въздуха.

Завъртях се в шахтата, за да потърся следващия клин, и рамото ми опря в нещо. Извих ръка зад гърба си, открих с пръсти издълбана в пръстта ниша и напипах в нея дълъг тънък предмет, може би някаква кутия. Ето къде Федим държеше плячката. Хитър мръсник. Лариос едва ли бе подозирал за скривалището. Не ми се вярваше, че иначе би пропуснал да вземе предмета, докато е бягал. Извадих находката и я напъхах под колана си отзад. Нямах желание да си тръгна от това място с празни ръце.

— Деган?

— Няма да скочиш отвисоко — прозвуча гласът му под мен. — Пусни се.

Свих се и след малко увиснах на ръце от последния клин. Да падаш в мрак винаги е плашещо преживяване, а за мен е двойно неприятно, защото съм свикнал да виждам на тъмно. Подвоумих се дали да почакам, докато нощното ми зрение се пробуди, но чувах как Деган джапа долу. Той нямаше моето предимство, за него щеше да си остане тъмнина. Докато се бавех, той трябваше да се ослушва, да шари с ръце и да се пита какво е предизвикало всеки звук.

Пуснах се и паднах.

Профучах във въздуха, краката ми срещнаха първо слаба съпротива, после и твърда опора — мръсотииите и дъното на отходния тунел. Олюлях се разкрачен, накрая се подпрях с длан и коляно, за да не плюсна целият. Ако бях останал прав, мръсотииите щяха да стигат до средата на прасците ми, но сега усетих хълбока си и ръката до лакътя мокри.

Каква смрад! Стомахът ми се гърчеше неспирно, гърлото ми се свиваше, усетих вкус на жлъч в устата си. Само с усилие на волята не си позволих да повърна, но не знаех докога ще издържа.

— Лариос — казах задъхано — е мъртвец. — Станах и изтръсках лявата си ръка. — Чуваш ли, Лариос? Свършено е с тебе!

Гласът ми отекваше в канала. Не знам дали ми се причу, но отдалече до мен стигна призракен отглас на смях. Ама че копеле...

— Добре ли си? — попита Деган наблизно.

— Всичко е прекрасно. — Плюх, за да си прочистя устата, и повлякох крака към гласа му. — Що за идиот измисля спасителен изход право към отходния тунел?

— Човек, който предпочита да смърди, но да е жив.

— Всъщност да де...

И аз се бях сврял в подземните канали преди години по съвсем същата причина, но тогава нямаше какво друго да направя. Не можех да проумея как някой по своя воля си е прокопал шахта до мръсотията, която течеше под Идрека.

В мрака се чу бръмчащ звън на тетива и нещо се заби във водата. Мигове по-късно звуците се повториха.

— Стрелят в шахтата — обади се Деган.

Усмяхнах се и свих чистата си шепа около устата си.

— Само така! — изкрещях към тавана. — Току-що пронизахте едно лайно.

— Значи сме надупчили тебе! — отвърна ми някой.

Разсмях се от сърце.

— Слез долу да провериш, смотаняко.

Гласовете им стигаха до нас през шахтата. Още една стрела изсвири и се заби в гнусотията на дъното. Ако онези бяха толкова тъпи, че да се спуснат подире ни, можехме да си ги причакваме при отвора в тавана на тунела и да ги колим един по един. Съмнявах се да са толкова тъпи, но човек винаги таи надежди...

— Някой друг път, братовчеде — проехтя отгоре същият глас.

Чухме стъргане, последвано от глухо тупване — бяха сложили капака на мястото му.

— Доволен ли си? — попита Деган.

— Почти.

Стояхме в тъмнината и аз слушах как вдясно от мен Деган диша през устата също като мен. Това почти не помагаше да търпим миризмите, пък и знаех, че скоро ще започнем да усещаме въздуха и на вкус. Не исках да се размотавам тук толкова дълго.

Не мърдах и въртях очи полека в търсене на първото кехлибарено просветване, с което дарбата ми се пробуждаше. Чакането не се проточи.

Първо зърнах стърчаща тухла в отсрещната стена, тъмночервена на черен фон. После видях и повърхността на канала в алено и жълто, мудна на някои места, течаща по-бързо на други. Бях забравил колко странно успокояващо може да изглежда този бавен танц на цветовете, който би ме отвратил в светлината на деня.

След това пред очите ми се появи Деган, последван веднага от стените, извиващи се нагоре в сводест таван. Вдигнах глава — отворът на шахтата се оказа по-близо, отколкото очаквах. Истинският капак висеше отворен над канала. В припряното си бягство Лариос бе забравил да го затвори. Добре, че бе станало така, иначе двамата с Деган сега щяхме да бъдем надупчени със стрели трупове.

А от капака по тавана се проточваше закрепено въже към настлана с камъни пътека покрай стената. Всеки, който познаваше този път към спасението, би могъл да се прехвърли по въжето и да стъпи сух и чист на пътеката, по която имперските инженери минаваха, за да оглеждат и поправят отходните тунели на града.

Обмислих възможността да се покатерим обратно в шахтата, но беше твърде вероятно горе да се натъкнем на засада.

— Има пътека над канала вляво — казах на Деган.

Премълчах гузно, че бихме могли да избегнем напълно газенето в мръсотията.

Поведох го натам и му помогнах да се качи на пътеката.

— Познато ли ти е мястото? — попита той приклекнал, за да не си удари главата в извивката на стената.

Огледах тунела и в двете посоки. Наблизо имаше празна скоба за факла. Предположих, че факлата сега е в ръката на Лариос.

— Не съм сигурен. Май не стигнах чак дотук предишния път.

— Някаква следа от Лариос?

— Никаква.

— Значи някъде наблизо има изход. Не ми се вярва, че се е спуснал тук само за да броди незнайно докога в мрака.

Кимнах, но си спомних, че Деган не ме вижда.

— Може би е шахта за изливане на отпадъци или за слизане в тунела.

— Ти водиш.

Сложих ръката му на рамото си и поех наслуки надясно.

Камъните под краката ни бяха хлъзгави от слуз и мишовина. На едно място ръбът на пътеката се бе изронил. Минахме оттам, като притискахме гърбове в стената. Непрекъснато ни се изпречваха плъхове и скоро се наложи да извадя рапирата, за да събарям по-войнствено настроените гризачи в канала. Плъховете цвърчаха яростно и нарушаваха тишината, в която иначе се чуваха само падащи капки.

След малко — тъкмо се бях навел към канала, за да опразня за втори път стомаха си от каквото бе останало в него — пръстите на Деган се впиха в рамото ми.

— Усещаш ли това?

Плюх, изправих се и облегнах гръб на стената. Проклетата воня бе станала непоносима.

— Какво да усещам? — изграчих.

С по-чистата си ръка ровех в кесията за билки. Слава на Ангелите, тя беше от промазан плат и вътре не бе проникнала вода.

— Има страничен повей — каза Деган.

Вдигнах глава и зачаках.

— Нищо не усещам.

Пак се заех с кесията и успях да извадя от нея две пергаментови пакетчета. В едното имаше коренчета от ехембер, в другото — семена от мисениум. Разкъсах първото със зъби. Половината коренчета се изтръскаха, преди да го поднеса към устата си. С прахчето беше полесно и се опитах да сипя половината при коренчетата. Сдъвках всичко. Вкусът на ехембер не е толкова лош, но семената без глътка вино са си противни. Ако имах късмет, стомахът ми щеше да се успокои скоро, а сетивата ми щяха да се притъпят достатъчно, за да не ме тормози вонята.

— Ето, пак подухва — по-оживено сподели Деган.

Този път и аз усетих почти недоловимия повей по лицето си.

— Да — потвърдих.

Значи въздухът проникваше отнякъде. Имаше изход.

Течението ни насочи към страничен тунел. Въздухът беше мъничко по-чист.

Влязох пръв. В ниския тунел трябваше да навеждам глава, а Деган се свиваше едва ли не на две. Докато пъплехме по лекия наклон, започнах да различавам по-светло петно отпред — звезди и блед намек за лунна светлина.

— Има нещо пред нас — предупредих. — Или решетка, или малко срутване.

Деган не каза нищо.

Десет стъпки по-нататък вонята започна да отслабва. След още пет си позволих лека усмивка на облекчение. В тавана на тунела имаше решетка. Въпреки сдъвканите билки дори чувах гласове от улицата над нас.

— Това е решет... — зашепнах, но Деган ме награби и ме притисна към стената на тунела.

Затисна устата ми с длан и ми изсъска да мълча.

Послушах го. След миг-два Деган ме пусна. Обърнах се към него в очакване да обясни какво прави, но той се заслушваше за гласовете. Накрая поклати глава недоволно.

— По-наблизо — прошепна толкова слабо, че гласът му почти се изгуби в двете педи разстояние между нас.

Прокраднахме се стъпка по стъпка с тихо жвакане. И спряхме почти до решетката. Гласовете още се чуваха.

— ... и не намерихте нищо? — каза някаква жена.

— Ами да, нямаше ценна плячка — потвърди мъж.

Струваше ми се, че стоят на най-много пет крачки от решетката.

— А книгата?

— Нямаше и следа от нея.

Жената се разпсува, и то майсторски.

— Толкова подкупи — изръмжа тя, — толкова умуване и накрая я изтървахме за броени минути!

Някой изрита нещо.

— Не сме само на загуба — възрази мъжът с глас като скала, мачкаща чакъл.

Обърнах се да погледна Деган, но той протегна ръка да ме възпре дори от това движение. Видях обаче как стиска зъби.

— Да научим, че книгата не е тук, *не е същото* като да я намерим — сопна се жената.

— Може и да е така, а може и да не е. Зависи кой я е отмъкнал.

Жената изсумтя.

— Аз подозирам Лариос.

Деган отново впи пръсти в рамото ми. Аз извих глава към светлото петно на решетката.

— А другите двама? — подсети я мъжът.

— Не знам какво да мисля за тях — призна жената. Изведнъж забелязах едва доловимото ѝ фъфлене, чаровно посвоему. — Ако съдя по това, което чух от тебе, не са отишли там, за да се срещнат с Лариос, иначе нямаше да му се нахвърлят. Някой знае ли що за хора са те?

Мъжът — явно внимаваше гласът му да остане безстрастен — каза:

— Единият може да е деган.

Мълчанието се проточи. Представих си как жената се взира в мъжа и чака той да продължи.

— И какво? — не се стърпя тя накрая.

— Не знам... Аз не бях там, забрави ли? Уриос каза, че е видял меч на деган. Другият пък бил дребен и мургав, приличал на крадец.

— Деган и крадец... — повтори тя замислено.

Внезапна студена тръпка плъзна по гръбнака ми. Така го каза, сякаш ни виждаше в тунела под себе си. Никак не ми допадна, че притежателката на този глас говореше самоуверено.

Мъжът се прокашля.

— Тази история с Федим...

— Да — прекъсна го тя. — Много хора ще се ядосат. И плановете ми се объркват. — Помълча. — Почистете там — заповяда след малко.

— Заровете трупа някъде и раздайте достатъчно ястреби, та хората да не стават излишно любопитни. Не искам да ме свързват с това.

— Но докога? Само въпрос на време е да започнат да си чешат езиците.

— Докогато можем да си го позволим. А през това време намерете Лариос.

Чух отдалечаващи се стъпки и тихичък звън като от мънички звънчета или хлабав накит.

— Ами деганът и другият? — попита мъжът по-високо, та тя да го чуе.

Звънът секна.

— Остави на мен тази грижа — отвърна жената отнякъде подалеч. — Ти само се постарай да намериш Лариос и книгата.

И продължи по пътя си. Мъжът също тръгна нанякъде. Скоро чувахме само капките и бълбукането в канала зад нас.

— Как позна? — попитах, докато разглеждах решетката отблизо.

Оказа се, че е зазидана здраво в тавана.

— Какво да съм познал? — отвърна с въпрос Деган.

— Не ме прави на глупак.

Той застана до мен.

— Не съм „познал“ нищо. Предполагах.

Извадих кинжала от ботуша си и започнах да човъркам хоросана около решетката.

— Как пък не... Не би се опитал да ме разплескаш по стената само заради някаква си догадка.

— Нямах представа колко пъти ми е идвало направо да те провра през стена и заради по-маловажни причини.

— Ха-ха...

Отгоре май проникваше достатъчно светлина, защото Деган също извади нож и започна да разхлабва решетката.

— Очаквах да ни тръсят — каза по едно време. — Все пак знаеха, че сме в тунелите, и имаха хора, които да наблюдават обширна част от квартала.

По лицето ми се посипа прахоляк и аз тръснах глава.

— Но когато ги чухме, нямаше как да си сигурен, че говорят за случката в дюкяна на Федим.

— Казах си, че е възможно. Нали първо от тебе чух, че в дюкяна нямало плячка?

— Дрън-дрън — промърморих аз.

Той поспря, колкото да си избърше лицето, и продължи да чегърта. Вторачих се в него.

— Значи няма да ми кажеш?

Той бутна решетката.

— Май вече е хлабава от тази страна. А при тебе?
— Деган...
— Стори ми се, че познах единия глас.
— И?
— И бях прав.
— И?
— И не мога да ти кажа нищо друго.
Отпуснах ръката с ножа покрай тялото си.
— Как тъй не можеш да ми кажеш нищо друго?
Той спря да човърка, обърна се и ме погледна.
— Не мога. Искам, но не мога.
— Не можеш или не искаш? — уточних заядливо.
— *Не мога* — натърти той. — Ако опираше само до приятелството, щях да ти кажа, но...
Отново вдигна глава към решетката. Взирах се дълго в него.
— Но опира до това, че си деган, нали? — казах накрая.
Той човъркаше упорито. Преглътнах тежко и попитах:
— Опира до шибаната Клетва, нали?
Стъргането спря. Деган наведе глава. Не беше нужно да казва нищо.
— По дяволите... — промърморих аз.

9

Улицата беше безлюдна. Нямахме ги нито жената, нито мъжа, които бяхме подслушали. Над нас тясната ивица небе чернееше между меднокехлибарените очертания на покривите в моето нощно зрение. Луната още висеше високо, значи не беше чак толкова късно.

Деган вдиша дълбоко.

— Кой да предположи, че Десетте пътя можел да ухае толкова хубаво?

Замълчах си. Още се опитвах да разнищя онова, което се бе случило в тунела. Клетвата... Деган бе стигнал до позоваване на Клетвата, за да не бъде откровен *с мен*, значи нещо се бе променило долу. То беше скрито в разговора на двамата над нас, свързано с него, с мен и с Десетте пътя. Не искаше да ми обясни — не можел, защото бил деган. Не можеше да ми каже дори защо този факт изведнъж е станал толкова важен.

Ако не го познавах толкова добре... Но аз го познавах. Не разбирах какво се е променило, нито защо, но поне в едно бях уверен — ако онова, което знаеше, можеше да наклони за мен везните между живота и смъртта, Деган щеше да го сподели. Не можех да не вярвам в това, иначе какъв смисъл имаше във всичко? Все на някого трябва да се довериш, поне на един човек да разчиташ и за живота си, за да си струва да живееш. Деган бе заслужил доверието ми многократно през годините, както и аз неговото.

Единственото, което бе казал за Клетвата, бе, че дори ако искам да я положа пред него, той няма да приеме. Нямах нищо против, защото поначало не исках да полагам Клетвата — не и заради някакъв си мъртъв прекупвач и засада в Десетте пътя. Ако ще подлагаме приятелството си на такова изпитание, нека поне да е заради нещо несравнимо по-важно.

Последвах примера му и напълних дробовете си с даровете на нощта — хич не беше зле.

— Тъй... — подхванах, защото не можех да откъсна мислите си от чувите думи. — Случайно да знаеш нещо за книгата, която търсят онези? Или и за нея не можеш да говориш?

— Нищо не знам, но мога да говоря. Каквато и да е книгата, някой я иска на всяка цена — толкова настървено, че да прати цяла дузина остриета при Федим.

— Или да се тревожи, че някой се е изтресъл при него, за да я вземе.

— За това не се сетих. — Деган сви устни. — Как мислиш, дали убиецът на Федим е отишъл при него по същата причина като всички останали?

— Тоест дали незнайният убиец е нахълтал, не е намерил каквото е търсел и е очистил Федим от яд? Може би. Само че това не е най-добрият начин да издириш нещо. Но пък наоколо гъмжи от сродници, които първо ръгат, а после мислят. — Поклатих глава. — Отначало си казах, че убийството на Федим е послание от онзи, който го е притискал. Но сега не съм убеден. Твърде много пътеки се пресичат тук, което ми напомня...

Пресегнах се зад гърба си и измъкнах изпод колана кутията, която бях намерил в шахтата. Правоъгълна, малко по-дълга от ръката ми до китката и широка горе-долу колкото нея. Извит капак и плоско дъно.

— Какво е това?

— Нещо, което намерих в дупката на Федим.

— Дали е плячката, която е търсел Лариос?

— Според мен е плячката, срещу която е мислил да размени книгата.

— Значи е носил книгата?

— Носеше нещо в торбата и адски упорстваше да не го покаже. Може да е била книгата, но може и да греша. — Размахвах кутията. — Все едно, това е щяла да бъде неговата отплата.

Деган погледна кутията, после мен.

— Е?

Напипах с пръст кукичката и вдигнах кутията по-близо до очите си. Деган се наведе да погледне. Въпреки смрадливата мръсотия по кутията различавах палисандровото дърво в краищата и инкрустации от слонова кост на капака.

— Не — отказах се внезапно и пак пъгнах кутията под колана на кръста си. — Това може да почака, докато се измъкнем от Десетте пътя. В края на краищата може би още ни търсят.

Деган се изправи и ме изгледа отвисоко.

— Заради Клетвата е, нали? Връщаш ми го заради Клетвата.

Закрачих по улицата, за да не види как се хия.

— Няма такова нещо! — подхвърлих през рамо.

— М-да... Стискай палци да не срещнем още дузина остриета.

На излизане от Десетте пътя през цялото време се озъртахме да не ни налети някой. И да ни търсеха, не ни намериха. А понеже и приличахме, и миришехме като обитатели на каналите, местните юнаци ни оставиха на мира. Никой не напада смърдящи отрепки, за да ги обере.

Докато се върнем на територията на Нико, вече бяхме открили, че не само сродниците ни отбягват — обикновените балами и дори градската стража бързаха да се махнат от пътя ни.

— Я какъв хубав начин да се отърваваме от „парцалите“ — отбелязах, докато гледах как червените пояси на поредния патрул се отдалечават припряно.

— Не става. Твърде лесно ще ни намират по вонята.

Деган се чешеше разсеяно по крака през крачола. И неговите дрехи също като моите вече се втвърдяваха и причиняваха сърбеж.

— Да отидем при Мориарти? — предложи той.

— Имаме ли друг избор?

Деган се засмя.

— Значи ще се видим там.

Разделихме се и аз тръгнах към дома си за чисти дрехи, които да облека след банята.

Дълга вечер при Мориарти — представата за нея ме обзе като похотлива фантазия, докато завивах към Керванджийския път. Гореща вана, за да отмия мръсотията от себе си. Студена, за да разтърся тялото си и да го върна в подобие на обичайното му състояние. И накрая топла, за да се порадвам отново на чувството, че съм човек. А после може би някое от момичетата на Мориарти...

Да. Точно така. След това пак щях да имам предостатъчно време, за да се замъкна повторно в Десетте пътя, да стискам ръце или да

троша глави. И да събирам слухове и да издирвам сродници — особено Лариос.

Но засега исках само да бъда чист.

В дюкяна на аптекаря беше тъмно. Спрях под свода пред стълбата, за да огледам улицата и околните покриви. Никой. Добре. Щом аз не забелязвах хората, на които плащах да наблюдават дома ми, нямаше да ги види и човек без нощно зрение.

Кошницата с прането още беше на стълбището, както ми бе казала Козима. Напъхах обратно провиснал ръкав на риза, вдигнах я и се качих тихо по стъпалата, като прекрачих трите, които нарочно бях оставил да скърцат.

И накрая тъкмо прането ми спаси живота.

Убиецът нападна точно когато стъпих на горното стъпало. Плъзна се покрай парапета и мушна с все сила, преди да направя каквото и да било. Хитро — стоях с гръб към празно пространство, без опора зад себе си, а и няхах накъде да избягам лесно. И ръцете ми бяха заети. Можех само да се опуля, когато заби тънкия дълъг кинжал в гърдите ми... или по-скоро в кошницата, която държах пред себе си.

Чух как ракитената кошница запраця, започна да се огъва навътре. Усетих напора на тялото му в удара, който тласна кошницата в гърдите ми, а мен назад. Безстрастното лице насреща ми ми подсказа, че си имам работа с вряло и кипяло острие — нито мразеше, нито му пукаше. Просто убиваше.

Стори ми се смътно познат.

Докато залитах назад и краката ми се мъчеха да напипат несъществуваща опора, през смрадта от каналите в носа ми проникна натрапчива сладникава миризма. Парфюм... Познавах този парфюм!

А лицето...

Вестоносецът на сестра ми.

— Тамас — промърморих, докато прането политаше във въздуха, а аз се сгромолясвах.

Краткият миг на полета ми стигна, за да изпадна в мрачна, ледена ярост. Пак Кристиана! После се стоварих на стъпалата и болката измести яростта.

Наполовина се изтъркалях, наполовина се смъкнах надолу. Твърди ръбове, кух тропот, заслепяващи изблици на болка. Май поне

веднъж се праметнах презглава. Знам, че креснах и усетих вкус на кръв.

Накрая се свлякох на кълбо под стълбата, а Тамас още стоеше горе. Дрехите се бяха изсипали по стъпалата между нас.

Видях как убиецът опря крак на следващото стъпало.

„Време е да се размърдаш, Дрот“. Трябваше да се измъкна на нощната улица, където можех да се отърва от него.

Подпрях се да стана. Светът се килна встрани. Сред новите ми болезки изпъкваше остро туптене — едно от стъпалата се бе запознало твърде интимно с тила ми.

Заклатушках се към улицата и се повлякох надясно. Трябваше да тръгна надясно, но защо? Имаше нещо там... нещо важно.

В жилището на Епирис вече се чуваха викове и плач. Пролуките на капациите се осветиха бледо. О, не, Епирис, само не изнасяй светлина навън. Трябва да виждам добре, за да се измъкна, по дяволите! Докопах дръжката на рапирата и я извадих. Острието лъщеше в кърваво-златно за моите очи. Опрях върха в калдъръма.

Въпреки кръвта в устата си я усещах суха. Опитах се да плюя. Не можах.

Надясно. Продължавай надясно.

Още гласове и тропот в сградата. Стой си вътре, аптекарю! Отворих уста да извикам, за да го предупредя, но от устата ми излезе гъгниво крякане.

— Не отиде на срещата — каза някой от стълбата. Тамас. — Неучтив си, нос.

Примигах. Среща ли? Да бе — писмото от Кристиана. Забравих, че искаше да говорим тази вечер.

— Откровено казано, не очаквах, че ще предпочетеш да се въргаляш в торище, вместо да приемеш поканата на една баронеса — продължи Тамас. — Но всеки с вкусовете си...

Гласът звучеше наблизо. Значи край на бягането, ако изобщо можеше да се нарече така. Обърнах се, изопнах рамене и отстъпих още малко в желаната посока. Вече си спомнях защо исках да отида там. Може и да не бях доближил целта достатъчно, но засега трябваше да се примиря с положението.

Насочих рапирата към очите му. Върхът ѝ трепереше повече, отколкото ми се искаше.

Тамас тъкмо бе излязъл изпод свода пред стълбата. Движеше се пъргаво и изглеждаше невъзмутим. Нямаше и помен от нервния притеснен вестоносец, угълчетата на устните му се извиваха в намек за присмех. Сега държеше с лявата си ръка широко, остро и от двете страни оръжие, нещо като мелез между дълъг кинжал и къс меч. А от дясната му ръка висеше въже, малко по-дълго от метър. По въжето имаше равномерно разположени възли и изглеждаше, че във всеки възел е стегнато късче хартия или плат. Въртеше въжето в мудни кръгове.

Бях загазил.

Той пристъпи към мен и аз се дръпнах, като не отклонявах рапирата. Виждах по-добре от убиеца в мрака, но пък той не бе паднал току-що по стълба. Можех да си кажа, че силите са изравнени, ако не беше скритата магия във възлите, провиснали от дясната му ръка.

Чух в дюкяна да се отваря врата, стълбата се освети. Епирис ме извика.

— Прибери се! — креснах му. — И залости вратата!

Светлината изчезна със затръшването на вратата.

Тамас погледна за миг натам, после пак се взря в мен.

— Не се безпокой. Платиха ми да очистя само тебе.

Отстъпих още една крачка и с лявата ръка извадих кинжала от колана си. Още малко ми оставаше...

— Не ти е платила достатъчно — подхвърлих.

Тамас се усмихна и вдигна рамене. Въжето се завъртя по-бързо. И самият той стана по-чевръст.

Доближи ме светкавично и мушна с меч. Аз завъртях рапирата надолу и отклоних острието му надясно. В същия миг пристъпих с левия крак, за да се възползвам от пролуката в защитата му. Тялото ми приклещваше дясната му ръка, а рапирата спираше лявата; надявах се да го изкормя на спокойствие с кинжала.

Добър замисъл, но за нещастие Тамас не пожела да участва в него. Щом го притиснах, той отскочи още по-надясно от мен и не можех да го достигна с кинжала. Замахна с въжето. Нямаше време да се измъкна и се опитах да отбия нападението с кинжала. Само че бях неточен.

Въжето се плъзна по лявата ми ръка, краят му ме плесна по гърба. Чух три тихи припуквания, три остри игли на болка се впиха в

мен.

Сбъднаха се най-лошите ми опасения — във възлите бяха вързани руни.

Отскочих назад с къс замах на рапирата към лицето му, за да не се нахвърли веднага. Той отби лъжливия удар и се засмя. Три от възлите на въжето димяха и мъждукаха като жарава.

Проумях, че не съм сбъркал много, когато го заподозрях, че е уста. Само че истината беше още по-лоша. Нямаше нужда да казва нищо, та магията да подейства — стигаше да ме улучи с въжето.

Заех по-традиционна защитна позиция с дясната ръка напред, тежестта изнесена назад, рапирата малко над кръста. Извих се странично и отпуснах лявата ръка зад тялото си, готов да метна кинжала отдолу нагоре.

Поне исках да го заблудя, че е така. Всъщност лявата ми ръка вече изтръпваше от руните. Дори не знаех докога ще мога да държа кинжала, камо ли да го хвърля.

А ръката на Тамас пак въртеше въжето. Той блъсна по рапирата с меча си веднъж, втори път и скъси разстоянието в опит да приклеци острието ми. А въжето пак се стрелна — право към слабините ми.

Помъчих се да откопча рапирата, като промуших върха под неговото оръжие и пак го насочих към тялото му. Оръжието ми беше нужно, за да спра въжето. Нямах представа дали ще издържи на неговата магия, но какво друго да направя, освен да опитам? Въпросът обаче веднага стана излишен. Завъртането се оказа твърде бавно и едва в последния миг успях да протегна лявата си ръка напред, за да посрещна края на въжето с кокал четата на юмрука.

Пукот. Болка. Кинжалът ми издрънча на калдъръма.

Отдръпнах се отново. С движението на рапирата можах само да провра върха ѝ покрай меча му и да го одраскам по гърдите.

Тамас разкърши рамене, без усмивката му да изчезне.

Още една крачка назад. Вляво от мен започваше тясна пресечка.

Нататък по улицата някой започна да вика гръмогласно стражата. Звънтенето на стоманата бе подплашило хората. Но като знаех какви парцали наглеждат квартала, щяха да се домъкнат чак тогава, когато биха могли да разгледат няколко кървави петна по камъните и да се почешат по главите. В края на краищата Нико им плащаше тъкмо за да се държат така.

Насочих лъжлив удар към главата на Тамас и щом той замахна да го посрещне, приклекнах и се постарях да го намушкам в слабините. Убиецът завъртя въжето, което изсъска над главата ми, а моето острие мина на един пръст от чатала му.

— С меча те бива повече, отколкото с кинжала — заядох се, докато се изправях в защитна позиция.

Тамас изду пренебрежително долната си устна.

— Просто извади късмет.

Сега пък аз свих рамене и се отдръпнах за пореден път.

— Искаш да се шмугнеш в уличката, а? — попита той и доближи.

Преди да отговоря, въжето полетя към главата ми и ме принуди да отстъпя вдясно. Убиецът вече стоеше между мен и началото на пресечката.

Цъкна с език.

— А уж си бил голяма работа. — Поклати глава с престорено съжаление. — Не очаквах, че ще е толкова лесно да се разправя с тебе.

— Свършвай вече! — сопнах се аз.

Тамас завъртя въжето още по-бързо.

— С удоволствие.

Засмях се.

— Не говорех на тебе, острие.

Трябва да призная, че наистина беше пъргав. Вече се обръщаше, но един от моите пазачи пристъпи от пресечката и го намушка. Въжето още се въртеше в ръката му, когато се свличаше.

Отпуснах върха на рапирата надолу и се опитах да свия пръстите на лявата си ръка в юмрук. Но ръката само си висеше безсилно. Затова пък болеше страшно.

— Защо се забави толкова, дяволите те взели?! — изръмжах на пазача.

Едрият мъжага с безизразно лице и прозвище Драката стъпи на трупа и измъкна меча си от него.

— Чак сега успях да притичам.

— Как тъй чак сега си притичал?!

— Тичах като луд, моето място беше ей там.

Сочеше покрив през няколко къщи от другата страна на улицата.

— А кой трябваше да пази тук?

Драката сбърчи „нос“ и се отмести по-далеч от мен.

— Рома.

— И къде е тя?

Той вдигна рамене.

— Повикай Птичарката — сопнах му се.

— Тя сигурно и без това идва.

— Просто я повикай.

Драката изсвири с уста дълго и треперливо, а аз приклеках до Тамас. В раната на гърдите му, където се бе подал мечът на Драката, бълбукаха кървави мехурчета. Притворените очи вече се изцъкляха. Убиецът нямаше да ми отговори на нито един въпрос.

Претърсих набързо острието — шепя ястребчета, още два кинжала и почти нищо друго. Оставих железарията, подхвърлих парите на Драката и внимателно навих въжето върху калдъръма, без да докосвам възлите. Щом напрежението на двубоя отмина, отново усетих последствията от падането по стълбата.

— Махни го — наредих на пазача и станах. Държах въжето с показалец и палец.

Драката пъкна меча на Тамас под колана му и завлече трупа в уличката.

Върнах се при дюкяна. Епирис чакаше пред вратата на жилището си, запалена свещ зад него очертаваше силуета му. Светлината сякаш гореше в нощното ми зрение, в очите ми изскочиха сълзи. Искеше ми се да отместя поглед към хладните тъмни сенки на земята, но се вирах право напред, стиснал зъби.

Епирис не продума, докато вървах към него. Гордо изправен, изопнал рамене, с ъгловати челюсти и високо чело, аптекарят беше от онези мъже, които изглеждат по-високи, отколкото са. Всъщност едва ли стърчеше и една педя над мен, но с тази непреклонна стойка и неотстъпчивостта беше трудно да си го представиш нисък.

Изад Епирис се чуваше гласът на Козима, която говореше тихо на двете момичета.

— Нещо за болката — казах му. Трепвах на всяка крачка, а и вече куцуках. — И то много.

Той кимна отсечено.

— В дюкяна. Там ще си поприказваме.

Преди да отворя уста, вече бе затръшнал вратата под носа ми.

Вечерта явно изобилстваше на приятни случки.

Замигах в тъмнината и зачаках очите ми да се опомнят от свещта. Знаех, че ако се съсредоточа достатъчно, ще ускоря възстановяването, но тъкмо сега няхах желание да проявя воля. Просто тръгнах към стълбата.

Навсякъде имаше пръснати дрехи. Наведох се, вдигнах кошницата и позяпах заклещения в нея кинжал.

Някой се прокашля зад гърба ми. Обърнах се — Джес Птичарката стоеше под свода.

— Нека ти кажа веднага, че не знам как се е промъкнал — подхвана тя.

— През входа, където стоиш, струва ми се — отвърнах и сложих кошницата на пода. — Което си е странно, защото някой уж *трябваше* да наблюдава този вход.

Тарторката на пазачите сплете пръсти зад гърба си и ме изгледа изпод русите си вежди. Имаше и гъста падаща на вълни коса със същия цвят, но сега я бе вързала на опашка и я бе покрила с провиснала зелена шапка, под която фините ѝ черти и наглед крехки рамене сякаш се смаляваха още повече. Полата ѝ беше тъмнокафява, но знаех, че чорапите под нея са зелени. Не ми се вярваше да е на повече от деветнайсет и ако не бях толкова вбесен, веднага бих я замъкнал в стаите си на горния етаж.

— Ние изобщо не го видяхме.

— „Ние“ ли?

— Добре де, аз. Само че аз обикалях, затова може да съм го пропуснала. Силос пазеше отпред. Ще говоря с него и ще видя какво се е объркало.

— Какво се обърка ли? — повиших глас. — За малко да бъда очистен в собствения си дом! Онзи ме изтъркаля по стълбата, подгони ме на улицата, а твоите хора само зяпаха отстрани! Ако не го бях примамил в уличката, Драката още щеше да си поци въшките, а аз щях да съм труп!

— И аз идвах.

— И кога щеше да се дотътриш?

— Дрот, слизането от покрив отнема малко време.

— Ами Рома?

Птичарката наклони глава встрани и сви вежди.

— Защо питаш за нея?

Защото чух от Драката, че тя трябвало да е в уличката, където ме отърва той. Да, ама не беше там.

Тя погледна към уличката.

— Добре ще е да си провериш хората — казах. — Току-виж откриеш, че са подкупили някого зад гърба ти.

Тя се намръщи.

— Моите хора не се продават! Никого не прецаквам, те също. Затова ме нае и затова аз наех тях. Ще говоря с Рома, за да разбере какво е станало, но аз я познавам. Не може да те е изработила така.

— Не се задоволявай само с приказки — казах ѝ. — Защото познавам хора, които няма да се зарадват много на тази история.

Птичарката опря юмруци на кръста си.

— Я ме чуй, Дрот. Оплесках се. Доволен ли си сега? Ти за малко не умря, а от мен се иска да не допусна това. Да, оплесках се. Но ако ще си изливаш яда, изливай го *на мен*. Драката, Рома, Силос и останалите *са моя* грижа. Ако нещо не е наред, аз ще се заема с това. Не заплашвай да притискаш моите хора. Мога сама да свърша тази работа.

Отпуснах дясната си ръка между шията и рамото ѝ. Тя трепна, но не се дръпна.

— Сега ти ме чуй. Щом някой не ми пази гърба, когато трябва, се ядосвам. И го приемам лично. Поприказвай си с онези загубеняци, които наричаш пазачи, и им вкарай малко ум в главите. Но им кажи и още нещо — ако пак си имаме разпавии, ще се заема с тях лично.

Птичарката стисна зъби и долната ѝ устна щръкна. Човек, който не я познаваше, би помислил, че се цупи. Но тя трудно се сдържаше да не впие пръсти в гърлото ми.

— Дрот, те са мои хора, аз се разправям с тях.

— Моята кожа е по-важна за мен от твоите хора. Не го забравяй.

Зъбите ѝ изскърцаха отново.

— Да бе, и какво ще... Ох, по дяволите! — Задави се, отстъпи назад и размаха ръка пред лицето си. — Не мога да споря с тебе, когато смърдиш така. С какво те нападна онова острие — Да не изля върху тебе нощното си гърне?

Преборих се с желанието да огледам дрехите си.

— Дълга история.

— Щом е тъй, разкажи ми я след дълго къпане. А аз ще се опитам да науча какво се е объркало, преди да съм си издрайфала вечерята. Искаш ли да ми ръмжиш за още нещо, преди да отида при хората си?

— Не. — Напрежението най-последно стихваше и вместо него ме налягаше умора. — Чакай... Има още нещо.

Птичарката спря на крачка от свода и се обърна към мен. Залязващата луна превръщаше кичурите на шията ѝ в изящен сребърен филигран.

— Какво?

— Прати някого да намери Джелем Хитреца. По това време е или на Бронзовата улица, или в Затворения квартал.

Тя кимна.

— Може да се забавя. — Махна с ръка към улицата. — Първо имам малко работа тук.

— Нищо, ще ме намериш.

— Не се и съмнявай.

Тя закричи стремително, отново стиснала зъби. Не завиждах на хората ѝ за разправията, която им предстоеше.

Седнах на стъпалата. Знаех, че Епирис ме чака, но засега не ми бяха останали сили да понеса още един спор. Нуждаех се от пет минути — само пет минути, без да мърдам.

Облегнах се назад и се намръщих — нещо се премести и някакъв ръб се заби в кръста ми. Как бях забравил...

Посегнах зад гърба си и извадих потрошената кутия. След въргальнето ми по стълбата капакът беше сцепен почти по цялата дължина, а от чудесно изработените пантички и кукичка имаше само жалки разкривени останки.

От засъхналата мръсотия се отчупваха парченца. Сега виждах част от инкрустациите и различавах златни нишки по слоновата кост... дори и блещукане, което подсказваше, че може да има скъпоценни камъни. Тъкмо в такава кутия човек би искал да...

— Кучи син! — възкликнах и предпазливо вдигнах счупения капак.

В меко гнездо от плюш с уханието на мирта бе сложена тясна кристална тръбичка. Около тръбичката се увиваше златен филигран в майсторски оформени цветя и сложни символи, които покриваха

кристала почти изцяло. Нямахте нужда да се взирам, за да позная какво съдържа тръбичката. Въпреки това погледнах — старо, избледняло, леко зацапано перо с доста оскубана перушина.

Познавах това перо или по-точно знаех за него. С перото император Теодой написал Втората апология в опит да се помири с другите въплъщения преди около два века. Доколкото можеше да се съди по всичко, което ми беше известно, той и до ден-днешен си оставаше най-здравомислещото от трите въплъщения на императора, но това не му бе попречило по-късно да отправи далеч не толкова миролюбиви послания към другите двама.

Потиснах желанието да направя три поклона пред перото, после още три и накрая — още три. Толкова откраднати реликви бяха минали през ръцете ми, че Ангелите нямаше да се трогнат от проявената почит. Досега вече трябваше да са ме прокълнали поне два пъти.

— Кучи син... — повторих, вторачен в обвитата със злато тръбичка. — Дяволите те взели, Федим. Как моята реликва попадна при тебе?

10

Седях на стъпалата и се опитвах да наместя парчетата от картинката, но те не пасваха.

Ател и Федим, Федим и Ател... Имаше ли пряка връзка между двамата, или реликвата бе минала през още ръце, преди да попадне при прекупвача в Десетте пътя? И *защо* бе попаднала там накрая? Около реликвите на империята се въртяха много пари и могъщи хора, което не можеше да се каже за Десетте пътя, камо ли за дребен прекупвач като Федим.

Книгата... Подозирах, че има нещо общо с книгата, търсена от остриетата и хората, които ги бяха наели. Те си мислеха, че книгата е при Федим, но може би в момента я държеше Лариос. Изведнъж и у мен против волята ми се пробуди силен интерес към тази книга.

Извадих ивицата хартия от кесийката с ахрами и я плъзнах между пръстите си. На нея бяха изписани знаците „император“ и „реликва“, но какво ли означаваше останалото? Ако имаше връзка между Ател, Федим, реликвата и книгата, значи бях загазил по-зле, отколкото си мислех, и имах насреща си хора, на които дори Деган не би искал да се пречка, ако не го обвързва Клетвата.

Гадост... Трябваше да се докопам до Лариос и да изтръгна малко отговори от него.

Изправих се и тръгнах полека нагоре, придружаван във всеки миг от болезките и смъденето навсякъде по тялото си. От лявата ми ръка нямаше полза и влизането в стаите не беше лесно. Все пак не се насадих в нито един от капаните. Скрих малкото ковчеже и въжето на Тамас под една разхлабена дъска на пода, смъкнах се обратно по стълбата и се дотърсих пред вратата на дюкяна.

Когато я отворих, аптекарят бе наклал огън в мангалче и пускаше щипка от някаква билка или билки в хаван. Не ме погледна. Заслоних с длан очите си от запалената лампа и влязох.

Вдишах дълбоко, докато чаках зрението ми да се нагоди към светлината. Както винаги ме посрещна същинска буря от аромати. И

както винаги ми се сториха мъничко различни от предишния път. Тази нощ в дюкяна се долавяше по-тежка миризма, сякаш нещо се печеше, заедно с дъх на подправки в смесицата от дим, масло и сажди. Нищо не къкреше и не киснеше, затова липсваше обичайната лютива, тръпчива или кисела нотка във въздуха.

Очите ми се приспособиха и вече виждах добре Епирис до едната от двете тежки маси, приютила всевъзможни шишета, хавани, паници, везни и други приспособления. От двете страни стените бяха запълнени с лавици, отрупани със съставките, от които Епирис правеше лековете си. Имаше буркани с масла, кутии с фини прахове, връзки сушени билки, тук-там и затворена кана или гърне със странни надписи, които аптекарят отказваше да ми преведе.

Епирис взе чукало и с няколко ловки движения стри съдържанието на хавана. Когато го доближих, той свали от близката лавица една кутия, извади някакъв сушен стрък и го помириса.

— Отдели цветовете — каза и ми го подаде. Понечих да застана до него и той посочи другия край на стаята: — Ей там. И запали това до себе си.

Взех бучката ароматна смола, отидох при другия запален мангал и я пуснах върху жаравата. Замайващият аромат се смеси с вонята от каналите, но тъй и не можа да я скрие.

Седнах и запалих свещ. Започвах да усещам отново лявата си ръка, както и огнени вълни от болка в нея, затова успях да откъсна избледнелите от сушенето цветчетата. Бяха леки като крилца на муха между пръстите ми.

— Добре ли си? — обади се Епирис след дълго мълчание.

— Натъртен съм навсякъде, но май нямам нищо счупено.

— А мръсотията по тебе?

— Дълга история...

Той изсумтя. Изсипа сместа от хавана в чаша, добави две щипки незнайна съставка от плитка паница и напълни чашата с вряла вода.

Показах му оголения стрък.

— А от това имаш ли нужда?

Аптекарят кимна към чашата.

— Трябва да се накисне. Имаме време. Какво е това в ръцете ти?

Близнах праха по пръстите си — сладък, тежък, лютеше леко в гърлото ми.

— Полски синап?

— Правилно. Но би трябвало да използваш носа си преди езика, а очите преди носа. Ами ако цветовете бяха отровни?

— Знам какво може да ме убие в толкова малка доза.

— Не се и съмнявам. — Епирис разбърка бълващата пара течност в чашата. — Какво стана с другия?

— Онзи на стълбата ли? Не му провървя.

— Какво искаше?

— Не отидох на една среща и той се ядоса.

— Затова ли те причака и те нападна?

— Общо взето.

Епирис остави чашата и опря длани на масата.

— Смятах, че не могат да проникват в къщата. Ти ни каза, че си се погрижил за това.

— Този път стана грешка. Няма да се повтори.

— Той е влязъл в *къщата*, Дрот! — разгорещи се аптекарят. — Стоял е на стълбата. На една врата от моето семейство!

— Нямаше да посегне на тебе, на Козима или на момичетата.

— Нима?

— Именно. Той беше... професионалист. Дойде да очисти мен, друг не го интересуваше.

— Дрот, ами ако аз бях излязъл на стълбата, докато той е там? Ами ако Козима се бе качила да те покани на чай? Ако някой от нас се бе натъкнал случайно на него?

Станах и му занесох откъснатите цветчета. Сложих ги внимателно на масата и се вторачих в очите му.

— Епирис, казах ти, че той беше *професионалист*. А това означава, че нямаше да го видите. Дори ако някой от вас се бе надигнал от постелята четири часа преди изгрев.

Аптекарят се озъби.

— Недей да ми говориш като на дете. Знаеш за какво те питам.

Събра цветчетата, стри ги в дланите си и ги изсипа в чашата.

— Какво ще стане следващия път? — продължи по-тихо. — Да речем, че няма да е чак такъв „професионалист“? Какво ще направиш тогава?

Следващият път... Тъкмо в това беше затруднението. Щеше ли да има следващ път? Щях ли да й дам още един шанс?

Не се съмнявах, че сестра ми е поръчала покушението — все пак вече се бе случвало. Пък и никой друг не би се сетил да използва ливрея на неин лакей, камо ли да поиска среща с мен от нейно име. Не проумявах с какво съм заслужил този пореден опит да ми отнеме живота, но нямаше значение. Отдавна знам, че няма значение защо някой иска да те убие; достатъчно е да знаеш, че иска.

Сетих се за скритото горе въже с възли, почернели като въглен. Заради него се притеснявах най-силно. Едно е да наемеш уста, за да направи заклинание — не е лесно да се проследи изречената магия, затова и на империята ѝ е трудно да стовари гнева си върху виновника. Съвсем друго е, когато е омагьосан предмет като въжетото в ръката на Тамас. Империята е забранила такива заклинания още преди три века. Разбира се, използваша се и досега, само че струваха скъпо... дори много скъпо. Не ми се вярваше, че заслужавам да похарчи толкова пари за мен. Но щом беше готова да стигне дотам...

— Няма да има следващ път — уверих Епирис.

Пак сумтене. Вдигнах глава, погледнах го и натъртих:

— Няма.

Гледахме се в този дълъг миг и и двамата се чувствахме прави — или просто ни бе обзел инагът. Не знам кое беше вярно. Накрая аптекарят въздъхна и си разтърка очите.

— Дюкянът ми е тук и засега ще остана. Но Козима, Аларена и София ще отидат при майката на жена ми още утре.

— Епирис, не е нужно да отиват там.

— Напротив.

Искаше ми се да споря още, но не го направих. Моята гордост не беше по-важна от семейството му.

— Ето. — Той сложи горещата чаша пред мен. — Трябва да е готово. Ще забъркам мехлем и ще го оставя на стълбата. Нуждаеш ли се от още ахрами?

— Да.

Взех чашата. Отварата беше горчива и опари гърлото ми. Щракане на брава, тихо завъртане на дръжката. Мъжки глас — Джоузеф, икономът на сестра ми. Думите проникваха приглушено през двойната врата между коридора и салона. Аз бях по-навътре — в спалнята на Кристиана, но успявах да ги чуя.

— Госпожо, да повикам ли Сара?

— Не, благодаря. Късно е. Остави я да спи. Ще се справя и сама.
— Както желаете, госпожо.

Чух отварянето на вратата към салона и зърнах доближаващите ме мътни отражения на свещта в полирания мрамор на пода. Бях оставил вратата на спалнята отворена.

Сдъвках семето в устата си и преглътнах. Не помагаше много, защото отварата на Епирис, която притъпяваше болката, отнемаше и силата на ахрами. Въпреки това вкусът беше приятен, а след пререканията с Деган в банята се радвах на всичко, което можеше да ми подобри настроението.

Той настояваше да дойде с мен. Отказах — не защото не исках да ми пази гърба с меч в ръка след покушението на Тамас, а защото не му се доверявах, когато се навърта около Кристиана. Забелязвах как зяпа сестра ми, виждах и как погледът ѝ шари по него. Не че очаквах да ми стори зло заради нея, просто не бях сигурен, че би ми позволил аз да ѝ сторя зло.

Освен това не понасях чужди хора, дори Деган, да се месят в семейните ми дела.

Седях на стол с висока облегалка в ъгъла на спалнята. Зад мен от прозореца, през който се бях промъкнал, нощният ветрец повяваше и поклащаше пламъчето на единствената свещ, която бях запалил. Бях я сложил в отсрещния ъгъл на стаята, за да остана в сянка, но и за да не се пробуди нощното ми зрение. И когато вратата на спалнята се отвори докрай, бях готов за светлината.

Кристиана влезе плавно и достолепно, полите на роклята ѝ в изумрудено и бадемово се развяваха с всяка крачка. Деколтетото ѝ се бе изместило и откриваше рамо с гладка кожа сред водопада от лешникова коса. Над свещника в лявата ѝ ръка трептяха три пламъчета на сребристи восъчни свещи. Светлите ѝ очи гледаха разсеяно под леко свитите вежди. Бе стиснала устни. Не се съмнявах, че обмисля отново интригите от отминалата вечер. Две крачки по-късно тя се усмихна и кимна на себе си. Не се съмнявах, че някой в императорския двор вече е обречен.

После тя забеляза запалената свещ. Забеляза и мен. Малко остана да изтърве свещника.

— Копеле! — ахна тя. — Щеше да ми изкараш акъла!

— Колко жалко.

Тя впи пронизващ поглед в мен и се усмихна с неприветливо лукавство.

— Както виждам, още не си научил за какво служат вратите.

— Според мен е най-добре да не се мяркам пред слугите ти.

— Винаги предпазлив.

— От кого го чувам — сопнах се аз.

Усмивката ѝ стана замислена.

— Прав си. Все пак той обучи добре и двама ни.

Той. Себастиан. Нашият пастрок.

Появи се от дебрите на гората Балстуран три години след смъртта на баща ми. Тогава бях на седем години, а Кристиана — на четири. Отначало майка ни не го допускаше до себе си, но той неусетно спечели сърцето ѝ. Така ловецът стана втори баща за нас.

Скоро обаче проумяхме, че той невинаги е залагал капани в гората.

Траперите не отварят врата с шперц и не разпознават доброто вино, не се бият умело с рапира и не танцуват, не говорят жаргона на крадците и не владеят изтънчените придворни обноски. Всички тези умения и много други бяха присъщи на Себастиан и той отделяше не по-малко време, за да ги предаде на мен и на Кристиана, отколкото на залагането на капани и на поправянето на къщата. Но образованието ни беше съвсем различно. Кристиана вникваше в дворцовите тайни (но не само в тях), а аз — в подмолните занаяти (но не само в тях). Ако се наложеше, можех да се справя някак и с дворцов танц, а Кристиана си служеше доста добре с малка рапира, но научавахме по малко от онова, което другият знаеше чудесно, само когато Себастиан имаше нужда от още един чифт ръце, за да покаже нещо по-нагледно.

Майка ми недоумяваше защо той ни учи толкова упорито на всички тези неща — нали живеехме в пущинака, а не в града. А Себастиан само се усмихваше многозначително и повтаряше, че образованието може да послужи за какво ли не. Пък и щом вършехме къщи каквото ни заръчваха, имаше ли значение? Майка ни клатеше глава и се стараше да имаме и поне малко време за игри.

Спомина се шест години по-късно, а някой уби Себастиан малко след това. Със сестра ми имахме две стаи наред гората, но нямахме

никакво желание да останем там. Накрая се добрахме до Идрека и започнахме да прилагаме наученото.

За жалост вече бяхме свикнали да се възползваме от знанията си и един срещу друг. Съмнявам се, че Себастиан е искал да се случи тъкмо това.

Кристиана сложи свещника върху малката маса по средата на стаята, премести се при огромното си легло с богато покривало така, че то да е между нас, и каза:

— Вече започвах да се чудя дали твоят човек някога ще приготви фалшивия документ. Защо се забави толкова?

— Имах друга работа.

— Неубедително оправдание, но типично за тебе. Въпреки това се радвам, че си тук.

Изсмях се неприязнено.

Тя ме изгледа косо.

— Както виждам, днес си в чудесно настроение.

— Случва се, когато правят опити да ме убият.

— Смятах, че си свикнал с рисковете на занаята.

Гласът ми задра в гърлото ми.

— Общо взето. Но този път не беше заради сродници.

Тя тъкмо сваляше от шията си паяжината от скъпоценни камъни и сребърен филигран, но замря, щом долови промяната в гласа ми. Обърна се и аристократичната снизходителност изчезна от погледа ѝ и той стана пронизващ. Ленивата грациозност се превърна в наежено подозрение.

— Дрот? — И нейният глас прозвуча по-гърлено. — За какво си дошъл?

Не ѝ отговорих, защото още не бях съвсем сигурен. Знаех само, че яростта напирала и ме подтиква да направя нещо... да отмъстя. Надигнах се и тръгнах към нея.

— Предлагам да се върнеш на стола и да обсъдим това — каза тя. Завъртях глава.

— Не и този път, Ана. Ще говорим както аз искам.

Едната ѝ вежда се изви.

— Аха...

Заобиколих леглото и тя започна да отстъпва.

Стиснах дръжката на рапирата. Оставах ми няколко крачки.

— Трябва да сложим край на това.

— Все същото повтаряш, скъпи братко. — Хубавите начервени устни се изкривиха и Кристиана извика: — Джоузеф!

Хвърлих се напред още преди втората сричка на името и лявата ми ръка я хвана за гърлото. Избутах я и тя се преви назад над нощното шкафче, раменете ѝ опряха в стената. Докато вратата на спалнята се отвори, кинжалът от калъфа под ръкава ми вече докосваше бузата на сестра ми.

— Госпожо! — кресна Джоузеф.

По тропота познах, че не е сам.

Усещах как една веничка на шията ѝ пулсира под дланта ми, виждах как се зачервява кожата ѝ. И ударите на моето сърце кънтяха в ушите ми.

— Кажи им да се махнат — заповядах, останал без дъх.

Златно-сините зеници на Кристиана се вторачиха в моите, тя долепи рамене до стената и се постара да изпълне гръб. Не се съпротивяваше, но нещо остро ме боцна в корема.

— Няма! — отсече тя.

Сведох поглед — тя държеше кинжал с лявата си ръка. Дръжката приличаше забележително на дърворезбата по леглото. Обърнах се за миг надясно и видях къде е било скрито оръжието.

Натиснах с моя кинжал бузата ѝ, но не толкова силно, че да я порежа.

— Отпрати ги, Ана.

Тя пък впи поглед в моето оръжие.

— Отрова, а?

Само се подсмихнах.

— Не, предпочитам те да останат — заяви сестра ми.

Чувах приглушени гласове зад гърба си.

— Най-добре се омитайте, Джоузеф — подхвърлих, вторачен в сестра си, — ако не искате да си търсите друга работа сутринта.

Кристиана се засмя безгрижно.

— Няма да го направиш. Никога не ти е стискало.

Пръстите ми се впиха в гърлото ѝ и тя се закашля, но присмехът в очите ѝ си оставаше.

— А ти винаги си била готова да го направиш. Без да се замислиш.

Тя леко размърда рамене.

— Какво да кажа? Аз съм си лошо момиче. Все пропусках поученията на Себастиан покрай ушите си.

— Ти губиш от това.

— Може би. — Погледът ѝ вече не беше толкова непреклонен. — Само че не бях аз този път, Дрот. Каквото и да си мислиш, заблуждаваш се.

— Съмнявам се — отвърнах по-уверено, отколкото се чувствах.

— Ами добре. — Нейният кинжал се отмести и тя го пусна на леглото. — Добре. Щом искаш да ме убиеш, направи го най-последно. Дотегна ми да чакам — или приключвай, или ме пусни.

Лицето ѝ застина в сурова маска и тя вирна брадичка предизвикателно. Но аз усещах, че трепери, долавях съмнението, разяждащо непримиримостта ѝ. Кристиана се страхуваше. И тогава прозрях — сестра ми беше прекалено изкусна лъжкиня, за да позволи слабостта ѝ да проличи. Само истината можеше да пропука така фасадата на самоувереността ѝ. Ако бе пратила Тамас да ме очисти, щеше да предвиди как ще постъпя при неуспех на убиеца. И щеше да подготви по-убедителна лъжа. И за нищо на света не би допуснала да видя страха ѝ.

Гледах ту кинжала на леглото, ту сестра си. Твърде лесно. Твърде очевидно. Не беше присъщо на Кристиана да постъпва така — поне в това си приличахме. А магията... Дори тя би се поколебала да я използва.

— Решавай, Дрот — троснато каза тя.

Още се мръщех и я стисках за гърлото, когато някой опря върха на меч в гърба ми. Позволих им да ме дръпнат назад.

Погледът на сестра ми се смекчи.

— Дрот, понякога си невероятен глупак.

Не можех да не се съглася с нея.

— Как смееш! — кресна сестра ми.

Трепнах. Всяка дума отекуваше с туптене в тила ми.

— Как смееш да ме смяташ за толкова проста, за толкова наивна, толкова... непохватна, че да ти пратя убиец, облечен в моя ливрея?

— Вече ти се извиних. Би ли престанала да крещиш?

— Ще крещя колкото си искам!

Стиснах носа си с два пръста, а пръстите на другата ми ръка стискаха страничната облегалка на стола, за да не се поддам на желанието да удуша милата си сестричка. Изведнъж ми се стори, че сбърках, като не я убих.

Пак седях на стола с високата облегалка. След като ми отнеха оръжията и ги оставиха на леглото, телохранителите... извинете, „лакеите“, както ги наричаше Кристиана, ме стовариха грубо на стола. После тя ги отпрати. Не искаше наемната прислуга да чуе разговора.

Джоузеф знаеше за родствената ни връзка, затова остана. Изслуша внимателно обясненията ми, а когато стигнах до писмото, го взе и се настани на бюрото на сестра ми, почти наврял внушителния си „нос“ в листа.

А Кристиана крачеше напред-назад до леглото. Полите ѝ шумоляха и плющяха при всяко рязко обръщане. Не беше доволна от чутото.

— Острието дори не носеше ливреята, когато се опита да ме затрие — казах ѝ. — Носеше я само когато донесе писмото.

Кристиана се закова на място и вирна брадичка високомерно, както бе свикнала.

— И разбира се, ти реши, че съм го пратила аз.

Дори ѝ стигна дързостта да говори възмутено. Погледнах я в очите.

— Ти майтапиш ли се с мен? Ливреята, писмото, засадата — ти какво би помислила на мое място? Пък и вече се е случвало нещо подобно...

— Дрот, с тебе се споразумяхме след онази случка. Дадох ти дума!

— Знам колко струва твоята дума — изсумтях. — Не забравяй, че съм навестявал по твоя заръка хора, на които също си давала дума. Известно ми е колко мога да разчитам на обещанията ти.

Тя нехайно размаха ръка.

— Изнудване и политика. Друго е.

— Да. Но когато става дума за мен, е лично. Тоест имам още по-малко причини да ти се доверя.

— Ако е тъй, защо не ме уби? Имаше възможност.

Едва не ѝ се сопнах, че не съм харесал нищожния шанс да се измъкна жив оттук. Вместо това казах истината.

— Както ти вече ми натякна — подхванах, облегнах се удобно и лапнах едно ахрами, — беше твърде нагласено. Вестоносецът, писмото, убиецът, ти — никога не би ми оставила толкова явна следа. Ако не бях толкова ядосан и уморен, може би щях да проумея това навреме. Само че...

Свих рамене. Тя изви вежди.

— Я гледай... Дрот, това си беше подобие на комплимент от твоята уста. Все пак признаваш способностите ми.

— Точно сега бих искал да получа някой и друг отговор, а не да те лаская. Можеш да си угаждаш на самолюбието и насаме. Аз си имам други грижи.

Кристиана сви устни.

— О-о, горкичкият Дротефолус. Щом не можеш да обвиниш мен, не знаеш кого да убиеш, а?

— Мога да се задоволя и с каквото ми е подръка — казах многозначително.

Тя само се подсмихна на заплахата.

— Значи да смятам, че нямаш представа кой иска смъртта ти?

— Нямам.

Вече си бях поблъскал главата над това. Напоследък не бях ядосвал много хора. Сред тях онези, които можеха да си позволят острие с уменията на Тамас, бяха съвсем малко. А такъв, който има достатъчно власт или е толкова отчаян, че да прибегне до магия... ами не се сецах за нито един. Но *някой* все пак бе наел острието, връчил му бе въжето с наложено заклинание и му бе заръчал да ме премахне.

Свлякох се по-отпуснато на стола. Едно натъртване, което дължах на Тамас, срещна ръб и се възмути болезнено. Намръщих се и опитах да се наместя, но не ми олекна.

— Дрот... — обади се сестра ми.

— Ана, ако пак ще ми досаждаш да не цапам тапицерията...

— Дрот, не ми пука за проклетия стол.

Гласът ѝ звънеше от напрежение. Отказах се да търся удобна поза и вдигнах глава.

— Защо убиецът е решил да използва моя ливрея? — попита тя. — *Моя ливрея. За да се разправи с тебе.*

Примигах. Щом са знаели, че могат да облекат Тамас като лакей на Кристиана, значи са знаели и за връзката ми с нея. Затова са ми

пробутали писмо от нейно име.

Мислено се изритах по задника. Не стига, че бях пропуснал очебийния факт, ами тъкмо Кристиана да ми го навре в очите. И щеше да ми натяква това до свършека на света.

— Дрот, кой знае за нас?

— Ами... Никой. — Тръснах глава и поумувах. — Ние двамата, Деган, Джоузеф. И може би някой, който ни помни още от идването ни в Идрека, но не ми се вярва. Твърде много време мина. Такъв човек отдавна би опитал да се възползва от това.

— Значи незнайният поръчител на убийството просто е имал късмет и е налучкал, че съм твоя сестра? И ти с нищо не си го улеснил?

Наежих се. Не ми хареса този намек.

— Де да знам. Ти си бившата куртизанка тук. По-наясно си как на хората им излиза късметът.

И двамата разбрахме, че заяждането е глупаво. Тя се опита да ме ритне по глезена. Заслужавах си го, което не означаваше, че бих ѝ позволил да успее.

— Копеле! — избухна Кристиана. — Знаеш, че не дрънкам наляво и надясно за семейството си. И освен това бях *куртизанка*, а не евтина курва като онези, с които си свикнал. Грижех се за духовните нужди на клиентите си не по-малко, отколкото за телесните, но дори да ти звучи невероятно, това не включваше приказки за моя брат престъпника. Да не очакваш, че ще рискувам всичко, което извоювах тук и в императорския двор, само за да побъбря за *тебе* с някого?

Отворих уста, за да нажежа обстановката още малко, но Джоузеф се прокашля.

— Ако позволите...

— Какво има? — отвърна Кристиана, взряна гневно в мен.

— И двамата допускате, че поръчителят на убийството знае за вашата... кръвна връзка. — Той почука с пръст по писмото, което му бях дал. — Но тук не се споменава за това. Всъщност, господине, писмото е още по-официално по тон от обичайната кореспонденция на баронесата с вас. По-скоро е заповед да се явите при нея, а не покана.

— Нима сестра ми знае разликата между двете? — измърморих.

Джоузеф пак се прокашля.

— Значи е възможно да не знаят, че сме брат и сестра — каза Кристиана.

Кимнах.

— Научили са само за деловите ни отношения.

— За мен и така е зле, но ще се справя с това по-лесно.

— О, слава на Ангелите! — възкликнах ехидно, отидох до Джоузеф и надникнах над рамото му.

Сестра ми застана от другата му страна.

— Още какво можеш да ми кажеш за писмото? — попитах аз.

Джоузеф бе сложил на бюрото още два документа, гладки и лъскави.

— Не съм познавач, признавам — посочи листа, донесен ми от Тамас, — но изглежда, че някой е положил големи усилия в изработването на този фалшификат.

— Значи е фалшификат, така ли?

— Дрот! — изсъска Кристиана. — Колко пъти да ти повтарям, че не съм написала това писмо?

— Поне досега не отричаше — напомних ѝ. — Бездруго е лесно да причакат истински вестonosец и после да сменят писмото.

Взирах се в листовете, но почеркът изглеждаше еднакъв и на трите.

— По какво позна? — попитах Джоузеф.

— По дреболии. Почти всичко е безупречно, но се забелязват грешки в знаците за ранг и за обръщение. Ето тук — *уро* и *мнейос*, освен това в... О, да — *фей*. Написано е с твърде лек натиск. Стилът е много подобен, но калиграфията е от друга школа, не онази, към която се придържа госпожата, както и аз.

Гледах знаците и сякаш откривах разлики, но не бях сигурен. Въпреки това кимнах уверено.

— Друго има ли?

— Ето — печатът е повреден... по-точно не е повреден. — Джоузеф обърна моето писмо и един от документите.

На гърба и на двата имаше червен восък с печата на баронесата.

— Печатът на вашето писмо е фалшив — посочи той. — От печата на баронесата е отчупено парченце в долния десен ъгъл. В другия няма такъв недостатък.

— Отчупено парченце от печата на моята сестра? — промърморих, докато се навеждах да разгледам отблизо. — Джоузеф, изненадан съм, че още не са те набили с камшик.

— Направено е нарочно — вметна Кристиана. — Именно за да си нямаме такива проблеми.

Кимнах. От нея можеше да се очаква такава предвидливост.

— Стигаме и до хартията — продължи Джоузеф. — Тя е... ами, тя е твърде хубава.

— Твърде хубава ли? — повторихме с Кристиана в един глас, но нейният звучеше слисано, а моят — весело.

— За такова послание — уточни Джоузеф. — Прекалено хубава е за... тоест хартията не е...

Очите на сестра ми се присвиха.

— Казвай де!

Той си пое дъх и започна отначало.

— Никой не използва такава хартия за обикновени писма. Тя е прекалено плътна и дебела. Това е хартия за най-скъпите книги или дори за имперски документи. Прекалено ценна е, за да бъде похабена за... за някаква покана.

Протегнах ръка да опипам чистите документи, после и писмото. Трудно ми беше да преценя, защото то беше омачкано и зацапано, но хартията наистина ми се стори по-плътна. Кристиана направи същото и кимна, за да покаже, че приема довода на Джоузеф.

Изправих се, сгънах писмото и го пхнах в ръкава си. Сестра ми се взираше в мен.

— Досещаш ли се вече кой го е направил?

— Не. Но знам откъде да започна.

Балдезар... дяволите го взели този нагъл писарушка.

— Искам ги мъртви, Дрот. Всички.

— Разбира се.

Който и да бе поръчал покушението, знаеше поне нещо за мен и Кристиана. А всяка заплаха за доброто ѝ име беше и заплаха за положението ѝ в обществото. Аз пък винаги си оставах една от най-големите заплахи.

— Само че не е толкова лесно — добавих.

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Нима? И защо?

— Защото който и да е изпратил Тамас... тоест убиеца, му е дал омагьосан предмет. Значи има и пари, и връзки. Значи е приел риска, че империята може да си навре носа в делата му, ако убиецът бъде заловен. — Поклатих глава. — Честно казано, не си е струвало да се престарават така заради мен.

— Това и аз можех да ти го кажа.

— Няма да споря с тебе. Просто обяснявам, че човекът, за когото се сетих, няма нито парите, нито властта, за да си позволи наемник като Тамас, камо ли да го снабди с омагьосаното въже.

Кристиана сви рамене под плътната завеса на косата си.

— Ами напъхай краката на този фалшификатор в... — Тя се запъна и почти усетих как късчетата се събраха в ума ѝ. — Това е онзи твой писар, нали? На когото поръчваше да подправя документи за мен. Проклет да си, Дрот! Казах ти да намериш човек, на когото можеш да се довериш.

Неволно се разсмях.

— Очаквала си да намеря *фалшификатор*, на когото мога да се доверя?! Намерих такъв, на когото разчитам да си свърши добре работата. Повече не можеш да искаш, когато си имаш работа с драскач. И понеже на него може да се разчита, трудно ще го накарам да проговори. Не му е присъщо да издава клиентите си.

— Но тебе те е изпързелял.

— Знам. Затова ще стане много интересно.

Когато Балдезар дойде в работилницата, слънцето вече изпъстряше изтока в розово и пурпурно. Някои от по-младите му чираци бяха вътре от цял час, стриваха бои, подреждаха листове и остъргваха яйчените белтъци, които бяха прецедили през гъби предишната вечер. Аз чаках на отсрещната страна под стрехата на работилницата на подвързвана. Щях да задрема два пъти и се поддържах буден само с шепата ахрами, които схрусках. Но щом зърнах писаря, ударите на сърцето ми се забързаха.

Пресякох улицата и се промъкнах зад Балдезар тъкмо когато отваряше вратата.

— Добра ти заран, драскач — поздравих го, опрях длан в гърба му и тласнах.

Той се препъна в прага и падна на колене. Влязох и затворих вратата. В цялата работилница чираците се вцепениха ококорени.

Балдезар се обърна. Лицето му вече червенееше от гнева и унижението. Устата му се кривеше злобно.

— Как смееш! — Понечи да се надигне. — Какво...

Изритах го в лявото рамо. Внимавах да не прекаля — засега не исках да му троша костите. Просто му внушавах как ще потръгне разговорът.

Балдезар се просна по гръб. Чух кухия удар на главата му в пода. Отпусна се, но не безжизнено. Зашеметен, но не в несвяст. Добре.

Пресегнах се и заключих вратата към улицата.

— Работилницата е затворена — заявих на чираците. — Никой не влиза и не излиза, докато не приключи. Ясно ли е? — Всички кимнаха и аз посочих един ъгъл. — Седнете там. И не мърдайте.

Не си потрошиха краката от бързане, но малко оставаше. Наведох се и вдигнах Балдезар.

— Трябва да си поприказваме — осведомих го, докато той още тръскаше глава. — Отиваме горе.

Той се обърна и тръгна замаяно към стълбата. Вървях зад него и го побутвах — и за да не падне, и за да подсиля заплахата.

Балдезар се затрудни малко с дърпането на резето, докато отвори вратата на кабинета си. Отпусна се тежко зад бюрото и започна да си разтрива тила. Аз стоях с ръка върху облегалката на стола срещу него. Някой от чираците вече бе отворил капациите на прозорците и в стаята се смесваха странно светлината на ранното утро и последните сенки.

— Най-добре да имаш сериозна причина за това — каза Балдезар, върнал си отчасти надменността.

— Имам, и още как.

Извадих фалшивото писмо от ръкава си и го разгънах на бюрото. Той го зяпна задълго. Накрая взе листа — държеше го предпазливо само с палци и показалци.

— Явно смяташ, че аз съм го направил — отбеляза кисело.

— Да, хрумна ми нещо подобно.

— Напразно ти е хрумнало.

Столът изскърца под тежестта ми.

— Слушай, драскач, не съм в настроение за намеци и увъртане.

Балдезар пак опипа полека главата си.

— Вече знам какво ти е настроението. — Облиза си устните и остави писмото на бюрото. — И понеже не знам с какво е свързан този фалшификат, мога само да предполагам, че са те примамили чрез него да отидеш някъде. Поне текстът е недвусмислен. Но причината да дойдеш тук е във факта, че написалият писмото е използвал името, почерка и печата на една благородна дама, с която имаш делови отношения, както знаем и двамата.

— А този факт стеснява твърде много кръга на хората, които може да са поръчали писмото.

Балдезар кимна.

— Вярно. А аз вече съм изпълнявал поръчки за тебе и за нея, затова познавам почерка й... — Той поклати глава. — Много хитроумно измислено, признавам.

— Но?... — подканих го да продължи.

— Но не съм толкова тъп. В това е разковничето. — Балдезар се облегна бавно на стола си. — Дрот, аз подправям документи от десетилетия. Товарителници, разрешения за търговия, пропуски, договори, данъчни удостоверения, дипломатически ноти... Дълго е за

изброяване. Повечето от тях са несравнимо по-опасни от някаква покана. Щом досега успявам да не привлека вниманието на благородници, посланици, старши бирници и имперски министри, нима бих улеснил толкова тъкмо тебе? Фалшификаторите умират, когато оставят ясни следи, по които някой да се добере до тях.

— Обикновено е така. Освен когато очакват получателят на фалшивото писмо да умре преди тях.

— Убийство? Това ли било? — Балдезар пак поклати глава. — Изненадан съм, че само ме повали на пода. Традицията по-скоро изисква да ме намушкаш, нали?

— Да очистиш някого е лесно — възразих. — Да получиш отговори е по-сложно. А да чуеш отговор от труп е съвсем трудно.

— Много практичен подход — похвали ме Балдезар. — Но и аз съм практичен човек. Дрот, носи ти се славата, че си труден за убиване. Колко пъти се опитаха досега — два, три?

— Повече.

Балдезар кимна.

— За това говоря. Защо да се надявам, че на мен ще ми провърви повече? Би трябвало да предвидя, че е възможно да оцелееш и да докопаш писмото. А то те насочва право към мен.

— Може да си бързал. Хората правят грешки, когато припират.

— Прав си, но защо да бързам? Пък и каква полза бих имал от смъртта ти?

— Не е задължително ползата да е за тебе. — Опрях пръст в подправения подпис на сестра ми. — Ти правиш това за пари.

— Да. И ми се ще да харча парите, които получавам. Отгоре на всичко — Балдезар побутна омачкания лист — работата не е свършена добре. Не бих си позволил да направя нещо толкова зле дори и животът ми да зависи от това.

Припомних си какво бе казал Джоузеф за писмото.

— Дребни недостатъци, при това адски трудни за откриване.

— И все пак си ги открил — възрази писарят. — Добре направеният фалшификат би трябвало да издържи проверката на непосветен в занаята, което не важи за този. — Той посочи няколко места на листа. — Неправилно изписване тук, тук и тук. Разлики в стила на третия и петия ред. И веднага забелязвам поне две стилистични грешки, които са били поправени чрез изтриване и

повторно изписване. Работа на начинаещ. Фалшифицирането е не само копиране, а и изкуство. А човекът, който е направил това, е бил подражател, не творец.

— Само че е имал достъп до писмата на баронеса Сефада — натяхнах отново. — И е знаел, че върша работа за нея. Значи трябва да подозирам тебе.

Балдезар кимна.

— Тъкмо това ме безпокои, защото означава, че или някой е проникнал в кабинета ми, или е замесен някой от работилницата. Не съм доволен и от двете възможности. Но няма причина да поискам смъртта ти. — Взря се в писмото и ми го подаде. — Дрот, вече ти обясних защо не бих го направил, но нямам начин да ти докажа думите си. Имаш фалшификат, а аз също ги правя. Аз обаче съм превъзходен фалшификатор, а това не е превъзходен фалшификат.

Ако го бе казал друг, щях да му се изсмея в лицето. Но го чух от устата на Балдезар, когото познавах достатъчно дълго, за да знам, че казва истината. Той не би могъл да подправи зле документ дори ако искаше. Самолюбието му не би му позволило.

Взех писмото и се наведох към него.

— Добре, но и да не си виновен ти, още си мисля, че някой е получил оттук сведения за мен и баронесата. Открий как е станало и кой стои зад всичко това, иначе при следващото си идване може и да не бъда толкова „практичен“.

— Не се тревожи. В този случай и двамата сме жертви. Желанието ми да намеря виновника е не по-слабо от твоето.

Ухилих се мрачно.

— Съмнявам се, драскач. Много се съмнявам.

Когато най-сетне се добрах до дома си и се пъхнах под завивката, слънцето беше поне две педи над хоризонта. Нямах да са ми излишни десетина часа сън, но мозъкът ми не искаше и да чуе за това. В главата ми се въртяха видения за схватки, падане, отходни канали и великански Ангели с пера в ръцете. Към средата на следобеда реших да се примиря с неизбежното и да изпълзя навън.

Хапнах набързо при Проспо, проверих за оставени съобщения в три от обичайните тайници и се впуснах в обиколка по улиците. Не се

изненадах, че половината от слуховете през първите два часа се отнасяха за мен — по-точно за опита на Тамас да ме очисти и какво се крие зад покушението. Когато се биеш за живота си пред своя дом, съседите обикновено забелязват суматохата. Почти нищо от чутото не беше точно, имаше и пълни измишльотини, а неколцина дори се стъписаха, че ме виждат жив.

Обяснявах си това с пресилените описания на схватката, докато не се натъкнах на Бетриз. Също като мен и тя беше „нос“, само че от „широките“. И както си е присъщо на повечето „носове“, ми каза нещо, което не бих искал да чувам.

— На улицата се говори, че криеш нещо от Нико — сподели тя делово и лапна една маслина.

Бе набучила още шест маслини на ноктите си — най-лесният за нея начин да носи лакомството, което току-що си бе купила.

— Какво?! Как тъй крия нещо от него?

Тя беше висока и стройна, с тъмнокафяви очи и многозначителната усмивчица на истински нос. Глътна маслината и ме удостои тъкмо с такава усмивка.

— Шепнат, че си надушил при него издайник, но не си му казал — обясни и облиза солта от устните си. — Вярно ли е?

Вторачих се в нея безизразно, но мислите ми кипяха. Слухът за издайника уж трябваше да стихва и да изчезва полека, а не да обикаля другите търговци на сведения. Нали бях поискал от Мендрос да пусне мълва, че това са глупости. Защо слухът бе стигнал и до ушите на Бетриз?

— Ти си глупак — изтълкува тя погрешно мълчанието ми. — Дрот, ти най-добре знаеш, че не бива да криеш нищо от Нико.

— Не крия... — Стиснах устни и започнах отначало. — Върша си проклетата работа, която тъкмо ти би трябвало да разбираш — отделям зърното от плевата. Опитвам се да опазя Нико да не съсипе собствената си банда, докато тършува за нещо, което го няма. Защото това са само празни приказки. Няма полза той да се нахвърля срещу всеки, който му се види подозрителен.

— Ти нямаш полза ли? — подхвърли Бетриз.

— И аз, и бандата, и всички наоколо.

— Хм... — недоверчиво изхъмка тя.

— И от кого чу историйката?

— Е, знаеш как е... — Завъртя пръст с нанизана маслина. — Хората приказват.

— Ясно... Колко ще ми струва?

Лъчезарната ѝ усмивка ме огря отвисоко.

— Ей това харесвам в тебе, Дрот — знаеш как да си спестиш излишното дърдорене.

Платих ѝ, научих няколко имена и през остатъка от следобеда проследявах слухове. За щастие нямаше нищо особено за издирване. Мълвата за мен и Нико бе плъзнала наскоро, а приказките за издайника още не бяха набрали сила. Поговорих си с някои хора, дадох малко пари на други, а двама-трима се наложи да притисна. Така нямаше да се избавя от затрудненията завинаги, но поне печелех време.

Ако исках да се боря с тези слухове, за да не започне Нико да рови в собствената си банда и преди всичко, за да не смачка мен, защото не съм му предал какво се шепне наоколо, трябваше да отида при него с нещо по-голямо, нещо по-добро. Да застава пред него и да му съобща имена и отговори, може би дори да спомена един-два трупа. За да натъртя накрая, че вместо да тичам подир слухове, съм прекарал времето си във вършенето на нещо смислено.

Имах нужда от успех, но за да го постигна, бях принуден да се върна в Десетте пътя. Тук се бе разчуло за предишното ми идване. Местните вече знаеха, че съм от хората на Нико, а някои дори ме обвиняваха за смъртта на Федим. Нямаше как да не схвана иронията, скрита в тези приказки.

Малцина от тукашните сродници проявиха желание да говорят с мен. В този квартал да съм „нос“ на Нико беше почти същото както да съм самият Нико, а повечето обитатели на Десетте пътя биха предпочели нож в корема, вместо да помагат на външен главатар.

Но пуснатите в нечия шепа ястребчета често будят словоохотливостта на човека. Показа се, че същото се случва и когато спомена Мардата.

Изглежда, че той беше настъпил повече мазоли, отколкото можех да преброя. Според уличната мълва Мардата се наместил в квартала и започнал да се държи така, сякаш твърде хлабавата позиция на Нико тук е същинска крепост на престъпна мощ. Е, да, от него се искаше да покаже сила, да възстанови страха от Нико в квартала. Това обаче не означаваше да газии местните наред, да ги избутва от териториите им и

да навиква околните банди все едно са непослушни псета. Нико, следователно и Мардата, просто нямаха такова влияние, за да си позволят това в Десетте пътя.

Беше разочароващо лесно да намеря хората на Мардата, както и скривалището им. Той се бе настанил зад комарджийска дупка над дюкяна на някакъв шапкар. Комарджийското свърталище беше не толкова прикритие, колкото източник на доходи, ако можех да съдя по оживлението вътре. Проврях се между масите към вратата в дъното, която ми се стори доста смалена заради огромното острие до нея.

— Мардата вътре ли е? — попитах и посегнах към дръжката, но ръката ми изчезна под внушително парче месо с пръсти накрая.

— Излезе.

Вторачих се подчертано в пролуката под вратата. Сянка затъмни за миг светлата ивица.

— Ъхъ... — Опитах да си дръпна ръката, но тя не помръдна. — Е, ако все пак не е излязъл, може би ще му кажеш, че Дрот е тук. Ще поиска да говори с мен.

— Не иска. Каза, че за тебе го няма.

Значи Мардата бе научил, че съм в Десетте пътя, и беше заповядал да ме напъдят. Интересно.

Отметнах глава назад, за да погледна острието в очите. Той се усмихна и ми показа жълтите си зъби, все едно подканяше: „Направи някоя глупост, моля те“.

— Имаш ли си име? — попитах го.

Още по-зъбата усмивка.

— По-бавно ли трябва да говоря?

Той се намръщи и стисна пръстите ми по-силно. Присвих очи от болка, когато костите ми се отъркаха една в друга, но не отместих поглед. Накрая той ме пусна. Не си дръпнах ръката припряно, а я отпуснах небрежно покрай крака си.

— Разкарай се — заповяда той.

Постоях колкото да си зададе въпроса трябва ли да ме изхвърли, после се обърнах и излязох.

Тъмносиньото небе вече почерняваше. Зад мен един от хората на Мардата се подпря на стената до входа. Още един се присъедини към него, усмихна се и ми помахаше с ръка за сбогом. Схванах намека.

Отдалечих се на четири пресечки, за да видя следи ли ме някой, заобиколих и поех по покривите. Нощта беше ясна, а изтъняващата луна нямаше да се покаже още няколко часа. В такъв мрак и с нощното си зрение не се тревожех, че Мардата е пратил някого да пази на покривите. Оказа се обаче, че няма причина да съм предпазлив — горе нямаше никой чак до сградата на шапкаря.

Това ме подтикна да се замисля. Мардата проявяваше или невероятна самоувереност, или невероятна тъпота. Знаех, че не е тъпанар, значи се чувстваше в безопасност и дори не си правеше труда да опази от нежелани гости горните „пътища“. А това не се връзваше с мърморенето срещу него по улиците.

Или пък беше клопка. Но нямаше да науча нищо повече, ако само седя и зяпам покрива.

От двете страни на покрива имаше по три тавански прозорчета. Пет от шестте бяха заковани с дъски. Но на шестото дъските бяха разхлабени. Вътре беше тъмно и с нощното си зрение установих, че преди време тук е имало натрапници, но прахолякът и птичите гнезда показваха, че са се махнали отдавна.

Прокрадних се внимателно не само за да пазя тишина, но и за да не стъпя на гнила дъска. Влажният дъх на мухъл и киселата миризма на нацвъкания от птиците под гъделичкаха носа ми. Отдолу се чуваха виковете, псувните и тракането на чаши в комарджийското свърталище. Но в другия край на тавана врявата отслабна. Коленичих и допрых ухо до дъските. До мен стигаше смътно разговор между двама.

Докато се мъчех да различа поне някоя дума, ми хрумна, че Мардата може и да не е в стаята под мен. Разчитах само на усета си, на една мярнала се сянка и на враждебността на острието. А дори да беше долу, Мардата може би пропиляваше вечерта с курвата си, вместо да обсъжда нещо, което щеше да е интересно за мен. Честно казано, първото изглеждаше по-вероятно.

Усмихнах се в мрака. Не ми беше за пръв път да се изцапам с прах и курешки, докато подслушвах със слабата надежда да науча нещо. Това си е част от занаята.

Но през пода до мен не стигаше нищо... или по-точно звуците не бяха толкова ясни, че да ги чувам добре. Разговорът беше дразнещо неразбираем. Извадих фунийката за подслушване от кесията с билките.

Беше къса и широка, имах я още от времето, когато се подвизавах като „широк“ нос. Огледах придирчиво пода и зърнах между дъските мъничка светла ивица. Пропълзях до нея и легнах, опрял ухо във фунийката, а нея — в процепа.

Да, много по-добре.

— ... проклет квартал! — тъкмо казваше Мардата. — От мен се иска да въведа ред тук, а не да ги притискам, докато не озвереят.

— Чудна работа — отвърна друг глас. — Бях готов да се обзаложа, че правиш точно обратното.

Щях да си поема дъх рязко, но се спрях навреме, за да не си напълня устата с прах. Познавах втория глас — плътен, стържещ, с неизменна, но трудно доловима нотка на пренебрежение. Предишния път го бях чул през решетката на отходния канал. Не можех да го свържа нито с име, нито с лице, но беше мъжът от онзи разговор, който бяхме подслушали с Деган.

Какво правеше този тип при Мардата, дяволите го взели?

Мардата издаде някакъв звук — може би смях, може би кашлица.

— И вашите хора нямат нищо общо с това, така ли?

— *Нейните* хора не разбунват духовете — възрази непознатият. — *Твоите* го правят. Размотават се по улиците и се мъчат да сплашат всички. Вярно, хората очакваха Нико да направи нещо, но не чак да се развихри. И сега, момко, жителите на Десетте пътя плюят, когато казват името му. А някои плюят върху остриетата, докато ги точат. Това, което правите, е твърде...

— Твърде подобно на онова, което Нико прави често ли? — заяде се Мардата.

— Твърде шумно, твърде прибързано.

— Значи е каквото той поиска — пак се сопна Мардата. — На Нико му харесва да вижда свършена работа. Няма да си рискувам главата, за да става всичко само когато вие пожелаете. Вие първи накарахте местните хора да настръхнат и не обвинявай мен, ако не се държат както ви е удобно. *Моят* тартор не ми придирия, стига да не започна война тук.

Вторият мъж помълча.

— Знаеш, че може и това да се случи, нали?

— Какво да се случи? Аз да започна войната или тя да си започне самичка?

— Или едното, или другото.

Този път неволно вдишах през зъби и малко оставаше да се задавя. Война между сродниците в Десетте пътя? Щяха да потекат реки от кръв. В повечето квартали войната си оставаше между нас, без да набъркваме баламите. Случваше се империята да забележи какво става, но не ѝ пукаше, ако се задоволявахме само да се колим помежду си.

Само че в Десетте пътя не беше така. Започнеше ли разюздана война, местните банди щяха да се възползват, за да уреждат стари сметки, дори ако не бяха пряко засегнати. И нямаше да подбират кой си го отнася — сродник или балама. Всеки раздор, истински или въображаем, щеше да е повод за мъст. И клането щеше да стане неудържимо.

Твърде много бунтове бяха започвали в Десетте пътя и империята не би си затворила очите за война между бандите в квартала. При първия признак, че не е само борба за територии, империята щеше да прати легионите си — Черните пояси с мечове в ръце. Ако легионите не се справеха, щеше да дойде ред и на Белите пояси както в разправата с Исидор, Тъмния крал.

Потръпнах. Предпочитах да не мисля за Белите пояси.

Издишах бавно и се преборих с кашлицата. Усещах вкуса на прах и курешки — сух, песъчлив, кисел като оцет. Смръщих се и опитах да събера слюнка, за да си прочистя устата поне малко, но не можах. Жадувах за пълна голяма чаша и за кашляне на воля, но и двете бяха немислими, докато Мардата и неговото приятелче си бърбеха на долния етаж.

— Нали уж не биваше да се стига до война — каза Мардата.

Май не беше особено изненадан от думите на посетителя си.

— Е, да, но има някои нови... обстоятелства, с които трябва да се съобразяваме. Вече не опира само до насъскването на местните един срещу друг.

— Значи да разбирам, че не само вие се опитвате да разигравате като кукли хората в Десетте пътя — доволно каза Мардата. — Трябва да мислите и какво ще направят другите играчи.

— Недей да си вириш главата, момко — скастри го непознатият. — Не е каквото си мислиш. Ние *искаме* някои от другите тартори да се наежат. Не казвам нищо лошо за твоя главатар, но сам по себе си

той не е чак такава заплаха, че да разбуни квартал като Десетте пътя. А ние искахме тукашните сродници да се почувстват застрашени, да им дадем причина да действат задръжно, а не като сбирщина враждуващи помежду си банди. Ти обаче се престараваш. И сродниците около територията на Нико започнаха да настръхват. Търсят закрилата на други главатарии, а нали искахме да дойдат при тебе?

— Не мога да предложа закрила, ако нямам здрава основа под краката си, да му се не види! — избухна Мардата. — Нико трябва да покаже достатъчно сила в квартала, за да си мислят, че може да ги защити. А *вие* притискате Десетте пътя отвсякъде, насъсквате бандите да се счепкат за територии и да се борят за надмощие. Ако не бяхте разбунили толкова сродниците тук, нямаше да посягат да ми отрежат носа всеки път, щом го подам навън.

Засмях се беззвучно — аз можех да оценя сравнението далеч по-добре и от Мардата. Това беше грешка, защото гърлото ме засърбя. Гръдният ми кош се сви рязко веднъж, после втори път. Пак вдишах бавно и дълбоко, задържах дъха си.

— Щом са толкова наежени, може би се налага да им отвлечем вниманието с още нещо — каза непознатият.

— Например?

Мълчание. Спазмите в гърдите ми продължаваха. Издишах постепенно, накъсано, с надеждата да ми олекне поне малко.

— Може би е време да видим докъде можем да тласнем един главатар — каза вторият мъж.

— Тоест към война? — уточни Мардата.

— Ако имаме...

И тогава ме напъна кашлицата. Стиснах и устни, и зъби. Напразно. Успях само да превърна кашлицата в пръхтене. Побързах да затисна устата си с длан. Фунийката се измести и се преобърна. Второ пръхтене. Докопах фунийката и пак я сложих над пролуката.

Мълчание. После непознатият подхвърли:

— Плъхове?

— Плъховете не кихат.

И пак тишина. Нещо тупна на пода, последвано от приглушена псувня.

— Що за гадост! — изръмжа Мардата. — Хич не се промъквайте, ами тичайте да го сгачите! По-живо!

Скочих и хукнах, навеждах се под гредите и прескачах купчинки боклук. Под себе си чувах гласове и тропот. Не знаех точно къде е стълбата от долния етаж, но не се съмнявах, че могат да се качат бързо на тавана. Заобиколих дъските, които ми се бяха сторили прогнили, и кривнах към прозорчето.

Провирах крак, когато таванът зад мен започна да се осветява. Някой тичаше тежко по стъпала. Мардата викаше, носеха някаква лампа нагоре. Измъкнах се, плъзнах се покрай издадената навън рамка на прозорчето и огледах покрива. Никой не се катереше отдолу, нито се спускаше отгоре.

Най-разумно беше да офейкам веднага. Само че аз се покатерих малко, преместих се по билото и седнах над прозорчето. Вторачих се надолу и извадих рапирата си от ножницата.

Сега от прозорчето бликаше светлина, твърде ярка в ранната вечер. Примигах няколко пъти, за да се нагоди нощното ми зрение.

Под мен Мардата пак се разпсува, защото бе открил следите ми на тавана. По звуците личеше, че са се качили поне четирима.

Някой заслони лампата и аз стиснах по-здраво дръжката на рапирата. Нямах желание да очистя никого, исках само да ги разубеда да не ме гонят. Ако бях късметлия, щеше да надникне първо Мардата. Имах въпроси към него.

От прозорчето се подаде глава с плоска сива шапка, после и широки рамене, покрити с куртка в кафяво и златисто. Главата се завъртя да огледа покрива. Зърнах под шапката къса стоманеносива коса.

— Виждаш ли нещо? — попита Мардата отвътре.

Главата пак се завъртя — и изведнъж замря. Мъжът изви тялото си бавно и накрая погледна нагоре към мен. Имаше широк „нос“ и издадена брадичка. Не видях явни белези, но разпознах веднага лице на боец — суров и непреклонен мъж, който не се бои от рани. Той зърна пригответената за удар рапира над себе си и бавната му усмивка откри малки равни зъби.

— Няма да го спипаме тази вечер — каза с дълбокия си стържещ глас, който вече можех да свържа с лице. — Не и без твърде големи усилия и неприятности.

— Гнусотия! — изръмжа Мардата. — Трябва да знаем какво е чул. И за кого работи.

Мъжът под мен изви вежди. Престорих се, че разглеждам рапирата, после тръснах глава. Той сви рамене, после кимна към останалите вътре и ме погледна питащо — може ли вече да се прибере?

Поколебах се. Аз владеех положението, исках да чуя отговори на въпросите си и може би нямаше да имам по-сгоден случай. Не знаех обаче дали Мардата не е пратил хора да излязат на покрива от друго място. Не можех и да се надявам, че ще ме пощади, защото и двамата се подчиняваме на Нико. Не само заради взаимната ни неприязън — очевидно беше, че има уговорка с мъжа под мен или дори са партньори в някакъв замисъл. Нямах представа какво знае Нико за това и дали изобщо е осведомен. Току-виж Мардата не проявил желание да ме остави жив, за да му кажа.

Не, най-добре беше да се махна, докато още мога. Бавенето тук, колкото и да беше изкушаващо, можеше да ми навлече твърде голяма беля на главата.

— Кой си ти? — попитах сивокосия.

Той поумува и отговори:

— Железния. А ти?

Ухилих се.

— Предай на Мардата, че неговият любимец сред „носовете“ му пожелава приятна вечер.

Отдръпнах се, след миг билото ме скри от погледа му и аз затичах по покривите. Слязох на улицата чак когато се почувствах в безопасност насред квартала Каменната арка.

12

Половината нощ обикалях, за да открия Нико, но накрая научих, че отпътувал от града по залез. Отишъл във вилата си с новата си курва, като заповядал строго никой да не го безпокои. Блазнеше ме идеята въпреки това да тръгна натам, но останалият в града телохранител, с когото поговорих, ме убеди да не си губя времето. В най-добрия случай щях да си подбия петите, в най-лошия — да остана без някой и друг зъб.

Нико нямало да приеме никого. Той се отнасяше сериозно към задоволяването на похотта си.

Но ако аз не можех да се добера до него, същото важеше и за Мардата. Не че беше особена утеха, но трябваше да се задоволя с това поне до сутринта. А дотогава можех да си поприказвам с един човек за едно въже. Да отидеш в квартал Рафа На'Ир е все едно да пристигнеш в деспотството Джан, но не ти се налага да плаваш по Корсийския проток или да преминеш през обрулената пустош на южната имперска граница. В Рафа На'Ир няма изваяни ангели, които бдят над площадите, няма и храмове на трите възплъщения на императора. Но по стените на всеки ъгъл се виждат малки правоъгълни плочи, всяка с образа на някой от множеството бродещи богове, които почитат джаните. Преселници от Джан гъмжат по улиците, купуват, продават, крадат и живеят почти както в родината си, само че тук са още по-нащрек за синовете и дъщерите на империята, които бродят сред тях. Във вражеския стан трябва да си бдителен всеки миг.

Вървах без притеснения по притъмнените улици. Империята преживяваше един от не особено продължителните периоди на мир с деспотството Джан и тук враждебността към нас бе притихнала. Разбира се, това не означаваше, че никой не би ме ограбил, измамил или дори тупнал с нещо тежко по главата. Но едва ли щяха да ме очистят само заради произхода ми. По време на война рисковете нарастваха, но и тогава местните хора не забравяха, че е по-добре да пречукат някой имперски поданик извън пределите на квартала, а не

вътре. В края на краищата животът им тук зависеше от нашето търпение.

Заварих Джелем седнал пред кафене „Лумар“ с още четирима свои сънародници. От дървените решетки над тях висяха фенери и разстилаха по верандата плетеница от мека светлина и дълбоки сенки. Всеки от мъжете имаше подръка месингов кафеник и малка чаша от същата сплав. Двама бяха сложили до себе си и наргилета. Дори от улицата надушвах дима от билкова смес и ганар — слабия наркотик, който мнозина джани харесват.

Играеха аджа. В тази игра се използват белязани плочки от кост, зарове и сложни правила за залагане, които тъй и не съм проумял докрай. Според мен има и не чак толкова объркващи начини да губиш пари.

Спрях до верандата, та очите ми да свикнат със светлината. Джелем вдигна глава и се усмихна, зъбите му белееха на лицето с цвят на орех. Както винаги излъчваше нехайство, сякаш нищо не можеше да е толкова интересно, че да привлече цялото му внимание. Наполовина седеше, наполовина се изтягаше на стола, дългите тъмни пръсти на едната му ръка премятаха разсеяно плочка, а пръстите на другата се плъзгаха по шевиците на аления елек. Обутите в чехли крака бяха скръстени в глезените под дългата роба. Дори резките черти на лицето му привидно се размиваха под фенерите. Но въпреки ленивото равнодушие на тази поза аз веднага се взрях в очите му — две безизразни, непреклонни черни кръгчета. Пресметливите очи на магьосник.

— Добра ти вечер, Дрот — каза Джелем. — Чух, че си ме търсил.

От погледите на останалите не личеше да са видели нещо повече от хлебарка, плъзяща под масата.

Отношенията между сродниците и закур — подземния свят на джаните в Идрека, открай време са си съдържани и предпазливи. Те ни дават дължимия дял (в повечето случаи) и ние ги оставяме на мира (в повечето случаи). Покрай контрабандата на старинни предмети имам общи далавери с джаните по-често, отколкото почти всички останали сродници. Това обаче не означава, че съм на по-голяма почит сред тях. Те са джани, аз съм от империята. Никой не забравя този най-важен факт.

Джелем е сред малкото изключения. Готов е да работи за всекиго, ако цената му хареса.

Кимнах му.

— Добра вечер и на тебе. Може ли да поговорим на спокойствие за малко?

Той погледна купчинката монети в средата на масата, погледна и плочката, която бе сложил пред себе си преди малко.

— Дрот, това не е най-удобното време.

Лицето ми остана безстрастно, докато бърках в торбата и вадех въжето на Тамас. Подхвърлих го на масата.

Не знаех какво ще се случи, просто исках да привлека вниманието на Джелем. Успях.

Въжето допря плочката и тя се натроши със силен пукот. Парченцата се разхвърчаха, отскочиха от монетите и накараха комарджиите да се отдръпнат уплашено от масата.

— Син на имперска курва! — разкрещяха ми се на своя език. — Любител на камилски задници! Проклет от боговете крадец на лайна!

Последваха и обичайните нелюбезни думи за моите родители, деди и прадеди. Но никой не налетя на бой. Знаеха, че съм дошъл при Джелем, и се опасяваха от гнева му.

Преструвах се, че не разбирам какво казват, и наблюдавах Джелем. Само той не помръдна от мястото си. Разглеждаше невъзмутимо димящото въже. Накрая бавно протегна ръка и го хвана между възлите.

— Няма да участвам в следващите хвърляния — каза на останалите, избута стола си назад и стана.

Другите мърмореха и ме зяпаха враждебно, докато сядаха, тъмните им очи тлееха ядосано.

С Джелем седнахме до малка маса при стената на кафенето. Едно момче надникна от предната врата, за да провери каква е тази връва, и аз му магнах да дойде при нас. Поръчах на джански един кафеник за себе си, друг за Джелем и нещо по-леко за хапване — каквото им се намира в кухнята.

През стената чувах тиха ритмична музика и приглушен говор в кафенето.

— Виждам, че някои от заклинанията са били използвани — каза Джелем накрая.

— Мога да потвърдя това от собствен опит.

Джелем ме изгледа.

— Предполагам, че не дължиш опита си на Нико?

— Не е в неговия стил. — Намръщих се. — Защо питаш?

Той вдигна рамене.

— Защото е сред малцината, които могат да платят за това. Все пак си прав — ако той искаше да ти види сметката, или щеше да си мъртъв, или щеше да си на два дена път от града.

— Острието се казваше Тамас.

— Имаш ли представа кой го е наел?

Момчето ни донесе кафето. С Джелем само се споглеждахме, докато то ни наливаше.

— Затова дойдох — казах, щом момчето се прибра вътре.

— Тъй ли било... — Джелем сведе поглед към въжето, цъкна с език, сложи го настрана и отпи голяма глътка кафе. — Лошо.

Знаех, че не говори за кафето.

Казвали са ми, че има различни определения за видовете магия, но за сродниците само три вида имат значение — законна, незаконна и имперска. На законната магия не обръщаме внимание. Не можем да изкараме пари от нея. Имперският култ си е присвоил благословиите, успокояването на душите в отвъдното и „чудотворните“ лекове, а братството на уличните усти не допуска никой друг до заклинанията за поправка, премахването на брадавици, амулетите и останалите всекидневни нужди на клиентите. Няма къде да се наместим.

Но с незаконната магия е друго. От паметивека тя е една от най-изгодните далавери за сродниците. Искаш някой да пострада, без да останат белези? Или да изгори каменна къща? Или товарът на конкурент да изгние на пристанището? Има си хора, които могат да изрекат такива заклинания... но това струва пари. Много пари.

Срещу още повече пари могат да изработят за тебе и предмет, носещ в себе си магия. Всеки може да я използва. Магия, която да нарани, да чупи, да убива, без използващият я да вложи никакво усилие. Магия, която е под възбрана от три века след Бунтовете на големите в Нимения. Накратко — магия, заради която ще те обесят, ако те спипат да носиш такъв предмет.

А имперската магия... Дори ние сме достатъчно благоразумни да не припарваме до нея. Да дразниш империята с парче въже като на

Тамас е едно. Но да си играеш с магия, която Ангелите са дарили на императора и неговия двор, която може да изравни здание със земята или да опожари гора за минути? Ще го кажа така — онези, които изработват или носят магически предмети, умират. А хората, които си играят с имперска магия, се превръщат в пример за назидание — пример, траещ десетилетия или дори по-дълго.

— Трябва да науча кой е изпратил острието да ме пречука — казах на Джелем. — И може би ще си помогна, ако знам кой е изработил въжето. Ти си познавач на преносимата магия, затова...

Многозначително оставих изречението недовършено.

— Невъзможно е — отвърна той, вперил поглед в чашата кафе пред себе си. — *Язани* — устите, както ги наричате вие, — не пишат имената си върху онова, което изработват. Поне умните сред тях не го правят, а аз подозирам, че направилият това въже е от умните.

— Ако е така, как Недостижимите успяват да ги издирят?

Джелем вдигна рамене.

— Не съм имперски магьосник. Не знам.

Налях си още кафе.

— И все пак... — каза той.

Ухилих се. Предполагах, че отговорът му е нещо повече от обикновено „не“.

— Това не означава, че не мога да огледам самото въже.

— На определена цена? — уточних аз.

— Особено в този случай — потвърди Джелем.

— И колко ще струва?

Той разпери плавно ръце.

— Трудно е да се каже. Зависи колко сложна е магията. Щом си изясня кой може да е омагьосал въжето, ще мога по-добре да...

— Я почакай — спрях го. — Нали каза, че не можеш да научиш кой го е направил?

— Вярно.

— Но...

Джелем вдигна ръка.

— Потърпи малко.

Наведох се към него.

— Не ми казвай да търпя! Ако ме разиграваш...

— Не — пак ме възпря Джелем._ — Потърпи._ Донесоха ти храната.

Озърнах се и едва не заврях лицето си в чинията, минаваща покрай рамото ми. Чинията ме заобиколи в последния миг, момчето се усмихна смутено и сложи вечерята на масата пред мен.

В чинията имаше салата от ядки, зелени листа и нарязани плодове, разбъркани с лютива мазнина. Момчето сложи до нея купчинка тънки питки и купичка с нарязани чушки и боб, киснати в тъмен оцет. Типични джански гозби.

Поклони се и ни остави да се храним и аз изведнъж осъзнах колко съм прегладнял. Започнах да се тъпча в захлас. Джелем се засмя снизходително и подхвърли нещо за превъзходството на техните ястия над имперските. Свих рамене небрежно, защото устата ми беше прекалено пълна.

След няколко минути станах по-умерен в храненето. На масата се появи нов кафеник и аз използвах силния аромат на напитката, за да укротя малко приятния огън в устата си. Вече забелязвах вкуса на храната — беше превъзходен. Споменах задоволството си пред Джелем.

— Разбира се. — Той се ухили до уши. — Да не мислиш, че иначе щях да идвам в това кафене? — Приведе се над масата и добави по-тихо: — Пък и съдържателят е втори братовчед на жена ми. Всички в рода им готвят прекрасно. Аания няма да ми прости, ако ходя другаде.

И аз се усмихнах. Лесно си представих как дребничката и крехка, но сприхава Аания гълчи своя съпруг магьосник.

Облегнах се удобно, откъснах залък от питката и реших да се възползвам от благото настроение на Джелем.

— Каза нещо — подхванах, докато топях залъка в купичката с боба и чушките — за въжето на Тамас...

Той въздъхна и притвори очи.

— Казах, че не мога да откроя кой е направил въжето, и това е самата истина. Мога обаче да науча как е било направено. Няма чак толкова много начини да събереш на едно място магията и да я вплетеш в такъв предмет.

— И с какво ще ни помогне, ако знаем как е направено? — попитах аз.

Джелем отвори очи и ме изгледа, сякаш съм фазан, който пита защо ще бъде изяден.

— Отговорът на „как“ ни показва кой подход към магията е бил използван. И доколко изкусен в магията е този човек. И приблизително колко е готов да похарчи някой, за да се отърве от тебе. И освен това може би ще ми разкрие как самият аз да правя такива очарователни дреболийки. — Докосна въжето за миг. — Магията е обвързана в руните, което би трябвало да ме улесни.

Взрях се в късчетата хартия, които стърчаха от възлите. Поддадох се на внезапно хрумване, бръкнах в кесията и извадих ивицата хартия, която бях намерил сред вещите на Ател Хилежа.

— А какво можеш да откриеш в това нещо?

Джелем взе хартиятката с дългите си пръсти и я обърна към висящата над нас лампа.

— За мен не означава нищо — призна след малко. — Защо питаш?

Взех си хартиятката.

— Не успях да разгадая какво е написано на листчето. Просто ми щукна, че може да са някакви знаци или символи, използвани в магията.

— Дори да е така, досега не съм виждал подобни.

— Наслушах се на такива приказки напоследък.

Вторачих се за кой ли път в хартиятката на мъждивата светлина. Изглеждаше си все същата — точки, чертички, завъртулки и ъгли, тук-там с намеци за нещо разбираемо. Но не виждах нищо смислено, освен знаците „император“ и „реликва“.

— Важно ли е? — попита Джелем.

— Дано да е важно — обади се някой вдясно от мен. — Иначе ще се окаже, че е търчал насам-натам за нищо.

Огледах се — Деган пристъпи на верандата. Обърна се към Джелем и докосна периферията на шапката си. Устата се усмихна лениво в отговор на поздрава.

— Понякога е най-добре да търчиш за нищо — подхвърли Джелем.

— В живота на Дрот нищото обикновено носи меч и си води неколцина въоръжени до зъби приятели — осведоми го Деган.

— А-а, за такова нищо ли говорим — промърмори Джелем и седна по-изправено. — Значи нямаме и нищо друго за обсъждане. — Пак докосна въжето. — Споразумяхме ли се?

— Споразумяхме се — отвърнах, защото нямах особен избор. — Само не ми дери кожата с цената. И побързай.

Той стана и направи кратък, но елегантен поклон, докато очертаваше с пръст във въздуха сложна спирала.

— Ще бъде както решат Потомците на Великия род.

Нави въжето, взе го и се върна при останалите играчи. Погледнах Деган, който се настани на стола му.

— Надявах се да те намеря тази нощ.

— Значи ти е провървяло. — Деган откъсна залък и го натопи в купата с боба. — Или на мен.

— Ще ми се да те попитам за едно име.

— Да чуем.

— Железния.

Деган се смръзна с парчето хляб пред устата си. После, без да ме поглежда, остави залъка и се изправи.

— Тръгваме си.

Не успях да кажа нищо, а той вече се отдалечаваше. Надигнах се припряно и го последвах.

Докато излизахме от квартала Рафа На'Ир, Деган мълчеше. Понякога подтичвах, за да наваксам дългите му крачки. Накрая спрях на малък площад и опрях ръка на фонтана по средата му. Задъхвах се.

— Достатъчно — настоях. — И това място е добро.

Деган се озърташе, сякаш нямаше представа къде ме е довел. Може и да беше точно така. Дойде, гребна с шепа вода от фонтана, отпи и изплю глътката на паветата. После попита:

— Къде чу това име?

Поколебах се за миг, чудех се дали да не настоявам той да се разприказва пръв. Но тежкият поглед в очите му ме разубеди.

— Той беше при Мардата.

— Мардата, който се подчинява на Нико ли?

— Познаваш ли друг? — заядох се аз. — Те бяха в Десетте пътя.

— И какво правеха?

Разказах му за подслушания разговор, за явния сговор между Мардата и Железния и за кратката среща на покрива.

— Той и жената подклаждат раздорите в Десетте пътя — казах накрая. — И то от доста време. Май се мъчат да обединят местните банди по някакви свои подбуди.

— Какви? — озъби се Деган.

— Де да знам. За да станат господари на квартала? Засега никой няма надмощие там. Но щом имат такава сила зад себе си, защо си губят времето с Десетте пътя? Има по-свестни квартали, които са полесна плячка.

— Да, защо? — изсумтя Деган. Плъзна ръка по изваяната каменна глава на един паун и топна палеца си в струята, която течеше от нея. — Защо кварталът е ценен за тях? Има ли нещо в Десетте пътя, заради което им е нужно да наложат властта си там?

— Освен очарованието на квартала ли? — Ухилих се.

Задавах си същия въпрос — за какво им е да са господари на адска дупка като Десетте пътя, особено като знаех колко е трудно да постигнат целта си? Ако изобщо беше възможно...

— Може би някой иска да се кичи с тази победа — казах. — След Исидор никой не е успявал да обедини Десетте пътя, а той накрая станал Тъмен крал. Ако някой повтори успеха му, всички ще започнат да го сравняват с... — Запънах се. Деган се бе вторачил в мен. — Не може да е това — отрекох дрезгаво. — Тръгнал е по стъпките на Тъмния крал? За да има отново в Идрека повелител на всички сродници? Не може да е това...

Първия път е било постижение на гений, същинско чудо, невероятна случайност. Никой не би могъл да повтори това. Ами ако?...

— Нищо не пречи някой да опита — възрази Деган.

Кимнах, докато снаждах късчетата сведения в главата си.

— А война между двама видни главатари — да речем, Нико и Келс, само ще му бъде от полза. По дяволите, ако си върти игричките както трябва, може да въвлече в това всички главатари и тартори от три квартала околоръст.

— Тоест половината сродници в Идрека ще се вкопчат един в друг — съгласи се Деган.

— А местните юнаци в Десетте пътя също ще грабнат оръжията. Ако съседите се набъркат в тяхната война, това няма да им хареса.

— И може би ще се окаже достатъчно да ги обедини около някого.

— Да, около онази, която звънка на всяка крачка и си има Железния да ѝ върши мръсната работа — отбелязах кисело. — Само трябва да изчакат, докато всички останали се изтощят във взаимното изстребление. И когато стане най-зле, онези двамата изведнъж се озовават начело на Десетте пътя.

— Съвсем по имперски — промърмори Деган.

Прав беше. Тези хитрини вършеха работа на империята от векове — насъскваш местните крале или вождове да се счепкат помежду си, после се намесваш и подкрепяш онзи, който ти изглежда най-подходящата кукла на конци.

А сега някой искаше да направи същото със сродниците.

— Обясни ми кой е Железния — настоях аз.

— Ами...

Деган плъзна длан по лицето си.

— Не го казвай! — изпъшках.

— Не мога.

— Да му се не види! Как тъй не можеш? — Гласът ми отекона от околните сгради. Някъде се разлая куче. — Говориш с мен, да се славят Ангелите!

— Да, говоря с тебе. — Той ме доближи и сниши глас. Едва го чувах в шума на фонтана. — Затова ти казвам *да не се набъркваш*. Стой настрана. Съобщи сведенията на Нико и приключвай с тази история.

— Какво?! — Успях някак да овладеем гласа си. — Ако сме прави, значи някой урежда война между сродниците в Десетте пътя... може би дори навсякъде в града. А случи ли се това, знаеш какво ще последва.

— Не е сигурно, че империята ще се намеси — възрази той не особено убедително.

— Само да им се стори, че някой може да се издигне подобно на Исидор, не само парцалите ще плъзнат по улиците. Ще излязат и легионите. И Белите пояси. А аз *няма* да позволя някой да съсипе *моя* живот и да ми отнеме прехраната, защото си е наумил да нахлузи тъмната корона на главата си.

— Не знаеш дали ще се стигне дотам — упорстваше Деган. — Може би всичко е заради Десетте пътя. Нали самият ти каза, че на Исидор му е провървяло невероятно... и никой не може да обедини повторно сродниците? Остави ги да изпързаят Нико. Остави *него* да се въвлече във война. Остави *него* да умре. Бездруго не понасяш този мръсник. Измъкни се от това още сега.

Вдигнах глава и с нощното си зрение видях добре лицето на приятеля си. Отстъпих назад.

— Уплашен си. — Не беше за вярване. — Ангелите да са ми на помощ. Ти си уплашен!

Той се смръщи.

— Не съм уплашен, а разтревожен.

— За какво?

— В какво ще те въвлече това. И тебе, и мен.

— В какво щяло да ме въвлече... — Идеше ми да прихна, само дето не беше смешно. — Ако не си забелязал, от два дена всичко около мен вече върви от зле към по-зле. Точно сега не са ми нужни тревогите ти, а помощта ти.

Главата му се стрелна към лицето ми и аз се дръпнах така рязко, че малко оставаше да плъсна по гръб.

— Не мога да ти помогна в това! — изрева той. — Не разбираш ли? Не мога! Не и докато...

— Докато *какво*? — подканих го троснато.

Деган ме изгледа свирепо и се извърна. Пое си дъх с такава сила, че раменете му се надигнаха.

— Зарежи това. Моля те.

Чак тогава прозрях и наистина се ядосах.

— А, всичко е заради Ордена на деганите, нали? Няма да ми кажеш нищо, ако не положи скапана ви Клетва! — Пресегнах се и сграбчих ръката му, за да го завъртя към мен. Той не се възпротиви. — Добре де. Ще се закълна. Щом толкова искаш, ще го направя.

Деган изтръгна ръката си от пръстите ми и се сопна:

— *Не това* искам от тебе! Но дори да го исках, не опира само до Клетвата, а и до други неща. Има и други причини, не само това, че съм деган.

— Например приятелството ли? — Думите ми изплющяха като камшик. — Например проливането на кръв един за друг толкова пъти,

че спрях да ги броя? Досега не сме имали нужда от Клетвата!

Той трепна, но аз не бях свършил.

— Що за дивотии са вашите с тези клетви?! Тайни, обети за мълчание, обещания... Ами че и вие сте пестници като другите! И вие носите мечове и ножове и трепете враговете на други хора! Ако някой трябва да иска обет за мълчание, това съм аз! Защото от двама ни аз съм нос. Какво толкова важно е свързано с Железния, че не можеш...

Изведнъж млъкнах и впих поглед в Деган. В *Бронзовия* Деган. Ами да... Прекалено бях свикнал да пропускам тази част от пълното му име.

— Не е само прякор, нали? — попитах тихо. — Не е само Железния. Той е Железния Деган.

Той не ми отговори, но изражението му правеше всякакви думи излишни. За онези, които имахме насреща си, работеше друг деган. И щом *Бронзовия* не искаше да говори за това, можех да се досетя, че жената и Железния вече са положили Клетвата.

Значи ако исках *Бронзовия* да ми помага срещу тях, трябваше да направя същото. Имаше само една спънка — внезапно ми се отця да полагам тази Клетва.

13

— Ти не искаш да го направиш — каза Деган.

Позна. Но изведнъж вече нямаше значение дали искам, защото се нуждаех от това. Трябваше да положа Клетвата.

— Принуден съм — отвърнах.

— Не, не си — възрази той.

— Тъй ли било? И защо да не съм? Ти все едно ми каза право в очите, че не можеш да говориш с мен за Железния Деган или за делата му, защото Клетвата го обвързва с онази жена, която ще да е тя. Съвсем ясно ми стана в онези тунели, че ако не съм готов и аз да направя същата крачка, няма да чуя от тебе никакви отговори. Затова твърдя, че опира до нуждата.

— Казах ти — не знам с какво са се захванали нито Железния, нито жената, на която служи. Дори да положиш Клетвата, това няма да се промени.

— Но имаш подозрения. Започнал си да се досещаш какво става. Той помълча.

— Да, имам подозрения. Но не защото съм чул нещо, а защото познавам Железния.

— И какви са те?

Деган мълчеше, вторачен в мен.

— Ето за какво говоря — натъртих. — Без Клетвата не можеш да споделиш дори подозренията си.

— Дрот, ти имаш ли представа какво означава да положиш Клетвата? И за тебе, и за мен?

— Означава, че ще ти бъда задължен. Много. Страшно много. И че можеш да поискаш изпълнението на този дълг във всеки миг. Освен това знам, че ще работиш за мен срещу заплащане като деган, не като приятел. И ще науча каквото ти знаеш за Железния и онази жена, ако ще да са само догадки.

— И си готов да приемеш такова обвързване?

— Да.

Може и да бях готов. Трудно ми беше да преценя, без да знам каквото знаеше той, но нямаше да чуя нито думичка от него без Клетвата. В това не се съмнявах.

Деган кимна замислено.

— Ами ако ти кажа, че досега си чул само каквото е известно на всички? Ако ти кажа, че има още какво да научиш за Клетвата?

— И какво е то?

— Когато ти казвам, че мога да поискам от тебе всичко, наблягам на думата „всичко“. И очаквам от тебе да ми поднесеш исканото на тепсия, защото и аз ще направя същото за тебе, ако положи Клетвата. Тя означава, че съм готов да рискувам живота си не само за тебе, но и за твоите интереси, както са изречени в Клетвата. Аз ще ти служа вярно до смъртта си или докато Клетвата не бъде изпълнена. И ще очаквам същото от тебе, когато настъпи времето да поискам спазването на твоята част от задължението. Ще бъдеш длъжен да правиш каквото аз поискам без никакви въпроси и колебания, ако ще да е противно на желанията или на убежденията ти. Ако ще да те излага на твърде голям риск от гибел. Защото ако си разменим Клетвата, такава е бремето на дълга — моя спрямо тебе и твоя спрямо Ордена...

— Я почакай — спрях го аз. — Защо говориш за „бремето на моя дълг спрямо Ордена“? Какво ще дължа на тях?

Устните му трепнаха в намек за усмивка.

— Ето какво — ако изпълня своя дълг според Клетвата и умра, преди да поискам отплатата от тебе, или ако умра, докато ти служа, твоят дълг според Клетвата се прехвърля към Ордена на деганите.

— Към *целия* орден ли? — уточних и усетих как ме присвива коремът.

О, Ангели, колко ли дегани имаше на този свят?

— Да. Към първия деган, който поиска от тебе да изпълниш дълга си. — Той се наведе към мен. — Може би дори Железния Деган. Как мислиш, ще ти хареса ли такъв обрат на съдбата?

Реших, че няма да ми допадне. Но имаше много „ако“, преди да се стигне дотам. Хрумна ми още един въпрос.

— А ако някой откаже да изпълни своята част от Клетвата? Сигурно се е случвало.

— Случвало се е.

— И?

Раменете му се изопнаха.

— В Клетвата до голяма степен е същността ни като Орден. Чрез нея се отличаваме като дегани. Случвало се е някои от нас да посветят години от живота си, за да изпълнят положена Клетва. *Според тебе* как бихме постъпили, ако някой погази своя дълг, особено ако един от нас е лъгал, мамил, убивал или дори е умрял, за да остане верен на дълга си?

Потреперих.

— Значи ще има насреща си цял отряд вбесени майстори на меча.

— О, това изобщо не е всичко...

Не ми прозвуча добре, но пък нищо напоследък не изглеждаше добре за мен.

— Дрот, Ордена го има отдавна — продължи Деган. — И Клетвата ни обвързва отдавна.

Усетих как ченето ми увисва и стиснах зъби.

— Сега да не намекваш, че е намесена и *магия!*

— Казвам, че сме обвързани отдавна с Клетвата. Не се преструвам, че разбирам всичко докрай, но има разни истории...

— Какви истории?

Деган ме гледаше невъзмутимо и мълчеше.

Кучи син. Хем се тревожих, че ме разиграва, за да ме наплаши и да се откажа, хем се стряхах от мисълта, че може би изобщо не е така.

— А вашата изгода каква е? — попитах го.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами каква е ползата за деганите? Какво получавате от такива сделки? Сам каза, че някои от вас посвещават на Клетвата много години. Как е възможно услугата, която получавате в замяна, да бъде достатъчна отплата за всичко това?

Веждите му шавнаха леко.

— О, ние искаме подходящи услуги. И от подходящите хора.

— Подходящи за какво?

— За Ордена.

Пръстите ми неволно се свиха в юмруци.

— Стига с тези проклети игрички!

— Не си играя с тебе. Достатъчно е да ти кажа, че Орденът на деганите е доволен от онова, което получава в замяна на услугите си

— и когато членовете му служат само за пари, и когато полагат Клетвата. — Поумува и добави: — В края на краищата не приемаме Клетвата от всекиго.

Този намек можеше да означава всичко, но не разкриваше нищо.

— А би ли приел Клетвата от мен?

— Предпочитам да не го правя.

Не знаех дали да се чувствам поласкан, или уплашен от този отговор. Той разгада изражението ми и кимна.

— Сега разбираш защо не искам да положиш Клетвата. Заради нашето приятелство и всичко, което Клетвата може да му причини. По-добре е и за двама ни, ако се откажеш и оставиш Десетте пътя и Железния да се оправят, както могат.

— Вече не е само бъркотията в Десетте пътя — напомних му аз, — а и цялата бъркотия с Лариос, Ател, книгата и моята реликва. Железния Деган и тарторката му не са пратили онази сбирщина да нахълта в дюкяна на Федим, защото много харесват боклучавите грънци. Искали са онова, което носеше Лариос. Отгоре на всичко научих, че се мъчат да разпалят война между сродниците в Десетте пътя — между Нико и Келс. Не може да е съвпадение!

— Нямах сигурни сведения за тях двамата — възрази Деган. — Лариос, книгата и реликвата може и да нямат нищо общо със ставащото в Десетте пътя.

— Също като онази хартийка, която взех от Ател ли? — Той отвори уста, но аз вдигнах ръка и продължих: — Добре, наплаши ме, та чак косата ми се изправи от тези приказки за Клетвата. Само като си представя, че ще дължа услуга, която не мога да откажа... — Тръснах глава. — Дори като „нос“ не стигам дотам. С никого. И после ми казваш, че трябвало да спазя Клетвата и спрямо Железния Деган, ако ти умреш и той пръв поиска отплатата? Това ми стига да не помисля за Клетвата и насън.

— Чудесно. — Раменете му се отпуснаха от облекчение. — Защото...

— Да, обаче — прекъснах го — аз няма да положа Клетвата, с който и да е деган... а с тебе. И разчитам не само да изпълниш своята част от уговорката, но и да не злоупотребиш с моя дълг. Да му се не види, пазил си ми гърба толкова пъти, че ако си искал да ме прецакаш, щеше да го направиш отдавна.

Лицето му се изкриви недоволно.

— Дрот, едно е да ти пазя гърба, съвсем друго е да стигнем до Клетвата.

— Да, това ми го вгълпи до болка ясно. Но всичко опира до доверието. Аз ти вярвам. Вярвам и на твоята Клетва. Ако изобщо можеше да ми хрумне, че е възможно да постъпиш другояче, нямаше да те моля за това. Ако ще да забравим за Клетвата, аз няма да мирясам и рано или късно ще се натъкна на Железния и на онази, за която работи. И когато се случи, предпочитам да си до мен, вместо да те няма. — Протегнах ръка към него. — Искам да положим Клетвата.

Той впиваше поглед в мен толкова дълго, че вече не знаех дали ще отговори.

— И двамата сме глупаци — каза накрая. — И то глупаци, каквито трудно се намират. — Пръстите му стиснаха предмишницата ми, моите — неговата. След миг пусна ръката ми. — Да вървим, щом е така.

— Накъде?

— Където няма да ни досаждат, докато полагаме проклетата Клетва.

Вървах с него по улиците на Идрека. Небето просветляваше. Струваше ми се, че Деган не толкова търси подходящо място, колкото крачи, за да се отърве от безсилния си гняв. Толкова разстроен изглеждаше, че почти ми се прииска да му кажа да спрем и да забравим за Клетвата, защото ще се справя сам с всичко. Почти. Но не ми се вярваше, че ще успее без него, особено ако имам насреща си Железния. Пък и бях искрен, когато казах, че разчитам на него. Бях сигурен, че не би се съгласил да стигнем до Клетвата, ако смяташе, че не си заслужава. И че няма да се възползва подло от мен, когато дойде времето за отплатата. Всичко зависеше от това доверие.

Стигнахме до тесните улици, известни с общото име Арките, по границата между кварталите Каменния свод и Дамата с розите. Нямаше други улици като тези — островърхи арки свързваха сградите от двете страни и така не само ги заздравяваха изкусно, но и улесняваха всеки, тръгнал да броди по покривите.

Деган ме поведе по една уличка, после по втора и накрая спря. Стояхме под обвита в бръшлян арка. Обърна се към мен.

Без да протака, извади меча си, наведе острието към калдъръма и го хвана под украсения с бронз предпазител. Досетих се, че трябва да направя същото.

Усетих метала по-топъл, отколкото очаквах. Почудих се дали се е загреял от слънцето и тялото на Деган или има друго обяснение. А може би дланите ми изстиваха, защото бяха потни. Май нямаше особено значение точно сега.

Вдигнах глава да погледна Деган. Стоеше сковано, очите му бяха в сянка. Нямаше и помен от обичайното му леко развеселено изражение. Този път се вираше в мен както във всеки минавач на улицата, без никакво дружелюбие. Вече не беше мой приятел, а Бронзовия Деган. Много отдавна не си припомнял какво означава това. Почувствах страха, който вдъхваше у онези, които не смяташе за свои приятели. И ми се стори, че тежестта на Клетвата притиска раменете ми.

Преглътнах и се прокашлях, но от това не ми олекна.

— Е, как ще го направим? — попитах.

— Какво искаш от мен? — отвърна с въпрос той.

Значи нямаше да губим време. Загледах се в меча, докато подреждах мислите си.

Отблизо виждах, че бронзовите инкрустации по предпазителя са безупречни. Нямаше по-тъмни или зелени петна дори около вдлъбнатините и драскотините от множеството схватки, в които бе използвано оръжието. Изящни извивки и плавни линии намекваха за нещо живо, може би увивни лози или полегнали от вятъра треви. Самото острие изглеждаше някак замъглено, сякаш от човешки дъх по стоманата. Но под привидното помътняване личаха малко по-тъмни тънички черти и дъги по цялата му дължина. Стомана от Черния остров, изкована в тамошния манастир, славеща се със своята якост и почти легендарното свойство да запазва остротата си. Нито с пари, нито по друг начин човек можеше да се сдобие с нещо по-добро. За пръв път забелязах, че на острието под пръстите на Деган е врязано едва забележимо изображение на сълза.

Вдигнах глава и погледнах Деган в очите.

— Искам да ми помагаш, докато се справя с бъркотията в Десетте пътя. Искам да бъдеш до мен и да ме пазиш, който и да е замесен и каквото и да се случи. И искам да ми кажеш всичко, което

знаеш за случващото се в квартала, също и да ми помогнеш да научим онова, което още не знаем. — Помълчах и добавих: — Общо взето, искам да ми пазиш гърба и да правиш всичко за мое добро. Както винаги досега.

Деган стискаше зъби.

— Това ли е всичко, което искаш от мен?

Замислих се. Бих могъл да говоря още, но се опасявах, че колкото съм по-точен, толкова по-ограничена ще е помощта му. По-добре беше да оставя съглашението ни неопределено и подлежащо на тълкуване, вместо да се подведа сам с нещо, което не може да се промени по-късно.

— Да, това е всичко.

Той кимна.

— Добре. Готов съм да се обвържа с Клетвата си като деган, за да ти служа вярно. Готов ли си и ти да се обвържеш със същото задължение да ми служиш, когато и да поискам това, по каквато и да е подбуда, без да отказваш или да увърташ? И ще спазиш ли Клетвата спрямо моите побратими, ако намеря края си, преди да съм поискал отплата?

Въображението ми показва за миг как Железния с озъбена усмивка идва да ми поиска отплатата.

— По-добре не умирай — казах на Бронзовия. На лицето му се мярна мимолетна усмивка, а аз натъртих: — Да, готов съм да се обвържа.

Той кимна намусено.

— Така е от първите дни на деганите до днешния и така ще бъде чак до дните, когато нашият Орден ще се разпилее като прах с останките на членовете си. Както аз се задължавам да ти служа, така и ти се задължаваш да ми служиш. Моят меч е символът на това съглашение.

Завъртя меча с върха нагоре и целуна острието. Доближи го до устните ми и аз направих същото. Този път усетих метала хладен, имаше вкус на масло.

— Така да бъде — завърши Деган, изтри меча в ръкава си и го прибра в ножницата.

Постояхме смълчани.

— Това ли е? — попитах след малко.

— Това е.

— Без гръм от ясно небе, без мълнии, без виещи духове в сенките? След всичко, което чух от тебе, очаквах нещо по-внушително.

— Съжالياвам, че съм те разочаровал. Следващия път ще наема някоя уста да разстеле мъгла и мъждукащи светлинки по улиците.

— Не се тревожи, няма да има следващ път.

— Обикновено няма — каза той.

Изтрих устата си с ръка, за да се отърва от вкуса на масло за точене на стомана.

— Е? — подканих Деган.

Той тръгна бавно по уличката, аз вървах до него.

— Железния... Той е горд. И като мъж, и като деган. Не му е по сърце това, че някои от Ордена предлагат услугите си за пари, а не само заради Клетвата. На повечето от нас им се налага да постъпват така по едно или друго време — в края на краищата трябва да се прехранваме някак, а с монети е по-лесно, отколкото само с доброто име. Но ако не броим един-два случая, моите побратими и посестрими успяват да не опозорят Клетвата с работата си като наемници.

— „Един-два случая“? — повторих аз.

Той погледна надолу към рапирата ми.

— Брей, че странно. Това в ножницата ти *не прилича* на меч на деган.

Засмях се.

— Ясно. Не бива да си пъхам носа в онова, което не е моя работа. И с какво трябва да се занимава Орденът според Железния?

— Да си намери достойна цел и да се бори за нея. Да служи на достоен господар или господарка. Да стои над дребните ежби и проливането на кръв за пари. Железния е израснал сред междуособици и кланета заради изгодата, иска му се да загърби това минало. Иска да служи на възвишено дело, а не на някой с тежка кесия.

— Значи търси правия път, а?

— Доколкото е по силите на човек, който си изкарва прехраната с битки и смърт.

— Тоест и в Десетте пътя се е закълел да служи на някаква идея, а не само на поредния клиент.

Бронзовия сви рамене.

— Такъв си е Железния. Положил е Клетвата с човек, на когото вярва. И този човек или вплъзвава идеята, или поне е връзката му с нея. Който и да е човекът, не е обикновен сродник, не е дори поредният тартор, напираш да се издигне. Както вече казах, Железния е горд и не би допуснал да се обвърже с дребнави боричкалия. На когото и да се е закълел, не е някоя мижитурка.

— Тоест някой по-важен от главатар? — изтърсих аз.

Спряхме там, където Арките свършваха при Дъсчената улица, за да останем в сенките още малко. Пред нас улицата се изпълваше със слънчева светлина и първите минувачи.

— Така си мисля и аз — потвърди Деган.

Облегнах се на стената, защото изведнъж почувствах нужда от опора.

— Нима ми казваш, че в Десетте пътя си имаме работа с някой от Сивите принцове? С някой шибан *Сив принц*!

Без да откъсва поглед от улицата, той отвърна:

— Сега знаеш защо исках да не се забъркваш.

Едва го чух — твърде зает бях да се чудя колко пъти и колко силно трябва да си блъсна главата в стената, за да се отърва от всичко това. Май не повече от пет пъти... или шест за по-сигурно.

Да се опълча срещу един от Принцовете на сродниците? Хората си позволяваха само да шепнат за тях, и то както се говори за легенди, а не за същества от плът и кръв. Как, дяволите да го вземат, можеш да се бориш с легенда? Дори главатар като Нико знаеше, че не бива да стига дотам. А Деган, който явно се бе досетил какво става, въпреки това се бе съгласил да ми помага. И не просто бе дал съгласието си, а бе положил Клетвата. Имах за приятел един побъркан.

Но какъв бях аз в такъв случай? Деган ме увещаваше да се откажа, да не се замесвам, но и сега инстинктът ме подтикваше да продължа. Защо?

Заради Тъмния крал. Защото ако онзи, който стоеше зад Железния Деган, успееше в кроежите си, щеше да навлече на всички ни гнева на империята. Отново. Не исках стълкновение с империята, не исках да избирам между сблъсъка и бягството, да се озъртам през рамо за Белите пояси през следващите пет години или да се откажа завинаги от живота си сред сродниците.

Но преди всичко бях „нос“ и исках да знам какво става и кой ме разиграва така. За да го накарам да си плати. А ако империята стовареше мощта си върху нас, това просто нямаше да се случи.

— Имаш ли догадки кой от Принцовете може да е в играта? — попитах Деган. — Дали не е онази жена, която чухме да говори с Железния в Десетте пътя?

— Не знам. Възможно е, но нищо не пречи тя да е помощничка. От това, което съм чувал, не личи Принцовете да участват лично в удари по улиците. Но мога да проверя някоя и друга следа, щом и аз вече се забърках.

Долових примирение в гласа му. Подозирах, че ще се възползва от възможностите си като член на Ордена, за да души около делата на друг деган.

Разбирах добре как се чувства тъкмо защото бях нос. И тъкмо защото бях нос, знаех, че каквото и да кажа, няма да му олекне. Затова си затварях устата. Оттласнах се от стената.

— Желая ти успешен лов.

— А ти какво ще правиш?

Огледах улицата. Повече хора, по-ярка светлина, по-къси сенки. Утрото бе започнало.

— Трябва да опитам да откажа тартора си от война, в която не може да победи.

— Късмет и на тебе — кисело каза Деган.

Свих рамене и се върнах в Арките. Той постоя още миг-два и излезе на Дъсчената улица.

След няколко пресечки си намерих „катерушка“ — сандъци и други боклуци, грижливо подредени да приличат на случайно натрупала се купчина. Имаше обаче скрити удобни места за хващане, както и опори за краката. Това място даваше бърз достъп до арките и покривите. Но не ми беше лесно. Заради падането по стълбата, изгарянията и схванатите мускули, причинени от въжетото на Тамас, не бях особено пъргав. С всяко протягане и издърпване нагоре болката се обаждаше в някоя част от тялото ми. Когато се покатерих, бях останал без дъх.

Поне въздухът тук още беше наситен с дъха на морето, обкръжаващо града от три страни. Щом денят напреднеше, тук също щеше да тегне миризмата на пушеци и прах, но сега можех да вдишам

дълбоко и да се наслажда на свежестта. Над мен се беше ширнала бездънна синева и само далече на запад имаше сиво петно от дъжд, но не се знаеше дали ще се пренесе насам. Морето имаше навика да се бори със сушата за властта над Идрека.

Прозях се и лапнах две ахрами. Не ми помогнаха много. Усещах как последните няколко дни дебнат, за да се стоварят най-сетне върху мен. Вярно, бях поспал вчера, но оттогава бяха минали осемнайсет часа. Погледнах към Каменната арка, където беше домът ми, и я загърбих.

„Само още едно нещо — обещах си. — Само тази задача, после ще си отспя“.

Промъквах се по-скоро воден от навика, отколкото насочван от ума. Минавах през билата, улуците и мъничките градинки на покривите като насън и преди да осъзная какво правя, се смъкнах по една водосточна тръба в една задна уличка на квартала Сребърния диск. Потен и преуморен, вече бях настроен да се откажа от намерението си. Но знаех, че не мога да го направя.

Затътрих се към надрасканата зелена врата в една невзрачна улица до притихнала по това време кръчма. Срещу нея имаше дюкян на обувар. Потропах.

Вратата се откряна. Огромното тяло на мъж със сурово изражение я запречваше цялата. Той ме погледна и се облеци.

— Ти пък какво правиш тук, дяволите те взели?

— И аз се радвам да те видя, Йос — отвърнах. — А сега ми направи услугата да съобщиш на Келс, че трябва да говоря с него. Незабавно.

— Загазихме — споделих с моя главатар. — И то много зле.

— Досетих се — отвърна той. — Иначе нямаше да си тук.

Бяхме в кабинета му — малка спретната стая в малка спретната сграда. Подът, стените, мебелите — всичко беше от лакирано дърво, украсено с няколко чудесни гоблена. Но истинската изненада вътре беше изобилието от камък — мрамор и гранит, варовик и пемза. Навсякъде, във всевъзможни форми. Статуи, вази, кълба, дори изваяната камина. Сътворено от ръцете на Келс, някогашен чирак на каменоделец и настоящ тартор на престъпници.

— Някой подклажда война в Десетте пътя — продължих аз.

Келс кимна, но не каза нищо. Все още приличаше на човек, свикнал с тежък труд. С плешивото си теме, пищните бели мустаци и вежди и навитите ръкави на могъщите ръце изглеждаше по-склонен да се пазари за цената на услугите си, а не да обсъжда нечия смърт. Аз бях присъствал и на едното, и на другото. Той можеше да прескочи с един скок ограда, която аз едва преодолявах. Но през повечето време си седеше с простодушен вид и плетеше паяжините си.

— Значи знаеш? — попитах.

— Мога да открия признаците не по-зле от всеки друг.

— И какво?

— Сега Нико е на ход. — Келс плъзна длан по гранитната сова, която сякаш излиташе от лавицата над камината. Знаех, че ако се вгледам отблизо, ще различа перата по нея. — Негова работа си е дали ще продължи да намира в Десетте пътя. Но аз няма да седя със скръстени ръце и да го търпя. И други главатарии няма само да плетат палци и да чакат. На Рис Синия плащ малко му трябва, за да се вкопчи в гърлото на Нико, така е настроена и Мег Свенливата. И двамата искат да се намеся на тяхна страна. Да си призная, изкушавам се. — Келс избърса ръката си в ризата и ме погледна намусено. — Ако още веднъж прати биячи в моята територия, ще го...

— Чакай малко. Значи казваш, че *Нико* притиска *тебе* в Десетте пътя?

— И то поне от два месеца. Използва други да му вършат мръсната работа, но следата винаги води към него. — Бухналите вежди на Келс се събраха на челото му. — Защо питаш? Какво си чул?

— Същото чувам и от Нико, но обърнато наопаки — ти си използвал местни биячи, за да го изместиш от някои далавери, напираш и в други части от квартала.

Дори Мардата май беше убеден, че Келс стои зад опитите Нико да бъде изтласкан от Десетте пътя. Сетих се и че Железния не се опита да го разубеди.

Железния... И Сивия принц. Ама че гадост.

— А Нико наистина ли се опитва да ме изтика? — попита Келс.

— Не и доскоро. Но сега...

Пръстите му се свиха в юмрук, после се отпуснаха.

— Някой ни разиграва, нали?

— Като кукли на конци — съгласих се. — И вас двамата, и целия проклет квартал.

— Защо?

Ухилих се кисело.

— Защото войните между сродници плашат хората — отвърнах, като си припомних думите на Железния. — Защото понякога ги правят безразсъдни от страх.

— Колко безразсъдни?

— Достатъчно, за да мислят за немислимото.

— Немислимото... — промърмори Келс. Чак сега се взря внимателно в мен. — Я седни, че ще се свлечеш на пода.

Послушах го. Обърнах стола, за да подпра ръце на облегалката. Какво прекрасно облекчение...

Келс излезе за малко, после се върна и застана до камината.

— Ей сега ще донесат храна и вино. А дотогава... — Подаде ми чаша вода. Аз отпих, а той повтори: — Немислимото значи... Говориш за нещо повече от обичайното съюзяване, което споменах преди малко?

— Може и това да е в плана, но според мен има още нещо.

— Например?

— Какво ще стане, ако ти и Нико започнете война в Десетте пътя?

Почти можех да чуя как парченцата се наместват в главата му — война, хаос, безвластие, сгоден случай...

— Нов главатар налага властта си в Десетте пътя и ни изритва оттам. Достатъчно е да изчака, докато загубим опора под краката си, после той ще се намеси и ще разчисти територията.

— Тя ще изчака и ще разчисти — натъртих аз. — Но не е само това.

Едната му вежда се изви.

— Намекваш, че после ще навлезе и в нашите квартали, така ли? Като гледам, тази жена не си играе на дребно.

— Представа нямаш. — Поклатих глава, оставих чашата на масата и го погледнах. — Тя е зинала да налага Идрека. Целия град.

— Като Исидор ли? — Келс изсумтя. — Е, ако си прав, едва ли има за какво да се...

— Има за какво — прекъснах го. — Принц. Във всичко е намесен Сив принц. Поне аз мисля, че е така.

Келс протегна ръка към совата, не я напипа и щеше да залитне към камината, но се хвана за ръба с другата ръка. Изправи се и опипа мустаците си, като ги позацапа със сажди.

— Това... променя положението.

Гласът му като че ли трепна. Той издърпа стола иззад бюрото си и го пренесе да седне срещу мен. После попита:

— Досещаш ли се вече кой от Принцовете?

— Опитвам се да науча.

— Разкажи ми всичко. От самото начало.

Подчиних се и му казах всичко... освен за Клетвата, която положих с Бронзовия Деган. Ако имах малко време и се бях наспал, сигурно щях да проумея какво ме възпря, но в момента не разчитах на преценката си и просто реших да премълча. Бездруго Келс се бе замислил за последствията от онова, което вече бе чул.

— Да, всичко се връзва — каза накрая. — Цялата гадна история се изяснява. Двамата с Нико пасваме чудесно. От години го сърбят ръцете да ме докопа, а аз за нищо на света няма да отстъпя, ако започне да ми се ежи. Твърде стара е тази вражда, за да се откажем. И докато се бяхтим един друг, истинският подстрекател ще кротува

отстрани и ще трупа сила. — Тръсна глава. — Проклети да са лукавите, коварни Принцове...

— Има нещо, което никак не ми харесва — споделих аз.

Келс се засмя.

— Ще ми се и моят списък да беше толкова кратък. Ти си голям оптимист, драги ми, „дълъг нос“. Добре, да чуя какво е твоето трънче в задника.

— Империята. Каж ми откровенно — вярваш ли, че Маркино ще си кротува и ще държи войската си настрана, ако войната се разгори чак толкова?

Келс се облегна на стола и приглади мустаците си. Тъмното петно по тях стана още по-тъмно.

— Мисля — започна той бавно, — че който и да е започнал това, е намерил някакво място и за империята в кроежите си. Не виждам какво е то, защото *самият аз* никога не бих опитал да дърпам конците на императора, особено на Маркино. Той остарява, което означава, че е по-малко склонен към... снизходителност.

Прихнах. Келс се бе изразил твърде съдържано. Докато годините се трупаха върху раменете на възплъщенията на императора, те неизменно полека се поддаваха на лудостта. Подозрителност към всеки и какви ли не необичайни мании често спохождаха възплъщенията към края на живота им, но въздействието им си оставаше ограничено от крепостните стени на императорския двор — или поне така се говореше. Но ако до ушите на Маркино стигнеше вестта, че сродниците се опитват да му въртят номера, а той вече е изпаднал в злобно недоверие към целия свят... Потреперих.

— Важното е — продължи Келс, — че никой не би подхванал толкова голяма игра, без да помисли за империята, ако ще ние да не виждаме каква роля ѝ е отредил Принцът в замислите си.

— Не бива да позволим да се стигне дотам. Не бива да допуснем война между сродниците в Десетте пътя.

— Може би — промърмори Келс.

— Как тъй „може би“?! Не чу ли нищо от това, което ти казах? Война между сродници. Сива принцеса. А мишената си ти... всички ние!

Той ме гледаше невъзмутимо.

— Чух те, Дрот, но и ти трябва да си спомниш нещо. Аз не съм като Нико. Не подскачам да търся какво гори още щом подуша дим. Тази история може да има какъв ли не край и не искам сам да се натикам в безизходица, защото не съм отделил време първо да обмисля всичко. Да, най-добре е да не допуснем тази война, но може да се окаже, че това не ни е по силите. Защото си говорим за Нико. Той може да не се вслуша в гласа на разума, особено ако гласът е моят. Ако си науми, че аз стоя зад размириците в Десетте пътя, ще го сметне за разчистване на сметки помежду ни. И ще ми налети с все сила. А аз няма да му отстъпя, та дори да знам, че нарочно са ни насадили на пачи яйца. Трябва да мисля за бандата си, за всички свои хора.

— И ще направиш каквото иска Принцесата ли?

— Може да нямам друг избор. — Келс се ухили. — Това обаче не означава, че ще си играя ролята, както я е написала тя.

— Я задръж малко! — Сепнах се. — Да не ми казваш, че си решил да се опълчиш на Сива принцеса?

Имаше огромна разлика между моето намерение да подхвана игра срещу нея и хрумването на Келс. Ако ми провървеше, бих могъл да остана незабелязан. Но не и Келс — той беше от твърде големите играчи.

Той пак плъзна пръст по мустаците си, сякаш подчертаваше усмивчицата си.

— Съблазнително, нали? Да ги надцакам в собствената им игра. Да докажа, че не само мога да се изправя срещу тях, но и да им бъда равен. Да, доста привлекателна идея.

— Тоест ти да станеш Сив принц?

Дали беше възможно? Досега дори не бях помислял за подобен обрат, но нали и Сивите принцове все се пръкваха отнякъде...

— Защо, според тебе не ми ли отива да съм величие в сянка? — Келс въздъхна и искриците в очите му угаснаха. — Е, прав си. Рискът е прекалено голям, особено в положение като сегашното. Наистина е опасно да опитвам, без да съм се подготвил, но пък мога да използвам каквото сме научили, за да насоча събитията накъдето искам, да направя Нико по-примамливата мишена за Принцесата. Нищо чудно да уредя всичко така, че накрая да докопам част от територията на Нико... и то внушителна част.

— Значи не искаш да се опълчиш срещу Сива принцеса — отбелязах сухо. — Само ще се помъчиш да й дърпаш конците.

Този път той се ухили до ушите.

— Общо взето.

— А ако не можеш?

Той се разсмя.

— Ами че аз още не съм измислил как да я надхитря, а ти искаш да ти кажа какво ще правя, ако планът ми се провали с гръм и трясък. Дрот, дай ми поне малко време! — Наведе се към мен и ме посочи с пръст. — Но и аз мисля, че дори ако не успеем да спрем тази война, не можем да позволим да се разпали неудържимо. Ако се разпростре така, че да привлече вниманието на империята, както ти се опасяваш... — Келс размаха ръка. — Бум! Всичко, поне всичко за такива като нас, ще изчезне. Тогава ни остава само надеждата да се спотайваме и Белите пояси да ни подминат.

— Не звучи много весело.

— В последната надежда никога няма нищо весело.

Прозях се и си разтърках очите. По пладне навън беше нетърпимо ярко. С тази моя преумора въпреки че нощното ми зрение не можеше да се пробуди, очите ме боляха от светлината. Можех само да добавя мъчението към дългия списък от болести, които почти бях забравил, докато седях при Келс, но те ме налегнаха още по-неприятно, щом излязох и закрачих. По-точно щом се затътрих. Докато вървах, намирах утеха в предвкушването на прахчета против болки и непробуден сън с помощта на някоя отвара. Заслужил си ги бях.

С Келс бяхме умували още два часа, предъвквахме тревогите си и възможностите, отхвърляхме повече идеи, отколкото запазвахме. Както някога. Само в твърде редките случаи, когато отивах при него, разбирах колко ми липсват тези разговори.

Келс беше онзи, който ме издигна сред сродниците. Забеляза ме в Десетте пътя и отсъди, че мога да съм нещо повече от дребен взломаджия. Подтикна ме да стана „широк нос“, като в началото ми задаваше внимателно подбрани въпроси, искаше по някоя услуга и ми подхвърляше откъслечни сведения. Разбира се, тогава не се досещах, но с годините дочух по нещичко тук-там, за да схвана, че Келс ме е обучавал ненаатрапчиво. Не само като „широк нос“ — той бе видял в мен заложби на „дълъг нос“.

Ето защо в онези времена тъй и не стана всеизвестно, че работя за него, макар да го молах неведнъж за това. Ако се бе разчуло, че съм свързан с Келс, Нико за нищо на света нямаше да ме направи свой човек. Келс все повтаряше, че било по-добре да си остана „независим“. И аз го послушах, защото той ми помогна да се измъкна от Десетте пътя и ме научи как да си върша работата като „нос“, а и защото той беше сред най-умните престъпници, които съм виждал. Но преди всичко, защото в началото само той ме подкрепяше и вярваше в мен.

Подхвърляхме си, разчепквахме и стъкмявахме идеи, докато той не ми каза да си вървя. Изобщо не се съмнявах, че в главата на Келс вече има наченки на някакъв план, но знаех, че той няма да го сподели с мен, защото така беше най-благо разумно. Не можех да издам онова, което не знаех — най-добрият подход спрямо „дългите носове“.

Моята задача си оставаше почти същата както досега — да направя каквото мога, за да възпра Нико от война в Десетте пътя. Смятах, че шансът да успея не е по-малък от шанса да се проваля, след като бях подслушал кроежите на Мардата, но не се залъгвах, че ще ми е лесно. Щом Нико си бе наумил, че Келс му подлива вода, неговото най-силно желание си оставаше да му го върне. Трябваше да го убедя, че е по-добре да си излее гнева върху Мардата и Железния.

За по-пряко минах по една уличка на три пресечки западно от Десетте пътя. Прехвърлях в мътната си глава различните пътища, по които можеше да потръгне всичко.

Някой каза от сенките:

— Търсиш Лариос.

Звучен глас, който се лееше в ушите като стар коняк в гърлото. По навик се присвих и в двете ми ръце се появиха кинжали. В тази теснотия рапирата нямаше да ми е от полза. Огледах сенките в търсене на говорещия, но отгоре се процеждаше достатъчно светлина, за да попречи на нощното ми зрение.

Гласът ми се стори смътно познат. Отговорих:

— Така разправят.

Аз бях пуснал тази мътва преди два дни, но не очаквах да чуя нещо толкова скоро. Доколкото бях могъл да взема мярката на Лариос, той беше от сродниците, които умеят да се притаят при нужда.

В сумрака пред мен се открие силует, сякаш го породиха сенките. Виждах само, че е мъж, висок, нищо друго не личеше под

сиво-черното наметало с качулка.

— Само че е добре да платиш повечко от предишния път — подхвърли той.

— Предишния път ли?

Той беше на пет крачки от мен, когато покрита с ръкавица ръка се показа изпод наметалото и подметна нещо. Монета блесна мътно за миг в мъждив слънчев лъч. Медна сова. Звънна веднъж, после и втори път, търкулна се по калдъръма и спря в покрита със слуз локва от... нещо пред краката ми.

Мъжът се засмя и от този смях паметта ми се пробуди. Беше същият, който ми подшушна къде да намеря Илайза Тихата в първата вечер, когато отидох в Десетте пътя.

— Ако ме заведеш при Лариос, ще платя повече — обещах. — Много повече.

Качулката помръдна в знак на съгласие.

— Стига Лариос да е невредим, когато го докопам — добавих. — Ако е труп, нямам полза от него.

— Това си е твой проблем — отвърна той. — Ще ти помогна да го намериш, но не мога да ти обещаая да е жив и здрав.

— А знаеш ли къде е?

— Общо взето.

Намръщих се.

— Това не стига. Значи и цената пада.

Този път раменете му размърдаха наметалото.

— Дай ми един ден и ще знам повече подробности.

— Какви?

— Такива, за които ще платиш с удоволствие.

Прибрах ножовете и скръстих ръце на гърдите си.

— Доста си самонадеян, знаеш ли?

В гласа му се промъкна насмешка.

— Мога да си го позволя. А ти можеш ли?

— Аз съм онзи, който ще ти изсипе ястребчета в шепата.

— Ястребчетата не придават тежест на никой сродник.

— Нито пък свиренето в сенките — сопнах му се аз.

Той се засмя отново.

— Не бъди толкова сигурен.

Сля се с тъмнината в уличката и когато минах покрай мястото, където беше стоял, вече го нямаше. Когато свърнах на моята улица, все още въртях между пръстите си медната монетка, която ми бе върнал закачуленият сродник.

Лариос... Ако успееш да ми намери Лариос, току-виж успея да изтръгна някакви отговори за реликвата и за книгата.

— По дяволите, Лариос може би знаеше нещо дори за онази проклета хартийка. Всъщност бих се изненадал, ако не знаеше. Пътищата на твърде много хора се пресичаха заради книгата и реликвата — Ател, Лариос, Сивата принцеса и Железния Деган, а и интересите на Нико и моите, свързани с Федим. Нямаше как да е съвпадение. Колкото и крехко мостче да изглеждаше това късче хартия в кесийката с ахрами, май тъкмо то свързваше всички — направо ме влачеше от Ател към реликвата, после към Федим, към Лариос, към нападателите, към книгата.

Да, нямаше съмнение, че исках сродникът в черно да намери Лариос.

Оставаше да подмина две къщи, когато видях Козима да изтръсква килимче пред прага. Тя ме забеляза в същия миг, но вместо да ме поздрави или дори само да се усмихне, се извъртя, влезе вътре и затръшна вратата.

Що за?...

Момент — тя защо още беше тук?

Пристъпих към тяхната врата и потропах. Нито звук.

— Козима?

— Няма да се махна — сопна се тя иззад вратата. — И ти няма да ме накараш.

— Не те карам да вършиш нищо. Нали Епирис смяташе да прати за известно време тебе и децата при твоето семейство?

— Рена и София вече са при майка ми.

— Но ти и досега си тук — посочих очевидното.

— Докато Епирис е тук, оставам и аз.

Въздъгнах и опрях чело във вратата.

— Той само се опитва да ви опази. И като знаем какво се случи снощи, може и да е прав.

Тя помълча.

— А според тебе прав ли е?

Умувах, докато си поемах дъх.

— Според мен един съпруг има право да се тревожи за жена си и децата си.

— Това не е отговор.

— Само такъв отговор мога да ти дам.

Вратата се отвори рязко и аз залитнах напред към Козима. Тя опря длан в гърдите ми и ме задържа да не падна.

— Ти си човекът, когото се опитваше да убие онзи мъж — напомни ми. — Значи ако някой може да ми отговори, това си ти.

— Той има право да говори само за собствения си живот — вметна сърдит глас зад мен. Обърнах се. Епирис, препасан с кожената си престилка, стоеше до стълбата. Вратата към дюкяна беше отворена. — А нашият живот е наша грижа, не негова.

Не си позволих да изрека думите, които напиреха на езика ми, макар че впих поглед в очите му. Те живееха в моята сграда, значи животът им беше *моя* грижа. Засягаше ме всичко, което се случваше под моя покрив. Да допусна, че не е така, означаваше да призная, че не мога да защитя собствените си интереси, не мога да държа настрана другите сродници.

Само че Епирис виждаше положението другояче. И аз го разбирах.

— Направете каквото е нужно според вас — казах и на двамата. — Останете или се махнете оттук. И в двата случая нищо не ви заплашва.

Загърбих ги и тръгнах ядно нагоре по стъпалата. Вратите зад мен се затвориха. Не погледнах кой къде е влязъл.

Джес Птичарката ме чакаше горе, седнала до вратата.

— Добре ги успокои, няма що — каза ми.

— Я се разкарай...

Огледах я. Косата ѝ стърчеше изпод шапката, която бе падала неведнъж от главата ѝ, ако се съдеше по полепналата мръсотия. Кокалчетата на единия ѝ юмрук бяха ожулени наскоро, а новият ѝ панталон беше разпран.

— С кого си имала разпавии? — попитах я, докато вкарвах ключа в ключалката.

Половин завъртане наляво, после половин завъртане надясно. Сега беше отключено, но имаше нужда от още едно пълно завъртане,

за да се откачи пружината в бравата. Иначе с натискането на дръжката към мен щяха да полетят цял рояк назъбени остриета.

— Със Силос — осведоми ме Птичарката.

Извадих ключа и я изгледах.

— Той трябваше да пази отпред, когато Тамас се промъкна вътре, нали?

— Да.

— И какво имаше да каже в свое оправдание?

— Нищо не каза. Хукна презглава, щом ме видя.

Чух как ключът издрънча на пода, макар че не усетих как го изтървах.

— Той ли е бил? Той ли е пуснал Тамас?

Птичарката кимна.

— Искам да го видя — настоях аз. — Веднага!

— Ами късмет ти пожелавам — каза тя и вдигна ключа от пода. — Подхлъзна се и падна от един покрив. Пльосна четири етажа по-надолу в Ръбатите ридове.

— Да му се не види, трябваше ми жив!

— *На тебе* ли ти трябваше жив? — Тя подскочи така, че се отдръпнах, за да не ме блъсне с глава в ченето. — Дрот, знаеш ли какво направи тоя мръсник?! След като те оставих тук онази нощ, намерих трима от хората си заклани. *Трима!* Не знам той ли ги е убил, или ги е дал на остриетата, но все тая — продаде мен и хората ми много по-гадно, отколкото тебе. Не ми приказвай колко ти трябвал жив, защото аз така исках да го докопам, докато диша, че няма да повярваш...

Щях да задълбая в спора, но видях очите ѝ. Нямахте жестокост или ярост, както очаквах — бяха зейнали от мъка. Тя бе загубила трима от хората си, а аз — само спокойствието си.

— Извинявай — промърморих. — Отдавна не съм бил задружен с други хора. Забравил съм какво е.

Тя кимна и аз попитах:

— Той каза ли изобщо нещо?

— Преди или след като изскочи през прозореца, за да побегне? — уточни Птичарката заядливо. — Не беше много приказлив. Ти сигурно би изтъргнал от някого признание и докато го гониш по покривите, но аз не съм чак такава майсторка.

— А трупът?

— Какво да ти кажа... Намерихме няколко ястребчета, шепа златни соколи — поне са му платили щедро — и малко негови вещи. А, да, и поклоннически жетон. — Тя изсумтя. — Много му помогна, няма що.

— Чакай, чакай... *Поклоннически* жетон ли? Какъв по-точно?

— Откъде да знам? Да не ти приличам на човек, който ще тръгне на поклонение? — Птичарката бръкна в малката кесия на колана си, порови и извади парче олово. — Ето.

Взех го. Беше същият като онзи, който бях взел от Ател — кръгъл, с три печата, стар.

— Ами хартия?... — попитах, без да откъсвам поглед от жетона. — Намерихте ли някакви хартии?

Ръката ѝ пак бръкна и извади две смачкани на топчета късчета хартия. Взех едното и го разгънах внимателно. Същите драсканици, които познавах толкова добре от листчето на Ател.

— Каква е тая щуротия? — попита Птичарката и си навря главата над листчето така, че ми пречеше да го разглеждам.

— Не съм сигурен.

Взех хартиятката на Ател от моята кесия и я доближих до онази на Силос. Драскулките се различаваха, но не и по големината и общото си разположение.

— Тази я взех от един мръсник, който ме прецака в друга далавера — обясних на Птичарката. — И той имаше поклоннически жетон.

— Каква е връзката между тях?

Завъртях глава.

— Де да знаех.

Бях мислил и за възможността не Кристиана, а някой от съперниците ѝ в двореца да е пратил Тамас — просто един благородник е решил да лиши друг от полезен инструмент. Това би обяснило и ливреята, която носеше убиецът, и фалшивото писмо, както и източника на внушителната сума за предмет, наситен с магия. Но догадката ми вече не пасваше. Силос нямаше нищо общо с реликвата и не виждах никаква причина да има почти същата хартийка както Ател.

Само че тя беше пред очите ми.

Взирах се в парченцата и се мъчех да открия нишката, която свързваше всичко. От Ател към Федим, към Лариос, към Железния и

към Сивата принцеса. После следата се разклоняваше и към Десетте пътя, и към книгата на Лариос. От другата страна като че ли имаше следа от Силос към фалшивото писмо и Тамас, а името на Кристиана бе използвано само за да се доберат до мен.

И нищо, освен хартийките не свързваше двете следи.

Започвах да съжалявам, че бях проявил милосърдие към Ател в онзи склад.

— Проклет да си, Ател! — изръмжах и натиках хартийките и жетона в кесията си. — Защо, дяволите те взели, не ми даде и друга насока, освен...

— Дрот!

Птичарката ме връхлетя с крясък и двамата се стоварихме на пода. В почти същия миг нещо се заби с глух удар във вратата.

— Малоумник! — изрева Джес в ухото ми, лежеше върху мен.

— Уф...

Усещах болезнено и тежестта ѝ, и твърдостта на дъските под мен, и всичките си синини.

— Ще ти дам аз едно „уф“ — закани се тя и стана. — Къде ти е умът?

— Няма го — признах си и се надигнах по-мудно от нея. — Там е работата, че съм твърде уморен да мисля.

На височината на гърдите ми от вратата стърчеше стрела от арбалет, забита толкова дълбоко, че върхът изобщо не се виждаше. Долята от сенките над стълбата. Бях сложил капана там преди повече от година и бях прокарал жица през стената към вратата. И когато понечих да отворя, без първо да освободя края на жицата, бях задействал арбалета.

Тъпа, много тъпа грешка.

— Да му се не види, Дрот! — кипна Джес. — Ако си въобразяваш, че ще губя хора само за да се очистиш сам с шибания си капан, намери си други пазачи! Ако не бях тук, сега щеше да си прикован към вратата като някакъв загубеняк. О, Ангели!

— Колко пъти да ти повтарям, че няма нужда да се престараваш чак толкова, ама кой да чуе? И сега...

Не си загубих времето да ѝ напомням, че ако тя не беше тук, нямаше да се разсейвам с мисли за Ател, Силос и разни хартийки. Вместо това вдигнах ръка в помирителен жест и казах:

— Права си. Благодаря ти. Много съм ти задължен. Повече от всеки друг път. Но ще ми направиш ли услугата да заклециш дъската на пода? Точно сега си нямам вяра...

— Не само ти си нямаш вяра.

— Джес...

— Добре де, добре.

Задиша дълбоко, докато ръцете ѝ не престанаха да треперят. После приклезна, откряна вратата и се пресегна, за да дръпне малката ръчка, която закрепваше хлабавата дъска точно зад прага. Стъпехме ли на дъската, без да я заклецим, скритият под нея мях щеше да избълва нагоре към лицата ни негасена вар.

— Между другото, откога не си спал? — попита тя, щом се изправи.

— От ден-два. Май дори това не помня.

Тя бутна вратата.

— Е, тогава ти предлагам... Мамка му!

Не знаех дали ми предлага да легне и тя при мен, но колкото и да ме възбуждаше в постелята, нямах сили за това в момента. Показа се, че няма нужда да се чудя как да откажа. Възклицанието и скованата ѝ поза бяха достатъчно доказателство.

Неволно протегнах ръка, за да я дръпна и да затръшна вратата, после видях онова, което бе видяла тя. И също се смръзнах.

В спалнята ми имаше жена. Мъртва жена. Трупът висеше една стъпка над пода и не се виждаше какво го задържа във въздуха.

— Имаме си неприятности — отбеляза Птичарката. — И то големи неприятности.

— Коя е тя? — попита Джелем.

Обикаляше бавно около увисналия във въздуха труп.

— Острие. Казваше се Таск — обясних от ръба на леглото си. — Добро острие. *Много* добро.

— Значи онзи, който ѝ е видял сметката, ти е направил услуга.

— Аз съм си късметлия.

Джелем се усмихна, без да спира да кръжи около мъртвата наемна убийца. И сега носеше същата кремава роба, а вместо елек бе облякъл върху нея дълга тънка синя дреха от лен. Ивица плат със същия цвят бе увита на тюрбан около главата му. Досещах се, че изобщо не е мигнал, но изглеждаше по-бодър от половината хора, които бях видял на улиците по пътя към дома.

Веднага бях заръчал да го повикат. Той беше вещь в такива неща, за разлика от мен. Пък и случката имаше видима връзка с Тамас и омагьосаното въже — от колана на Таск висеше подобно.

— Кога можем да я свалим?

Исках да проверя какво друго е носела. Например някакви хартийки.

— Скоро — увери ме Джелем. — Премахването на магията, която я задържа над пода, не е непосилна задача, но не е и лесна. — Извади кесийка от телешка кожа, взе едно ахрами и го лапна. Засмука го разсеяно, без да спира обиколките си. — Направено е добре — каза и посочи трупа. — Магията е с по-високо качество от уличните заклинания, на които попадам обикновено. Има здрава основа и черпи направо от Отвъдното. Прекалено големи усилия са вложени само за да се задържи един труп във въздуха. Обикновено отблъскващо заклинание в пода щеше да свърши същата работа, но би отслабнало след няколко дни. А щом е направено по този начин, трупа може да си виси тук години.

И ме изглежда многозначително. В моя поглед имаше само недоумение.

— Явно искаш да ми подскажеш нещо, а не само да обясниш, че не е някаква дребна магийка, защото това вече го знам.

— Просто ти напомням, че има магия и магия.

Потърках си носа.

— Новината не е добра, нали?

— Задаваш ми този въпрос в стаята си, където над пода се рее мъртво острие?

Прав беше да ме упрекне.

— Добре де, казвай.

— Какво знаеш за теорията на магията?

— Може би каквото ти знаеш за отварянето на брави с шперц.

— М-да... Значи ще карам по-накратко. Най-същественото е, че магията черпи енергията си от онова, което ние сме нарекли Отвъдното. Повечето магьосници нямат разногласия по този въпрос. Споровете започват, когато се захванем с обсъждането на въпроса какво представлява Отвъдното. Няма да ти досаждам с всевъзможните теории за същността му...

— Само това оставаше — промърморих.

— ... но бих могъл и да го направя, ако ме прекъснеш още веднъж. — Изглежда ме многозначително. — Важното е, че Отвъдното е нещо различно от нашия свят, но част от енергията му успява да проникне тук. За нашите занимания в момента няма особено значение дали се натрупва по естествен път, дали го привличат други сили, или е някакъв космически или религиозен дар. Уличната магия, с която си запознат, най-често се охранва с енергия, която вече се е просмукала самостоятелно от Отвъдното. Това пък означава, че обикновените „усти“ не привличат отнякъде енергия за заклинанията си, а по-скоро събират частица от енергията, която вече се е натрупала тук, и я насочват според желанията си. От начина, по който устата събира, насочва и оформя енергията, зависи какво ще върши магията и колко трайна ще бъде.

— Както описваш „устите“, приличат на вехтошари.

Джелем ме изглежда високомерно.

— Предпочитам да ги сравнявам с шивачи, които превръщат парче плат в нещо полезно с малко кроене и игли и конци.

— Аха... Е, добри ми шивачо, какво общо има всичко това с умрялата тук Таск?

— Деветдесет и деветима от всеки сто „усти“ биха използвали просто отблъскващо заклинание, за да я задържат във въздуха, както вече ти казах. То се прави лесно и използва достъпната енергия. Освен това повечето „усти“ умеят само така да захранват с енергия каквато и да било магия. — Джелием махна с ръка към трупа. — Но този заклинател е направил нещо друго — отворил е малък проток към Отвъдното и е свързал заклинанието си с него. Вместо да използва вече натрупаната тук магическа енергия, е прокарал пряка връзка с Отвъдното.

— И колко трудно е това?

— Много.

— А ти би ли могъл да го направиш?

— Правил съм го точно четири пъти, когато още бях в Джан. Всеки път имах нужда от много дни за подготовка, и то в условия, които ми бяха напълно подвластни. Но да го направя тук, в чужд дом, съвсем набързо? Не, нямаше да се справя. Нито пък бих искал да опитам.

— Каза обаче, че можеш да развалиш магията.

— Да, защото заклинателят е оставил възможност друга „уста“ да я развали.

— Нарочно ли?

— Именно.

Взрях се в трупа и ми хрумна нещо. Твърде неприятно нещо.

— Джелием... ти да не намекваш, че това е *имперска* магия?

— Какво?! — Той ме изгледа стреснато. — Не, в името на Семейството! Не. Ако беше така, вече щях да съм си у дома, щях да си измислям алиби и да избирам най-добрия път за бягство от Идрека. Тази магия е много могъща, но си остава улична магия. Имперската я превъзхожда неизмеримо. Или поне така съм чувал. Бездруго за имперската магия разполагаме само със слухове.

— Добре де, ще се задоволя да знам, че е „много могъща“ — подхвърлих кисело.

И все пак въпреки магията се чувствах странно невъзмутим. Струваше ми се, че съм прекрачил граница, отвъд която няма значение дали към трупащата се около мен бъркотия се е прибавила още някоя тухла. А уж трябваше да се безпокоя, че пак са пратили наемен убиец да ме довърши. Незнайният магьосник, който бе очистил жената, пък

би трябвало да ме плаши до полуда. Аз обаче си оставах незасегнат от новите несгоди.

Подозирах, че ще видя всичко в доста по-мрачни отънъци, когато си отспя.

Чух тежки равномерни крачки по стълбата. Джес Птичарката влезе видимо разярена.

— Хората ми твърдят, че нямало нищо необичайно през цялата нощ! — избухна тя. — Никой нищичко не е видял...

— Не се учудвам — каза ѝ Джелем. Извади от един джоб малка четчица и започна да я размахва във въздуха около трупа.

— Онзи *язани*, който е направил магията, явно може да идва и да си отива незабелязано поне за очите на твоите хора. — Наплюнчи си палеца и потърка дрехата на Таск. — Дрот, защо не помислиш и за някаква магическа защита? Моите услуги са... е, не чак евтини, но ти можеш да си ги позволиш.

— Ще се справя с това сама! — сопна му се Птичарката. — И хич не ми трябва никакъв смотан заклинател да разхвърля наоколо магиите си, които само ще пречат на моите хора.

— Да — каза Джелем и пак започна да размахва малката четка. — Очевидно е, че досега се справяш безупречно. Я ми обясни нещо — трябва ли да си запиша час за убийството на Дрот, или няма ред — който сколаса пръв, той взема наградата? Все не успявам да вникна в тънкостите на добрите обноски при сродниците.

Протегнах ръка и хванах китката на Птичарката, която вече вадеше дългия си кинжал от канията. Завъртях глава. Джелем дори не се обърна към нас.

— А твоята магия щеше ли да спре гостенката? — попитах го.

— Тази ли? — Той посочи острието. — Твърде вероятно е, но не бих се учудил, ако е убита другаде и после е донесена тук. Много по-лесно е да скриеш от погледите на околните труп, отколкото жив човек. Но този, който я е оставил тук... Не ми се вярва, че с моите заклинания бих постигнал нещо друго, освен да подразня твоя неизвестен благодетел.

— Вече казах, че можем да си вършим работата — натякна Птичарката.

Пуснах ръката ѝ. Тя прибра ножа и отиде до прозореца. Отвори рязко кепенците и се намести на перваза.

— „Благодетел“, казваш... — изхъмках аз.

Джелем кимна.

— Ами да, благодетел. Повярвай ми, ако е искал да те убие, вече щеше да си труп.

След тези думи и тримата се смълчахме. Джелем продължаваше заниманията си около висящото във въздуха тяло и мънкаше нещо под носа си на своя напевен джански език. Птичарката седеше на перваза и се мусеше. От време на време долавях прикритите ѝ жестове към света навън — даваше знаци на хората си и получаваше съобщения от тях. Предполагах, че вече е удвоила броя на пазачите.

Опитвах се да разнищя новата загадка. Защо му е било да убива острието и да провесва трупа в стаята, щом с умело забит в гърба ѝ нож и пъхната под вратата ми бележка можеше да постигне същото? Реших, че това е не само предупреждение, а послание. Някой бдеше над мен, но искаше да ми втълпи, че са му достъпни сили, за каквито не мога и да мечтая. Но щом закрилниците ми бяха толкова могъщи и се перчеха с това, какъв ли беше шансът и моите неприятели да са толкова страховити? Омагьосаното въже си беше голяма неприятност и само по себе си, но ако то беше само дреболия за тях?

Пак се вторачих в мъртвата Таск. А защо ли си губеха времето да наемат остриета? Ако онзи, който бе насъскал срещу мен Тамас и Таск, можеше да се мери по сила с моя благодетел, защо не бях мъртъв? Впрочем защо тези тайнствени особи изобщо проявяваха такъв интерес към мен?

Бръкнах в кесийката, но спрях. Не. Точно сега ахрами нямаше да ми помогне. Колкото и да схрусках, просто щях да съм буден, но не и бодър. В главата ми имаше хаос от въпроси и факти, които не се напасваха. Ровичкането в тях би приличало на бродене из лабиринт с превръзка на очите. Трябваше да се наспя. И то хубаво.

— Кога ще я сложиш на пода? — попитах Джелем и се наках да опъна гръб на леглото.

— Трудно е да се каже. Но няма да е скоро.

— Нали било възможно да премахнеш магията?

— И всяка ключалка може да бъде отворена с шперц, но аз не стоя до тебе в тъмните улички и не ти додявам да побързаш, нали?

— И къде да се наспя сега, по дяволите?!

— Препоръчвам ти да не го правиш тук — отговори той и пак се обърна към трупата на Таск. — Не искам компания, а и ти не би искал да видиш какво трябва да направя, за да освободя тялото от магията. Ти си изкарваш прехраната, като намираш разни неща. Сигурен съм, че ще намериш и място, където да спиш.

Не беше трудно да намеря място, но как да знам, че е безопасно? Все пак Джелем беше прав — дори не ми се мислеше какво бих могъл да сънувам, ако остана тук.

Обърнах се към Птичарката.

— Не, по дяволите! — отсече тя.

— Джес...

— Дрот, ти привличаш злощастията като магнит. За нищо на света няма да те пусна в моята бърлога.

— Само за една нощ — опитах се да я убедя. — И освен това...

— Не го казвай! — Тя скочи от перваза. — *Не смей* да ми казваш, че съм ти длъжница или че е моя вината да нямаш къде да се подслониш. Ако те затрия, ще си съсипя доброто име, но в момента охотно бих понесла това, ако изръсиш някоя глупост.

Понеже се канех да направя тъкмо това, преглътнах напирещите думи и вместо това попитах:

— Не би ли пратила някого да ме пази, докато хъркам в някоя странноприемница?

Тя ме изгледа със съжаление. Явно продължавах да се държа глупаво.

— Само главоболия си имам, докато опитвам да държа сродниците настрана от *твоето жилище*. Хич не ми трябва и белята да те пазя в странноприемница, където може да влезе всеки — и острие, да не говорим пък за уста. Отиди там, където никой няма да те потърси. Това ще е по-безопасно от цяла армия пазачи около тебе.

Кимнах. Беше права. Място, където няма да ме търсят...

Изправих се и казах:

— Изчезвам.

— Толкова бързо ли го измисли? Къде отиваш? — попита Птичарката.

— На място, което и *за самия мен* е невероятно — уверих я и излязох.

Тежката дървена врата се отвори тъкмо преди да потропам втори път с чукалото. Дори да беше изненадан, икономът Джоузеф не се издаде. Само кимна сдържано и се отдръпна, за да вляза.

— Радвам се да ви видя, господине — каза ми, докато прекрочвах прага.

Аз смънках някакъв поздрав.

— Баронесата очаква ли ви? — осведоми се Джоузеф.

— А ти как мислиш?

Той се подсмихна и затвори вратата.

— В такъв случай трябва да й съобщя за вашето идване, нали?

— Да, съобщи й. Може да се каже, че е събитие в известен смисъл, нали?

— Така е — съгласи се той. — Ако позволите да отбележа, за мен е удоволствие да видя, че отново влизате в този дом през главния вход.

Откога ли не бях заставал пред тази врата? Поне от деня, когато умря Нестор. Оттогава не ми изглеждаше редно да влизам нехайно в дома му, но пък ми се струваше някак неуместно и да се прокрадна през оградата тази вечер. Може би потропах на вратата, защото за пръв път от толкова години щях да моля сестра си за услуга, вместо да се пазаря с нея, защото така налагат обстоятелствата.

Огледах фойето. Нямаше много промени — все същите огледално гладки плочи на пода, същите мозайки по стените, същият изглед под арката към градината зад къщата. Почти очаквах моят зет Нестор да излезе безгрижно от някоя странична врата с разгърнат свитък в ръце, готов да се впусне в спор за най-новото си тълкуване на историята на Регентството. Усмихнах се за миг на това хрумване.

От всички, за които Кристиана би могла да се омъжи, Нестор беше най-изненадващият избор. Може би тъкмо заради това се събраха. Благородник чуждак, на когото му беше все едно че жена му е бивша куртизанка. Със същото равнодушие се отнесе и към факта, че братът на жена му е престъпник. Всъщност дори погази всякакви дворцови норми за приличие и заяви, че е „очарователно“ да има за роднина човек от „сенчестия свят“. Наложих се Кристиана да го убеждава едва ли не цяла седмица, че ако ме представи на изисканото общество на тяхната сватба, камо ли пък в двореца, ще навлече и на двама им голяма беда. Накрая той отстъпи, но подозирам, че дълбоко в

душата си бе затаил желанието просто да види как ще се разгори скандалът.

Прозях се. На стената срещу мен мозайка от стъкло и мрамор изобразяваше Релеской — ангела пазител на рода на Нестор.

Тук Релеской беше висок и с бяло-синя кожа, както повеляваше традицията, със златисти очи и светла коса като останалите Ангели. Но този негов образ имаше белег на лявата буза — знак, че родът на Нестор принадлежи към Ахадейската секта. Последователите ѝ смятаха Ангелите по-скоро за свръхестествени, а не божествени същества. Виждаха ги като някогашните служители на мъртвите богове, а не като божествата, в които се бяха превърнали. Традиционните лисица и пустинен лъв клечаха в краката му. Неговият символ — жезъл, увит с изписани свети повели, се рееше пред гърдите му.

Пак се прозях.

— Голяма полза имаше Нестор от тебе, няма що — казах на ангела.

— Релеской е един от Съдните ангели — напомни ми Кристиана. — Съмнявам се, че може да направи кой знае какво, когато опре до отрови и заговори.

Понадигнах се на стола. Сестра ми стоеше под арката пред градината. Носеше обикновена сутрешна рокля от небоядисан лен, която не покриваше ръцете ѝ. Тънък сребърен колан пристягаше в кръста гази иначе безформена дреха. Косата ѝ бе вдигната небрежно и прихваната с две сребърни игли.

— Колко удобно за убиеца на Нестор — отбелязах аз.

Кристиана въздъхна и влезе в сенчестото фойе.

— Дано не си дошъл отново да ми навираш в очите старите си обвинения. Ако е така, знаеш къде са и вратата, и оградата.

Обмислих особено гаден отговор на тези думи и се отказах от него. Нямаше смисъл да започваме нова разпра за смъртта на Нестор. Поне засега.

— Някой пак опита да ме очисти. Прати ми поредното острие... тоест наемен убиец.

Едната ѝ вежда се изви нависоко.

— И не си дошъл да убиеш мен за отмъщение? Това е нещо ново.

— По-зле е, отколкото си мислиш — уверих я и ѝ разказах случката.

Докато свърша, тя вече седеше до мен, вперила поглед в средата на фойето.

— Значи онзи, който знае за нас, е магьосник — промълви с такъв тон, че каменната скамейка ми се стори топла и мека.

— За „нас“ ли? О, Ангели! Ана, не става дума за тебе — опитват се да убият мен!

— Като си послужиха с ливрея на *мой* слуга и с *моето* име. — Тя ме изгледа сърдито. — Не са те проследили дотук, нали?

— Поне *за нещо* ме бива, знаеш го.

Тя кимна и пак зарея поглед из фойето.

— Между другото съм наясно, че се опитват да убият тебе. Но първия път използваха връзката между нас, за да те подмамят в клопка. Значи и аз съм замесена.

— Само отчасти.

— Толкова ми олеква от това, че няма накъде повече.

— Ана, какво искаш от мен, да му се не види? Дойдох да те предупредя, какво друго да направя?

— Ами за начало ми поднеси на тепсия главата на онзи магьосник.

Изсмях се.

— Непременно. Не бива баронеса Сефада да изпадне в неловко положение. Ти си стой тук да се пудриш, докато аз събера всички сродници да преровим града.

— Не ставай гаден. Искам онзи, който знае за нас, да изчезне. А това означава, че ще ти помогна. — Тя протегна ръка. — Дай ми онези хартийки. Бях куртизанка, а сега съм баронеса. И естествено имам опит с шифровани писма.

Зяпах я и се двоумях. Кристиана въздъхна.

— Дрот, за какво дойде?

— За да те предупредя. И за да си отспя.

— Аха... И кога за последен път си заставал пред главния вход?

— Ами...

— Дрот, затварят ти се очите, както си приказваш. Не си спал само Ангелите знаят откога, а в дома си имаш мъртва убийца и джански магьосник.

Бръкнах покорно в кесията и извадих хартийките. Тя беше права — занимаваше се с шифри и кодове по-често от мен.

Кристиана взе късчетата хартия почти нехайно, но държането ѝ тутакси се промени, щом ги разгледа. Мръщеше се, въртеше ги на всички страни. Накрая отиде при арката, за да застане на слънце.

Аз се облегнах и казах на стърчащия над мен Релеской:

— Можеш да се обзаложиш, че няма да ги разгадае.

Той не прие облога и аз реших, че това е добро знамение.

Затворих очи.

Събудих се, защото Кристиана подритна подметката на единия ми ботуш.

— Откъде взе тези листчета, по дяволите?

Разтърках си лицето, за да се ободря малко, но не постигнах кой знае какво и измънках:

— Какво?

Тя размаха хартийките под носа ми.

— Питам за *тези неща*. Откъде ги взе?

— Нали ти казах — от един контрабандист и от един изменник. Защо?

— *Само това* ли знаеш за тях?

Погледнах листчетата, после се взрях в сестра си. Стори ми се доста напрегната. От това и аз се събудих истински.

— Ти какво научи за тях?

— Важно е какво не научих! — троснато отвърна тя. — Нито шифри, нито скрито значение, нито тайнопис. Нищо!

Установих, че докато съм спал, във фойето са настъпили промени. Имаше ниско бюро, стол и маса. Върху масата бяха разхвърляни книги, някои разгърнати. На бюрото се виждаха още две книги, свещ, някакви паници и различни шишенца и стъкленици. Сянка бе покрила част от градината.

Следобедът клонеше към залез. Значи бях спал поне два маса.

— Не откривам нищо в тях — оплака се Кристиана и пак размаха хартийките. — Няма връзка и последователност, значи не може да има код — за него са нужни смислени думи или поне повтарящи се знаци. Проверих и огледалните им отражения за обратен или поне частичен шифър, но пак не намерих нищо. Няма съвпадения между надрасканото на хартийките, нито с познатите ми печатарски символи.

— Невидимо мастило? — сетих се аз.

— Опитах с четирите най-често използвани проявители. — Тя посочи бюрото си.

— А по-рядко използваните?

— Или са отровни, или са скъпи, или и двете заедно.

Спомних си мъртвото острие над пода в моята стая.

— Може би нито опасността, нито скъпотията биха възпрели онези, които са ги писали...

Кристиана вдигна рамене.

— Щом казваш. Мога да проверя с останалите химикали покъсно, но не ми се вярва да има полза от това.

— Защо?

— Погледни линията, която прекъсва всичко написано на голямо разстояние от края на листчето. — Тя ми подаде една от хартийките. — Това означава, че който и да е писал, е направил нещо със самото листче, за да има такава граница. — Прибра разсеяно един измъкнал се от косата ѝ кичур. — Ако искаме да разгадаем написаното, ние също трябва да направим нещо с хартийките...

Вторачих се в откъслечните знаци, в чертичките и точките около тях и в невидимата права линия, след която на ивицата хартия нямаше нищо. Чувствах как нещо напира да се проясни в ума ми — нещо от отдавнашното ми минало. Но то избледня, без да го проумея.

— Опитал ли да ги сгънеш някак?

— По безброй начини. Така някои драскулки съвпадат една с друга, но другото си остава безсмислица.

Опрях гръб на стената и раменете ми ми напомниха болезнено за скорошните ми преживелици.

— Нещо пропускаме — промърморих. — Тези хартийки са били съобщения между сродници, не между имперски шпиони. Ако някой е пращал заповеди на Ател и на Силос, едва ли е използвал твърде сложен шифър.

Кристиана също промърмори нещо. Дъвчеше долната си устна и увиваше един кичур около показалеца си.

Вдигнах глава към Релеской и казах:

— Да се беше обзаложил.

— Какво? — сепна се сестра ми.

— Нищо. — Станах и отидох до бюрото. — Онези проявители за невидимо мастило... Колко трудно е...

Вцепених се. Тя стоеше със скръстени на гърдите ръце и ме гледаше. Кичурът, който бе тормозила преди малко, висеше до ухото ѝ леко накъдрен.

— Косата ти! — Посочих.

Кристиана неволно вдигна ръка към главата си.

— *Косата* ми ли? Дрот, какви ги дрънкаш?

Но аз вече се вирах в мозайката с Релеской, по-точно в неговия жезъл, около който бе увит пергаментът с изписаното верую на ангела.

Ама разбира се!

— Ето! — Показах ѝ пергаментата. — Там, на жезъла. И твоята коса. И проклетият ми навик да усуквам листчета между пръстите си. Трябваше да се сетя! — Размахвах едното парче хартия. — Нито го прегъваш, нито го слагаш до огледало, нито търсиш тайнопис. Омотаваш го на спирала около нещо, та драскулките да съвпадат и да образуват йероглифи!

Кристиана се ококори.

— Спирален шифър?! Не се използват от векове.

— Именно — казах. — Кой ще се сети за нещо толкова старо? *Ти* например не се сети.

Тя изсумтя, но не възрази.

— Да, добре са го измислили. Нужна е само пръчка със същия диаметър, за да увият около нея ивицата хартия и да напишат или да прочетат съобщението. Достатъчно просто е, за да го използва всеки. Намери ли във вещите на някой от двамата мъртъвци пръчка или нещо подобно? Някакъв съвсем безобиден наглед предмет, който не би събудил съмнения?

Не знаех какво е имал Силос, но помнех вещите на Ател Добре — нали ги бях преровил усърдно.

— Лула. Ател имаше дълга лула. Силос може би също е имал.

— Предполагам, че не си я взел...

— Не я взех. Помня обаче как изглеждаше. — Почнах да пъхам хартийките в кесията. — Ако отида на Пепелявата улица веднага, ще успея да обиколя поне няколко продавачи на лули преди...

— Глупости — прекъсна ме Кристиана и плесна с ръце. — Няма да ходиш никъде. И аз няма да седя бездейно тук да те чакам.

Джоузеф влезе, спря на почтително разстояние и се поклони.

— Джоузеф, установих, че са ми необходими лули — осведоми го сестра ми. — И то *разнообразни лули*.

— Както желаете, госпожо. Колко търговци бихте искали да ви покажат стоката си?

— Да започнем с една дузина.

— А кога бихте искали да ви се представят?

— Незабавно.

Джоузеф се поклони отново.

— Веднага ще пратя хора. В дневния салон ли да ги събера?

— Да, ако обичаш. И предай на готвача, че с Дрот ще вечеряме рано в градината.

Джоузеф се поклони за трети път и излезе припряно.

Кристиана се обърна към мен с доволна усмивка.

— Скъпи братко, това е то да си баронеса.

Нахълтах като разярен бик в работилницата на Балдезар тъкмо когато затваряха кепенците и се канеха да заключат входната врата. Един от по-старите писари се опита да ме скастри, че вече било затворено, и да ме спре. Цапнах го по главата. Докато се добера до стълбата към горния етаж, оставих следа от отскачащи встрани писари и падащи на пода хартии. Изкачих стъпалата през едно, пристъпих решително към кабинета на майстора и отворих вратата със замах.

Бюро, пергаменти, книги, пера и мастило. И никакъв Балдезар.

Обърнах се, опрях ръце на парапета от ковано желязо и огледах работилницата отгоре. Бях дошъл тук направо от дома на Кристиана. Недоспиването не допринасяше с нищо нито за настроението, нито за външността ми.

— Къде е? — изръмжах на всички.

Долу цареше тишина. Чух как един лист прошумоля. Някакво шишенце се търкулна от килната бюро и тропна на пода.

— Къде е трижди проклетият ви майстор? — креснах аз.

— Излезе.

Ликонис стоеше на прага на стаята с палимпсестите — там остъргнаха и чистеха пергаменти, за да ги използват повторно. Ръкавите му бяха навити над яките космати ръце. Престилката не бе опазила много добре писарската му роба от разпратената пемза и креда.

— И къде отиде? — попитах.

Ликонис вдигна рамене.

— Качи се тук — заповядах му. — Веднага.

Върнах се в кабинета на Балдезар. Лавиците зад бюрото бяха запълнени с книги и свитъци плюс кутии, в които имаше ножчета, точила, хаванчета и чукала, готови за подостряне пера, големи раковини за стриване на бои, просмукани със старо мастило парцалчета. Но на бюрото нямаше нищо друго, освен прилежно подредени затворени шишенца с мастила.

Проврях се зад бюрото и опитах да отворя двете чекмеджета, които се оказаха заключени. Извадих шперцове от джоба си и се заех с тях.

Отвън се чува тежки стъпки, после дойдоха вътре и спряха. Не вдигнах глава.

— Какво правиш? — попита сепнато Ликонис.

— Не и каквото се надявах да направя, повярвай ми — отвърнах.

Шперцът закачи едно зъбче, но само се хлъзна по него.

Опитах пак, но пак не стана. Реших, че ще ми трябва друг шперц.

Ликонис въздъхна и се намести на тесния стол от другата страна на бюрото.

— Какво ти е направил майстор Балдезар?

— Например излъга ме. — Подбрах друг шперц и го пъхнах в ключалката. — Написал е фалшиво писмо от моя... покровителка. За да ме вкара в клопка. И може би дори е пратил острие да се разправи с мен.

Този шперц си свърши работата и ключалката изщрака. Издърпах чекмеджето.

Погледнах Ликонис. Беше се опулил.

— Пратил ти е убиец?

— Да де. Не беше дошъл да ми донесе цветя.

— Но... значи е... наел...

— Може би. — Седнах на стола на Балдезар. — А може би не. Съмнявам се, че е имал достатъчно пари да плати на онези, които се опитаха да ме очистят. Но и той е бил замесен.

Извадих ивиците хартия от кесията с ахрами, после бръкнах при билките и извадих лулата, която с Кристиана бяхме купили от шестия търговец, дошъл да предложи стоката си в нейния дом.

— Знаеш ли как се използва спирален шифър? — попитах го и сложих листчетата и лулата на бюрото. — Чети, забавно е.

Ликонис увиваше хартийките около лулата, четеше, разгъваше, пак увиваше, четеше, а аз преравах чекмеджето. Нямах нужда да следя изражението му, за да знам какво научава в момента, защото бях препрочен съобщенията толкова пъти, че ги знаех наизуст.

Написаното на листчето от торбата на Ател беше достатъчно ясно.

„Крадецът губи търпение. Размени имперската реликва срещу книгата. Протакай с онзи «нос», докато не уредим нещата по друг начин. Има нови случки в Десетте пътя, затова побързай“.

С когото и да бе имал вземане-даване Ател, явно бе решил, че за него е по-добре да размени реликвата, вместо да я продаде на мен. Подозирах, че споменатият „крадец“ е Лариос, който е поискал да му платят по-скоро, отколкото са очаквали. Не знаех дали книгата е трябвало да бъде залог, докато си получи ястребчетата, или тъкмо нея се е стремил да получи, но сделката накрая бе довела до смъртта на Ател, а може би и на Федим.

Защо Ател не си беше признал какво е направил с книгата? Дали той или господарите му се бяха опасявали, че ще хукна да я търся? И защо си заслужаваше за нея да умре някой?

Или някой да убива?

Листчето, намерено сред вещите на Силос, бе изписано по-припряно:

„Драскачът каза, че «носът» докопал Ател. Уредих нещата. Острието ще ти даде съобщението и ще разчисти. Улесни го“.

Не се съмнявах, че „драскачът“ е Балдзар, но исках да чуя потвърждението от неговата уста. Както и да науча защо според тях е било толкова наложително да ми видят сметката.

В първото чекмедже нямаше нищо друго, освен няколко писма, които можеха да навлекат беда на дребни благородници, и набор от фалшиви печати. Изсипах всичко върху бюрото, проверих отдолу и отстрани за тайници и се захванах с второто.

— Той каза, че така съм щял да се упражнявам — изтърси Ликонис.

— Какво?!

— Писмото до тебе — обясни той. — За мен било упражнение, а за тебе щяло да бъде урок.

Престанах да човъркам ключалката и се вгледах в него. Ликонис пък се бе вторачил в ивицата хартия, която държеше.

— Значи ти си написал фалшивото писмо от Кри... от баронесата?

— „Добрият писар трябва да има уменията за изписване на йероглифите с почти всеки стил“ — цитира Ликонис. — Поне така твърди Балдезар. Не споделям мнението му, но той е майстор от моята гилдия и аз работя при него. Ако искам и аз да стана майстор някой ден, дължен съм да му се подчинявам. Затова понякога правя копия на документи или не особено важни фалшификати.

— Не се ли питаше защо те е накарал да съставиш фалшиво писмо до мен?

— Питам се.

— Е, и?

— Той е майстор от моята гилдия — повтори Ликонис почти жално. — Каза ми, че било за да не си вириш носа толкова... за да си научиш урока. Моля те, повярвай ми — не знаех какво става! Ако изобщо ми беше хрумнало, че той може да наеме...

— Схванах — прекъснах го кисело. — Балдезар е искал да си опази задника и е използвал тебе за това. — Пак се наведох към чекмеджето. — За да посочи грешките и да отрече, че той го е написал, ако не му провърви и аз дойда да се разправам с него.

„И за да набеди Ликонис, ако упорствам прекалено“ — добавих наум. Изобщо не се съмнявах, че ако се бе стигнало дотам, Балдезар щеше да се погрижи устата на Ликонис да е затворена завинаги, за да не го разобличи.

Справих се с втората ключалка по-лесно. Сред цяла колекция от печати за восък и копринени панделки за връзване на свитъци намерих четири чисти хартиени ивици със същите размери като тези, които вече имах, и тясна дървена пръчка.

Под нея бе затисната пета ивица с драскулки. Взех това листче и го увих около пръчката. Знаците се подредиха съвсем точно.

„Чух, че и второто покушение се провалило. «Носът» ме подозира. Нуждая се от закрила, нуждая се и от...“

Съобщението не беше довършено. Или на Балдезар не му бе стигнало времето, или някой го беше заварил да пише, преди да изчезне. Надявах се първото обяснение да е вярно, защото го исках жив.

— Най-добре кажи на гилдията, че ще имат нужда от нов майстор тук — казах на Ликонис и станах.

Той погледна листчето, което разгънах и прибрах в кесийката с ахрами.

— Мъртъв ли е?

— И да не е, ще бъде, когато си разчистя сметките с него.

Постарах се по улиците да плъзне мълвата, че издирвам Балдезар, но не си позволявах особени надежди. Ако писарят беше хитър, вече щеше да е напуснал града, ако не — или се криеше, или вече беше труп. Тъй или иначе, нямаше голям шанс някой да го зърне някъде.

Значи ми оставаше да се заема с Десетте пътя.

Келс беше прав — трябваше да попреча на Нико да започне война или поне да го забавя. Десетте пътя приличаше на лавина, готова да се срине от първия звук... и можеше да ме завлече, ако не внимавах. Твърде много неща вече ме свързваха с този квартал и всичко можеше да потръгне зле по твърде много начини. Дори да не откриеха, че съм „дълъг нос“, ако сродниците започнеха да се избиват взаимно, някой би могъл да се възползва от суматохата, за да ме пречука. Лесно е да уреждаш стари сметки, когато улиците са почервенели от кръв.

Поразпитах и научих, че Нико се е върнал в Идрека. Намерих го в любимата му зала за борби при източния край на квартал Каменната арка. Съблечен по препаска, той се упражняваше на застланата с пясък арена срещу противник, който беше същинска канара от мускули, а и двойно по-млад от него. Нямаше как да не забележа, че по-младият е

падал по-често в пясъка, пък и кървеше повече. Не се учудих. Дори в тренировките Нико имаше навика да използва мръсни хватки.

Тръгнах към арената, но на десетина крачки пред нея ме спря Съзливия. Лош признак.

— Какво става, по дяволите? — Вдигнах глава да погледна пестника в очите.

— Той е зает.

— И какво от това? — Придадох си наперен вид.

Съзливия се подвоуми, защото бе свикнал да минавам покрай него, без да ми обръща внимание. Но явно положението ми се бе променило, и то неотдавна, ако се съдеше по колебанието му.

— Майната ти — казах му, престорих се, че ще го заобиколя отляво, и се шмугнах отдясно.

Чух го как се завъртя и хукна след мен. Забързах се, но не прекалено, за да не се излагам.

— О, Дрот — подхвърли Нико, без да откъсва поглед от противника си. — Колко мило, че за разнообразие си дошъл да ме видиш по собствено желание. Съзливия, остави го на мира.

Пестникът спря и се отдалечи.

— Опитях да говоря с тебе снощи, но ти беше извън града.

— Чух.

Нико направи лъжлив замах към краката на противника, но сплете ръце около шията и едното му рамо. Захватът му не беше добър и другият мъж започна да се измъква с лекота. И тогава Нико заби коляно в корема му с такава сила, че го подхвърли над арената. Когато по-младият мъж се стовари, Нико също падна, но успя да изрита и пясък в лицето му.

Нико стана, отръска се и доближи безгрижно края на арената. Изобщо не погледна нито противника си, който се мъчеше да почисти очите си от пясък, нито начумерения наставник на борците, който му подаде паница вода, без да продума. Нико отпи, плю и излезе от арената. За него имаше значение само победата.

— Ела с мен.

Поведе ме към няколкото врати от едната страна на залата. Отвори една и ми посочи да вляза.

Влажният задух ме притисна мигновено. Това беше горещата стая — първата от трите в отделната баня, използва се за търкане и

парене. Зад отсрещната врата бяха топлата и хладната стаи, където клиентите се мият и отдъхват. Надявах се Нико да отиде в последното помещение, но той седна на една скамейка и подложи плоска купа под чучура в стената.

Потта вече избиваше под мишниците и по лицето ми. Нико не обръщаше внимание, че разкопчавам яката и ръкавите си. Обля гърба си с вода и пак напълни паницата.

Ясно ми беше как ще потръгне разговорът.

Взех една от подредените в ъгъла кърпи, избърсах си лицето и приседнах на тежката мраморна маса за масажи в средата на стаята.

— Да знаеш, че вече си ми черен пред очите — подхвана Нико, вторачен в пълнещата се купа. — Чувам, че не ми съобщаваш сведения и че криеш от мен слухове за издайник. Разправят, че си платил на някакъв боклук на име Лариос да очисти прекупвача, за да не си цапаш ръцете. По дяволите, някои хора дори казват, че се опитваш да пречиш на Мардата — а значи и на мен — в Десетте пътя.

— И кои хора го казват? — попитах аз.

Нико сви рамене.

— Добре де, Мардата го казва.

— Говорил си с него?

— Преди час.

Гадост! Докато обикалях да спипам Балдезар, Мардата бе успял да настрои Нико срещу мен. Тъкмо това не исках да се случи. Май заприличвах на жонгльор, подхвърлил твърде много топки във въздуха.

— Повярва ли му?

Главатарят ме изглежда косо.

— А не бива ли да му вярвам?

Изпръхтах презрително.

— Е, ако слушаш измишльотините на Мардата, той може да ме изкара какъв ли не...

Нико вдигна ръка и аз си затворих устата.

— Знам как да намеря истината в думите на Мардата, знам как да я открия и в твоите сведения. Не ме зяпай толкова сащисано — *на никого* не вярвам напълно, на тебе също. Само че, Дрот, много ти се събра. Оплескваш си работата и това е лошо за тебе. И за мен.

— Ами аз...

— Не съм свършил — сопна се Нико. Изля водата върху главата си и въздъхна. — Дрот, няма да ти хареса, ако ме настроиш срещу себе си. Малко остава и това да се случи.

Загледах се в него, както си седеше почти гол със затворени очи, а водата се стичаше по лицето му.

А аз бях срещу него облечен... и въоръжен.

Какво изкушение. Една крачка, едно намушкване и всичко щеше да приключи. Без Нико не би имало война в Десетте пътя или поне за Келс войната нямаше да е толкова безмилостна. Нямах нищо против да е така.

Засърбяха ме пръстите от желание да посегна към кинжала.

И тогава си спомних за арената и измамно нескопосания захват на Нико, последван от ритника и пясъка в очите на противника. Капан ли ми залагаше? На изпитание ли ме подлагаше? *Мен?*

Взрях се зорко в главатаря, без да се издавам. Ами да, ето — клепачът трепна лекичко, под него се виждаше зеницата.

Кучият син ме наблюдаваше. Беше готов. Чакаше. Проверяваше ме.

В този миг прозрях, че съм загазил. Щом Нико искаше да знае дали ще се нахвърля върху него, дали ще потвърдя думите на Мардата, значи вече не ме смяташе за част от бандата. Сега вярваше повече на Мардата. Каквото и да кажех срещу подчинения му тартор, щеше да го припише на дребнава злоба... или на гузна съвест.

Опрях длани на масата, за да вижда добре ръцете ми, и се престорих, че не подозирам за изпитанието, на което ме подлага.

— Добре — казах му, — може и да съм си оплескал работата напоследък, може и да не е така. Ще ми се обаче да вярвам, че каквото съм направил за тебе през годините все още означава нещо и може да те подтикне да си малко по-търпелив към мен. Но не това е най-важното сега, а какво се случва в Десетте пътя. Някой те разиграва там. Не само тебе, а и целия квартал. Някой подклажда война от месеци...

— Знам — изстърга гласът на Нико. — Келс.

— Не! — почти извиках аз. — *Не е* Келс. Тъкмо това искат да...

Очите му зейнаха насреща ми.

— *Не ми казвай*, че не е Келс! — кресна Нико. — Петима от моите хора си намериха белята на улицата в Десетте пътя. Заедно с

двамина от убийците им. И знаеш ли какво носеха онези двамата?

Сърцето ми сякаш пропадна в петите.

— Мога да се досетя.

— Сиво-червени ленти на ръкавите. Бойните цветове на Келс. Дрот, той вече се опитва не само да ме унижи. Шибанякът направо ме предизвиква. — Нико се изправи и закрачи около масата за масажи. — Бойни ленти! Не ми се вярваше, че му стиска, но щом толкова иска да ми хвърли тази ръкавица в лицето, аз ще я вдигна. Лента за лента, човек за човек.

Поклатих глава. Цветните ленти бяха нескопосано подражание на поясите, с които се отличаваха различните части от имперската войска. Също бяха и най-близкото подобие на униформа сред сродниците. Когато някой върже лента на ръкава си, той обявява на чия страна е. Отправя предизвикателство, дава повод за кръвопролитие и отмъщение. Лентите означават война между сродниците.

Но този път беше измама. Знаех добре, че Келс не е заповядал на никого в Десетте пътя да си сложи лента. Поне засега.

— Помисли малко. — Завъртях глава към Нико, който продължаваше да кръжи около мен. — Говорим си за *Келс*. Не става дума за това дали му стиска, а дали изобщо може да му хрумне такова нещо. Бойни ленти? Без първо да обяви война, и то в Десетте пътя? Не му е присъщо. Твърде очевидно е, твърде безцеремонно. Келс не си върши работата така.

Нико ме изгледа навъсено.

— Ти пък откога стана такъв шибан познавач на Келс?

Вдигнах кърпата да си избърша лицето, за да не види изражението ми. Изведнъж се зарадвах искрено, че Нико ме вкара в парната баня — тук поне имах оправдание, че съм се препотил.

— Забравяш — продължи Нико, без да ми обръща внимание, — че аз го познавам. *Познавах* го... и то адски добре. Той е студенокръвно пресметливо копеле, но хич не е толкова умен, колкото му се иска да си мислят хората. Понякога Келс е не по-малко избухлив и кръвожаден от всеки друг. Често се е държал така пред очите ми. И си мисля, че няма да се поколебае, ако смята, че ще му се размине. Особено ако е решил да тръгне срещу мен.

— Ами ако не е лична разправия? — опитах се да възразя. — Ако само изглежда така? Не ми се вярва, че...

— Не ми дреме какво не ти се вярва! — изръмжа Нико. — Вече заповядах на Мардата нашите хора също да си сложат лентите. Започваме война в Десетте пътя и ще повалим онзи мръсник на колене.

— Ще воюваш с Келс в *Десетте пътя*? — Опулих се. — Нямах толкова хора там, че да се разправиш с него.

На Келс също не му стигаха хората в квартала, но нямах намерение да споделя с Нико тази дреболия.

— Помислил съм за това — отсече Нико. — Ако си беше вършил работата на „нос“, щеше вече да знаеш. — Спря и издиша шумно. Размърда рамене и нещо изпука. — Пък и ние имаме повече приятели, отколкото си мислиш. Мардата се погрижи. — Главатарят изсумтя. — *Поне някой* си върши шибаната работа.

Значи така било — Мардата не само се беше вмъкнал под кожата на Нико, но и го уреждаше с „приятели“ в Десетте пътя. Нямахше нужда да си напругам ума, за да отгатна кои са те. Можех само да се питам дали Нико ще ми повярва, ако му кажа за Железния Деган и за Сивата принцеса. И дали ще му пука?

Майната му. Войната бе започнала и Нико вече не ми вярваше. Аз бях белязан дори ако главатарят още не бе решил моята участ. В момента нямах и нищожен шанс да го разубедя. Трябваше да измисля как да си върна доверието му или как да се измъкна. Нямахше да постигна нито едното, нито другото, ако умра, а тъкмо така щеше да завърши всичко, ако упорствах.

Смъкнах се от масата и стъпих на пода. Изведнъж се почувствах смазан от умора.

— Къде тръгна, по дяволите? — сопна ми се Нико.

— Отивам да си върша шибаната работа, ако Мардата не се е погрижил и за това.

Той не каза нищо, само се взираше в мен, когато минах покрай него и излязох през другите две помещения на банята. Тази нощ се отказах да слухтя по улиците. Завлякох се вкъщи и се стоварих на леглото. Забелязах смътно, че трупа на Таск го няма, но откровено казано нямаше да ме притеснява и ако още беше там.

След време някой потропа на вратата и ми се стори, че е твърде рано. Проникващата през процепите в кепенците светлина подсказваше, че е пладне. След последните два дни наистина беше твърде рано за мен.

— Кой е? — подвикнах към вратата, стиснал в ръка ножа от ботуша.

— Убийци! — весело отвърна Деган.

Въпреки това го пуснах да влезе.

Оказа се, че мълатата за Таск и странния ѝ край в моето жилище е плъзнала. Бях в такова положение, че това изобщо не беше най-лошият слух за мен, който можеше да се разнесе. Поне щеше да се знае какви сили имам зад гърба си — по мое желание или не — и онези, които искаха да ме затрият, щяха да се затруднят в намирането на следващия убиец. Само че се опасявах да не попаднат на острие, което може да свърши работата въпреки тези пречки.

Измих си лицето и ръцете над легена, докато Бронзовия ми разказваше какво е научил за Железния. Не беше много. Железния Деган не бил приемал нова Клетва отдавна, поне от няколко години. Значи от доста време работеше за своята Сива принцеса. Бронзовия не бе успял да открие точно на кого служи Железния, но това не ме изненада. Да проследиш Сив принц е все едно да ловиш сянката на птица.

Деган обаче ми каза, че през последните години Железния щъкал усърдно из Десетте пътя. И три пъти пътешествал из империята. Всеки път отивал в някой от най-древните градове — някогашни престолнини или на Стефан Дорминикос, или на някое от възплъщенията му скоро след началото на поредицата от техните възкресявания. В онези времена императорът още държал на напредъка, обикалял да държи изкъсо своите благородници и земи, понякога години наред. Така било преди издигането на непристъпните стени около имперския квартал и първите слухове за неговата все по-натрапчива параноя.

— Като те слушам, Железния трябва да е търсил нещо — казах и си извадих чисти дрехи.

По прането в кошницата имаше дребни петънца кръв от нападението на Тамас, но не изглеждаха толкова зле, че да не мога да облека нищо.

— Сигурно е било нещо старо — продължих аз, — щом е ходил на такива места. Тирогенес, Лонпо, Ветросбор и Десетте пътя съществуват отпреди империята.

— Нещо старо — добави Деган — или поне съдържащо сведения за древността. В два от тези градове има прославени библиотеки.

— А в библиотеките пък има книги — промърморих. Стегнах на кръста си колана с ножницата и нагласих кинжалите по местата им. — Питам се нямаме ли познат, който също има книга...

— Лариос — каза той.

А това означаваше да тършуваме в Десетте пътя. Отново.

Отбих се в дюкяна на Епирис. Аптекарят не пожела да каже повече от четири думи дори след като му обясних за трупа на Таск... е, спестих историята с магията. Просто ми даде нов запас ахрами, затвори вратата на дюкяна и отиде в жилището си. Докато излизахме с Деган, чух как Епирис и Козима подхванаха разпален спор.

След случката с Таск се надявах, че Епирис ще убеди Козима да се махне. Дори реших, че ако не успее, аз ще се погрижа двамата да бъдат преместени, когато се върна. На Козима нямаше да ѝ хареса, но се бе стигнало дотам, че трябваше да се отърва от излишните грижи...

Не беше трудно да познаем, че всички в Десетте пътя са настръхнали. Началниците на градската стража като че бяха надушили войната, затова пред главната порта на квартала имаше петдесетина парцали. Скупчени около големи полеви фенери — железни рамки, пълни с гориво, което стигаше да светят цяла нощ, — те проверяваха оръжията си и поглеждаха неспокойно към квартала. Неколцина се вторачиха в мен и Деган, докато влизахме, но никой не понечи да ни спре. Подозирах, че няма да е точно така, когато се опитаме да си тръгнем.

Още по здрач на улиците се мяркаха все по-малко от обикновените жители на това място. Но хората на Нико се набиваха на очи, докато обикаляха на групи със златистозелените бойни ленти на ръкавите си. Някои ми кимаха сдържано, повечето ме стрелкаха с неприязнени погледи. Мардата сигурно ги бе настроил срещу мен. А и аз не носех лента. Нямаше да го направя дори ако не работех за Келс. Един „нос“ е най-полезен, когато остава незабележим или поне не натяква видимо на кого е верен. Ако имах лента на ръкава, щях тутакси да се превърна в мишена извън територията на Нико.

Забелязваха се и други биячи — корави типове от задните улички, които или бяха получили пари, или използваша войната за

собствена изгода. Това беше най-доброто време за тях — време да убиват и да насилват, понеже всички зверства можеха да бъдат оправдани с жестокостта на войната, а опасността да си получат заслуженото от местните тартори намаляваше. Подчинените на главатарите и техните съюзници щяха да са твърде заети с взаимното дебнене и не биха се занимавали с дребните досадници, стига да не им се мотаят в краката.

— Е, какъв е планът? — попита Деган.

— Шляем се и чакаме — отговорих в мига, когато двама мъже се търкулнаха на кълбо откъм входа на една къща, псуваха се, хапеха се и се бяхтеха.

— И докога?

— Докато ни намери онзи, с когото трябва да говоря.

— Докато *той* ни намери ли?

— Да.

Във врявата зад гърбовете ни се разнесе и женски глас. Чух глухия тежък удар на нещо здраво по нещо меко и чупливо. Единият мъж изпищя.

— Мислех си — продължи Деган, — че като си „нос“, можеш и ти да го потърсиш. Да поразпиташ наоколо...

— И това ще правя, но се съмнявам да ми провърви — не му знам името.

— Не му знаеш името... — проточи Деган. Куче се разляя към биещите се. — А нещо друго знаеш ли за него?

— Носи широко черно наметало.

Той цъкна с език.

— И този безименен мъж с широко черно наметало е най-добрият ти източник на сведения за Лариос?

— Засега да.

— Защо ли се тревожех, че нямаш никакъв план...

Но ние не само се шляехме. Нямах своя мрежа в Десетте пътя и се задоволявах с най-простите похвати в занаята — подслушвах, разменях слухове и купувах сведения. Обикаляхме по улиците, вмъквахме се и излизахме от безброй кръчми в мазета и свърталища за пушек.

Не открих веднага своя човек, но се наслушах на истории за случващото се в квартала. В почти всички надделяваха

измишльотините, но след време успях да напипам основната нишка. Всяка от местните банди си го отнасяше и повечето обвиняваха за това или Нико, или Келс. Дори да нямаше доказателства, че те са замесени, уличните мъдреци смятаха, че всеки от двамата главатарии напират да завземе целия квартал. А местните сродници никак не се радваха на новината.

Тъкмо от това се опасявахме двамата с Деган и във всичко личеше вестината на Сивата принцеса. Тя не само щеше да сблъска Нико и Келс, но насъскваше и местните банди да се бият срещу главатарии в нейна полза. Съмнявах се, че когато клането започне, тя ще може да насочва винаги събитията накъдето поиска, но пък бях уверен, че е готова накрая да се намеси и да се окаже героинята на цялата история. И ако бяхме прави, това щеше да е само началото...

Единственият ми шанс да не допусна всичко това беше книгата. Каквото и да представляваше, ясно беше, че Сивата принцеса я иска. Ако успееш да намеря Лариос и да докопам книгата, щях да я използвам в пазарлъците с нея. Не ми се вярваше, че бих могъл да спася Десетте пътя, но поне се надявах да откупя останалия подземен свят или поне да съхраня що-годе непокътната бандата на Келс... тоест моята банда.

Два часа след полунощ се измъкнахме от поредната дупка. Тази вонеше предимно на пот и повръщано — доста по-добре от предишните две.

— Защо не взема да подпаля целия проклет квартал и да приключим — споделих мечтата си с Деган, докато вдишвахме дълбоко навън. — Така на всички ще им олекне.

Той се разсмя.

— Десетте пътя ще ги има винаги. — Двамата закрачихме и той продължи: — Опожариш ли го тази нощ, утре сутринта някой вече ще строи нещо сред пепелищата.

— Но *това* ще бъде само прикритие, за да търси полуразтопени ястребчета сред въглените — промърморих аз.

— Ти си бил голям песимист — каза някой вдясно от нас.

Мечът на Деган вече сочеше към дълбоко хлътналия вход на къщата. Опрях ръка на рамото му, иначе не помръднах от мястото си. Познавах този глас.

— Убедих се, че песимизмът ме предпазва от разочарования.

Във входа шавна сянка и излезе напред. Висок, целият покрит с наметало и качулка — можеше да е кой ли не, ако не беше гласът.

— Това е благоразумно — съгласи се сродникът.

Качулката пак провисваше напред и сянката беше толкова плътна, че лицето не се виждаше. Качулката се обърна към Деган, високият мъж разпери празните си ръце с дланите нагоре и каза:

— С твоя приятел имаме уговорка.

— Нима?

— Да, имаме — потвърдих аз. — Той е човекът, който ще ни заведе при Лариос. — Изгледах сродника и добавих: — Стига да го е намерил.

Мъжът се поклони леко.

— Мога да ви покажа къде беше по залез.

Кимнах и извих глава към Деган, който не отместваше меча. Тъкмо щях да кажа нещо и моят приятел прибра оръжието в ножницата с едно рязко движение.

— Води ни — предложих на непознатия.

Качулката се завъртя наляво-надясно.

— Първо ми плати.

Протегна към мен ръка в ръкавица.

— Не и преди да видя Лариос — възразих аз.

Над нас изтътна гръмотевица. Подсмихнах се на намесата на природата.

— Има и други купувачи — отвърна равният глас. — Лариос е много търсен напоследък.

Тоест и Железния Деган предлагаше награда за него.

— Половината сега, половината след това — предложих аз.

— Разбрахме се.

Сложих малко ястребчета в ръката му, той се засмя и след кратък пазарлък се споразумяхме за цената.

Нашата ходеща сянка ни поведе в Десетте пътя. Уличките ставаха все по-тесни и сякаш събираха гъстия мрак около нас. А постройките от двете ни страни ставаха все по-занемарени, после все по-жалки и накрая почти негодни за обитаване. По няколко от тях се виждаха следи от пожари и онези, които още не се бяха срутили, май обмисляха дали най-после да не го направят. А вонята... Почти бях готов да предпочета отходните канали. Боклуци, мърша, гнилоч —

повечето с човешки произход. По едно време заваля и поне тази смрад отслабна малко.

Най-лошото беше обаче, че всичко наоколо започваше да ми изглежда познато.

— Изтърбушеното... — казах накрая.

Качулката се изви към мен.

— Познаваш ли това място?

— Някога живеех тук. — Май повече подхождаше думата „оцелявах“, защото не можеше да се нарече живот. — И се зарекох да не се връщам.

— Човек ту се зарича, ту се отмята — отбеляза сродникът.

Чух как Деган изсумтя гърлено зад мен.

Колкото по-окаяно е мястото, толкова по-трудно се променя. Никому не би хрумнало да се втурне в Изтърбушеното и да започне да го преустройва. Тази част от квартала беше достъпна за всеки, тук никой нямаше власт и хората рядко задаваха въпроси или отговаряха на въпроси.

Затова беше още по-забележително, че нашият водач е намерил Лариос тъкмо тук. Няма как да издириш някого в Изтърбушеното, ако не си местен или много печен, или и двете. Не ми приличаше на местен, значи оставаше да е много печен. Но ако беше така, защо изобщо си губеше времето на това място?

Понякога най-добрият начин да получиш отговори е да оставиш нещата да се случат. Не очаквах този сродник да ми разкрие каква игра е подхванал, което обаче не означаваше и да се натъкна слепешком на някаква беда. Разхлабих рапирата в ножницата и отпуснах лявата си ръка по-близо до кинжала. Деган забеляза движенията ми и направи същото. Реших, че ако ни сполети нежелана случка, нашият водач пръв ще си докара белята.

Спряхме в края на особено тесен проход между няколко сгради.

— Ето там. — Водачът ни протегна ръка. — Четвъртата отляво. Лариос е на втория етаж.

Едва се проврях покрай него, за да видя накъде сочи.

— В коя стая е?

Качулката се обърна към мен.

— Откъде да знам? Късметлия си, че изобщо го намерих.

Взирах се в сградата през дъжда. Приличаше на някакъв стар склад, но не бях сигурен.

Дъждът винаги затруднява нощното ми зрение, все едно гледам през завеса от фини мъниста. Все пак различавам какво има насреща, но от време на време всичко става смътно. А този път беше по-зле — въпреки почивката и погълнатите ахрами още усещах товара на последните няколко дни. Умората размътваше зрението ми повече и от дъжда.

— А ние откъде да знаем, че той още е там? — заядох се аз.

— Лариос си е там — увери ме невъзмутимият глас. — Не се тревожи.

— Да не си го накарал да ти обещае, че няма да ходи никъде?

Качулката не помръдна задълго и предположих, че водачът се мръщи.

— Там е — повтори той.

— Да се надяваме. Иначе ще ми дължиш доста сериозна купчинка ястребчета.

— Ти не забравяй колко ще ми дължиш, когато приключите с него — натякна водачът.

Погледнах Деган.

— Готов ли си?

Той бе нахлупил шапката ниско над очите си, за да ги пази от дъжда. Това му придаваше зловещ вид. Кимна и двамата тръгнахме към постройката, а водачът ни остана в края на тесния проход.

Най-горният слой от пръст и мръсотия бе омекнал и поддаваше под краката ни. На входа нямаше врата. Влязохме.

На първия етаж вече се събираха локви. Звукът от капките се сливаше с шумоленето на дъжда, равномерният шум беше тих, но някак смуцаващ. Тегнеше миризма на мухъл.

Долният етаж беше празен. Същинска гора от подпори бе крепила някога втори етаж, но поне една трета от него се бе срутила незнайно кога. Вървахме към стълбата в дъното, когато чухме горе звучно трополене.

Спряхме и се спогледахме. Заслушахме се. Само падащи капки. После звуците се разнесоха отново. Нечии стъпки.

— Гадост! — изсъсках. — Той отива някъде.

Хукнахме към стълбата. Катерех стъпалата с цялата си бързина, Деган ги прескачаше през две. Стълбата скърцаше и пъшкаше, но не пропадна под краката ни.

Вторият етаж се състоеше от голямо помещение в средата с по няколко широки каси за врати от двете страни. Поне половината покрив се бе разтрошил на парчета по пода. Забелязах, че дъждът се е засилил. Сред отломките се виждаше разчистена пътека от стълбата към една от някогашните врати под оцелялата част на покрива. Завеса закриваше входа и покрай краищата на плата имаше бледи ивици светлина.

Втурнахме се безмълвно към завесата. Питах се дали закачуленият сродник ще спре крадеца, ако се изплъзне от сградата. Май беше по-вероятно само да го проследи, за да ми вземе пак пари за сведенията къде е новото му скривалище.

Когато отметнах плата встрани, рапирата беше в едната ми ръка, кинжалът — в другата, а Деган стоеше зад мен. Заварих Лариос с празни ръце. Още по-добре беше, че двамата мъже, които го пребиваха усърдно, не бяха извадили оръжията си.

Усмихнах се.

— Съжالياвам, че ви прекъсвам — казах им, — но се опасявам, че искам да не ритате повече задника на сърчкото. Това е моя работа.

Клекналият по-близо до нас мъж ме погледна почти нехайно, другият не спря нито за миг. И двамата носеха тъмни, подгизнали от вода наметала.

— Разкарайте се — отвърна първият. — Веднага.

Пристъпих напред, за да влезе и Деган. Стаята беше просторна. Близо до отсрещната стена пламъчетата на три свещи трепкаха над пода. Очите ме заболяха, но се приспособиха бързо. Завъртях острието на рапирата в малък кръг, за да блесне на мижавата светлина.

— Тъкмо щях да ви направя същото предложение — натъртих.

Мъжът се изправи бавно. Другият забави малко ударите си, но продължи да бърчи ритмично лицето и тялото на Лариос. Двамата с Деган ги доближихме полека.

Стоящият по-близо до нас ме огледа внимателно, после размърда рамене, за да отметне наметалото зад гърба си, и каза:

— Грешка.

Не му отговорих. Твърде зает бях да се блещя към белия пояс около кръста му и златния имперски ястреб върху бронирания му нагръдник.

Бели пояси!

Смръзнах се и цялата ми напереност се изпари в миг. Защо, по дяволите, двама от елитните имперски бойци се бяха домъкнали тук да пребиват Лариос? Защо им беше притрябвал? В какво се бях натресъл току-що?

Отворих уста да кажа... Какво? Какво да кажа на мъже, чиито предшественици почти бяха изстребили сродниците? Мъже, които като нищо можеха да направят същото отново, ако всичко потръгнаше зле за нас? Реших, че няма за какво да говоря стях, особено когато сме двама срещу двама.

Твърде лошо съотношение на силите.

Вдигнах рапирата нагоре и запристъпях назад с надеждата да се измъкна невредим от стаята. Охотно им отстъпвах Лариос. Щях да измисля някакъв друг ход. Щях да се посъветвам с Келс, може би дори да очистя Мардата или Железния Деган. Ако не припарех повече до Белите пояси, значи щях да съм на печалба.

И тогава Деган се втурна покрай мен и всичко се промени изведнъж.

Гледах с ужас как нападна стоящия по-близо до нас боец. Острието на меча му оставаше наведено ниско напред, от гърлото му се изтръгна ръмжене. А белият пояс само промени позата си едва забележимо. Дори не си направи труда да извади меча си.

Гадост. Ама че гадост!

В последния миг Деган подскочи и нападна не отдолу, а отгоре. Поясът се изви на място и опита да се оттласне встрани с изнесения напред крак. Това не го отърва напълно от удара на Деган, но острието се плъзна по нагръдника и се вряза в рамото.

Поясът кресна от болка, а Деган стъпи устойчиво и заби лакът в лицето му. Противникът му залитна назад и от носа му шурна кръв, но успя да измъкне меча си от ножницата, за да отбие следващия удар на Деган.

— Заеми се с този! — извика Деган и се отдръпна, за да вижда и двамата имперски бойци.

Вторият вече го застрашаваше със замах на меча си. Нямаше начин Деган да довърши единия, без да остане беззащитен пред атаката на другия.

„Да се заема с него ли?! И как по-точно? С какво? Аз съм нос, мамка му!“

Хвърлих поглед към Лариос. Ако опитахме двамата... Но той си оставаше проснат неподвижно на пода. Нямаше да дочакам помощ от него.

Вторият пояс притискаше Деган, мечът му проблясваше на свещите. Първият се бе задържал на крака и бършеше насълзените си от болка очи. Съвсем скоро щеше да се включи в схватката.

— Дрот! — В гласа на Деган се промъкна тревога. — Заеми се с ранения, да му се не види!

Мамка му...

Скочих с оглушителен вопъл. Първият пояс обра с длан кръвта от лицето си и се обърна към мен. Още го връхлитах, когато той с невероятно бързо движение се опита да ме пониже. Много трудно отбих удара с кинжала си.

Що за чевръст проклетник!

Направих крачка назад и протегнах ръката с кинжала така, че върховете на двете ми оръжия почти се събраха пред мен. Малкият триъгълник от стомана уж трябваше да ме предпазва по-добре, но изобщо не се чувствах в безопасност.

Поясът срещу мен явно не беше много добре с едната си провиснала ръка и течащата от носа кръв, но не личеше да е особено притеснен от състоянието си. Май нямаше признаци да се е лишил от превъзходството си над мен. Значи бях загазил.

Забавихме се миг-два, колкото всеки от нас да вземе мярката на противника. Той имаше по-тежка рапира, която повече приличаше на меча на Деган, но в неговата ръка изглеждаше твърде лека. Бронираният нагръдник също беше пречка, защото ме принуждаваше да се целя в главата и крайниците му — по-малки и по-трудни мишени. Нямах опит в бой срещу противници с броня, защото малцина и от сродниците, и от баламите я притежават. Ако не си съвсем сигурен, че ти предстои схватка, тя е твърде неудобна и тежка да я мъкнеш на себе

си по цял ден из града. А и човек с броня привлича нежеланото внимание на парцалите.

Зървах откъслечно ожесточения дуел зад моя противник. Не смеех да се заглеждам внимателно в Деган и неговия пояс, но и малкото видно беше плашещо с майсторството си — мълниеносни атаки, отбиване на косъм от смъртта, коварни движения на тялото, понякога и опити за сграбчване или юмручен удар със свободната ръка. Накратко казано — схватка, в която аз след секунди щях да се озова накълцан на пода.

И сякаш това не стигаше, Деган и имперският боец се хилеха един на друг. *Хилеха се!* Що за идиоти...

Раненият пояс дори не се усмихна, когато пристъпи и опита да съсече лявата ми ръка. Аз понечих да пресрещна удара с кинжала и внезапно видях как оръжието му се насочва право към гърдите ми. С лъжливия удар ме подмами да остана уязвим.

Замахнах нагоре с рапирата покрай гърдите си, докато се мъчех да отскоча. Той сигурно бе предвидил и това, защото неочаквано промени удара и върхът на рапирата му се заби в лявото ми бедро.

Едва усетих изумително наточеното острие. Изкрещях чак когато поясът го измъкна със завъртане и леко срязване надолу.

Но не болката изтръгна този вой от гърлото ми, а изгарящият бяс, че бях намушкан с такава лекота. Пет секунди след началото на боя той започваше да ме реже, все едно бях някоя печена патица в „При Проспо“. Ако продължавахме така, Деган щеше да се бие с двама след не повече от минута... макар че тогава за мен щеше да е все едно.

Отдръпнах се бързо и опрях левия крак зад себе си, за да се обърна странично към пояса. Протегнах рапирата напред, а ръката с кинжала остана близо до тялото ми. Така по-късото острие нямаше да е опасно за противника, но се надявах да имам повече време, за да се защита с него.

Позволих да проличи, че съм по-слабият противник, и то вече ранен. Ако имах късмет, можех да се възползвам от това.

Поясът нападнаше някак небрежно. Справих се със следващите три атаки — замах, мушкане и пак мушкане в светкавична последователност, но всеки път се спасявах с огромно усилие. Дори не помислях за контраатака. Имперският боец се смръщи презрително, размърда раненото си рамо и налетя отново. Този път реагирах.

Щом се опита да ме пониже, плъзнах десния си крак назад и замагнах с кинжала, за да уловя острието му и да го приклепя, ако ще и за миг, в който да го намушкам с рапирата. Лявата му ръка беше безполезна и смятах, че това е най-добрият шанс да го надупча, за предпочитане някъде в главата.

Само че се налагаше да пренеса цялата тежест на тялото си върху левия крак. Стиснах зъби и го направих.

Огнена вълна премина по мен от крака през слабините към туловището. Изохках от болка и се постарях да я потисна, докато забивах напред кинжала и рапирата. Кинжалът пресрещна оръжието му, но прекалено слабо и под неподходящ ъгъл. С едно завъртане на китката той го изтръгна от пръстите ми и кинжалът отлетя нанякъде в стаята. Едновременно с това поясът се изви странично в последната частица от секундата.

Изпсувах и направих две тромави припрени крачки назад. Поясът се усмихна.

— Само това ли умееш? Да си беше тръгнал, когато можеше.

Зърнах зад него Деган и неговия пояс — недоловима за погледа ми вихрушка от стомана и неясни движения на ръце. Нямах да получа подкрепа засега.

— Твърде късно ли е да се възползвам от любезното ти предложение? — подхвърлих и бавно преместих лявата си ръка назад.

Пак бях застанал странично, за да съм по-малка мишена.

— Твърде късно беше още когато влезе — отвърна поясът.

Значи Деган бе направил верния избор с изненадващата атака. Още един повод да го похваля.

Поясът ме доближи и остриетата ни се кръстосаха. Отстъпих и отбих. Той пристъпи отново към мен и аз пак пресрещнах удара. Тогава ми хрумна нещо.

Рискът беше голям и имаше твърде много възможности да се проваля, но бездруго щях да умра, каквото и да направех.

Усетих първото треперене в левия си крак. Повторно стиснах зъби и направих нова крачка назад. „Още съвсем мъничко“ — казах си. Или поясът щеше да се хване на уловката, или щеше да ме довърши. Краят щеше да настъпи скоро по един или друг начин.

Поясът ме притисна с острие над моето. Възползвах се от движението му, тръснах лявата си китка и ножът от ръкава се плъзна

към дланта ми. Тялото ми скри това от противника, който май не забеляза нищо.

Не си позволих да се подсмихна.

Отместих тялото си назад, наглед готов да отстъпя за пореден път. После позволих на левия си крак да се подгъне. Извиках от болка, а върхът на рапирата ми се наведе към пода. Свличах се, кракът ме подвеждаше, победен от болката. Впрочем преструвката не беше много далече от истината. И докато ухиленият пояс направи крачка към мен, вдигнал оръжието за последен удар, проумях, че дори не знам дали ще мога да се изправя.

Само че нямах избор.

Избутах се с все сила върху левия крак въпреки болката, паренето и слабостта, за да превърна падането в някакво подобие на скок напред. В същия миг вдигнах рапирата над главата си, насочена към лицето на пояса, като острието ѝ се изпречи пред неговата стоварваща се рапира.

Видях как той се ококори и побърза да превърне съсичането в отбиване. Нямах нищо против. В момента не ми пукаше за дългите остриета. Докато той беше зает да отблъсква встрани моята рапира, за да не го намушкам в лицето, аз пък бях зает да замахвам нагоре с лявата си ръка, за да го пробода с малкия кинжал.

Ножът потъна в плътта му заедно със сблъсъка на рапирите, от който рамото ми се разтресе, сякаш някой ме удари с юмрук. После поясът се стовари върху мен.

Просна ме по гръб и в бъркотията и неговата, и моята тежест се пренесоха върху левия ми крак. Изпищях и ми причерня пред очите.

Отново бях с моя пастрок Себастиан на поляната пред нашата къща в Балстуранската гора. Той държеше меч и ми показваше как да подлъжа противника, че отстъпвам, за да го пресрещна с острието. Майка ми стоеше на прага и ни гледаше, а Кристиана седеше на земята и подреждаше дървени кубчета. Само че беше пораснала и носеше рокля на придворна дама. Рекох си, че е странно малката ми сестричка изведнъж да се окаже по-голяма от мен и да цапа така хубавата си дреха. На нея всичко ѝ се разминаваше безнаказано.

Себастиан подвикна името ми и тупна с меча си по земята. Кимнах и се постарях да наподобя движенията му, но пръстите ми все не хващаха добре дръжката на дървения меч. Сведох поглед — тя беше

хлъзгава от кръв. Вдигнах глава и сега всички бяха мъртви, освен Кристиана, станала отново седемгодишна. Тя плачеше...

Болката нахлу в мен като потоп и изведнъж се освестих. Поясът опитваше да се отмести встрани. Опираше коляно в левия ми крак и проклинаше, но тихо. Отвърнах му със същото и се помъчих да го изблъскам. Той се надигна и се търкулна вдясно от мен. Веднага се превъртах наляво и затиснах левия си крак на пода.

Изревах, но продължих да се търкалям, макар че рапирата в дясната ръка ми пречеше. Успях да се обърна по гръб, подпрях се да седна и насочих оръжието към пояса.

Можех да си спестя усилието. Той още лежеше, а моят нож стърчеше от крака му малко под таза. Осъзнах, че ако бях ударил още два-три пръста по-нагоре, острието щеше да отскочи от броня, вместо да проникне в плът.

Поясът се подпираше на лакът и зяпаше объркано ножа. Досещах се какво си мисли: „Това не е нищо повече от драскотина, раната на рамото ми е по-тежка. Защо, по дяволите, не мога да си помръдна краката? Защо не мога да дишам?“

Опрях длани в пода, свих десния крак под себе си и се надигнах непохватно. Към края се наложи и левият крак да помогне и за миг ми се зави свят. Този път обаче нямаше видения, смесващи миналото с настоящето.

Докато се изправях, поясът се отпусна на гръб. Устните му посиняваха, започваха гърчове. Скоро щеше да се почувства и по-зле.

Наведох се и опипах раната на крака си. Крачолът вече подгизваше в червено, имаше петна със същия цвят на пода, където се бях въргалиял. Раната трябваше да бъде защита. Вдигнах глава да видя докъде е стигнал Деган в своята схватка.

Още се биеха свирепо, но никой от двамата не се усмихваше. Шапката на Деган бе паднала по някое време, а кожата на едната страна на челото му изглеждаше сцепена от върха на рапира. Начесто вдигаше свободната си ръка, за да бърше стичащата се към очите кръв. И вторият пояс не бе останал невредим. Лявата му ръка все оставаше близо до гърдите, от свития юмрук капеше кръв. Когато отби един замах на Деган, ръката се отдели от тялото и забелязах, че липсва пръст.

Подвоумих се. Не знаех дали моята намеса ще помогне на Деган, или ще го затрудни, особено в сегашното ми състояние. Бих могъл да отвлека вниманието на пояса, но ако накрая се окажеше, че съм разсеял Деган? А и току-виж ме наръгали случайно.

Стиснах по-здраво дръжката на рапирата. Стига оправдания — онзи там беше Бял пояс, уж благословен от императора и любимец на Ангелите. Да убиеш един от тях беше все едно да се изсереш в някое имперско святилище. Само че приятелчетата на святилището не се настървяват и не те погват вкупом. Твърде късно беше да стоя настрана. Ако вторият пояс се измъкнеше жив, щеше да разкаже в двореца какво сме направили и двамата с Деган щяхме да сме трупове след седмица... или по-скоро.

Закуцуках към тях с цялата бързина, която ми позволяваше раненият крак. Поясът ме зърна почти незабавно, видя и своя проснат на пода съратник. Не беше глупак — започна да отстъпва, промъкваше се в кръг към изхода, за да стои настрана и от двама ни. Деган не му позволяваше да се отдалечи.

И аз промених посоката, за да му препреча пътя. Болката ме изгаряше при всяка крачка.

Тъкмо се добрах до широкия отвор в стената и поясът хукна към мен. Свари Деган неподготвен — той изостана на цели четири крачки, колкото и да се напъваше да го догони. Нямах да го настигне навреме.

Отдръпнах се и гърбът ми се отърка в завесата. Сега се бях изпречил срещу пояса, не можеше да ме заобиколи. Пренесох тежестта си назад върху десния крак и се напрегнах, докато опитвах да облекча левия. Не беше най-устойчивата поза, особено срещу връхлитащ противник, но нямаше какво друго да сторя. Деган повтаря често, че се биеш както можеш, а не както искаш. Вдигнах рапирата на височината на раменете си, хванах дръжката с двете си ръце и завъртях острието под ъгъл спрямо тялото си.

Не си въобразявах, че поясът сам ще се наниже на оръжието — отдавна не бях имал такъв късмет. Надявах се обаче, че ще го накарам да се забави достатъчно, та Деган да го догони.

Не ми провървя дори толкова.

Вместо това той вдигна своята рапира и се забърза още повече. Аз стисках дръжката на моята и се зачудих твърде късно дали острието

може да пробие нагръдника му, или ще се строши. Издишах и се приготвих да посрещна удара.

А той искаше точно това. В последния миг се гмурна под моето острие и замахна нагоре със своето.

Трескаво отстъпих и замагнах надолу с рапирата. Набутах се в оръфаната завеса и тя забави отскока ми, губех равновесие заради нея. По-скоро усетих, отколкото видях как моето острие пресрещна неговото, китката ми се разтресе, когато двата предпазителя се сблъскаха и застъргаха.

Тялото му се блъсна в мен отдолу нагоре. Той напираше да ме повдигне и да ме отхвърли настрана. Аз се оставих да увисна, за да се превърна в неподатлив товар. Е, не бях чак толкова бездеен — в бъркотията сварих да забия дясното си коляно. Ударих нещо твърдо. Поясът изпъшка, но устремът му не намалю. Юмрук се заби в ребрата ми. Помъчих се да го цапардосам по бъбрека с дръжката на рапирата.

Килнах се назад. Размахах лявата си ръка, за да се вкопча в пояса, в рамката на входа, в каквото и да било, за да не го пусна да се измъкне. Працене, последвано от падане в мръсночервена тъмнина. Завесата... Чух как поясът изпусува, боричкаше се с плата, който се омота около нас. После той потрепери до мен, замята се, потрепери отново и замря.

— Добре ли си? — попита Деган някъде извън прашната тъмнина.

— По-добре няма накъде — изохках аз. — А ти?

— Чувствам се малко некадърен, иначе нищо ми няма.

Смъкна завесата от лицето ми. Кихнах от праха, напрегнах се да стана и пак кихнах.

Тялото на пояса притискаше лявото ми коляно и десния ботуш. Главата и раменете му още бяха омотани в завесата. През две дупки в плата се просмукваше кръв. Деган приклезна да провери дали е мъртъв. И видя крака ми.

— Какво стана?

— А ти как мислиш? Бих се с Бял пояс!

— По-традиционният начин е да се биеш срещу тях с оръжие, не с крак — отбеляза Деган.

Избута мъртвеца встрани и се наведе над крака ми. Аз понечих да се надигна, но той опря длан в гърдите ми и завъртя глава.

— Не шавай. Тази рана трябва да се превърже.

— Има време за това. Първо да проверим жив ли е Лариос и може ли да говори.

Деган обърна глава към свития на кълбо Лариос.

— Никъде няма да се дене. — Дръпна мокро от кръв парче плат от раната, без да обръща внимание на охкането ми, и се намръщи. — В тази твоя подвижна аптечка има ли нещо друго, освен обезболяващи и ахрами?

— Какво например?

— Ами игла и конец. Или нещо подходящо за превръзка?

Порових в чантичката, а той се извъртя към пояса. Чух прашене на разкъсан плат. Намерих малко сушен мъх и накъсана марля. Лапнах и три ахрами наведнъж, за да съм сигурен, че ще помогнат.

— Ето. — Дадох намереното на Деган, който пак се обърна към мен с парчета от пояса на имперския боец.

Има ли значение дребно символично оскверняване, след като вече си убил един от любимците на императора?

Почисти раната колкото можа без вода, покри я с мъх и марля, сложи тампон от сгънато парче коприна, а друга дълга ивица използва за превръзка. Не мърдах, доколкото ми беше по силите. Гледах как си върши работата сръчно, без излишни движения.

— Трябва ти и шиене — каза накрая, — но това ще почака.

Избърса си ръцете с още едно парче коприна и се изправи.

Помогна ми да стъпя. Кракът понасяше тежестта ми по-добре, отколкото очаквах, стига да не бързах.

Лариос лежеше на една страна, с гръб към нас. Потиснах желанието да го сритам, защото щях да си изпатя повече от него.

— Лариос! — подвикнах му. Нито звук в отговор. — Помниш ли ме, а? — изгуках му злобно. — Аз съм онзи „нос“ от дюкяна на Федим. Носът, когото излъга и се изсули тихомълком. — Гласът ми стана по-рязък. — Същият нос, който ще те накара да си мечтаеш поясите още да са живи, ако не ми кажеш каквото искам да знам.

Той понадигна глава и се обърна по гръб.

— Те мъртви ли са?

Горната му устна беше сцепена, долната — подута, дясното му око вече отичаше. Имаше доста синини, но явно аз и Деган се бяхме появили скоро след началото на побоя.

— Недей да се радваш толкова — охладих ентузиазма му. — Може ти да си следващият. Намушкаха ме в крака заради желанието да си поприказвам с тебе. Не съм настроен милосърдно.

Той се усмихна, доколкото беше възможно.

— Намушкали са те заради мен? Наистина ли?

Погледнах Деган.

— Ритни го, че аз не мога.

Деган се приготви за ритник.

— Чакайте! — извика Лариос. — Чакайте... говоря искрено! Длъжник съм ви — тези гадини щяха да ме затрият каквото и да им кажех.

— Щом е тъй, кажи го на мен — подканих го. — Къде е книгата?

— Каква книга?

Пак погледнах Деган и той изрита Лариос в ребрата така, че го помести две стъпки по пода. Затътрих се по-близо до крадеца.

— *Обясни ми*, че не съм настроен милосърдно. Сега да чуя къде е книгата.

Лариос стискаше клепачи, напъваше се да видиша и обвиваше ръце около ребрата си. И стенеше. Въздъгнах.

— Да сме наясно — никой няма да излезе отгук, докато не чуя каквото искам да знам. Колкото и да се търкаляш, да пъшкаш и да кървиш, ще те бием, докато не проговориш.

Левият му клепач се понадигна. Дясното око вече беше прекалено подуто. Потръпнах, защото си спомних как Ател изглеждаше накрая. Лицето ми остана безизразно. Не исках пак да стигам дотам.

— Трябва да се махна от града — каза Лариос. — Твърде много хора ме подгониха... и трябва да се измъкна.

— Твърде много ли? — Спогледах се с Деган, който явно не се въодушеви от новината. — Що за хора?

Лариос се закашля и изплю кървава хрчка. После бавно седна. Оставих болката от усилията да го убеди вместо мен.

— Ами да започна с ей тези. — Той посочи мъртвите пояси. — После сте вие. И онзи грамаден пестник — Железния. Неговите аверчета в Десетте пътя. Също и Келс...

— Спри за малко! И *Келс* ли те е подгонил?

Лариос кимна.

— От два дни. Е, поне е по-любезен от другите. Пусна по улиците приказка, че щял да ми плати една трета от парите, които може да струва книгата. Повечето от останалите направо размахаха ножовете. — Той тръсна глава. — Да бях приел предложението. Мамка му...

Поех си дъх. Отначало се питах дали Лариос някак е надушил, че съм свързан с Келс, но явно не беше така. Но защо Келс изведнъж бе заламтял за книгата? Аз я споменах само мимоходом в разговора си с него...

— Да не говоря и за всички сродници, работещи за своя сметка. — Лариос ме изгледа враждебно. — За тях трябва да благодаря на тебе. Нямаше да ме издирват, ако ти не беше обявил награда за главата ми.

Примигах. Внезапно стаята започна да се размътва пред очите ми. От загубата на кръв? От преумората? Опрях длан на стената и се смъкнах полека на пода.

— Когато въртиш номера на „нос“ — казах му, щом се облегнах, — и това може да ти се случи.

Започнах да виждам по-ясно.

— Ей, ти също си доста смачкан — подхвърли Лариос.

— Книгата — напомних.

— Казах ти — трябва да се измъкна от града.

— И аз ти казах — никакви пазарлъци.

— Ами защо не ме очистите още сега? Бездруго съм обречен.

Вдигнах глава към Деган.

— Нали чу желанието му?

Деган тъкмо замахваше, когато Лариос кресна, че ще ни заведе при книгата. Върхът на меч се заби на една педя от ухото му. Деган се усмихна. Седях на входа на порутения склад и надничах към дъжда навън. Лариос седеше зад мен с вързани ръце, глезените му също бяха вързани с толкова дълго парче пояс, че да ходи, но не и да бяга. И по-малко пострадалото му око отичаше така, че почти се затвори. Въпреки това не ми се вярваше, че не би побягнал дори полусляп и вързан.

Гледах връщащия се под дъжда Деган — сам, без с него да върви закачулен сродник. Нямахме водач за излизането от Изтърбушеното. Деган тръсна глава и от шапката му се разхвърчаха капки.

— Мръсникът ни е насадил на пачи яйца — отсъдих аз.

— Може би — със съмнение промърмори Деган. — А може би е чул крясъците и си е плюл на петите. Или...

Чаках, но той млъкна, само се вираше в просмуканата с влага нощ.

— Или какво? — попитах накрая.

— Или другият пояс му е видял сметката.

Вторачих се в него.

— *Другият* ли?

— Не е изключено — отвърна Деган. — Обикновено се движат на групи по трима. Или шестима, или деветима — стига числото да се дели на три. Така почитат трите безкрайно сменящи се въплъщения на императора.

— И защо третият не дойде да помогне на онези двамата?

Той завъртя глава.

— Не знам... и това ме тревожи.

Пак се възрях в тъмнината навън, но не видях нищо.

— Хайде да се разкараме оттук.

Деган ми помогна да се изправа. Изведнъж се почувствах още по-неспокоен, ако това изобщо беше възможно.

Валеше по-силно, с онези едри тежки капки, които незабавно попиват във всичко. А сега бяха и по-студени... или аз мръзнях. Както и да е, беше неприятно. От небето се изливаше толкова вода, че навсякъде жвакахме и се хлъзгахме. Единствената добра страна на дъжда беше, че донякъде прочисти въздуха от вонята.

Спиряхме често и за да дам почивка на крака си, и за да се ориентира Лариос.

— Вземи — предложих му по едно време.

Облягахме се на къща, чийто тесен корниз над нас не ни пазеше кой знае колко от дъжда. Деган бе отишъл напред да провери дали е безопасно.

В шепата ми имаше семе. Лариос го погледна и попита:

— Ахрами ли е?

— Ще ти помогне да си бодър.

— Не, благодаря.

Върнах семето в кесийката. Дъвчех ги начесто след схватката с поясите и тя почти се беше опразнила. А пък аз си мислех, че ще ми

стигнат за цяла седмица...

— За какво им беше книгата на Белите пояси? — попитах.

Видях как раменете на Лариос помръднаха.

— Сигурно за същото като на тебе.

— Съмнявам се.

Хич не ми се вярваше, че и поясите биха си послужили с книгата, за да изкопчат отстъпки от Железния и неговата Сива принцеса. Те смятаха, че колкото повече сродници умрат, толкова по-добре. Някой ги бе изпратил да намерят книгата със съвсем други подбуди. Досещах се, че за тях е важно съдържанието, а не за какво могат да я използват.

— Ти си видял книгата. Какво в нея е чак толкова важно, по дяволите?

— Аз откъде да знам? — учуди се крадецът. — Едва сричам. Пък и езикът ми е непознат. — Вдигна ръка да си избърше лицето и трепна от болка, щом докосна разранената кожа. — Да бях взел парите на Келс...

— Колко ти предложи той?

Нащърбената усмивка на Лариос лъсна срещу мен.

— Защо? Чудиш се дали да не я продадеш на него?

— Страхотна сделка ще е — подсмихнах се аз.

Чух рязко изсвирване и видях Деган на половината разстояние до следващата пресечка; махаше ни да отидем при него.

Лариос ни упътваше старателно, но поради пострадалите му очи и дъжда напредвахме мудно. Два пъти се връщахме, защото сбъркахме посоката, но накрая се озовахме пред изкорубена от пожар развалина. Само части от задната и дясната стена още стърчаха, всичко останало се бе срутило отдавна. Нямаше го и пода — виждах калната яма, където е било мазето.

Намирахме се наред Изтърбушеното.

— Скрил си книга *в това*? — Посочих калната локва.

— И какво толкова? Тъкмо тук никой няма да я търси.

— Говорим за *книга*... — казах смаяно. — Ами стихииите, ами плъховете... Знаеш ли какво може да стане с нея?

— Бързах. — Лариос спря на ръба на ямата и погледна надолу. — Нямах време да придирям.

И аз се завлякох при него да огледам ямата. Изкушавах се да го бутна долу, за да си изкарам яда, но се отказах.

Водата май беше дълбока до коленете. Безредно нападали почернели греди и камъни образуваха островчета в мръсното езерце. Навсякъде бяха избуяли бурени. Сред парчетиите вдясно от нас стърчеше фиданка. За миг ми се зави свят, отстъпих припряно назад и за малко да се блъсна в Деган.

Той ме хвана за раменете и се взря питащо в мен.

— Добре съм — натъртих.

Не личеше да ми е повярвал. Е, аз също не си вярвах. Чувствах се гнусно и с мъка различавах истинските боклуци наоколо от нещата, които умът и нощното ми зрение започваха да си измислят.

Сдъвках още едно ахрами, но ударите на сърцето ми вече се ускоряваха прекалено.

— Къде е книгата?

— При отсрещната стена — отвърна Лариос.

Ама разбира се. Отидохме наляво към част от стената на мазето, която бе паднала в подобие на стръмна рампа надолу. Деган по-скоро ме носеше, отколкото ходех. Остави ме на купчина тухли до ръба и аз изохках. Макар че главата ми сякаш стана прозрачна като коприна, още усещах остро туптящата болка в левия си крак. Затворих очи и стиснах главата си с ръце. Нито семената, нито билките на Епирис ми помагаха.

Върнах се мислено към схватката с поясите. Виждах острието, усещах как се завърта и срязва плътта в бедрото ми. Виждах го...

Не. Трябва да мисля за нещо друго. Нещо...

Ател е вързан за бъчвата, главата му е провиснала настрани. Той ми се хили хитро и присмехулно. Погледът му е остър, съсредоточен, питащ: „И сега какво ще правиш, Дрот? И ти ли ще умреш заради книгата?“ Засмива се. „Дали вече не умираш заради нея?“

Дали?...

„Дрот!“

Подскочих.

— Какво?

Огледах се да видя кой ме вика. Открих, че съм полегнал неусетно на тухлите.

Деган стоеше над мен в дъжда. Гледаше ме разтревожено.

— Ти ли ме повика? — попитах го.

Той завъртя глава.

— Никой нищо не е казал.

Примигнах да махна дъждовните капки от очите си.

— Така ли? Ами добре.

— Дрот, ти да не си...

— Къде е Лариос? — прекъснах го, защото забелязах, че сме само двамата.

— Отиде да вземе книгата — обясни Деган търпеливо. — Ти го прати.

— Аз ли?

Деган кимна и от шапката му се изля водопадче.

— Той искаше аз да отида, защото нищо не виждах, но ти каза, че не можем да губим времето, през което аз ще тършувам там в тъмнината.

Не се съмнявах, че бих могъл да кажа това. Проява на здрав разум. Реших да повярвам на Деган.

— Откога го няма?

— Отскоро. — Деган приклепна до мен. — Дрот, според мен трябва да те отведе на сухо място и някой да ти прегледа крака.

— Когато вземем книгата.

— Сградата отсреща още има покрив. Можем да гледаме Лариос през входа или някой прозорец.

Напрегнах волята си да се съсредоточа и се взрях в очите на Деган.

— Ще си тръгнем оттук, когато взема книгата. Не преди това. Всеки жадува да докопа тази проклета книга. Е, ще я докопам аз. И ще имам някакво предимство в цялата тази гадна бъркотия. За пръв път, откакто всичко започна, аз ще имам предимство. Аз. Разбираш ли?

Деган се визира в очите ми още един проточил се миг. Аз вече се разколебавах — да се скрия от дъжда *наистина* щеше да е добре, толкова добре... Но тътренето на крака по калния наклон ме спаси от изкушението.

— Ей, подайте ми ръка! — провикна се Лариос под ръба на ямата.

Деган се усмихна и ме тупна леко по рамото.

— Късметлия си.

— Инат съм — поправих го.

Той се изправи и отиде да помогне на Лариос, а аз пак полегнах на грубото си ложе. Ръбове на счупени тухли и парчета хоросан се забиваха в гърба ми и въпреки това възможността да полегна беше чудесна. Наместих се така, че да гледам към ямата.

Взирах се в Деган, който бе опрял коляно в земята и протягаше ръка към Лариос, когато чух зад себе си шляпане. Твърде тежка стъпка, за да е плъх или куче. Извих глава, за да се взра в мрака.

Той идваше с меч в ръка и развято зад гърба наметало. За миг се заблудих, че е нашият водач, издебнал ни коварно, после видях широката бяла ивица около кръста му.

— Деган! — опитах се да кажа, докато се мъчех да стана. — Бял пояс!

Не беше повече от мънкане.

Някак си успях да се изправа. Още държах рапирата, макар че не бих могъл да направя нищо особено с нея. Все пак я насочих към врага, колкото можах, и се изпречих между него и гърба на Деган.

Поясът ме видя, но изобщо не забави устрема си. Видях Усмивката му — и изведнъж проумях, че това е жена.

— Деган! Пояс!

Този път успях да го кажа високо.

Зад мен се разнесе вопъл, нечии подметки трескаво зашляпаха в калта.

Жената ме връхлетя. Усмивката ѝ беше широка, искрена и жестока, придаваше ѝ хубост в кехлибарения здрач на моето нощно зрение. Искаше ми се да кажа нещо на тази, която щеше да ме убие — колко е прелестна, колко е грациозна, колко ми напомня за моята сестра, но събитията изпреварваха ума ми. Още подреждах думите, когато тя замахна и ме цапардоса с предпазителя на рапирата си.

Ударът ме завъртя във въздуха. Зърнах Деган, който вадеше меч си, но в следващия миг се подхлъзна и залитна назад по наклона. Лариос беше зад него и крещеше нещо, притиснал към гърдите си мокра кожена торба. А жената скачаше с вдигната високо рапира, зъбите ѝ лъщяха в нощта.

Земята ме доближи стремително. Стори ми се, че се чух да казвам: „Ана“, но може би умът пак ме подвеждаше. Стоварих се в калта и светът се преобрази в тъмно и тихо място.

Тичах през гората. Носех се през дърветата от двете ми страни, прескачах пъргаво корени и гниещи дънери. През листата над мен небето сияеше в ярката синева, която помнех от детството си, и внезапно осъзнах къде съм — в родната си Балстуранска гора.

Само че пак си бях аз — носът Дрот, порасъл, обръгнал на всичко, с удряща ме по бедрото ножница на рапирата. Юношата, който трябваше да бъда, го нямаше. Вместо него бях аз. Незнайно защо си помислих, че това е добре — можех да направя нещо, което нямаше да му е по силите.

После чух писъците и ударите на стомана в стомана и си спомних. В онзи ден всичко свърши. Денят, когато съсипаният ми живот потръгна накриво. Денят, когато убиха моя пастрок Себастиан и загубих всякаква надежда да имам семейство.

Напрегнах силите си докрай, за да тичам и да се провирам с цялата си бързина, но болката неочаквано скова левия ми крак. Наведох глава и видях стичащата се по него кръв, която оставяше червена следа в гората. Изпъшках и продължих напред упорито.

Куцах и се спъвах, тичах и се провирах както можех. Къщата беше прекалено далече, а аз — твърде мудар. Някогашното момче можеше да бяга по-бързо, но щеше да е безпомощно, когато стигне до целта. Трябваше да съм аз, за да попреча. Длъжен бях да спра това!

Изскочих между дърветата, ту тичах, ту залитах, препънах се в гроба на майка си, отдавна обрасъл с трева. Изтървах рапирата. Опрях ръце в пръстта и се оправих.

Очаквах да видя как Себастиан довършва един от убийците, а друг се прицелва внимателно с арбалет, за да го повали. Очаквах да видя тринайсетгодишната Кристиана просната в несвяст на прага с окървавена глава. Очаквах мъката, която ме прогори преди толкова години.

Само че видях настлан с мрамор двор, стените му покрити с цъфнали пълзящи растения. Фонтан от камък с цвят на рози и

наподобяващ букет от тези цветя заемаше средата на двора. Вода бълбукаше тихичко от всяка каменна роза и се стичаше в кръглото езерце. През прозорците, врязани в една от стените, проникваше слънчева светлина, която сякаш превръщаше мокрите плочи в разтопена лава.

Мястото ухаеше на зеленина, на свежест, на живот. Но не ми вдъхваше доверие.

Жена с широк златист панталон и прилепваща по тялото кафява куртка бе застанала с гръб към мен до един прозорец. Косата ѝ беше в невзрачен оттенък на кафявото, вързана на къса опашка с бяла панделка. Мънички сребърни звънчета висяха от края на панделката.

Жената не се обърна, когато се надигнах. Огледах двора за рапирата си, но явно я бях оставил в другото видение.

Направих крачка — кракът ми пак си беше здрав. После още една. Чак тогава чух гласа на жената.

— Защо искаш книгата? — попита тя, протегна ръка и откъсна бяла роза от стъбло, впито в стената.

Не се съмнявах, че Деган би измислил остроумен отговор, а Джелем — толкова ехиден, че да бъде изритан от този сън обратно в действителността. Аз просто изсумтях:

— А на тебе за какво ти е, по дяволите?!

Ръката с розата направи нехаен жест.

— Твърде дълго е за обясняване, а нямаме време.

Поднесе цветето към лицето си и се обърна. Изведнъж стоеше само на една стъпка от мен. Едва не паднах, докато се отдръпвах.

Вдишваше уханието на розата със затворени очи и се усмихваше.

— В спомените винаги са по-ароматни — промълви с копнеж.

Пусна цветето на плочите и ме погледна. До този миг бих казал, че не е нищо особено — обикновени устни, тънък нос, ниско чело и небрежно сресана тъмнокафява коса над него. Но щом клепачите се вдигнаха и откриха нефритенозелените очи със златисти искрици, вече знаех, че няма да я забравя.

— Откровено казано — започна тя, като пренебрегна въздействието на очите си върху мен... а може би разчиташе на него, — съм впечатлена, че още си жив. Това е похвално. Но ако продължаваш да се щураш слепешком наоколо както досега, дори онзи деган, който се мъкне с тебе, няма да те спаси.

— Как... — измънках; думите излизаха от устата ми бавно и завалено.

Тя махна с ръка двойно по-бързо, отколкото бих могъл да го направя аз.

— Дрот, не си блъскай главата над „как“. Съсредоточи се върху „кой“. Още кой знае? Кой те е подгонил? Напоследък привличаш доста внимание, а аз съм от най-дребните участници в играта.

Малко оставаше да се изсмея на последните й думи. Не можеш да се намъкнеш в нечий сън, без да си *някой*. Знаех си обаче, че е неразумно да споря. Ако тя искаше да знам коя е, щеше да ми каже, а ако не искаше... Нямах как да я принудя.

— Добре — смотолевих, думите бяха като омекнало олово в устата ми, — кой иска книгата? И защо?

Този път тя ме зяпна, но само за миг. После отметна глава и се разкикоти. Звънчетата в косата й й пригласяха.

— Значи не знаеш?! Имаш книгата на Йоклаудия, но дори не знаеш за какво става дума? — Погледна ме, засмяна до ушите. Усмивката й беше пленителна почти като очите. — Ох, как ме развесели...

Книгата на *Йоклаудия* ли? Значи Ател е изтървал името на жената, *написала* книгата? Нямах защо да се чудя, че не я бях издирил — ако книгата беше твърде стара, както вече подозирах, *Йоклаудия* беше мъртва от векове.

Вторачих се в жената пред мен. Звънчета. И книги... И тогава прозрях.

— Принцесо — промълвих с дълбок и малко пресилен поклон.

Тя беше онази, която бяхме подслушали близо до дюкяна на Федим, нейните звънчета бях чул от каналите, когато си тръгна. Железния Деган служеше *на нея*. Значи разговарях със *Сива принцеса*.

— Приятно ми е да се уверя, че поне това успя да проумееш — подхвърли тя.

— И още проумях — кипнах аз изведнъж, — че са ме погнали пестници, Бели пояси, две-три остриета, да не споменавам и дресирания ти деган. Само дето още не знам защо. Ако ти е чак толкова смешно, заличи тази градина от ума ми и намери друг, с чиито сънища да си играеш, защото аз имам по-важна работа.

Обърнах се с намерението да изляза и неочаквано се озовах седнал на пейка до фонтана. Досега в двора нямаше пейки. Жената седеше до мен.

— Съжалявам. — Погледна ме в очите. От нейната уста думата не прозвуча като извинение, а като споменаване на факт.

— Просто очаквах, че ако някой се е набъркал толкова в тази история, ще знае колко големи са залозите.

— Да, ако се бях набъркал по свое желание — сопнах се аз. — Заблудила си се. Ето, сега можеш да ми обясниш.

Между веждите ѝ се появи бръчица. Тя килна глава настрани и се загледа някъде зад мен. Стори ми се, че дочух слабичък шепот, сякаш градината ѝ говореше с ветреца. След малко жената кимна и пак впи поглед в очите ми.

— Сега не мога да задълбавам в дреболии, но те предупреждавам да внимаваш много на кого ще дадеш книгата накрая.

— О, да не се боиш, че е станало по-трудно да я докопаш?

Тя си позволи кисела усмивчица.

— Не мога да отрека, но не това ме тревожи най-силно. По-загрижена съм за...

В крака ми избухна болка, а дворът угасна като духнато пламъче на свещ. Отворих очи и видях под себе си ботуши, които стъпваха по мокър мръсен калдъръм. Подрусването стигаше да проумея, че някой ме е метнал на рамо и ме носи по улиците. Опитах да се смъкна, за да падна и да му избягам, исках и да попитам кой ме носи, по дяволите. Успях само да залюлея главата си и да изломотя жалко. Онзи, който ме носеше, изсумтя и ме намести на рамото си. Това движение разпали отново огъня в крака ми. Изстенах и стиснах клепачи, за да избягам в мрака от страданието.

— ... става? — викаше жената.

Този път отворих очи над каменните плочи на двора. Лежах с присвити към гърдите колене. Жената стоеше до пейката, извърната към сенчеста полупрозрачна фигура, която не беше там преди. Силуетът беше по-нисък дори от мен, но друго не можах да различа. Размахваше ръце, докато говореше — и пак чух онзи шепот във ветреца.

Значи бе потърсила уста да сътвори с магия този сън. Ами добре. От мисълта, че Сива принцеса е способна да нахълта във виденията

ми, когато си поиска, започваше да ми призлява.

Кракът още ме болеше, но не беше непоносимо. Разгънах тялото си и се надигнах бавно на четири крака. Забелязах, че жилките в мрамора като че ли се местят по своя воля. Това май не беше добър знак.

— Колко дълго можем да го задържим? — попита жената и помълча. — Ама че гадост.

С крайчеца на окото си я зърнах да прикляка до мен. Тук вече не ухаеше на зеленина — несъмнено още един лош признак.

— Дрот...

Не ми се умилкваше. Говореше властно. Неволно вдигнах глава към нея.

— Чуй ме — заповяда тя. — Каквото и да правиш, не давай книгата на никого.

— Освен на тебе, нали? — изпъшках аз.

Тя завъртя глава.

— И на мен също. Скрый я. Не казвай на никого къде е — това ще ти опази живота поне за известно време. Предпочитам книгата на Йоклаудия пак да се изгуби, вместо да попадне в ръцете на неподходящ човек.

Тъкмо щях да я попитам за какво говори и кракът ми пак се сгърчи от болка. Когато отворих очи, цветовете наоколо бяха избледнели. Жената се пресегна и хвана раменете ми. Пръстите ѝ не спряха, когато ме докоснаха, а сякаш потънаха малко в плътта ми. Колкото и да беше чудно, това не ми изглеждаше странно.

— Скрый книгата! — Образът ѝ се размиваше. — И нека остане скрита.

После останах сам в тишината, която бързо се превърна в забвение. Нямах нищо постепенно — нито бавно посивяване на мрака пред мен, нито бръмчене в ушите, нарастващо до рев. В един миг бях в несвяст, в следващия — в съзнание.

Нищо не беше същото. Вместо да ме мъчат студ, влага и болка, бях на топло и сухо, лежах на пухен дюшек. Завит с чиста завивка. Дрехите ми ги нямаше, усещах на себе си мека нощница. И бях жив. Тъкмо този факт ме изненада най-силно.

От любопитство размърдах крака си и събудих само трудно забележима болка. Това също не беше както трябва — очаквах болка,

от която в очите ми да изскочат сълзи. Притиснах крака си към дюшека, стиснал зъби в очакване на мъчението. С усилието си изпросих само остро парене, нищо повече.

Магия — нямаше друго обяснение. Иначе беше немислимо да се чувствам толкова добре.

И това вече ме разтревожи истински.

Очите ми останаха затворени, ослушвах се. Долавях звуците на Идрека по тъмно, но не привичната смесица от писъци, пиянски песни и вресене на разгонени котки. Вместо тях чувах цвърчене на нощни буболечки, откъслечен груб смях и леко потупване на пръсти по барабан някъде в далечината. В който и квартал да се намирах, не беше Десетте пътя, камо ли Изтърбушеното.

Тъкмо да се размърдам, когато прошумоля плат и някой отпи нещо — чух преглъщането. Смръзнах се, после насила си върнах спокойствието. Пазач? Болногледач? Или враг? Лекичко изтрака чаша, оставена на някаква повърхност.

Вдишах бавно и дълбоко и с радост открих дъх на свежа зеленина. Но имаше и още нещо във въздуха — смътно познато, само дето не успявах да го налучкам. Босилек? Стрита мащерка?

Вдишах отново. Да, чаршафите ухаеха така. Познавах само един човек, който искаше да спи на ароматна постеля. Кристиана. А това означаваше, че другият човек в стаята е...

— Да му се не види, Деган — казах, завъртях се настрана и отворих очи. — Защо ти щукна да ме донесеш тук, като знаеш, че не обичам да...

Думите ми приседнаха.

Джелем ме дари с кисела усмивка.

— И аз не съм въодушевен, че си тук. Но щом жена ми видя как ти изтича кръвта... — Сви красноречиво рамене. — Под този покрив моята дума не се чува.

Седеше отпуснато на тапицирано кресло, изпружил напред краката си, скръстени в глезените. Тъмната му коса беше разрошена, а дългият кафтан в черно и зелено изглеждаше омачкан, което не беше присъщо на Джелем. Сребърен светилник на масата до него хвърляше сенки из стаята. До светилника чаша вино сияеше в наситено червено. А през отворения прозорец над тях се виждаше късче нощно небе.

Огледах стаята. Нямах съмнение, че не съм попаднал в дома на сестра ми. Тя за нищо на света не би търпяла обикновени белосани стени. Сред благородниците бяха на мода пъстрите мазилки. Но може би пък щеше да се примири със стените, щом зърнеше шарените стенни килими, окачени с вкус къде ли не. Златни, зелени, алени и яркосини нишки се сплитаха в изящни орнаменти, насищаха с цвят и изящество иначе съвсем обикновената стая.

Забелязах, че нито дрехите ми, нито останалите ми вещи се виждат накъде наблизко. Извих глава да попитам Джелем къде са и тогава обърнах внимание на орфаната книга с кожена подвързия, разгърната в скута му. По дяволите дрехите...

— Това нали е каквото си мисля, че е? — попитах.

Джелем погледна за миг надолу.

— Това ли? — Пипна с пръст ъгълчето на един лист. — Ако питаш дали е просмуканият с вода том, който изсуших по правилния начин с такова старание — да, точно той е.

— Остави я! — настоях аз.

Едната му вежда се изви.

— Моля?

Пренебрегнах мълчаливия протест на мускулите си, надигнах се, седнах и посочих книгата.

— Остави я. Веднага.

Дори без предупреждението в странния сън не бях джапал в отходни канали и не се бях сражавал с Бели пояси, за да си я разлиства Джелем на спокойствие.

Той се вторачи в мен задълго и кротката му изненада се смени със студено недоволство. Затвори бавно книгата и я сложи на масата.

— Както желаш.

Взе чашата и се смъкна още малко в креслото. Отпи с наслада и вдигна чашата пред светилника, загледан във виното. Накрая се усмихна.

Познавах тази усмивка. Джелем бе открил нещо... в книгата. И искаше да го използва в пазарлък.

Нека си се хили. Какво ли би могъл да намери само за...

Погледнах към прозореца и ясното звездно небе — бе скрито зад тъмни облаци последния път, когато бях буден.

Олеле...

— Откога съм тук?

Усмивката му направо грейна, щом чу въпроса — и тона, с който го зададох.

— Нощ, цял ден и почти цяла нощ. Скоро ще настъпи Бухалов ден, значи по вашия календар започва нова седмица.

— Бухалов?...

Проклятие! Може и да беше прочел предостатъчно от книгата, за да намери нещо. Но защо беше у него?

— Къде е Деган?

— Ту притичва, ту хуква нанякъде като квачка, а не като пестник. — Джелем пийна още глътка вино и ме погледна в очите. — Питай направо, бездруго вече ме обиди.

— Щом казваш. Защо книгата е у тебе?

Той кимна.

— Така е по-добре. Казано накратко — ти искаше все да ти е пред очите. Накарал си Деган да обещае, че ще я остави до тебе. Послушал те е.

— И ти реши да се възползваш?

— Никой не е искал от мен обещание, че няма да го направя.

— Досещам се, че си открил нещо интересно в нея...

Джелем ме поздрави с вдигната чаша.

— И то ще ми струва скъпо — добавих аз.

Той сложи чашата на масата.

— Това зависи само от тебе. — Отново взе книгата. — Убеден съм, че и ти щеше да разгадаеш немалка част или щеше да платиш на някого, за да я проучи вместо тебе, но за това са нужни и време, и доверие. Съмнявам се, че точно сега имаш в изобилие и едното, и другото.

Не виждах смисъл да възразявам. Той ме беше притиснал в ъгъла и и двамата го знаехме.

— Колко? — попитах и се напрегнах в очакване да чуя зашеметяващо число.

Учудих се — Джелем отхвърли въпроса ми с пренебрежителен жест.

— Пари? За това? Забрави. Вече си ми длъжник, а и защо да ставам алчен?

Явно вече се владеех, щом не се изсмях в лицето му за тези думи.

— Не — продължи Джелем, — мислех си за нещо, от което ще имам по-пряка полза...

— Например?

Той многозначително потропа с пръсти по корицата на книгата.

— Не — наежих се. — Няма да го бъде! Книгата остава при мен.

— Не ме разбра. Не искам книгата — нито съм глупак, нито се стремя към смъртта. Искам обаче да знам защо е толкова важна за тебе. Дрот, ти обикновено не се забъркваш с магии, особено с имперските, затова аз...

— Какво?!

Отметнах завивката и спуснах крака към пода. Изправих се или поне опитах. Краката ми отказаха да носят тежестта на тялото ми и се задържах прав само защото се хванах за таблата на леглото.

— О, внимавай — небрежно ме посъветва Джелем. — Ще мине време, докато краката ти могат да те крепят. Лечебната магия изсмука силата от мускулите около раната, та тя да зарасне по-скоро. Ще се възстановят за ден-два.

— Благодаря, че ме предупреди навреме — изръмжах и се наместих тромаво на постелята.

Вдишах пресекнато и издишах не по-малко пресекнато.

— Значи казваш, че тази книга е за *имперската магия*!

Той се подсмихна лениво.

— Доколкото мога да преценя — да. И в същото време не. Тя е...

— Как тъй „доколкото можеш да прецениш“? Или ще ни екзекутират, защото е при нас, или няма. Тук ти си „уста“, по дяволите... Забранено ли е написаното в книгата, или не е?

Джелем се поизправи в креслото и ме изгледа неприветливо.

— *Мога* да ти кажа, че тази книга е запълнена с онази смехотворна смесица от следи на термити и миши барабонки, която вие в империята наричате писменост. Мога да ти кажа, че е написана на различно наречие от това, на което говорите днес. Мога да ти кажа и че една жена, Йоклаудия Неф, принадлежаща към имперските Недостижими, е написала тази книга — преди всичко, защото е била любезна да се подпише. Но *не мога* да ти кажа точно какво е написала

Йоклаудия, защото *някой* се събуди сърдит на целия свят и поиска да затвори книгата, преди да стигна до края.

— Щом я е написала една от Недостижимите, за какво друго може да бъде, освен за магия? — отвърнах аз.

— Имперски указ разрешаваше само на Недостижимите да се занимават с имперска магия.

— След като не съм я прочел докрай, предпочитам да не гадая.

Взирах се в Джелем и самодоволната му усмивка. Гадникът знаеше повече и искаше да ми натрие носа.

— Добре де, щом не искаш книга, която може би е за имперската магия, а може и да не е, тогава какво искаш?

— Казах ти.

— Да, чух те, но ако научиш защо аз искам книгата, с какво ще ти помогне това?

— Лесно е да се обясни — отвърна Джелем. — Ако знам защо се интересуваш толкова от книгата, ще знам и защо други искат да я притежават. Пътищата на сродниците и на имперската магия не се пресичат често. Щом знам, че сега се е случило и съм замесен лично в това, значи ми се е паднал рядък шанс.

— Тоест ще имаш с какво да притиснеш онзи, при когото книгата попадне накрая, независимо дали е имперски служител, или престъпник.

Джелем сви рамене.

— Общо взето, така е. Убедил съм се от собствен опит, че винаги е полезно да си осигуриш средство за натиск.

— Този път то може да се окаже твърде опасно.

— Сечивото не е опасно, опасна е ръката, която го държи.

Облегнах се на възглавницата и се замислих. Предложението на Джелем беше изгодно за него — колкото повече знаеше, толкова по-лесно можеше да си осигури предимство. А ако можех да съдя по намеците, които ми подхвърляше, той вече бе поровил усърдно в книгата. Само че това нямаше да му помогне, ако не знаеше с кого да подхване игра, а от кого да стои настрана.

Какво можех да му кажа? Твърде много. Уж започнах с две отделни задачи — да разчистя една бъркотия и да си взема изчезналата реликва, а затънах в гадна плетеница, в която се набъркаха сестра ми, наемни убийци, Сиви принцове, война между сродници, Бели пояси, а

сега и отдавна мъртва Недостижима и нейните писания за имперска магия. Знаех, че мога да споделя повечето сведения с Джелем, без да издам Келс или Деган, и въпреки това идеята никак не ми допадаше.

Аз съм „нос“ и по инстинкт се стремя да пазя каквото знам в тайна, докато не разнищя всичко докрай. Този път обаче не ми се вярваше да живея достатъчно дълго, ако не разбере на какво съм се натъкнал.

Пък и исках да знам за какво е цялата тази бъркотия.

— Имаш ли семена? — попитах Джелем.

Той бръкна в единия си ръкав и ми подхвърли кесийка. Изсипах в шепата си две от тъмните топчета, потърках ги набързо с пръсти и ги лапнах. Великолепен аромат.

— Трябва да си мълчиш за това, което ще чуеш — казах след малко. — Знам, че не мога да очаквам да не се възползваш от сведенията, но не бива да се разчува. Разбрахме ли се?

— Напълно.

— Добре.

Разказах му как бях изпратен да очистя Федим, как подслушах под решетката на канала онзи разговор, как се опитвах да ме премахнат. Също и за изчезналата реликва, за ивиците хартия, за Железния Деган, Сивата принцеса и Десетте пътя. Джелем научи всичко, което беше свързано с книгата на Йоклаудия, Десетте пътя, стълкновението между Нико и Келс, дори за разговора насън със Сивата принцеса. Не споменах само, че съм дълъг нос, нито Клетвата, разменена с Деган, нито кръвната си връзка с Кристиана.

Когато най-сетне затворих уста, Джелем мълча дълго. Бавно поклащаше виното на дъното на чашата си и зяпаше играещата по ръба ѝ светлина. Накрая заговори тихо, сякаш беше далече.

— Сънят... Този сън ме... притеснява.

— Не само тебе — уверих го.

Той завъртя глава.

— Не говоря за предупреждението на жената, макар че според мен е добре да се вслушаш в думите ѝ, за да се опазиш.

— А за какво говориш?

Джелем вдигна глава и ме погледна.

— Намесата в сънища е... Просто никой не го прави. Поне аз не съм чувал за това. Не и в империята.

— Но другаде го правят, така ли?

— Има истории, които се разказват в най-старите *уаджик талс* в Джан... да речем, че са академии за магьосници, но вие нямате нищо подобно тук. Истории за древни майстори, които умеели да прекрачват от една действителност в друга, както ние минаваме от стая в стая. Тези проучвания са забранени отдавна. Деспотите решили, че наподобяват твърде много пътешествията на нашите богове, следователно са някакво светотатство. Говори се, че първата стъпка в това странстване е способността да проникнеш в чужди сънища.

— Да не ми подсказваш, че и някой джански *язани* се домогва до книгата?

— Не. Казвам, че щом сънят ти е бил насочван, значи човекът, който го е направил, владее форма на магия, забранена в моята родина от много поколения. Не знам дали вашата имперска магия дава такава власт.

— Но защо е цялото това суетене? — попитах. — Защо не са използвали магия, за да си намерят проклетата книга?

— По две причини. Първо, много трудно е да използваш магия, за да намериш предмет. Ако не познаваш до последната подробност онова, което търсиш, шансът да откриеш на кое място е то, си остава нищожен и в най-добрия случай. Едва ли можеш да се справиш по-зле, ако хвърляш ези-тура на всяко кръстовище в града. Второ, ако подозираш, че и други могъщи магьосници, а и самият император, се стремят да придобият същия предмет, ще искаш ли да се разчуе, че им се пречкаш?

— Забравяш — възразих, — че аз правя точно това. Непрекъснато.

— Е, ти си глупак. — Джелем поклати глава. — Хората, които искат книгата, няма да си търсят белята като тебе. От самото начало са разбирали колко висок е залогът, докато ти тепърва започваш да проумяваш рисковете.

— Хайде, кажи ми най-после какво й е особеното на тая скапана книга.

Джелем сложи чашата на масата и взе книгата. Кориците й проскърцаха тихо, сякаш се възмутиха.

— Както вече ти обясних — той започна да разгръща коравите листове със смущаващо безразличие към окаяното им състояние, —

още не съм съвсем сигурен какво съдържа. Изписването е особено и още не съм го проумял докрай. Да не говорим, че онова, което смятате за теория на магията във вашата империя, все още ме озадачава понякога. Джанската магия изобщо не е толкова чудата.

— Не си търси оправдания — скастрих го. — Говори по същество.

Той помълча колкото да ме опари с поглед и продължи да разлиства книгата.

— Това е личен дневник. Част от написаното е посветено на политиката в императорския двор, друга част — на магията. Трудно се различават. Йоклаудия е прескачала от тема на тема като развълнувано дете — подобно на мнозина други в империята, тя явно никога не е изучавала реторика. Но когато споменава магия, няма съмнение, че мисли за имперската разновидност. Пък и става ясно, че Йоклаудия Неф е била сред личните съветници на императора в магическите дела, част от кръга на най-приближените. Когато е искал на нещо или на някого да бъде наложено заклинание, тя е била сред хората, на които е разчитал. Сведения, наказание, отбрана, влияние... Вършила е всичко това за императора.

Подсвирих тихичко.

— Ама че Недостижима...

— Такава е трябвало да бъде, за да прави заклинания за императора или върху самия него. Но не това е най-интересното в книгата.

— Така ли?

— Точно така. — Той ми подаде книгата и посочи едно място на отгърнатата страница. — Прочети този текст.

Оказа се, че книгата не е толкова зле, колкото си представях. Държал съм религиозни и исторически писания, които бяха по-скоро гнилоч, отколкото книги, а повечето от тях не бяха и на една трета от годините на тази. Да, имаше следи от вода — и стари, и нови, тук-там мастилото бе избледняло, а подвързията — разхлабена. Но книгата си бе цяла и годна за четене. Ако не бяха следите от калта в Изтърбушеното, можех да се заблудя, че досега е съхранявана в библиотека.

Завъртях книгата към светилника. Джелем беше прав за ужасното изписване. Йероглифите бяха стилизирани и изписани

твърде небрежно. Трудно различавах в тях смислени знаци.

— Я да видим... — промърморих. — „Открих, че все още имам затруднения с третия дял на... заклинанието. Дали е възможно пречката да е в насочването? Вероятно, но подозирам, че по-скоро се дължи на самата същност на магията. Съгласно Теоремата на Хистия...“

Погледнах Джелем.

— Каква е тази Теорема на Хистия?

— Бъди по-търпелив. Чети нататък.

Пак нагласих книгата в скута си.

— „Съгласно Теоремата на Хистия, макар че магията може да бъде насочена чрез... *фала н'арим*...“ Това какво е?

— Джански термин. Чети.

— „... не може да бъде използвана, за да му въздейства. Това е всеизвестна Истина, разкрита ни от Ангелите, неизменна във времето. И все пак ние открихме пропуски в Теоремата. Макар че *фала н'арим* е идеалната леща за насочване, може да служи и за образец. Възможно е една леща да бъде полирана, възможно е също и да бъде променено фокусното ѝ разстояние. Дали е така и с *фала н'арим*? Признавам, че това сравнение има своите недостатъци, но ако е вярно, значи можем да направим много повече, отколкото предполагахме. Много повече, отколкото ни казваха, че можем...“

Пак вдигнах глава.

— Добре де, тя е на прага на нещо страхотно, поне за нея. Значи не всичко е такова, каквото е изглеждало. Чудесно. И *какво* означава това?

Джелем взе книгата и се върна на креслото. Вторачи се в страницата.

— *Фала н'арим* е древно понятие в джанското чародейство. Не може да се преведе точно на имперския език, нито има точно съответствие във вашата теория на магията. — Плъзна разсеяно пръст по ръба на листа и бързо отдръпна ръка. — *Фала н'арим* се отнася до сърцевината на заклинателя, до същината на човека. Всички велики *язани* на Джан са писали за необходимостта *фала н'арим* да бъде защитаван, да бъде опазен чист и неопетнен. Ако внесеш в него могъщество, ти го покваряваш, значи покварява се самият човек. Това е един от най-старите принципи на магията. Но Йоклаудия пише за

използването му, за да фокусира магията си чрез него, за внасянето на сила и оформянето ѝ вътре в него. Тя дори намеква, че фала н'арим може да бъде използван за извличане на сила от Отвъдното. — Млъкна и потърка с пръст долната си устна. — Струва ми се, че мога да си го представя... на теория. Това би могло да отвори път към неимоверно могъщество, и все пак...

— Джелем — прекъснах го, — фала н'арим душата ли е?

— Да, защото няма по-подходяща дума за него. — Той се взря в мен. — Йоклаудия пише за това как би могла да се възползва от самата си същност, за да черпи направо от силата на Отвъдното. Не да събира просмукалата се тук енергия като повечето „усти“, не да я извлича чрез ограничени протоци — само Йоклаудия и Отвъдното.

— В това ли се състои имперската магия — заклинания чрез собствената душа?

— Поне изглежда, че Йоклаудия си е мислела именно това, доколкото успях да разбера. Има още много текст, който трябва да прочета.

Вторачих се в книгата. Не съм много вещ в теологията, но нямаше как да не понауча това-онова, щом търгувам с откраднати реликви. И малкото, което знаех, ме накара да настръхна.

— Значи тя е писала за светотатство. И то за *страшно* светотатство. Дори Ангелите се поколебали, преди да разделят душата на Стефан Дорминикос на три части и да започнат цикъла на превъплъщения на императора. Никой не си играе с душите. Това е третата Повеля в „Книгата на завръщането“, веднага след „Почитай Ангелите“ и „Ангелите са истинските наследници на Мъртвите богове“.

Светотатство и имперска магия накуп...

— Това си е двойно гарантирана смъртна присъда — отсякох аз.

— И възможност за постигане на огромно могъщество — напомни Джелем.

— Вече не се чудя, че поясите искаха книгата. — Опипах крака си и усетих притъпено боцкане там, където острието бе срязало плътта ми. — Провървя ни. Можеше да стане много по-лошо, ако се бяха измъкнали, за да съобщят на императора у кого е книгата.

— Все още може да стане много по-лошо — вметна Деган.

Трепнах и се обърнах. Той стоеше на прага с платнена торба под мишница. Не е редно едър мъж да стъпва толкова безшумно.

Под очите му се бяха врязали тъмни сенки. Макар че не беше с дрехите, които носеше в Изтърбушеното, тези също изглеждаха смачкани и протрити. Видях на лявата му китка мръсна превръзка.

— Къде е третият пояс? — попитах го.

— Офейка.

Затворих очи.

— Проклятие.

Тройно гарантирана смъртна присъда...

19

— Как се изплъзна?

Деган, все още застанал на вратата, сви рамене.

— Трябваше или да не изпускам от поглед Лариос и книгата, или да убия нея. А ти каза, че искаш книгата на всяка цена. Задоволих се да я бутна в мазето и да догоня Лариос.

— Значи дребният мръсник *побягна*?

— Като вятъра. Е, вятър с едно подуто око, куц крак и две-три счупени ребра. Накрая пусна книгата на земята, за да не го настигна.

— А аз къде бях през това време?

Изведнъж си представих как лежа в несвят под дъжда, а освирепялата жена се хвърля към мен. Картинката изобщо не ми допадна.

Деган ме изгледа.

— Знаеш ли, че тежиш повечко, отколкото си мислех?

— А-а...

Той кимна и ми показа торбата.

— Между другото, дрехите ти бяха съсипани. Донесох ти тези вместо тях.

Подхвърли торбата на леглото и аз я отворих.

— Ти се майтапиш с мен...

Извадих ален жакет, богато извезан със сребърни нишки.

Намерих и панталон до коленете в същия цвят заедно с дълги кремави чорапи. На дъното имаше ленена риза с дантели на яката и маншетите.

— Баронеса Сефада ти изпраща пожелания за бързо оздравяване — добави Деган и в очите му просветнаха палави искрици.

Кристиана! Ама разбира се... Виждах я във въображението си да се подхилва злорадо, докато преравя останалите от Нестор дрехи и търси най-неподходящите, за да ми ги пробута.

Кристиана ли? Впих поглед в Деган. Очите му още искряха.

— Не можа ли да ми донесеш от моите дрехи? — попитах го, вместо да спомена сестра си.

— И как по-точно да го направя? — Деган размърда пръсти във въздуха. — Знам колко е лесно човек да се промъкне в твоето жилище. Аз си харесвам всичките крайници и органи.

Въздъгнах и погледнах премяната в скута си. Разгърнах жакета и се усмигнах.

— Твърде голям е за мен! Ще се наложи да намерим нещо друго.

— Глупости — обади се Джелем. — Аания набързо ще ги нагласи по мярка.

— Жесток човек си ти — споделих кисело.

Той се наведе към мен.

— От два дни спя в това кресло заради тебе. Още нищо не си видял. Три часа след изгрев напуснах дома на Джелем през предната врата, скрил лицето си под качулката на дълго наметало. Джелем и Деган излязоха пет минути по-рано, като Джелем трябваше да прилича на мен отдалече, доколкото можахме да го предрешим. Никой не се изсули от сенките, за да ги проследи. Предпочетох да сметна това за признак, че никой не ни държи под око, вместо да се радвам на жалките ни усилия в маскировката.

Подръпнах за пореден път прешития за мен жакет. Съпругата на Джелем прегъна, подряза, тропоса и заши наново дрехата с изумителна сръчност, но още усещах, че е била скроена за друг човек. Деган обаче ми напомни, че никой не очаква тъкмо аз да се размотавам натруфен така, и засега това беше по-добре, отколкото да облека обичайните си дрехи.

Поне ботушите ми бяха останали здрави, иначе щях да се тътря с прекалено големи чехли, чиито носове са запълнени с натъпкани парцали.

Носех книгата на Йоклаудия, скрита под жакета и наметалото. Наглед беше редно направо да я занеса на Келс — в края на краищата той ми бе заръчал да я намеря, пък и работех за него. Но схватката с Белите пояси и особено сънят със Сивата принцеса още бяха твърде ярки в паметта ми, за да ги пренебрегна. Докато не проумея как дневникът на Йоклаудия се съчетава с войната в Десетте пътя, нямаше

да го дам на никого. Не беше нещо, което просто да сложа на масата пред Келс, макар да ми бе и главатар, и приятел. Уважавах го, но това не означаваше, че съм готов да му поверя книга за имперска магия, особено във време, когато той се бори за оцеляването на своята банда.

Вървах с наведена глава и не зяпах наоколо, докато се провирах в сутрешните тълпи. Гъмжилото от балами ме бавеше, но пък ми помагаше да се слея по-лесно с навалищата.

Добрах се до Площада на Петия ангел и спрях да си купя чай с масло. Плъзгах поглед по хората, търсех лица или силуети, които поне малко да се престарават в липсата на интерес към мен. Чаят беше приятен с изобилието от масло, сол и мента. Сгрях ме. Щеше да ми дойде добре заедно с петте ахрами и леката закуска малко по-рано. Допих го набързо и тръгнах пак.

Обиколих подножието на статуята на Елирокос три пъти, спирах да проверя цените на килими, да се пазаря за малка гривна, да споря със сляп гадател и да се възхитя на надарена танцьорка, която представяше по необичаен начин стила а'Сакар.

Нямах „опашка“, никой не ме дебнеше отдалече, обирджии не ме набелязваха като своя жертва. Ако някой ме следеше, беше толкова изкусен в занаята си, че не го забелязвах, камо ли пък да се отърва от него.

Доближих сергията на Мендрос.

— Ей сега ще ви обслужа, господине — обеща той забързано; държеше кошница лимони.

Тъкмо щеше да подаде кошницата на някаква добре облечена жена, но се запъна насред крачка и се обърна опулен към мен. Погледът му още шареше по дрехите ми, когато жената зад него се прокашля.

— Лимоните, ако обичате — напомни му троснато.

— Ъ? — Мендрос примига и кимна. — О, да, госпожо, разбира се.

Завъртя се, връчи й кошницата, взе парите и се извини с поклон, но през цялото време ме гледаше с крайчеца на окото си.

Щом тя се отдалечи, Мендрос застана пред мен угоднически.

— Благородни господине! — възкликна високо. — Колко съм щастлив да ви видя! Сигурно сте дошли да вземете онези манго, които ми поръчахте миналата седмица? Чудесно — доставиха ги, както ви

обещах! Сложих ги отзад. Моля, заповядайте да ги огледате. Гарантирам, че са най-сочните плодове, които сте вкусвали!

Усмивах се, кимах и се стараех да си изиграя ролята. Мендрос се поклони отново и ме поведе към завесата, която отделяше тезгяха от малкия склад.

— Едва те познах — прошепна ми, докато я отмяташе.

— Радвам се да го чуя.

Вторият син на Мендрос се беше проснал сънено върху три сандъка, покритата с восък плочка за писане беше паднала на земята.

— Спиро! — сопна му се Мендрос.

Момчето се сепна и протегна ръка към плочката.

— Остави това и застани отпред — заповяда баща му. — И не забравяй да предлагаш сливите, че вече омекват.

Синът кимна и се изсули навън толкова припряно, че почти не ме погледна.

Мендрос взе едно по-червено манго и ножче и отрязва дълго парче за мен и едно за себе си. Прав беше — превъзходен плод.

— Е — подхвана и изтри малко гъст сок от брадичката си, — ще чуя ли историята на тази премяна?

— Не.

— Хъм, толкова ли е срамна?

— Толкова маловажна е. Трябва да знам какво си чувал напоследък.

Мендрос се настани на една ниска табуретка.

— Много неща. Колко от тях искаш да чуеш?

Изкушавах се да кажа „всичко“. Само че нямах толкова време. Повече от два дни не бях в играта и първо беше нужно да си представя цялата картина, после щях да добавям подробности.

— Ограничи се с Десетте пътя — казах. — И каквото си чул за Нико. Или за Келс. — Поумувах и добавих: — Или за писар на име Балдезар.

— Нищо не съм чувал за никакъв писар, но къде си бил, та искаш да те осведомявам за останалото? Навсякъде приказват за това.

— Просто ми разкажи.

Мендрос си отрязва още едно парче манго.

— Щом е тъй, настани се удобно.

Картинката беше грозна. Войните между сродници винаги са кървави и жестоки, с чести засади на улиците и трупове в задните дворове, но тази далече надминаваше предишните. Обикновено сблъсъците се случваха на по-забутани местенца и предимно нощем, но сега хората на Нико нападаха открито хората на Келс на улици, пазари и площади, денем и нощем, без да ги е грижа дали е безлюдно наоколо. Изобщо не се опитваха да запазят ставащото в тайна от империята, камо ли да дадат шанс на сановниците ѝ да се престорят на слепи и глухи. Още по-лошо беше, че Мардата уж казал на подчинените си да се разправят с Червените пояси, ако им се бъркат. Ако банди започнеха да затриват парцали, вече нямаше да се питаме дали империята ще се намеси, а само кога и колко безмилостно.

Личеше си с каква вещина дърпат конците Железния Деган и Сивата принцеса. Сбъдваше се всичко, от което се бояхме аз и Бронзовия — започват война и въвлечат империята в нея. А после?

— Какво правят другите в квартала? — попитах.

— Сродниците в Десетте пътя се разделят на три лагера — играят за Нико, за Келс или за самите себе си. Последната група е най-голяма. Общо взето гледаха да стоят настрана, но някои започнаха да се бият за пари.

— На чия страна?

— И на едните, и на другите, но Нико привлича повече хора.

— А Келс как се справя?

— Това е интересната част — увери ме Мендрос и се протегна. Чу се поредица от пукане и пращане в гърба му. — Уж трябваше той да е по-добре, щом Рис Синия плащ и Мег Свенливата са на негова страна, а и един по-дребен тартор — Матео. Но се говори, че виси на косъм. Вярно, Нико залива с биячи Десетте пътя, но това не стига да си обясниш защо хората на Келс губят територия нощ след нощ. — Мендрос се приведе по-близо до мен. — Някои започнаха да приказват за магия. Не само онази, за която можеш да платиш на улицата, а от по-опасната — онази, която поваля яки мъже с една дума или троши меч наред замах.

— Някой видял ли е нещо?

— Не, но мълвата плъзна.

— И аз това очаквах — казах, щом си спомних висящия във въздуха труп наред моята спалня и жената, овладяла съня ми.

Разтърках си ръцете, защото изведнъж бяха измръзнали. Книгата под жакета ми се размести леко.

— Трябва ми услуга.

Погледът му тутакси стана непроницаем.

— Каква?

Измъкнах книгата на Йоклаудия.

— Искам да ми я пазиш.

Мендрос огледа книгата, но не я докосна.

— Какво е това?

— Нещо, което не мога да държа в моето жилище.

— Защото някой може би ще дойде да го потърси там ли?

— Общо взето — да.

— Защо смяташ, че няма да дойдат да го потърсят и тук?

— Ти ще търсиш ли книга в сергия за плодове?

„Особено книга за забранена магия“ — добавих наум.

Мендрос сумтеше, взираше се в книгата и умуваше.

— Кой я иска? — попита накрая.

Бях се опитвал да измисля отговор на този въпрос още докато доближавах сергията. Ако прекалях с истината, можеше да си тръгна с книгата под жакета. Ако спестях твърде много от нея, можеше да навлека на Мендрос голяма беля, ако някой наистина потърсеше книгата при него.

Значи щях да му я кажа наполовина...

— Келс — отговорих. — Може би и друг главатар.

Погледът му дори не трепна.

— Два златни сокола сега. И още два когато си я вземеш.

Твърде висока цена за това, което му казах. И твърде ниска за другото, което премълчах. Престорих се, че обмислям, и опитах да се пазаря, за да уталожа подозренията му.

После му дадох книгата. Той се обърна и я пхна в купчинката тефтери със сметки на масичката.

— Само толкова ли? — попитах недоволно.

— Какво е по-подозрително — да видиш книга при други книги или да я намериш на дъното на каче с фурми?

— Но...

Той вдигна ръка да спре възраженията ми.

— Не се тревожи. Ще измисля нещо по-добро. Това е временно.

Тръгнах си от сергията с цяла кошница манго — Мендрос настоя да я взема — и за всеки случай направих още половин обиколка на площада. Щом се уверих, че не ме следят, дадох кошницата на един сляп просяк и тръгнах към дома си.

Стъпвах по-леко, и то не само защото след срещата с Мендрос кесията ми бе олекнала. За пръв път от толкова време се бях докопал до нещо. Да, оставах много въпроси без отговори, но сега аз притежавах част от ключа към загадката. Всъщност май у мен беше целият ключ. И макар че така се излагах на рискове, ставах и по-ценен. Възможно беше да ме заловят, да ме разпитват и да ме изтезават заради дневника, но шансовете да ме пречукат нехайно бяха намалели рязко.

Странна безопасност, защото с книгата на Йоклаудия в ръцете си едва ли можех да разчитам на дълъг живот, но поне засега щях да се възползвам от нея според случая.

Доброто ми настроение изтрая до мига, когато видях къщата си. Защото забелязах две неща — макар че утрото напредваше към пладне, дюкянът на Епирис оставаше затворен, а Нико бе пратил двама от пестниците си — Съзливия и Матиас Тухлата, които стояха от двете страни на входа.

Изпсувах тихо и тръгнах по-забързано през тълпата. Надявах се, че вратата е затворена, защото Епирис е отишъл при семейството си, а не защото Нико го е принудил. Сприхавият грубиян Нико като нищо би решил да ме накаже чрез хората, които бяха под моя закрила.

Оставах ми десетина крачки, когато Съзливия се опули и ме разпозна въпреки дрехите на Нестор. Застана по-изпъчено, обърна се към Матиас, но не успя да привлече вниманието му, сви рамене и пристъпи тежко към мен.

Бутнах качулката назад и магнах с ръка към дюкяна на Епирис.

— Дано не е каквото си мисля — казах високо, та гласът ми да стигне до него въпреки неколцината минувачи между нас.

— Не е — отвърна Съзливия.

Доближи ме и усмивка разкриви ръбестото му лице. Оставах му три крачки до мен, когато усмивката му се смръзна и той се строполи. Зад него стоеше Джес Птичарката с дълъг нож в ръка, острието лъщеше мокро и червено под сутрешното слънце. За разлика от Съзливия, тя не се усмихваше. Всъщност изглеждаше вбесена.

Погледите ни се срещнаха над умиращия пестник. Видях в очите ѝ свирепа ярост и мрачна решимост, но тези чувства като че не бяха насочени към мен. И като я видях такава, стиснала ножа, изправена над труп, тутакси си спомних защо я смятах за толкова привлекателна. Въпреки това едната ми ръка се плъзна към дръжката на кинжала.

Някой най-после зърна тялото, после и ножа, и се разпищя. Още някой кресна. Хората наоколо се разтичаха, бутаха се, сочеха.

Проклети балами, какво да очакваш от тях, освен да развалят такъв миг.

Отместих поглед от Птичарката навреме, за да видя как жена от нейните хора прерязва гърлото на Матиас изотзад. Намигна ми и ловко се скри в гъмжилото.

Някой ме хвана за ръката. Птичарката.

— Ела! — Не помръднах и тя ме напсува. — Поне още двама от пестниците на Нико са малко по-нататък на улицата и хич не ми се мисли как ще ги победим в честна схватка.

Спрях да се инатя и я последвах.

Джес ме поведе към Каменоделската улица, до чието начало се размотаваше Драката. Щом го подминахме, той събори купчина празни бъчви и препречи уличката.

Шмугнахме се в някаква врата, слязохме по няколко стъпала, минахме по коридор и изтичахме нагоре по други стъпала. Озовахме се сред кожите в стаята зад обуцарската работилница на Петрус. Още една врата, още стъпала — провирахме се през лабиринт от свързани мазета, градинки и почти допиращи се горни етажи. Накрая спряхме в сводест вход на четири улици от моята.

— Явно вече не съм от любимците на Нико — изхърках, опрял длани на коленете си.

Раненият крак ме болеше.

— Сериозно ли говориш? — подхвърли Птичарката, тя също се беше задъхала. — Острият усет ли ти го подсказа, или това, че моите

хора отърваха жалкия ти задник?

— По малко и от двете — признах аз, — но повече ценя отърваването на жалкия си задник.

— Така е по-добре, по дяволите.

Странно задавеният ѝ глас ме накара да вдигна глава.

Взираше се пронизващо в мен.

— Откога, Дрот? — попита Джес.

— Какво откога?

— Откога работиш за Келс?

Вцепених се. Най-малко това очаквах от нейната уста, пък и от устата на всеки друг. Келс? Как, да му се не види, бе успяла да открие, че съм свързан с Келс?

Примигах и се постарях да изглеждам по-скоро обиден, а не изненадан.

— Какво?! — сопнах се. — Това пък от кого го чу?

— Все едно. Просто ми кажи. Откога?

— Аз не...

— *Откога?!*

По навик се обърнах към улицата, после и към коридора на къщата зад нас.

Птичарката настръхна; може би се чудеше дали ще си плюя на петите, или пък ще ми хрумне да я премахна, защото изведнъж е станала неудобна с осведомеността си. Тръснах глава, за да я успокоя. Тя ми бе спасила живота преди малко, като бе изложила на опасност всичките си хора. Не бих и помислил да затрия тъкмо Джес.

А и щом тя знаеше, значи и други бяха научили.

— Как ме разкри? — попитах.

Птичарката ме зашлеви с все сила и кресна:

— Ти си призна току-що, гадино!

Да, лесно паднах в капана. Ама че съм тъп.

— Добре, хитрушо. Браво на тебе. Изработи ме. Сега ми кажи защо изобщо реши да ми зададеш този въпрос.

— Първо ти ми кажи откога.

— Аз съм човекът, с когото щяха да се разправят двама от пестниците на Нико. И сега е мой ред да питам, затова бъди търпелива и изчакай.

Видях я как стиска зъби, преди да кимне неохотно.

— Разчу се от бандата на Нико. Стигна до мен само защото... И това ще ти кажа, но след минутка. Според мълвата Нико вече те смята за излишен.

— Съмнявам се да е избрал точно тази дума.

„Излишен“ беше твърде слабо, за да изрази чувствата му спрямо мен и Келс.

— Сигурно има защо да се съмняваш — съгласи се Птичарката. — Както и да е, според слуховете на някои хора още не им се вярва, че си станал издайник. Други пък те наричат „дълъг нос“, без да им мигне окото. — Млъкна и ме опари с поглед. — Важното е, че Нико те е изритал от бандата, което значи, че всеки може да ти види сметката. И сега трябва да си доволен, че изобщо не се постара да настроиш мнозина срещу себе си, докато беше негов човек, нали?

— Да, щастлив съм — изсумтях аз. И при Нико бях „нос“, значи си беше част от работата ми да имам врагове. — Имаш ли представа как е плъзнала мълвата? Тоест от кого в бандата?

Тя завъртя глава.

— Никаква. Вече ти казах, че научих случайно. Ако те не бяха нахълтали в твоите стаи...

— Чакай! — прекъснах я. — Нико е пратил хора да влязат насила в жилището ми?

Птичарката огледа улицата и в двете посоки.

— Не ми се говори за това на негова територия, особено след като постъпих така с двама от хората му. Хайде първо да се махнем оттук, бива ли?

Не възразих. Излязохме на улицата и тя избра обиколен път с внезапни завой и привидно връщане назад. Накрая стигнахме до тиха тясна уличка в квартала Ръждива вода, където територията на Нико свършваше.

— Е, откога? — упорито повтори Джес.

— Май още е мой ред — заинатих се и аз.

— Отговори на проклетия въпрос най-после!

Поех си дъх.

— От самото начало съм човек на Келс.

Тя помълча, после изтърси:

— Шибаняк.

Какво друго да очаквам? Едно е да говориш за някакви дълги носове, друго е да откриеш, че някой те е лъгал още от деня, когато сте се запознали. Тази лъжа не е лично оскърбление към излъгания, само че на хората им е трудно да я преглътнат. Вкопчват се само във факта, че нещо много важно е било премълчавано пред тях години наред. А Птичарката се чувстваше още по-уязвена. Дори да пренебрегнеше редките ни приключения в спалнята, тя бе изгубила свои хора, за да ме опази жив. Бе заложила живота, доброто си име и пазачите си за мен, а пък аз бях крил от нея кой съм и какво върша.

— Искаш ли да ми биеш шута?

— Де да знам. Може би. Май искам. — Тя избълва мръсна ругатня и изрита някакво камъче. — По дяволите, Дрот, защо ти трябваше да ставаш издайник?

— *Не съм издайник* — натъртих. — Още когато влязох в бандата на Нико, бях човек на Келс, а него никога не съм предавал. Прилича на мръсотия само ако гледаш отстрани. Честен съм, но работата ми е гадна.

Не изглеждаше да съм я убедил, но Джес бездруго не си падаше по изкусните увъртания.

— Хич не ми се вярва Нико да погледне толкова философски на твоите номера — отбеляза тя.

— Това си е ясно.

— Не ми се вярва и ти да останеш философски настроен, когато ти разкажа някои подробности.

Изгледах я косо.

— Казвай.

— Къщата не беше съвсем празна, когато Нико дойде да те търси. Аптекарят беше вътре.

— Епирис? Мислех, че е отвел Козима и момичетата.

— Да. Жената и децата не бяха там, но той остана.

— И какво стана?

— Нико и биячите му го обработиха здравата.

Имаше още нещо, долавях го как тегне неизречено.

— А после?

Птичарката се прокашля.

— Щом им писна да го бият, Нико го накара да отвори вратата на твоя етаж.

Вратата... Олеле!

— Когато успях да отида при него — продължи тя, — той вече едва си стискаше душата със зъби. Доведохме лецител да го закърпи и да спре кръвта от по-големите рани.

— Много ли е зле?

— Ами след побоя и твоите... капани... Ще си остане сакат, а може и да ослепее. Научих от ваш съсед къде са жена му и децата му. Накарах Драката и Картаджията да го занесат при тях, щом лецителят го закрепил.

— Ще оживее ли?

Птичарката само сви рамене.

Опитах да си представя Епирис без аптеката или Козима и момичетата без него. Можеше да се случи като нищо. Постарах се да прогоня тези мисли.

— Защо Нико е влязъл толкова лесно?

— Какво? — Тя се наежи.

— Защо Нико е влязъл толкова лесно в моя дом? — повиших глас. — Къде беше ти, къде бяха хората ти?

— Да не си посмял! — изфуча Джес. — До вчера си мислех, че работиш за Нико. Ако знаех какво ще се случи, лично щях да го изкормя този грамаден мръсник. Само че виждах на улицата твоя тартор — защо ще ми хрумне да го спра? Научихме какво са направили чак когато на излизане ги видяхме да бършат кръвта от ръцете си.

— И ги оставихте да си отидат по живо, по здраво?

— *Това беше шибаният ти главатар!* Може би ако бях научила, че все пак не си негов човек и че няма да ми кльцнеш гръкляна, защото аз съм кльцнала неговия — тогава може би щях да се намеся. Но не знаех, затова си кротувах.

— Значи оставихте Нико да си...

— Я стига, Дрот! — прекъсна ме Птичарката. — *Ти не беше вътре.* А моята работа е да пазя *тебе*, не всеки, който влиза и излиза в скапаната ти къща!

Отворих уста, поколебах се и стиснах устни. И да си излеех яростта върху Джес, нищо нямаше да оправя. Отмъщението нямаше да изцели Епирис, нямаше да утеши Козима, но пък беше нещо присъщо и за мен, и за Нико. Той ме бе подгонил, защото за него бях изменник. Аз пък щях да го подгоня не само за да предпазя себе си, но и защото

заради него бе пострадал човек под моя закрила, в собствения ми дом. Улично правосъдие, прости сметки, които всеки сродник разбираше и които трябваше да бъдат разчистени. Нико не се бе задоволил с това да ме пречука, бе се престарал в желанието си да ме унижи и обиди. Ако исках и занапред да гледам в очите останалите сродници, се налагаше да направя нещо. И то лично.

Изведнъж сенчестата тишина в тази тясна уличка започна да ме потиска. Нуждаех се от хора около себе си.

— Някой пази ли Епирис и семейството му?

Нямаше да се учудя, ако Нико ги издири, за да ми натрие носа повторно.

— Пратих Картаджията да се навърта на тяхната улица — отвърна Птичарката.

— Нека още трима бдят над тях — наредих и я поведох към главната улица в квартала.

Скоро излязохме на площада. Навсякъде виждах минувачи, каруци и дюкяни. Олекна ми мъничко.

— Отиди и ти — добавих. — Искам да ги пазите добре.

— Така не остава никой да те наглежда — възрази тя.

— Сам ще се оправя.

— Да бе, виждам как се оправяш досега...

— Толкова хора са ми вдигнали мерника, че май е по-добре никой да не ми се мъкне по петите... О, свети Ангели!

— Какво? — стресна се Птичарката и ръката ѝ светкавично посегна към ножа.

Не ѝ отговорих. Спрях и се вторачих напред, без да обръщам внимание на хората, които ме заобикаляха с ругатни. Преди малко в тълпата се бе отворила пролука... и в нея се бе мярнало лице.

Стоях и чаках.

Да! Ето го!

Без да се помайвам, започнах да си пробивам път през навалищата.

— Дрот? — обади се Птичарката зад мен по-скоро с досада, а не с тревога.

Пренебрегнах я. Съсредоточих се върху високия кльощав мъж, който тъкмо бе станал от стола на една подвижна бръснарница. Бършеше с кърпа остатъците от сапунена пяна.

— Балдезар... — прошепнах, сякаш произнесеното име щеше да го задържи да не си тръгне. — Ангели, нека е достатъчно тъп, за да си стои така на открито.

Той протегна ръка и в нея лъсна монета — подаваше я на обръснатата го жена. Да, това беше драскачът.

— Благодаря ви... — прошепнах пак.

Ускорих крачка и посегнах към кинжала на колана си, докато се промушвах в гъмжилото. Чух как Птичарката ме повика отново, вече отдалече.

Оказа се, че не е достатъчно далече. Тя изкрещя името ми трети път и Балдезар извъртя глава стъписано. Опитах да се шмугна зад една минаваща каруца, но закъснях. Очите му се ококориха, когато ме зърна, и след миг той вече тичаше стремглаво по улицата.

„Идиот!“ — рекох си, щом се втурнах подире му. И аз бях идиот, защото не бях дал знак на Птичарката да си мълчи, и той беше идиот, защото се отдалечаваше от бръснарницата. Твърде малко са местата, където ние — сродниците, не се избиваме с удоволствие помежду си. Но ако бръснарките си вършат работата някъде, мястото се превръща в нещо като убежище. Примирието между сродниците и Сестринството на бръснарките не е нарушавано от цели сто и осемдесет години, още от Седемте месеца на бръснача, последвали смъртта на Исидор. И нямаше да съм аз този, който да го погази, дори заради Балдезар. Ако бе останал в бръснарницата, не бих могъл и с пръст да го пипна, но той се втурна по улицата...

Псувах почти неспирно, докато се провирах в блъсканицата. Понякога успях да зърна тила на Балдезар — главата му подскочаше над тълпата.

Той свърна надясно, после — наляво. Не го изпусках от поглед и дори започнах да скъсявам разстоянието. Позволих си кръвожадна усмивка. Трябваше само да поддържам темпото. Той беше драскач — още колко би могъл да издържи?

Повече, отколкото ми допадеше, както се оказа. Може би заради всички стъпала, по които слизах и се качвах с Птичарката допреди малко, може би бързах прекалено, а може би чародейството на Джелем още не бе излекувало докрай крака ми. Все едно — когато започна да личи, че силите на Балдезар са на привършване, левият ми крак вече се схващаше. Стисках зъби и се напъвах да не изостана, но от това само

се почувствах по-зле. Той едва не плъсна, когато зави в някаква безлюдна уличка, но въпреки усилията си не можах да се възползвам и от това. Балдезар се препъваше и залиташе като пияница, аз обаче куцуках като сакат ветеран от войската.

И тогава Птичарката профуча край мен, размахала ръце, нахлупила шапката си ниско, а под нея косата ѝ се развяваше. Не знам колко бързо тичаше, но в този миг ми се стори, че може да се надбягва и с вятъра. Забавих крачка и позяпах с наслада прилепналия по бедрата ѝ панталон, докато тя настигаше Балдезар.

Щом го настигна, тя не прахоса нито време, нито сили. Не го блъсна, не го затисна в някоя стена, не опита да го спъне. Просто извади дългия си нож и с едно чевръсто движение сръза сухожилията зад едното му коляно.

Той се стовари с писък на калдъръма.

Забързах отново. На тясната улица имаше малко врати, само че бяха широки, здрави и украсени с дърворезба, а и каменните зидове около тях си ги биваше. Тук живееха хора с пари. Значи не бяха свикнали на улицата да се пролива кръв, а случеше ли се, стражниците щяха да дотърчат, без да се помайват. Не биваше да се размотаваме тук.

Птичарката бе приклепнала до Балдезар, който се превиваше на камъните с ръка върху раната и охкаше през стиснати зъби. И от носа му течеше кръв заради падането, имаше дълбока драскотина на брадичката и отдясно на челюстта. Само че вече не пицеше. Знаех си, че Птичарката го е заплашила с още по-лоша участ, ако не мълчи.

— Само това носеше. — Тя се изправи и ми подаде нож и малка кесия, после кимна към него. — Дано не си искал да е невредим.

— Достатъчно е да е приказлив.

Застанах така, че Балдезар да ме вижда. Надявах се, че е пребледнял не само от болката и загубата на кръв.

— Иди да гледаш кога ще дойдат парцалите — казах на Птичарката.

— Но...

— Върви!

Тя изруга под нос, но тръгна. Забелязах поне три глави да се подават от прозорци високо над улицата. Щом вдигнах поглед обаче се скриха незабавно.

— Тъй... Нямам време да те подхвана, както ми се ще, затова ти предлагам да избереш. Ако си сговорчив, ще те оставя тук да се разправяш със стражниците. Ако се инатиш, ще се спънат в трупа ти. Решавай.

Балдезар отвори уста, закашля се, изви глава и изплю зъб заедно с кървава хрчка.

— Дрот — започна той, все още долепил буза до калдъръма, — моля те да разбереш, не исках да стане така. Аз само...

— Значи труп — казах и извадих рапирата.

— Не, почакай! — Балдезар вдигна ожулената си ръка към мен. — Какво искаш да знаеш?

Озъбих се твърде гадно, за да може да се нарече усмивка.

— Разумен човек си ти. Започни с остриетата и фалшивото писмо от баронеса Сефада.

— Не го измислих аз.

— То се знае, че не си бил ти — отвърнах и вдигнах рапирата да го намушкам.

— Не, не, изслушай ме! — Балдезар се надигна на лакът. — Когато дойде в работилницата, помислих, че е заради писмото, което съставях по поръчка на баронесата. Но ти ми показва шифрованата бележка до Ател и аз много се уплаших. Не знаех как е попаднала в твоите ръце, дали Ател е жив или мъртъв и как си се забъркал в тази история. — Изгледа ме враждебно. — Но бях сигурен, че ме разиграваш, за да ме накараш да се разприказвам. Не съм глупак.

Постарах се лицето ми да е безизразно, докато проумявах какво чувам. Глупак ли? Всъщност Балдезар се бе оказал прекалено хитър. Бе съзрял в разговора ни скрит смисъл, какъвто изобщо нямаше. От самото начало беше участвал, а аз изобщо не бях подозирал. Ако в момента на тази улица имаше глупак, това бях аз.

— После ти дойде с фалшивото писмо — продължи Балдезар — и аз очаквах, че ще ме убиеш. Още не знам защо ме остави жив, но понеже те познавам, реших да не ти давам трети шанс. Положението ми стана твърде лошо, затова реших да бягам.

— А за Ликонис какво ще кажеш? Подхвърли ми го с надеждата да се заблудя, че той е виновен, а?

Балдезар сведе поглед и не каза нищо.

— Гордият и властен майстор от гилдията — изсъсках, — който доблестно и усърдно напътства подчинените си...

Балдезар мълчеше.

— И какво направи — попитах го, — когато си тръгнах от работилницата първия път?

— Отидох при Железния. Той не се зарадва на новината.

Засмях се.

— Не се съмнявам.

Железния сигурно се бе заблудил за причината да отида в работилницата — помислил беше, че знам какво става в Десетте пътя, особено щом Балдезар му е пробутал напразните си страхове. А щом аз съм знаел, значи и Нико е научил... или е щял да научи. Само дето аз нямах какво да му кажа.

— И кой реши да ми прати острието? Ти ли?

— Не! — бързо отрече писарят. — Не... Искахме да те подмавим и да те хванем. Чак когато намериха Федим мъртъв и книгата изчезна, се стигна до решението да бъдеш убит.

Лъжеше ме, разбира се. Дори ако Железния е искал първо да си поприскава с мен, накрая щях да се превърна в труп. Съобщението до Силос беше достатъчно доказателство. Освен това не можех да си представя, че Балдезар се е претрашил да напише фалшиво писмо от името на Кристиана, ако не е бил сигурен, че няма да му потърся сметка.

Пронизително изсвирване прекъсна умуването ми. Обърнах се — Птичарката подтичваше към нас.

— Парцали! — извика тя. — На пет улици оттук. Идват насам.

— Как...

Не довърших въпроса. Кой, ако не Джес, би успял на мига да събере шайка от хлапаци и просяци, за да дебнат по околните улици?

— Кажи ми, когато са на две улици оттук — казах високо.

Тя кимна и се върна на поста си. Аз пак погледнах Балдезар, който се усмихваше, и пак му се озъбих.

— Недей да си вириш носа. Времето стига да умреш.

Оказваше се, че всичко е започнало с една грешка. В паниката си Балдезар бе стигнал до погрешен извод, който после бе пробутал на Железния. Бяха пратили Тамас, който бе убит, а това бе направило положението в техните очи още по-лошо. И от онзи момент всичко,

което правех — появата ми в дюкяна на Федим, все по-силният ми интерес към Десетте пътя, проникването в тавана над свърталището на Мардата, смъртта на второто острие, — само бе потвърждавало заблудите им. Сигурно се бяха тревожили, че винаги съм крачка пред тях и ту изниквам, ту изчезвам в най-неподходящото време, а всъщност аз се лутах от една улика за деянията им към друга, без дори да подозирам. И то само защото не споделих с Балдезар защо разпитвам за хартийката, която бях взел от Ател.

Не можах да сдържа смеха си. Толкова нелепо беше, че нямаше как да не прихна. Погледнах уплашеното лице на Балдезар, заглушах се в дърдоренето му как всичко било недоразумение и се разкикотих още по-неудържимо. О, Ангели, чак ме заболя.

Подпрях ръце на коленете си. Смехът най-сетне заглъхна и ми остави болка в хълбока, за да прави компания на другата в крака. Чувствах силите си изцедени, но ми олекна, колкото и да беше странно.

Балдезар се взираше в мен и прозрението измести страха в очите му — но скоро го смени яд.

— Не знаеше нищо, докато не ти казах, нали?

— Да — потвърдих. — Не знаех нищо.

Той примига.

— Значи...

— ... влоши още повече положението си? — Той трепна. Признавам си, насладих се на гледката. — Съмнявам се, че би могъл да се оплескаш по-зле дори да го правеше нарочно. — Надигнах се и изпъшках от усилието. — Железния ще се захласне от радост, щом разбере какво си направил.

— Железния ли?

— И неговата Принцеса.

Балдезар пребледня.

— Принцеса ли? Говориш за *Сива принцеса*?

Ухилих се.

— Все пак и ти не си знаел всичко...

— Дрот! — заломоти припряно писарят. — Не знаех, че се е намесила и Принцеса. Кълна се! Моля те, трябва да ми...

Второ изсвирване. Птичарката тичаше към нас.

— Парцалите са на три улици оттук и бързат насам! Поне шестима са.

Обърнах се към Балдезар.

— Няма да ти досаждат много, ако ги излъжеш, че си жертва на обир. — Засмях се. — Но с Железния и Принцесата може и да не ти провърви.

— Чакайте! — кресна писарят. — Вземете ме с вас. Мога да ви обясня за книгата.

Погледнах го.

— Какво ще ми обясниш?

— Вземете ме и ще ви кажа.

Погледнах Джес, която се бе задъхала от тичането.

— Да не си се нагълтал с пушек? — сопна се тя. — Не мога да го нося сама, а ти нямаш сили дори да ходиш. — Изплю се. — Няма да го бъде. Да се махаме. Веднага!

Вторахих се в Балдезар.

— Кажи ми сега и Железния няма да научи какво сме си говорили тук.

— Трябва да ми обещаеш нещо по-добро.

— След като сам си призна какво си направил, имаш късмет, че получаваш и това! — казах му троснато. — Би трябвало да те заколя и да оставя трупа ти на парцалите.

Балдезар си облиза устните и се вторачи в мен.

— Направи ме свой човек.

— Какво?! — възкликнахме и двамата с Джес.

— Вземи ме под своя закрила — избълва писарят. — Бъди мой тартор и ще ти кажа каквото искаш да знаеш.

— Твой тартор ли? Че аз нямам банда, по дяволите!

— Ами започни с мен — предложи Балдезар. — Ако ме приемеш, ще си длъжен да ме закриляш. Не можеш да ме пречукаш без причина, а аз ще знам, че ако те предам, ще си заслужавам смъртта.

Едва не се разсмях на наивността му.

— Ти май не знаеш много за сродниците, а?

— Но знам достатъчно *за тебе* — натърти писарят. — Това ми стига.

Впих поглед в него. Птичарката пристъпваше нервно от крак на крак, докато наблюдаваше улицата.

— Дрот... — обади се тя.

— Затваряй си устата!

Закрила? От мен? Не бях успял да опазя дори Епирис и семейството му, а сега Балдезар искаше да се грижа за *неговата* безопасност? Как по-точно? Не можех да му предложа нищо.

Но пък кой ли сродник можеше? С този наш занаят, с този наш живот защо да се преструваме, че можем да разчитаме на нещо? В най-добрия случай имахме късмет да опазим самите себе си. Но това не ме възпря да остана верен на Келс толкова години, нито да заплашвам с гнева на Нико онези в неговата банда, които бяха недоволни от мен. Бях дълъг „нос“ — а кой друг знае по-добре какво е да си търсиш непрекъснато белята, без да имаш истинска подкрепа? И все пак бях готов да призная, че дори мижавата закрила, която имах, помагаше донякъде. И сега това чувство ми липсваше.

Подадох му ръка, поколебах се, но довърших движението. Балдезар я хвана в непохватно подобие на ръкостискане. И ето — вече беше мой човек.

— Ще оставим хубавите думи за друг път — казах му. — Говори!

— Не знам точно какво съдържа книгата, но ми е известно, че част от нея се отнася за магия.

— Знам.

— *Имперска* магия.

— И това знам.

Той примига от изненада.

— Значи знаеш и за императора?

Пуснах ръката му.

— Какво трябва да знам за императора?

— Доколкото разбрах, имат намерение да използват магията срещу него.

— Срещу *него*?

— Или срещу империята. Не беше ясно, но успях да схвана поне това от откъслечни подмятания на Железния.

— Ангелите да ми го начукат... — промърмори Птичарката.

Изгледах втрещено Балдезар.

— Какво са намислили да...

Джес ме хвана за ръката.

— Няма време! Чуй!

Чувах крясъци, приближаваха се бързо.

— Проклятие... — Наведох се и дадох на писаря пакетче от моята чантичка. — Еленови боровинки. Ще притъпят болката.

Той погледна недоверчиво пакетчето и се взря в очите ми.

— Не мисля, че...

— Ако те исках мъртъв, щеше вече да си труп — прекъснах го. — Защо да се занимавам с отрови?

Той пак погледна пакетчето и кимна.

— Колко трогателно — отбеляза Птичарката и ме дръпна. — Давай да се разкараме оттук, преди да се появи истинска причина за сълзи!

Позволих ѝ да ме извлече по улицата до първия ъгъл, зад който свърнахме. Чух как зад нас Балдезар се развика. Зовеше доближаващите го парцали и молеше някой да спре и да му помогне.

— Според тебе ще го оставят ли жив? — попита Птичарката, когато завихме зад следващия ъгъл.

— Той е писар и майстор от гилдията. За какво им е да го убиват?

— А ние какво ще правим? — подхвърли тя.

Нямаше нужда да я гледам, за да знам, че мисли за стъписващата новина как Железния смята да използва дневника.

— Никакво „ние“ — отсякох. — Ти нищо не си чула.

— Дрот...

— Замъкни си задника при аптекаря и семейството му. Ще ги пазиш, докато всичко това не отмине.

— Ами ти?

— Аз съм „нос“. Науча ли опасни вести, които не ми харесват, отивам при тартора си.

21

Келс не беше в дома си. По-точно го нямаше нито в квартала Сребърния диск, нито в някоя от другите му територии. Той беше в Десетте пътя и ръководеше войната срещу Нико. Лично.

— Това лошо ли е? — попита Деган.

— Така чух.

Потърсих Деган, след като не успях да говоря с Келс, и заварих своя пестник да играе *кабат* за двама с Джелем в „При Проспо“. Разбира се, губеше.

— А ти искаш да се видиш веднага с него?

— Да, искам.

Келс беше от главатарите, които си вършат най-добре работата в сенките, дърпат конци и съчетават планове. Щом бе излязъл на улицата, и то където е най-напечено, на нашата банда лошо ѝ се пишеше.

Деган въздъхна и хвърли картите си на масата.

— Тъкмо щях да си върна парите...

— Да бе, непременно — отвърна Джелем и придърпа към себе си купчинката монети. — Нямам думи да изразя благодарността си към Дрот, че ме спаси от тази неизбежна... хъм, загуба.

— Работата е по-важна. — Подсмихнах се.

— Чудно защо твоята „работа“ все пречи на *моите* печалби — отбеляза Джелем и започна да подрежда монетите по стойност. — Особено като се знае, че още не ми е платено за заниманията с едно въже.

— От които още не съм видял особена полза — отсякох.

— Е, щом подхванахме тази тема... — Джелем избута монетите встрани и опря лакти на масата. — Дай ми шест косъма от главата си.

— Какво?!

Той щракна с пръсти.

— Просто го направи и гледай някой да не ми пречи!

Вдигнах ръце към главата си и започнах да се скубя.

— Постарай се да са дълги — заръча Джелем, бръкна в гънките на робата си и извади въже с възли.

Въжето на Тамас... не, на Таск, защото нямаше обгорени възли.

— Оглеждайте се някой да не види какво правя — заповяда Джелем и взе космите.

— А какво правиш? — не се сдържах да попитам.

— Обвързвам магията във въжето с тебе, разбира се.

— „Обвързваш“ я? Досега съм прибъгвал твърде рядко до омагьосани предмети, но никога не са били „обвързани“.

— Защото или са били безвредни, или си можел да ги насочваш и да ги отбъгваш. Но това е *въже*. Огъва се, омотава се. А руните в него се задействат, щом докоснат някого. Ако не улучиш, може лесно да се отплесне и да удари тебе. Искаш ли собственият ти магически предмет да те повали в несвяст?

— Нямам нищо против да е обвързан с мен.

Джелем взе един косъм и го овърза около един от възлите. Започна да мънка и да прави леки движения, сякаш подръпваше нещо.

Ние с Деган стояхме от двете страни на масата в нехайните пози, присъщи на хората от нашата професия. Махнах с ръка на Сесил да не ни доближава, когато понечи да попита искаме ли още нещо, а Деган заставаше между масата и улицата при всяка поява на минавач.

Най-сетне мънкането спря и Джелем се прокашля.

Обърнах се към него. Въжето беше навито в скута му.

— Готово ли е?

— Готово е.

Погледите ни се срещнаха.

— Като става дума за плащане... — подхванах аз.

Ех, че гнусотия. Мразя да се държа така. Ама че срам...

— Нико ме изрита — продължих, — а всичките ми ястреби бяха в...

— Тоест нямаш пукната пара — прекъсна ме Джелем.

— Засега — опитах да се оправдая.

Той кимна.

— Предположих. Но за твой късмет обмислих и решение без пари.

— Без пари ли? — повторих като ехо.

Това не ми допадаше.

— Услуга — обясни Джелем и думата прозвуча хем съблазнително, хем мръснишки от неговата уста, — с която ще ми се отплатиш... по-късно.

— Що за услуга?

Лявото му рамо помръдна съвсем леко.

— Ако знаех, нямаше да е услуга, а плащане.

Изскърцах със зъби. Гледах ту въжето, ту Джелем. Накрая се обърнах към Деган.

— Не питай мен — каза той. — За мен такава уговорка е съвсем разумна.

Пак се взрях в Джелем. Седеше си невъзмутимо и чакаше — знаеше, че ме е приклепил. Имах нужда от всяко предимство, което можех да докопам, а това въже си беше сериозно предимство.

— Ами добре. Бездруго вече дължа услуги.

Деган се прокашля сдържано с ръка пред устата, за да прикрие усмивката си.

— Чудесно — одобри Джелем и хвърли въжето към мен. — Заповядай.

Облещих се. Опитах да се наведа встрани, но въжето се разгъна в полет и два от възлите ме удариха по кръста.

Нищо не се случи.

— Изглежда, съм си свършил работата — каза Джелем, взе тестето и почна да разбърква картите. — И то добре.

— *Изглежда ли?* — Намръщих се и вдигнах въжето от земята. — Не знаеше предварително, така ли?

Джелем само се усмихна.

— Копеле... — казах му, навих въжето и го пяхнах под колана си, за да не се набива на очи.

Джелем още се усмихваше, когато с Деган си тръгнахме. Келс си бе избрал за леговище останките от някогашно малко имение в североизточния край на Десетте пътя. Също като повечето бивши хубави къщи в квартала и тази била разделяна отново и отново на все по-малки части от поредица стопани или навлеци, докато накрая се превърнала в лабиринт от стаички, свързани с тесни коридорчета, с набързо скалпени нови стени и съборени предишни. Следите от мазилка и греди в двора ми подсказаха, че Келс е заповядал на хората

си да разбият някои от допълнителните прегради вътре, за да минават, а и да се бранят по-лесно.

— Чакайте тук — каза ни един от биячите, които ни съпроводиха от границата на квартала. — Трябва първо да докладвам за вас.

— Ами докладвай — отвърнах аз.

Деган само промърмори нещо и започна да оглежда мястото.

Вмъкнахме се в Десетте пътя по-лесно, отколкото очаквах. По улиците вече имаше открити стълкновения, а биячите и парцалите шетаха на по-големи глутници. Никой не ни обръщаше внимание — явно всички бяха затънали в големи неприятности.

Видяхме три разгорещени схватки наред улицата — две между враждуващи сродници, а третата между малък отряд парцали и внушителна шайка от хората на Нико. Обикновено бих заложил на парцалите, защото разчитаха не само на мечове, а си имаха и алебарди и щитове, но пък биячите на Нико обикновено не си водеха „уста“. Шепа подхвърлени във въздуха пирони и две изречени думи стигнаха, за да обърнат сражението в тяхна полза. Скоро след това се натъкнахме на хора от бандата на Келс и им предадохме оръжията си с молба да ни заведат до леговището на главатаря.

— Хитро са нагласили всичко за клане на натрапници — каза Деган след две-три минути.

Кимнах. С високата ограда около двора и още по-нависоко разположените прозорци на втория и третия етаж нападателят щяха да попаднат в смъртоносен капан. И то ако успееш да влязат. В момента част от бандата отнасяше от площадчето пред портата всичко по-голямо от обувка, за да нямат враговете нито прикритие, нито какво да мятат по защитниците.

А това не беше добър признак. Намирисваше на отчаяние и последен бой. Подказваше, че Келс губи войната.

Вътре в двора всичко напомняше още повече на обсадена крепост. Мъжете или щъкаха припряно, за да довършат подготовката, или седяха безмълвно в очакване на неизбежното. Не се чуваха добродушните заплахи или самохвалства, с които сродниците се успокояваха преди битка. Имаше само примирение.

Биячът, когото останалите в патрула наричаха Жокея, се върна при нас. Въртеше в ръцете си късия си камшик.

— Ти влизаш — посочи ме с камшика, — а ти не — каза на Деган.

Деган сви рамене, седна с гръб към оградата и захърка още преди да съм влязъл в къщата.

Качихме се по две стълби, които ми се сториха като четири, и извървахме дълъг коридор. Спряхме пред обгорена врата. Под саждите още се различаваха следи от изкусна дърворезба — цветя и листа, две-три птичи крила. Жокея тропна два пъти с дръжката на камшика, изгледа ме кисело, обърна ми гръб и се отдалечи. Слушах как ботушите му трополят кухо по дъските на пода в сумрака.

Въздъгнах и потърках наболата си брада. Колко дни бяха минали, откакто бях при Мориарти? Или в дома на Кристиана? Всичко се сливаше в главата ми. Примигнах, плеснах се по бузите и лапнах две ахрами. Почти не ми помогнаха.

— Влез! — подвикна Келс най-последно.

Отворих вратата.

Завеси закриваха прозорците и в стаята бяха запалени свещи. Някой май бе намерил в къщата скривалище със стъклария, защото всяка свещ бе поставена в чаша за вино като лале от светлина. Блещукаха из стаята и образуваха свои съзвездия — в тези шарки от ярки и тъмни петна нощното ми зрение ставаше безполезно.

Почти в средата бе сложено огромно бюро, което повече приличаше на маса за пиршества. Покрай единия ръб бяха наредени чаши по височина подобно на стълбичка от пламъчета. Зад тях, отчасти скрит от бюрото, седеше Келс, навъсеното му изражение подсилено от трепкащата светлина. Бе опрял ръце на бюрото и потупваше бавно палци. Иначе не помръдваше.

Затворих вратата, направих три крачки в стаята и чак тогава долових раздвижването в сенките зад Келс. Отначало се почудих дали не ме лъжат очите, но щом се уверих, че сенките мърдат, спрях, вторачих се и едва различих зад моя главатар висок тъмен силует, обвит в сиво-черно наметало.

Рапирата ми сякаш изскочи сама от ножницата.

— И аз се радвам да те видя, Дрот — прозвуча познатият ми дълбок глас.

Сродникът с наметалото излезе на светло, но огромната качулка все така скриваше лицето му.

— Този какво прави тук, по дяволите? — попитах сприхаво Келс.

— Дрот, прибери оръжието — заповяда главатарят.

— Знаеш ли кой е той?

Келс изви вежда.

— А ти знаеш ли?

Онзи с наметалото не помръдваше.

— Знам, че не мога да му се доверя — сопнах се и стиснах зъби.

— Знам, че ме подведе да си търся белята срещу двама Бели пояси, които с удоволствие щяха да ме накълцат. И знам, че е прекалено добре осведомен за всичко, което се случва в Десетте пътя — не му е читава работата. Тъй че каквото знам за него ми е предостатъчно.

Тъмната фигура се засмя, дори устните на Келс помръднаха в намек за мрачна усмивчица.

Тяхното веселие изобщо не подобри настроението ми. Споходи ме смущаващо хрумване. Посочих непознатия с рапирата.

— От твоите е, нали? — попитах Келс. — Ти си накарал тази купчина плат да ми ходи по петите, за да знаеш какво правя, а?

— Не позна — отвърна главатарят.

— Тогава защо е тук, по дяволите?

— Седни.

Келс посочи двата стола пред бюрото.

— И прав ми е добре — отказах, но заставах до столовете.

— Както искаш.

Той заобиколи бюрото и седна на най-близкия до мен ъгъл. Отдели миг-два да позяпа откровено старите дрехи на Нестор, които носех, и вдигна рамене.

— Е, какво имаш да ми кажеш?

Вторахих се първо в моя тартор, после в мъжа с наметалото.

— Още чакам отговор — напомних на Келс.

— Той е тук, защото аз го помолих. Този отговор трябва да ти стигне.

— Не и след като той ме разиграваше така. От самото начало на тази бъркотия ми пробутваше сведения и ме пращаше на едно или друго място в Десетте пътя.

— Чул ли си лъжи от мен досега? — обади се неясният силует.

— Не това е важно.

— Именно това е важно — натърти той. — Дори последствията да не са ти харесали, не можеш да твърдиш, че не те заведох където поиска.

— Поне да беше споменал за проклетите пояси!

— Ако бях споменал, щеше ли да влезеш там?

— Мръсник! — избухнах аз. — Нямах право да ме подвеждаш така. — Посочих Келс с лявата си ръка. — Работя за него, а не за тебе, и да ме вземат мътните, ако ще говоря какво знам пред някакъв тип, заради когото едва не ме пречукаха.

— О, ще... — подхвана силуетът.

— Ще правиш *каквото аз ти кажа*, Дрот! — намеси се Келс.

— А аз ти казвам да говориш.

Погледът ми шареше между двамата. Какво ставаше тук, мътните го взели? През всичките години, откакто носех сведения на Келс, винаги разговаряхме насаме. Дори в отдавна отминалото време, когато бях обикновен уличен нос, Келс все напомняше колко е важно никой да не знае за разговорите ни. Толкова ли се бе променило положението ми, откакто в бандата на Нико бяха научили какво съм вършил? Умът ми не можеше да се примири със заповедта на Келс да се раздрънкам пред човек, който не е от бандата.

Не виждах никакъв смисъл в това.

Келс се изправи, застана пред мен и се вторачи в очите ми.

— Казах ти да ми съобщиш какво си научил. Е, казвай го.

И тогава, както Келс стоеше само на една стъпка от мен и усещах дъха му на лицето си, виждах колко е наежен и как са изпъкнали жилите на шията му, видях... тревогата в очите му — широко отворени, нерешителни, умоляващи. Забелязах как се извиха за недоловим миг към закачулената фигура, която сега стоеше зад него, а после се загледаха над рамото ми.

Проумях, че Келс е уплашен, а не разгневен. Искаше и аз да играя в сценката, която бе подготвил.

Не се подвоумих. Отдръпнах се и отсякох:

— Върви по дяволите!

Силно се надявах да не съм се заблудил.

— Какво?! — наежи се Келс.

— Чу ме много добре. — Преместих ядосания си поглед към силуета с наметалото. — Писна ми да отговарям на въпроси.

— Писнало ти било да отговаряш на въпроси, така ли? Ти си „нос“, и то *мой* „нос“! Работата ти е да отговаряш на въпроси!

Не е! — изфучах. — Работата ми е да пресявам сведения. Работата ми е да отделям слухове от факти. Работата ми е да си рискувам кожата, за да знам по-добре какво става по улиците. И върша тази работа *за тебе*, не за него. — Посочих внушителната фигура вдясно. — Нищичко няма да споделя, докато не чуя отговори за него, за *истинските* му дела в Десетте пътя и за проклетия дневник, който всеки иска да докопа!

Келс изпъна показалец към очите ми.

— Твоята работа — изръмжа — е да събираш парчетата, не да подреждаш картина от тях. Не съм ти възлагал да държиш всички нишки в ръцете си. Няма защо да се сърдиш, че ти напомням какво вършиш за мен — явно имаш нужда от напомняне.

— Чакайте... — чу се изпод качулката.

Келс ми намигна и аз продължих да си играя ролята. Бездруго не бих могъл да се спра, дори да исках.

— Като те слуша човек, ще си помисли, че съм искал да бъда тук — отвърнах троснато на Келс. — Все едно се радвам задникът ми да бъде ритан от повече хора, отколкото имам пръсти да преброя. — Махнах с ръка към вратата и квартала зад нея. — В Десетте пътя съм, защото Нико ме изпрати тук, а не защото сам поисках. И *останах* в квартала, защото не исках да видя как бандата ти ще плъосне в помийната яма. Но май точно натам се свлича, като гледам какво става.

Келс навря „нос“ в лицето ми, искриците в очите му угаснаха.

— Да не намекваш, че не ме бива за главатар?

Сега не се преструваше, но ми беше все едно. Олекна ми да си излея душата. Твърде много ми се бе събрало през последните седем години, да не говорим за последните седем дни, за да хитрувам.

— Не намеквам, а ти казвам направо, че трябваше да помислиш сериозно още когато дойдох при тебе първия път. Знаеше, че Нико ще те нападне, но реши да се надлъгваш с него. — Пак посочих вратата. — Е, какво спечели досега, да му се не види?

— Чакайте — пак каза непознатият.

— А ти какво би направил? — неприязнено попита Келс.

— Откъде да знам, по дяволите?! Прекалено зает бях да се спасявам от Бели пояси, наемни убийци и хората на Нико, за да умувам

за тактиката. Пък и нали не съм нищо повече от „нос“ — явно трябва само да слухтя и да докладвам. Да ме пазят Ангелите от идеи за...

— Чакайте!

Този път думата изригна от качулката, сякаш ехтеше от пещера. И двамата с Келс се сковахме и извихме глави към силуета, който изпълна ръка към мен.

— Ти спомена „проклетия дневник“ — продължи гласът, тежък като утайка от кафе.

— И какво от това?

— Кой ти каза, че е дневник?

Ама че гадост...

— Какво?

— Всички го наричат книга, но ти използва думата „дневник“.

Гледах го и мълчах.

— Взел си го, нали?

Погледнах Келс, който пък ме наблюдаваше зорко и чакаше, присвил очи. Завъртя глава толкова леко, че малко оставаше да пропусна това движение.

Пак се обърнах към мъжа с наметалото.

— Не е у мен, но мисля, че знам къде е.

— Убеден съм, че знаеш. Иди и го донеси.

— Защо?

— Какво?!

— Защо е толкова важен за тебе? — попитах го. — И защо да го дам на тебе, а не на друг?

— Не давам обяснения на подчинените си.

„Подчинени“, така ли?

— Майната ти! — изляях и преди Келс да направи нещо, се втурнах покрай него и грабнах една от чашите със свещи.

Плъзнах се над ъгъла на бюрото и спрях през закачулената фигура.

— Стига си ме разигравал! — Вдигнах свещта и се опитах да бутна качулката назад. — Ако си въобразяваш, че... О, Ангели!

Качулката не помръдна. Макар че краят ѝ се смачка в пръстите ми като обикновен плат, тя още закриваше лицето му. Все едно се напъвах да избутам тухлена стена, обвита с вълна.

Но по-лоша беше тъмата вътре — светлината не я прогони. Срещу мен имаше було от сиво-черни сенки, които се местеха и преливаха, сякаш бяха по-дълбоки от размерите на качулката. Стори ми се, че се мярнаха мимолетно очертанията на брадичка и част от нос, но не бях сигурен. Незнайно как обаче прозрях, че и без свещта нощното ми зрение щеше да е безполезно — никакъв взор не можеше да проникне в този мрак.

Стомахът ми се превърна в малка ледена буца.

Мъжът под наметалото дори не шавна, не направи нищо. Само прошепна някаква дума толкова тихо, че не различих звуците. Миг по-късно вече летях през стаята, а ушите ми звъняха от мощта на изреченото слово. Блъснах се в отсрещната стена, отскочих и се стоварих по лице на пода. И замрях.

Чух глас и когато не отговорих, усетих нечий ръце. Искях да се обадя, но... не ми стигаше воля. В момента и мигането беше прекомерно усилие.

Сложиха ме на стол. По лицето ми се стече вода. Това помогна. Мигането стана по-лесно, а после и другите движения.

И тогава ме връхлетя болката. Понечих да изохкам, но стиснах зъби. Да пукна, ако му дам повод да злорадства.

Вдигнах глава. Келс крачеше насам-натам пред бюрото, лицето му бе сковано от гняв и тревога. А на големия стол зад бюрото вече седеше онзи с наметалото.

— Това обяснение стига ли ти? — подхвърли той.

Имаше само едно възможно обяснение — за наметалото, за мрака, за заклинанието, за чувствата на Келс. И то не ми хареса.

Знаех си, че всичко е заради някой от Сивите принцове, но просто не ми хрумваше досега, че където се е намесил един от тях, като нищо ще се набърка и втори. В края на краищата те се дебнеха взаимно. А нямаше съмнение кой е този в стаята. Дяволите го взели, той направо ми навираше в очите кой е, но аз бях твърде тъп, за да се досетя.

— Сянката... — изграчих аз. — Ти си шибаната Сянка.

Качулката се наклони в съгласие.

— Точно така.

Сив принц — според някои най-страшният сред тях. И най-злият. И сега говореше с мен. Що за гнусотия...

А Сивата принцеса със своя Железен Деган бяха зад враговете ни в тази война, на страната на Нико. Всички дребни сродници можехме да бъдем смачкани между тези две сили.

Още по-голяма гнусотия.

— Добре, схванах намека — казах тихо. Надявах се Сянката да сметне треперенето в гласа ми за признак на умора, но не разчитах на това. — И все пак не отговори на въпроса ми — защо искаш дневника?

Келс спря до бюрото, но не го погледнах. Взирах се в променливата тъма под качулката.

— Дължиш ми отговор — натъртих и се наведох напред на стола.

— *Дължа* ти отговор? — повтори той.

— Ами както аз си го представям, дърпаш ми конците, откакто започна бъркотията. Издирването на Лариос, боят с Белите пояси, намирането на дневника — всичко беше заради тебе, нали?

Качулката кимна.

— И Федим... също беше ти, нали? — добавих. — Ти си го изкормил в дюкяна му и ми навлече толкова неприятности с Нико.

Качулката пак се наклони леко.

— Затова си мисля, че съм заслужил поне нещичко. Не ми харесва да ме използват, дори такъв като тебе.

— Говориш все едно ти нищо не спечели от това.

Засмях се горчиво.

— Какво друго спечелих, освен побоища, кървища и седем години усилия при Нико, пуснати в кенефа?

— Например една мъртва убийца, увиснала над пода в спалнята ти.

Това ме стресна. Значи *Сянката* бдеше над мен? Озърнах се към Келс, но той не ми подсказа нищо — гледаше със същата изненада.

— Срещу Таск нямаше никакъв шанс — продължи Сянката. — Камо ли срещу следващото острие, което щяха да ти пратят. Или срещу третото, ако по някакво чудо бе доживял дотогава. Аз просто си позволих да им изпратя послание от твое име.

— От мое име или от свое? — уточних заядливо.

— Има ли значение?

— *Има*, щом това само влоши положението ми — натъртих аз. — *Има*, щом хората си мислят, че ми е по силите да се разправя така с Таск. Какво, по дяволите, да правя, ако ми пратят някой още способен, а ти не си наоколо? Ангелите да са ми на помощ! Не можеше ли да я зарежеш в някоя уличка с прерязано гърло и да им пратиш бележка?

— Някое острие опита ли се да те очисти оттогава?

— Не говорим за това!

— Тъкмо за това говорим! — изръмжа Сянката. — Такова беше посланието ми, когато видях сметката на острието — че ти имаш подкрепа. *Моята* подкрепа. И оттогава никой не се опитва да те премахне. Така че благодари ми и кажи най-после къде си скрил дневника.

— *Не съм* от твоите хора въпреки помощта ти. Вече те попитах — защо искаш дневника?

Едната му ръка се сви в юмрук.

— Ти си нищожен „нос“. Не си чак толкова незаменим.

— Напротив — намеси се Келс. Стоеше със скръстени на гърдите ръце, изражението му бе непреклонно. — Дрот е мой човек, а не твой. Аз решавам колко е незаменим. С тебе може и да имаме уговорка, но не съм се съгласявал да използваш хората ми както ти щукне. Ти сам ми каза, че Саможивата те е изпреварила, като се е набъркала в Десетте пътя, затова се нуждаеш от мен и моята банда. Ако искаш да направим нещо, ще го искаш чрез мен, иначе няма да стане. Същото важи за моите хора — първо питаш *мен*. Разбрахме ли се?

Прехапах си езика не толкова от желанието да разцелувам Келс за това, което направи, а защото от него научих името на Сивата принцеса. Онази, чиито заповеди изпълняваше Железния Деган. Онази, която се разходи в сънищата ми, за да ме предупреди за дневника. Сега можех да свържа име с лицето и гласа — Саможивата.

И Сянката мълча дълго. После качулката се наклони едва забележимо.

— Разбира се. Моля да ме извиниш, ако съм се увлякъл.

— Кажи на Дрот каквото иска да знае.

— Така да бъде. — Сянката се обърна към мен. — Защо искам дневника на Йоклаудия Неф ли? Защото го иска Саможивата. И то отдавна. Щом го смята за толкова важен, явно за мен ще е по-добре да е в моите ръце, а не в нейните. Саможивата е умна и знае, че ако се развихри открито в Десетте пътя, останалите Сиви принцове ще се опитат да я възпрат. Този квартал е прекалено важен за нас, за да позволим на един човек да има власт над него. Тук Исидор е започнал възхода си. И това е единственият квартал, който не се е подчинил на никого след падението му. Да завладееш Десетте пътя означава да постигнеш нещо, на което е бил способен само *той*. Можеш ли да си представиш какво ще се случи, ако някой от Принцовете подчини Десетте пътя?

Кимнах. Немалко главатари и улични тартори щяха да си стиснат ръцете с Принца, който е обединил Десетте пътя. А ако тя успее между другото да повали Нико и Келс? Щеше да има още повече напирасци да заемат мястото им под нейна власт.

— Такъв човек ще направи огромна крачка към превръщането си в новия Тъмен крал — отговорих на Сянката.

Значи не се бях побъркал...

— Правилно — потвърди той. — А аз нямам желание да коленича нито пред нея, нито пред никого. Ето какво ме безпокои. Саможивата знае, че поне един от нас ще ѝ се изпречи на пътя, но въпреки това упорства. Това ми подсказва, че има някакво предимство — нещо, което според нея ще ѝ помогне да завладее Десетте пътя. Смятам, че това нещо е книгата.

Преборих се с подтика да се извърна, да примигна, да се издам по какъвто и да е начин. Сянката беше още по-прозорлив, отколкото си мислеше, но нямаше да му разкрия това. Вторачих се право в качулката, насилих се да говоря безстрастно.

— Още колко Принцове са се намесили?

— Засега няма други, освен мен и Саможивата.

— Щом е толкова важно, за какво ти бяха тези игрички? Защо реши да използваш мен, вместо да пратиш свои хора?

— Та нали вие сте „моите хора“ — отвърна Сянката. — Както сте хора на Саможивата, на Кукловодката, на Лъжльото. Зависи кой кога ви дърпа конците. Наистина ли вярваш, че всяко сведение, което си изкопчил от хората на Нико, за да го предадеш на Келс, е придобито само със собствените ти умения? Никога ли не те е спохождала мисълта, че докато ти си дърпал конците, за да мътиш водата в бандата на Нико, някой друг може на свой ред да е дърпал твоите конци? — Изпод качулката се чу мрачно подсмиване. — Тъкмо ти би трябвало да знаеш, че най-лесно е да насочваш събитията отвътре. Аз... тоест всички ние също го правим, но по-изкусно и прикрито.

Открай време слушах, че Сивите принцове си въртят далаверите точно така, но едно е да го чуеш на улицата, друго е да ти го представят като неоспорим факт. Сянката го каза толкова прямо и равнодушно, че по гърба ми плъзна ледена тръпка.

Той опря лакти на бюрото и под наметалото се видяха ръкавите на изискана въгленосива куртка.

— Сега е твой ред. Разкажи ми за дневника.

Гледах среднощната тъма под качулката и се изкуших — да му разкажа всичко, за да прехвърля на чужд гръб тревогите за книгата, Десетте пътя и войната. Ако се разприказвах, ако дадох дневника на Сянката, всичко щеше да свърши — никакво търчане напред-назад, никакви гатанки, никакво сравняване на моите подозрения с онова, което знаят другите. Нека Сивите принцове си мерят силите, бездруго умеят това по-добре от мен. Нека той попречи на амбициите на Саможивата. Аз просто ще си стоя отстрани и пак ще съм си обикновен нос.

Толкова съблазнително... а знаех, че няма да го направя. „Не давай книгата на никого — заръча Саможивата в съня ми. — И на мен също“. А това не се връзваше с догадките на Сянката. Ако тя толкова напираше да се възползва от дневника, нямаше да ми каже тези думи: „Предпочитам книгата на Йоклаудия пак да се изгуби, вместо да попадне в ръцете на неподходящ човек“. Рискуваше прекалено, ако ще и да беше лукава Сива принцеса, защото ставаше твърде вероятно аз просто да унищожа дневника.

Проумях, че Саможивата наистина иска да придобие дневника, но не заради подбудите, които бяхме готови да ѝ припишем и аз, и Сянката. Спомних си какво ми каза Балдезар за нея и Железня:

„Искат да използват книгата срещу империята“. Тогава не ми се вярваше, но сега...

— Чакам — напомни Сянката.

Погледнах Келс. И той се бе вторачил в мен. Нямах да ми помогне... или бърках? Какво ли бе научил досега? А какво ли *искаше* да знае?

Усърдно си придадох примирено изражение и седнах поотпуснато на стола.

— Дневникът — започнах и бръкнах в кесията за поредното ахрами — е написан от Йоклаудия Неф. Тя е била сред Недостижимите на империята и е служила на Стефан Дорминикос още по времето, когато е бил нормален човек.

— Толкова ли е стар дневникът? — обади се Келс.

— Да, толкова.

— Ти разгърна ли го изобщо? — попита Сянката.

— Разбира се! Щом всички го искат, как да не погледна какво пише вътре?

— И какво видя?

— Не съм „уста“ и няма как да съм сигурен, но помолих и други да го прегледат. Според тях става дума за магия.

Сянката плесна с длан по масата и пламъчетата на свещите се разклатиха в чашите.

— Знаех си! А за каква магия е писала? Казаха ли ти?

— О, да, казаха ми. — Свлякох се още малко на седалката, за да проточа мига. Погледнах Сянката, после и Келс, накрая схрусках семето. Келс едва не подскочи от звука. Чудесно. — За имперска магия.

— Какво?! — избухна моят главатар, точно както се надявах. — *Имперско* чародейство?! — Извъртя се към бюрото и почти си навря лицето в качулката на Сянката. — Ти ми каза, че онези Бели пояси в Изтърбушеното са търсили реликва, а не забранена магия!

— Има всякакви реликви — отвърна Сянката. — Тази просто се оказва по-полезна от останалите.

— Реликвите са вещи, използвани лично от императора — поправих го аз. — Съмнявам се тази книга да е била разгърната дори веднъж от някое въплъщение.

— Но се отнася за императора — недоволно натърти Сянката.

— Значи достатъчно прилича на реликва.

— Освен това реликвите не привличат вниманието на имперските Недостижими — добавих аз.

Белите като сняг вежди на Келс се събраха на челото му.

— Недостижимите ли?

— Ако питате мен, по някое време непременно ще поискат да приберат дневника.

— *Недостижимите?!* — повтори той. — Проклятие!

Долавях враждебния поглед изпод качулката. Усмяхнах се.

— Важно е да не забравяме — настойчиво каза Сянката, — че *ние* притежаваме дневника. Ако Дрот е прав, съдържанието му може да превърне Нико и Саможивата в дребни досадници.

— Ами империята? — не отстъпи Келс. — От тях няма да се отървем толкова лесно.

— Бихме могли, ако им пробутаме подходящата изкупителна жертва.

— Доста внушителна жертва трябва да бъде — вметнах аз.

— И според мен — съгласи се Сянката.

Поумувах.

— Нико ли?

— Саможивата. Тя е по-едра риба, пък и вече се стреми да вземе дневника. Нужно е само да се погрижим подходящи думи да стигнат до подходящи уши. И когато му дойде времето, ще уредим тя да попадне в ноктите на империята.

Разсмях се.

— Просто така ще поставиш капан на Сива принцеса? Прости ми, че се съмнявам *дори ти* да извъртиш този номер. Но да речем, че се справиш. Нали тя ще се разприказва? Не би имала причина да си мълчи.

— Не и ако е труп.

— И това не стига. Не ми се вярва империята да се задоволи с един труп, а книгата да я няма. Случвало се е да ме подгонят заради реликва, а дневникът е несравнимо по-ценен от опърпано старо расо...

— Значи ще им пробутаме малко истински овъглени листове и купчинка фалшива пепел — заяви Сянката. — Сами ще сглобят парченцата, които им дадем, и ще стигнат до желанието от нас извод. — Размаха пренебрежително ръка. — Честно казано, май надценяваме империята.

— Аз пък си мисля, че подценяваш и нея, и нас — възрази Келс и застана зад моя стол. — Не си ли минавал напоследък край Кулата на Гониас? Още тлее, а Белите пояси и Недостижимите са извлекли онази „уста“ оттам още по времето на петото възплъщение на Теодой — преди три века! Щом са си направили труда да подпалят тухли, и то така, че да горят толкова бавно, просто за да дадат нагледен урок, готов съм да се обзаложа, че няма да се задоволят само с труп и малко обгорени хартии. Ако всичко потръгне зле, ти може и да се покриеш, но ние не можем да се спотайваме като тебе. Няма да кажа на хората си да тръгнат на лов за Саможивата и да гледам как половината умират, преди да успеят, а после да усетя тежката ръка на империята, само за да можеш ти да се отървеш от съперница и да разполагаш с могъщи нови магии.

Сянката се надигна бавно. Ако намерението му беше да изглежда внушително, постигна целта си.

— Няма значение какво искате — отсече той. — Имаме уговорка. Саможивата е забъркана в това. Аз също. Ако искате да оцелеете, ще правите каквото ви кажа. Аз знам как да си уреждам сметките със Сиви принцове. А ти знаеш ли?

— Не, но се уча — отвърна Келс.

— Не се и съмнявам, че си го мислиш. А сега да...

— Не съм свършил — прекъсна го грубо Келс. Сянката се смръзна и за миг съжалих, че моят главатар стои толкова близо до мен. — Да, имаме уговорка, но тя не засяга империята, Белите пояси и имперските чародейства. Споразумяхме се за три неща — моята банда да оцелее, Нико да бъде изритан от Десетте пътя и Саможивата да не командва тук. Ти се придържай към своята част от уговорката, а аз ще се погрижа да получиш книгата, когато всичко свърши.

— Не се дръж глупаво! — скастри го Сянката. — Ако взема този дневник, край на твоите затруднения с Нико и Саможивата.

— Може би. Но ти ми обеща подкрепата си още преди някой да е споменал дневника. По дяволите, ти сам дойде при мен да ми предложиш помощта си, а не обратното. Нямаше да го направиш, ако аз не ти бях нужен повече, отколкото ти на мен.

— Келс, вярвай в каквито си щеш фантазии, но не можеш без мен. И твоите хора ще ти кажат, а и Дрот, който е с нас, че тръгна ли си сега, с вас е свършено. Саможивата е имала повече време да създаде

връзки тук, да заложи основата на плановете си, да събере достатъчно усти и да подхване интригите си. В сравнение с нея ти само се щураш безцелно.

Келс прекрачи пред стола и скръсти ръце на широките си гърди. Стъпи устойчиво, изопна гръб и се изплю на пода между себе си и Сянката.

— Аз не подхващам нови пазарлъци наред битка, не ми трябват и страхливци, които го правят. Ще го кажа ясно — получаваш книгата, когато измъкнеш задника ми от огъня. Не и преди това.

Не знам какво очаквах — през покрива да се забие мълния. Келс да полети из стаята като хвърлена парцалена кукла или Сивият принц да го доближи и да го изкорми небрежно. Нищо подобно не се случи. Сянката мълча дълго, после ни подмина.

— Ще довършим този спор — каза мимоходом, — след като си имал достатъчно време да видиш колко зле можеш да закъсаш.

Вратата се затръшна и Келс въздъхна.

— Е, това не потръгна както ми се искаше. — Отиде да седне зад бюрото и изпъшка тихо. — А сега — добави, щом отметна глава назад и затвори очи, — защо не ми кажеш всичко, за което си затваряше устата, откакто влезе в тази стая? И дано сведенията си струват, иначе ще поднеса на тепсия тебе и дневника на Сянката, за да се помиря с него.

Спънах се и стиснах с пръсти парапета до стъпалата. Левият ми крак бе изтръпнал, десния пък го усещах като игленик. За кой ли път плъзнах натежала длан по лицето си, но това не ми помогна.

Колко часа бях останал при Келс? Светлината в прозорците на долния етаж показваше, че не са никак малко. Нямах нищо чудно да ми се струва, че бъдувам от дни — така си беше.

Хванах се и с двете ръце за парапета и се смъкнах предпазливо по последните две стъпала до площадката. Седнах на долното стъпало и опрях глава на юмруците си. Така ми беше по-добре дори отколкото на стола при Келс. Разбира се, там не се чувствах удобно по други причини.

Разказах му каквото знаех за дневника на Йоклаудия: за имперските магии и разсъжденията за боравене с душите, за да бъдат овладени заклинанията, описах сблъсъците с Белите пояси. Не пожелах да спомена само разговора със Саможивата в моя сън и факта, че Джелем е онзи, който ми обясни какво съдържа дневникът. За първото още нямах желание да говоря, а второто премълчах за доброто на Джелем. Да насоча вниманието на Келс към него в такъв момент щеше да е мечешка услуга.

И сега имах угризения. Келс застана на моя страна и каза на Сянката да върви по дяволите. Не беше ли редно да му отвърна с откровеност? Знаех как би трябвало да постъпя, но не можах да се насиля. Трябваше да науча повече за сделката му със Сянката. В момента и двамата бяхме омразни на Сивия принц, обаче не ми беше ясно за какво се е договарял с Келс. И това ме безпокоеше, защото аз също бях въввлечен в кроежите им.

Докато разказвах, моят главатар не помръдваше, седеше си със затворени очи и опряна на облегалката глава. Рядко ме прекъсваше, за да попита нещо.

— Брей, наистина знаеш как да ми съсипеш деня — отбеляза, щом млъкнах.

— Дано ми простиш, че не преливам от съчувствие — отвърнах аз, — защото влязох тук и научих, че си послушното момче на Сянката. Да не говорим за откритието, че той ме е използвал кой знае откога.

— Той използва и двама ни. Както и аз се опитвам да го използвам. Това няма защо да те изненадва. И не съм му послушно момче.

— Добре, а какъв си му тогава?

Едното му око се поотвори.

— Да не мислиш, че само ти не се радваш да видиш накъде са тръгнали нещата? Не ми стига, че трябва да се разправам с Нико и Саможивата, ами сега ще се тревожа и дали империята няма да изтърбуши Десетте пътя, докато търси книга за светотатствена магия. Спомни си какво казах преди малко — намеси ли се империята, с всички ни е свършено.

— Помня. Но ти не отговори на моя въпрос.

— Вярно. Може би защото и аз вече не съм сигурен. Преди този разговор можех да ти обясня точно в какви отношения съм със Сянката, но сега... — Келс завъртя глава. — Сега той иска не само да премахне от пътя си Саможивата.

— Подозирам, че поначало е искал нещо повече.

— Твърде вероятно е. — Едната ръка на Келс се вдигна бавно и започна да опипва краищата на мустаците му. — Да не смяташ, че се стреми към същото като Саможивата? Исква да е следващият Тъмен крал?

— Откъде да знам? В момента се питам и тя какво иска. А Сянката... Да, мога да си го представя в тази роля.

— Дневникът на сигурно място ли е? — попита моят главатар.

— Засега.

— Добре. — Той пак си опипа мустаците. — Знаеш ли, трябва да се отървем от него.

— Нима?

Келс се вторачи в мен.

— Какво е това „нима“? Тази книга привлича неприятностите като магнит.

— И е единственото нещо, което ме опазва жив — добавих аз. — Докато само аз знам къде е скрит дневникът, Сянката, Саможивата и

още кой ли не няма да ми посегнат.

— Вярваш ли си? — Келс скръсти ръце. — Ти какво би направил, ако някой крие нещо от тебе? Как постъпи с Ател? Дрот, говорим си за Сиви принцове. И за империята. Няма да се церемонят с тебе.

— Знам. Но засега не виждам добър за мен изход. Империята ще ме тикне в тъмница просто защото знам за дневника, а нищо чудно Сянката или Саможивата да ме очистят ей така, за да се отърват, щом го докопат. Докато го крия, аз съм ценен. И това ми харесва.

— Не и на мен — възрази Келс. — Твърде много хора го искат по твърде различни причини и всички те ще започнат да душат около тебе рано или късно. Ти си от моите хора, значи накрая ще дойдат и при мен. Така има опасност не само за мен, но и за цялата банда — за всички нас. Няма да търпя това.

Преглътнах и изправих гръб.

— Не решаваш ти.

— Какво каза?

— Дневникът е при мен. Аз съм неудобният тип, когото искат да премахнат. Не казвам, че и за тебе няма да стане по-напечено, но аз ще си го отнеса най-зле. Значи решението е мое, а не твое.

Ръката на Келс пусна мустаците му и той се надигна зад бюрото.

— *Кой си ти бе, шибаняк*, та ще решаваш как е най-добре за *моята* банда? Аз губя проклетата война между сродниците, а ти ми казваш, че няма аз да решавам? Работиш за мен, проклет да си — аз ще ти кажа какво да правиш и ти ще се подчиниш!

— И какво искаш? Да дадем дневника на Сянката, за да нарита задника на Саможивата? Какво ще стане с нас после? Ще ни върти на малкия си пръст ли? Защото след това няма кой да му се опре. Или искаш да откупиш бандата си от Саможивата? Ще ѝ поднесеш и дневника, и Сянката на тепсия ли? Само че за нея знаем още по-малко, отколкото за него!

— Поне със Сянката вече имаме уговорка — напомни Келс. — И той ще ни бъде благодарен.

— Ти чуваш ли се какво говориш? Готов си да направиш *тази твар* — посочих вратата — следващия Тъмен крал?

— По-добре познато зло, отколкото непознато — сопна се Келс.

— Извинявай, но не беше ли ти, който преди малко му каза да се разкара? Тъкмо от твоята уста чух адски убедителни доводи защо няма да му дадеш дневника.

— Значи си чул и какво казах накрая. Ще му го дам чак когато измъкне задника ми от огъня!

— Твоя задник — натъртих. — Не моя. Не задниците на всички сродници.

Келс опря длани на бюрото и се насили да видиша бавно и дълбоко.

— Дрот, обмисли това, както на мен се налага да го обмислям. Ако Сянката *наистина* ме отърве, не бих могъл да му откажа. Единствената причина все още да имам банда в момента е неговата помощ. Затова говорех сериозно — ако успее, ще получи книгата. Дадох дума и държа на нея.

— Ами империята? — напомних отново. — Какво ще стане, когато *и те* дойдат да потърсят дневника?

— Той е едрата риба, ще привлече най-много вниманието им. Пък и все още нищо не подсказва, че Сянката ще свърши като Исидор. Току-виж изненада всички ни и се закрепил.

Изведнъж проумях, че се боя тъкмо от това.

„Не го давай на никого. Дори и на мен“.

Казаното от Келс звучеше разумно, но ми се струваше неправилно. В неговите очи дневникът си оставаше плячка като всяка друга — щом му се махне от ръцете, край на затрудненията. Но аз си знаех, че не е така. Дневникът на Йоклаудия беше прекалено важен, за да го забравят. Нямах да забравят и при кого е бил — например при нас.

— Нали знаеш — казах на Келс, — че аз и ти ще бъдем нарочени първи за изкупителни жертви, каквото ще да разправя Сянката?

— Знам. Но ще мине време, докато отблъснем Нико и Саможивата, а дотогава Сянката няма да получи дневника. Мен ако питаш, можем да измислим как да подложим под ударите някой друг.

Аз продължих да възразявам, а Келс се преструваше, че ме слуша. Не очакваше да променя решението си веднага, но се надяваше накрая да стана сговорчив. Досега винаги му се подчинявах. Миналото обаче май бе останало далече зад гърба ми.

После говорихме за Нико, Десетте пътя и стратегията във войната, но не за дълго. Твърде изцеден бях, за да има някаква полза от мен, и Келс ме отпрати да поспя. Осъзнах колко съм преуморен чак когато излязох от стаята.

Изпъшках и вдигнах глава. Някъде по долните етажи имаше постели. Цели редици постели... Само две стълбища по-надолу... Меки постели...

Още си мислех за тях, когато се свлякох на площадката и се свих на кълбо, за да посрещна мрака с радост. Събудих се, защото някой подритваше ботуша ми.

Обърнах се по гръб. Над мен стоеше Деган. Държеше бастунче, с което упорито ме потупваше по подметката. После забелязах, че съм на легло в някаква стая. Не загубих време да питам как съм се озовал тук или как той ги е убедил да го пуснат в къщата.

— Хайде, изплюй камъчето! — изръмжах му. — Държиш се толкова досадно само когато носиш лоши вести.

Той пъкна бастунчето под мишницата си.

— Империята обгради квартала.

Да, новината си беше лоша. Седнах на леглото и се смръщих от болката в схванатия си гръб.

— Подробности?

— При всяка порта на Десетте пътя пазят кашици и общо наброяват поне един легион. Не пускат никого да влезе или да излезе... освен Белите пояси, разбира се.

— И редовна армия, и пояси? — Посърнах.

— Носи се мътва, че вече започнали набези навътре в квартала.

— Защо?

— А ти как мислиш?

Първо се сетих за дневника, но не се връзваше. Да, императорът би го искал, но дори да обкръжеше Десетте пътя с два пъти повече войска, нямаше да накара никого да го даде. Пък и би привлякъл излишно внимание към нещо, което най-вече той би предпочел да запази в тайна.

— Войната — отвърнах. — На императора му е писнало момченцата на Нико да си играят на „Да надупчим парцалите“. Сега се е заел да ни напомни кой е върховният владетел на Десетте пътя. — „И вероятно да срути квартала върху главите ни“ — добавих наум.

Маркино бе остарял и вече не беше настроен нито търпеливо, нито снизходително. — Кога обградиха квартала?

— Преди три часа. Чух, че в един миг всичко си било както обикновено, а в следващия навсякъде гъмжало от Черни пояси. Откъснали квартала от града за по-малко от четвърт час. Никой нямал време да се измъкне.

Деган въздъхна и разбрах, че съжалева, че не е видял как войската е извършила тази маневра.

— Преди три часа ли? Защо не ме събуди по-рано?

— Току-що ти казах — Десетте пътя е обграден. Къде щеше да отидеш? Пък и Келс нареди да те оставим да се напиш.

— Като го спомена... Той как прие новината?

— Излезе да огледа.

— Значи наистина сме загазили.

Изправих се. Усещах крака си скован, но изобщо не беше толкова зле, колкото очаквах. С приятна изненада открих, че ходя почти нормално, докато следвах Деган по коридора. Да му се не види, Джелем си беше майстор.

Вече се здрачаваше. В коридора горяха свещи, а някой бе запалил мангал на двора.

Хората на Келс щъкаха насам-натам с припряност, каквато може да породи само безизходицата. Никой не говореше за това, но го виждах в погледите, чувах го в пъхтенето им. „Империята е тук — мислеха си те. — Поясите ще ни ударят както по времето на Исидор“. А всички знаеха какво е сполетяло Тъмния крал и подчинените му сродници. Нямало пленници, нямало пощада, нямало пазарлъци.

И този път щеше да е същото. А може би и по-лошо.

— Да вървим, че аз трябва да... — започнах, но спрях като закован насред двора.

Пазарлъци... Императорът не бе приемал уговорки предишния път, но какво биха могли да му предложат сродниците тогава? А сега...

— Какво трябва да направиш? — попита Деган.

Вдигнах ръка в безмълвна молба да ми даде време, за да помисля.

Сега имахме книгата на Йоклаудия. Ако нещо можеше да прикове вниманието на императора, да го убеди да остави на мира и

квартала, и сродниците, дневникът на една отдавна мъртва Недостижима беше най-подходящ.

Стига да не го направеше още по-непреклонен. Оставаше рискът, че би пожелал да изтрие от лицето на земята всеки, който може да е зърнал дневника. Но така списъкът ставаше твърде дълъг, пък и поясите вече бяха в квартала и може би бездруго щяха да ни изтребят.

Да, имаше риск, но имаше и възможност да се измъкнем. Само че се налагаше да предам Келс. И сродниците. А и себе си — в известен смисъл.

Това си е основен принцип — ние не отиваме при империята, а я прецакваме. Смеем ѝ се в лицето и се преструваме, че не ни плаши. Ние сме сродниците. Ние сме печени и умеем да живеем извън правилата, защото сме по-хитри. Империята е система, от която се възползваме, тежка ръка, изпод която се изплъзваме, понякога дори джоб за опразване. Но за нас тя никога не е партньор, на който се доверяваме.

Не се доверяваме и на никой сродник, който има вземане-даване с империята. Станеш ли изменник, обръщат ти гръб всички, които преди са те наричали братовчед или брат. Ако успееш да сключи тази сделка, всяка врата щеше да се затвори за мен, всяко приветливо лице, към което съм подвиквал поздрав на улицата, щеше да се извърща на другата страна. За сродниците щях да съм мъртъв. На никого нямаше да му пука защо съм го направил — за тях щеше да е важно единствено, че съм го направил. Аз щях да съм онзи, който е прекрачил границите на бандата, на цялото огромно семейство на сродниците, за да си оправя затрудненията не с кого да е, а с *империята*. Дори Келс не помисляше за това, над което умувах сега, а той имаше да губи много повече от мен.

А сделка с империята не само щеше да ме направи чужд за тях, но и щеше да ги накара да ме подгонят. Защо ли изобщо ми бе хрумнало това?

Защото другите възможности бяха още по-лоши — Сянката като Тъмен крал, Келс негов прислужник, а аз на дъното под тях. Можеше да стане и още по-зле — Саможивата властва над всички, а Нико е рамо до рамо с нея. Не харесвах нито едното, нито другото бъдеще, защото слегнеше ли се прахолякът, не бих могъл да си намеря удобно местенце в тях. Или щях да работя за човек, който нямаше как да не

бъде смачкан и подчинен, или щях през цялото време да бягам от остриета, които Нико би пращал на тумби по дирите ми. А накрая сродниците бездруго щяха да бъдат пометени от империята.

Не. Много по-добре бе да стана онзи „нос“, който влязъл в леговището на императора и спасил сродниците... или поне се опитал. Та ако ще после всички да ми обърнат гръб заради това. Поне никой нямаше да ме забрави. Щях да го понеса някак.

Жалко, че се налагаше да предам Келс, за да успея, но знаех, че той никога няма да одобри начинанието. Той вече бе избрал да застане на страната на Сянката, а сърце не ми даваше да гледам бездейно как тръгва по този път.

— Какво трябва да направиш? — повтори Деган.

— Трябва да се разкарам тутакси от този квартал, дяволите го взели.

— Няма да споря. И все пак — защо?

— Келс иска да даде дневника на Сянката.

Деган се сепна.

— Сянката ли?! А ти как...

— Просто знам — прекъснах го.

— Значи да смятам, че идеята не ти допада?

— Така е. Не искам да попадне и в ръцете на Саможивата.

Той ме погледна втренчено.

— Саможивата... Значи тя е Сивата принцеса, която забърка тази каша?

— Онази от съня ми? Да.

Деган ме позяпа още малко и накрая каза:

— Знаеш ли, вече не си ми особено симпатичен. Ама никак.

— Нареди се на опашка след останалите.

— А много дръзко ли ще бъде да попитам какво *ти* възнамеряваш да правиш с дневника?

Поколебах се за миг, после казах:

— Искам да го дам на онзи, комуто принадлежи.

— На Йоклаудия? — учуди се Деган. — Това ще е адски мъчен номер, като се знае, че... А-а... Не на Йоклаудия. *На него.*

— Ъхъ.

Той поумува.

— Е, *това* би решило цял куп проблеми наведнъж.

— И аз си го помислих.

— Стига той да те остави жив.

— Да, има я и тази спънка — признах.

— А измисли ли как ще му предадеш дневника?

— Ще измисля.

— Поне в едно не се съмнявам — отсече Деган, хвана ме за лакътя и ме поведе извън останките на имението. — Няма да намериш императора, ако киснеш тук.

Неоспоримо заключение. Дадох му лента с цветовете на бандата на Келс, вързах една и на своя ръкав.

Тръгнах на изток, навътре в територията на Келс, после свърнах на север. Така щяхме да стигнем до едно от свърталищата на Нико, но най-голям шанс да се измъкнем от Десетте пътя имахме тъкмо в тази посока. Имперските войски едва ли можеха да спрат всякакво движение по Шосето на танцъора, а и в тази част на квартала имаше порутени части от оградата и няколко съблазнителни решетки на отходни канали.

Улиците бяха почти безлюдни, мяркаха се само патрули от сродници и двама-трима излишно смели или заплеснали се балами. Захвърлихме лентите на Келс близо до границата на територията му, за да намалим риска някой да ни спре.

— А като се измъкнем — попита Деган, докато клечахме в сянката на един вход, — къде ще отидем?

Чувахме шум от схватка на няколко преки от нас.

— При Кристиана. Трябва да се вмъкна в двореца или поне да пратя вест по някой придворен, а тя има връзките да ми помогне.

— Обаче дали ще иска? — промърмори той с нескрито съмнение.

— Майтапиш ли се? Ще се инати, ще вдига врява и ще заплашва, но ще се съгласи. Често ли се пада шансът да направиш такава услуга на императора? Това ще укрепи като по чудо положението ѝ в двореца. Пък и възможността да завися така от нея и всичко, което ще може да изкопчи от мен занапред в отплата, ще са прекалено изкусителни, за да откаже. — Погледнах го. — Какво има?

Той се усмихваше.

— Нищо, просто забелязах семейната прилика.

— Я си прехапи езика.

Но и аз се засмях.

Сражаващите се не ни доближаваха, така че тръгнахме пак. Оставаха ни четири преки до територията на Нико. Оттам щяхме да се промъкваме на зигзаг до част от Шосето, където смятах да си опитаме късмета. Провървеше ли ни, щяхме да сме извън Десетте пътя след не повече от час.

И изведнъж една медна сова се превъртя пред мен, извънтя на улицата, отскочи, после пак...

Ама че гадост...

Деган се озова пред мен с меч в ръката още преди монетата да спре. Аз не шавнах. Гледах покрай Деган празната улица пред нас и чаках.

Сянката се появи, сякаш петно мрак придоби плътност. Деган леко раздвижи рамене и надигна мъничко върха на меча според ръста на противника. Иначе не помръдна.

Сянката спря на пет крачки от нас. Тъмната качулка се обърна към Деган.

— Не съм тук заради тебе — изрече дълбокият глас, напомнящ и за кадифе, и за стомана.

— Знам.

— Известно ли ти е кой съм?

— Да.

— Е, ще се отместиш ли?

— Не.

Сянката скръсти ръце на гърдите си.

— Значи имаме проблем.

— Единият от нас има — уточни Деган. — Другият само трябва да измисли какво да прави с трупа.

Протегнах ръка и го докоснах по рамото.

— Няма страшно. В момента съм прекалено ценен, за да ме очисти.

Сянката не възрази, а предложи:

— Повърви с мен. Налага се да поговорим.

— За какво да говорим? — възразих. — Знам какво искаш. Знам и какво можеш да ми направиш. Впечатлен съм. Въпреки това няма да получиш дневника, докато аз не реша.

— Ти ли? Мислех, че на Келс се полага да решава.

— С него още обсъждаме дали е така.

— Допусках, че си прекалено свикнал да си вършиш работата сам, за да се примириш тепърва с каишката. Явно съм познал.

— Много си проникателен — отбелязах и понечих да продължа по уличката.

— Ако искаш да се измъкнеш от Десетте пътя, мога да ти помогна. Ако поговориш с мен. Ако откажеш... — Той разпери ръце. — Легионите преградиха Шосето на танцьора, а аз съм разположил свои хора при повечето пролуки в оградата. Не се съмнявам, че все пак ще измислиш как да се провреш, но знае ли се какво... или кой може да те чака от другата страна?

Спрях. Всяка секунда забавяне намаляваше шансовете ми да изпратя навреме вест на императора. И то ако Сянката изобщо ми позволише да си тръгна.

— Да речем, че си поприказваме — казах. — Какво ще стане, когато ти кажа да вървиш по дяволите и отхвърля предложението ти?

— Ще си продължиш по пътя. — Той се отдръпна крачка назад и посочи улицата. — Но поне повърви с мен и ме изслушай.

Очите на Деган питаха безмълвно: „Да го убия ли?“ Завъртях глава. Разговорът нямаше да е чак толкова опасен, колкото опита да се отървем от Сянката.

— Добре — съгласих се. — Ти върви отпред, ние ще сме на крачка зад тебе.

— Не съм включвал и твоя деган в поканата.

— Така да бъде.

Бездруго правилата на сродниците го изискваха — щом Сянката щеше да е сам по време на пазарлъка, аз също трябваше да съм сам. Поне привидно той се държеше с мен като с равен. Не се почувствах особено поласкан в тези обстоятелства.

— Следвай ни на половин пресечка — заръчах на Деган.

Той се намръщи, но кимна и аз тръгнах със Сянката.

— Сигурно разбираш, че Келс ще бъде пометен без моята подкрепа — започна Сянката след малко.

— Не му потръгна кой знае колко добре и с нея. Ако стоиш настрана, може би ще има повече полза за него, отколкото вреда.

— И двамата знаем, че не е така. Откакто империята обгради квартала, Келс няма изход. Преди може би щеше да се изсули от

Десетте пътя и да отблъсне набезите на Нико в другите си територии, но не и сега.

— Значи е късметлия, че има верен приятел като тебе — подметнах.

— Щях да съм още по-добър приятел, ако разполагах с повече начини да се намеся.

— Знаеш условието — първо спасяваш Келс и всички нас, после получаваш дневника.

— Но ти вече изтъкна съвсем уместно, че решението не зависи изцяло от него, нали?

— Аз съм човек на Келс.

Не посмях да добавя нищо друго, за да не се издам.

— Да, такъв си. И то един от най-доверените му хора. — Сянката подритна безцелно парче от дъска, което изтрака по камъните и спря в бъчва за събиране на дъждовна вода. — Тъкмо това ме подтиква да се питам защо те отпраща от квартала в такъв решаващ момент? Именно тебе — единствения, който знае къде е скрит дневникът на Йоклаудия. Така рискува твърде много.

Мълчах си, но лявата ми ръка опипа въжето на Таск, пъхнато под колана на кръста ми. Искрах да се уверя, че не е паднало някъде.

— Недоверчив човек — продължаваше Сянката — би могъл да помисли, че Келс се мъчи да наруши някак уговорката си с мен. А *крайно* недоверчив човек би могъл да помисли, че Келс ти е наредил да пазиш дневника от мен поне докато осъществява другите си замисли. Ти какво би казал?

— Ще кажа, че недоверчивите хора прахосват твърде много време в мислене.

От качулката се разнесе гърлен смях.

— Може би си прав, но е твърде късно да се откажа от този навик. Затова ще споделя с тебе някои подозрения. Не мога да си представя, че Келс е поискал да унищожиш дневника, понеже той е прекалено ценен. А ти не можеш да го криеш безкрайно дълго — рано или късно някой ще реши, че предпочита дневникът да бъде изгубен, вместо да попадне в ръцете на враговете му. Това е най-лесно за постигане, като бъдеш убит, но тогава Келс губи шанса да се спаси. Ако му хрумне да предизвика наддаване за дневника между враждуващите страни, все едно сам си е прерязал гърлото. Значи

остава само възможността ти да предложиш дневника зад гърба ми на някой друг от името на Келс.

— Спила ме — отвърнах с пресилено ехидство. — Намислил съм да продам дневника на императора.

Сянката пак се разсмя.

Завихме наляво по тясна уличка, после се шмугнахме надясно в още по-тясна. Тук мракът се сгъстяваше, сякаш се стичаше от надвисналите етажи и извираше от хлътнолите врати. Някъде над нас заплака бебе. Някой изруга сънено и след малко плачът стихна до тих хленч. Миришеше на котешка пикня и мухъл.

— Не харесвам предателството — с внезапно охладнял глас заяви Сянката, — когато е насочено към мен.

— Че кой ли го харесва? — отвърнах. — Но това си е риск във всяка уговорка. Да се довериш някому означава и че му даваш шанс да злоупотреби с доверието ти.

— Именно.

Изрече думата така, че ме накара да спра насред уличката. Звучеше твърде самодоволно.

Сянката спря две крачки по-нататък и се обърна към мен.

— Налага се да избереш — натърти той.

— Между тебе и Келс ли? Отговорът ми няма да ти хареса.

— Не. — Качулката се разклати. — Между Келс и баронеса Кристиана Сефада. С чие доверие си готов да злоупотребиш?

Сърцето ми се сви. Ококорих се. Бях прекалено стъписан, за да се преструвам. Толкова старателно криехме истината, че знаехме само аз, Ана, Деган и Джоузеф. Как?...

— Стига де — подхвърли Сянката, защото веднага разгада изражението ми. — Ти не си единственият, който знае как да се докопа до тайни. Дрот, отдавна имаш някаква връзка с тази жена. Направо се набива на очи, ако човек се вгледа по-внимателно и знае къде да се спотайва...

Да не би да ме беше следил през последната седмица? Но пък как да забележиш, камо ли да се скриеш от сянка?

— Не е обикновено изнудване — продължи той. — Изнудвачите не отиват в домовете на жертвите си, както постъпваш ти. Нямам представа дали е твоя покровителка, любовница или партньорка.

Честно казано, за мен е все едно. Важното е, че тя означава нещо за тебе. Не съм сигурен колко държиш на нея, но скоро ще науча.

Вдишах през зъби, умът ми се луташе трескаво. Бе казал „покровителка, любовница или партньорка“. Не „сестра“. Тоест не бе научил всичко. Може би още имахме шанс...

— Ще те улесня в избора — каза Сянката. — Ако не получа дневника още сега, не само ще съсия Келс и бандата му, но и ще стоваря недоволството си върху баронеса Кристиана Сефада, вдовицата на барон Нестор Сефада от Литос. Но ако го получа... ами, всички ще си останат щастливи и невредими. Ето, решението вече би трябвало да ти е ясно.

Така беше. Нямах друг избор.

Сянката трябваше да умре. Веднага.

Изтръсках ножа от скрития под левия ръкав калъф и замахнах. В същия миг дясната ми ръка хвана въжето на Таск като бич.

Сянката стоеше само на крачка от мен и въпреки това успя да изплющи нагоре с края на наметалото си, за да пресрещне острието. Усетих съпротива, върхът на ножа проникна в плата, но заседна. Побързах да отдръпна ръката си, за да не остане оръжието хванато в гънките на наметалото. А въжето се разгъна в дъга нагоре.

Исках да цапардосам противника си през кръста. Не бях използвал тази проклетия досега и нямаше да опитвам изкусни удари. Затова замахнах към средата на тялото му с надеждата да постигна нещо.

Сянката вече отстъпваше заднешком. Вдигна наметалото като щит пред въжето и избълва поредица звуци, сякаш пияница ломотеше с пълна уста. И когато въжето удари, ми се стори, че съм стоварил железен прът по тухлена стена. Въжето се вкорави по цялата си дължина и така раздруса ръката ми, че малко оставаше да го изтърва. Чух четирикратен отчетлив пукот от въздействието на руни. Сянката залитна назад и едва не падна, аз пак се опитах да го намушкам, но той вече беше извън обсега ми.

— Деган! — креснах и пак настъпих към Сивия принц. — Деган, сега!

Противника ми си го биваше. Стъпи устойчиво и когато го доближих достатъчно за нов удар, краят на наметалото пак плющеше и се мяташе пред него — не можех да открия пролука в защитата му. Той отстъпваше, аз напирах. Трябваше да стоя близо до него, за да нападам с ножа и да не му позволя да извади някакво дълго острие изпод наметалото, защото тогава щях да загазя сериозно въпреки нощното си зрение.

Стараех се да го притискам. Мушках и замахвах с ножа, въртях въжето като бич. Изобщо не успях да го доближа втори път, но поне

с удоволствие виждах как наметалото дими там, където го бяха докоснали възлите.

Нужно беше само едно порязване, само една дълбока *драскотина* и всичко щеше да свърши. Отровата по ножа действаше бързо и после просто щях да се браня и да чакам Сянката да се свлече. Но той всеки път пресрещаше острието с наметалото си и започвах да се тревожа, че отровата ще остане по плата.

— Ти си глупак — отбеляза Сянката.

Престорих се, че ще нападам отдясно, и опитах отляво. Той се извъртя и плъзна назад крака си навреме, та въжето да не стигне до него.

— Каза човекът без оръжие — изсумтях аз, пуснах въжето, скочих встрани и сграбчих наметалото.

Спилах го.

Сянката се разсмя. Дясната му ръка се стрелна покрай лицето ми, докато още мушках нагоре с ножа, за да го довърша. Зърнах в пръстите му малко парченце свещ — и той го смачка. Заля ме непоносима болка.

Сияние с яркостта на дневна светлина пламна пред очите ми, заличи нощното ми зрение и нахлу в главата ми. Всичко друго изчезна. Вместо очи имах огън — два бездънни кладенеца от пронизваща, безмилостна болка.

Когато се свестих, пицях. Усещах юмруците си притиснати към очите, надушвах калните камъни до лицето си. Устата ми бе пълна с кръв и мръсотия. Плюх, за да я махна.

И тогава чух звънтящите удари на метал в метал — Деган и Сянката продължаваха схватката.

Смъкнах ръце от лицето си и примигах предпазливо. Пред мен се рееха кехлибарени искрици и тъмни петна, по краищата се мяркаха променливи пъстри дъгички. Призрачното видение на пръсти в елегантна ръкавица, хванали парче восък с фитил, още плуваше в главата ми.

Още имаше болка. Твърде силна болка.

Някъде отпред се чуваше плъзгане на подметки по калдъръм, забързано дишане, стържене и звънтеж на стомана. Май не се биеха толкова яростно, колкото очаквах. А после чух затихващо съскане. Деган изпсува. Още стъпки и предпазлив сблъсък на остриета.

Откога ли се точеше схватката? Болката може да изкриви странно усета за време, но предположих, че съм бил в несвят за малко, защото Деган не се помайваше, когато трябваше да убие някого.

Разтърсих глава и потърках очите си с юмруци. Петна и мрак.

Случвало се бе и преди да ме заслепят, когато се е пробудило нощното ми зрение, но не и така — отблизо, с магически ярка светлина.

Още веднъж чух съскане. Деган изохка и почти незабавно последва ожесточена размяна на удари. Някой притискаше другия, но нямаше как да позная кой кого. По-лошото беше, че ме доближаваха. Запълзях припряно назад с надеждата ако случайно препъна някого, това да е Сянката.

След миг-два чух как Сянката изпъшка. Затаих дъх в очакване тялото му да тупне на земята. Деган изсумтя и каза:

— За малко.

— На косъм — съгласи се Сянката.

И продължиха да се бият.

Проклятие! Какво ставаше, по дяволите?! Всичко трябваше вече да е приключило. Значи Сянката бе измъкнал още нещо изпод наметалото. Но какво? И що за гадно съскане чувах? Имах нужда от зрението си. И то веднага.

Превъртах се по корем и притиснах лице в калдъръма. Вонеше на кал, говна и гнил лук. Обвих главата си с ръце, за да се откъсна от всичко останало в нощта. Вонята се засили непоносимо, започнах да се давя, но бях принуден да защитя очите си от всякакво мъждукане.

Тъмнината беше моят целебен мехлем в онази първа нощ, когато двамата със Себастиан се прибрахме у дома.

Кристиана бе запалила фенер и ни чакаше. Посрещна ни на вратата, когато отворихме. Себастиан още не ме бе предупредил какво може да ми причини светлината. Аз погледнах право към фенера и изкрещях от болка.

Мракът в гората уталожи страданието, върна ми зрението под наставленията на Себастиан. Можех само да се надявам, че същото ще се случи и сега.

Мигах и се вирах напрегнато в тъмния кръг между ръцете си. Очите ми вече се насълзяваха от уличните миризми. Болката се завърна с цялата си мощ, изпълваше очите, главата, ума ми.

Стомана срещна стомана вдясно от мен. Съскане. Вопъл.

С нови, ритмични приливи на болка осъзнах, че блъскам глава в камъните. Чудех се дали да не престана, но не посмях. Всяко движение, всеки удар внасяше блед оранжев проблясък. Продължих да налагам улицата с чело. Още един път, внушавах си, само още един път. Още веднъж и или ще прогледна, или ще умра.

Изведнъж ме заля вълна от цвят — светлина и сенки, очертания и повърхности. Пак замигах и загледах как линиите се избистрят в кехлибарено обагрено отпечатък от сандал.

Виждах! Болката беснееше зад очите ми, но по-важното беше, че виждах.

Оттласнах се от плочите и отворих очи.

И почти веднага зърнах Деган и Сянката. Бяха на четири-пет крачки от мен, обгърнати от червено-златни ореоли, оръжията им готови за удар или отбиване. Гледаха се преценяващо. С лявата си ръка Деган държеше шапката си на височината на гърдите си, леко встрани от тялото. Веднъж вече си бе послужил с шапката, за да отклонява оръжията на противниците, само че тогава се би срещу седмина. Щом си помагаше с шапката срещу един, това не вещаеше нищо добро.

А Сянката сякаш държеше в лявата си ръка посребрен лунен лъч — лек, бърз и прекрасен. Острието беше малко по-тясно и малко по-дълго от меча на Деган. С всяко движение лунната светлина се лееше по стоманата на плавни вълни чак до синьо-черния предпазител. И този меч беше от Черния остров, но може би още по-добре закален, ако можех да съдя по играта на отблясъците.

Другата ръка на Сянката беше свита в хлабав юмрук. Забелязах блещукане на метал между пръстите му. Дали не държеше метателни стрелички? Или беше месингов бокс, с който да потроши лицето на Деган, ако успее да го доближи достатъчно?

Присвих очи, за да виждам по-добре, и се надигнах. От движението всичко се размъти. А когато погледът ми се проясни, Сянката нападаше.

Пристъпи напред и мечът му се стрелна да пресрещне оръжието на Деган и да го отклони. В същия миг дясната му ръка метна по Деган две късчета метал. Изумен различих монети — стори ми се, че са медни сови.

Деган извъртя тяло и замахна с шапката, за да пресрещне монетите, докато се мъчеше да се предпази с острието, та Сянката да не го наръга. Направени от всеки друг, тези съчетани движения щяха да изглеждат тромави, но Деган приличаше на опитен танцьор.

Мечовете им се сблъскаха високо и встрани. Деган улови монетите с шапката и тутакси я обърна надолу, за да ги изтръска на камъните. Но вместо две монети се пръснаха капки разтопен метал. И от калта се издигнаха струйки пара.

Преносима магия, която парцалите не биха могли да разпознаят, докато не бъде използвана. А Сянката май имаше пълна шепа от омагьосаните монети.

Взрях се по-внимателно в Деган. Да, имаше поне една обгорена черта по плата върху ръката, с която държеше меча. Забелязах и че шапката му е надупчена и похабена — хванеше ли още няколко пъти монети с нея, тя щеше да се разпадне.

Огледах улицата за ножа си и го открих от другата страна на сражаващите се. Нямах да се намеся с ловко отровно порязване. А не бях толкова уверен в нощното си зрение или точността си, че да метна някой от другите си ножове. Злополучно пристъпване в неподходящ момент... и можех да го забия в Деган, а не в Сянката.

Но въжето беше по-наблизо, паднало в тъмна локва зад Сянката, възлите му бълбукаха и бълваха изпарения във водата.

Залазих към въжето. Светът още се размиваше и избистряше.

Приклеках до локвата. Пръстите ми опипваха за въжето, а очите ми следяха широкия сиво-черен гръб на Сянката на десетина крачки от мен.

Усмихнах се. Нямах нужда от ясно нощно зрение или сигурна опора под краката, нито дори от безупречна точност, за да се разправя с него този път. Достатъчно беше да притичам чевръсто и да замахна с въжето.

Не се съмнявах, че поне с това ще се справя.

Тъкмо хвацах въжето и ботуш настъпи китката ми.

— А-а, не — сгълча ме тихо мъжки глас. — Няма време за игрички, Дрот — поканен си другаде.

И без да се оглеждам, знаех кой говори.

— Марда, много те бива да пречиш — казах му.

— В това ми е чарът.

Ботушът притисна ръката ми по-тежко и аз се присвих. Нещо остро и хладно опря в тила ми.

— Пусни желязото — заповяда Мардата и аз сложих рапирата на улицата. — Сега остави въжето където си е и стани. Бавно.

Кракът му се вдигна и аз прибрах ръката си към тялото. Притиснах я към бедрото си, сякаш ме болеше много от настъпването.

Извих глава и го погледнах отдолу нагоре. Хладният натиск на шията ми беше от острието на къс меч. Мардата ми се хилеше със злобно самодоволство. Тогава ме осени прозрението.

— Ти си бил, нали? Ти си внушил на Нико, че работя за Келс.

Усмивката му стана още по-широка.

— Или ти трябваше да го отнесеш, или аз. За мой късмет ти се оплеска толкова, че можех да му разкажа историйката убедително. Признавам — чудя се, че още си жив.

Късмет ли? Убедително ли? Значи Мардата *не беше знаел*, че работя за Келс?

Смяташе, че е измислил всичко!

Ох, с какво удоволствие щях да очистя този мръсник...

Зад мен закънтяха ударите на остриета.

— Трябва да тръгваме — настоя Мардата и натисна меча по-силно. — Стани!

Подчиних се, като държах „наранената“ си лява ръка отпусната до тялото. Докато се надигах, Мардата се дръпна крачка назад, за да ми направи място. И мечът му вече не натискаше шията ми. Тъкмо това чаках.

Отблъснах се от земята с двата си крака. В същия миг замахнах с левия лакът. Очите му се разшириха, а после направо зейнаха, когато лакътят ми се заби в слабините му с цялата сила и тежест на тялото ми.

Бях навел глава и все пак усетих плиткото порязване по шията си. Струваше си обаче, за да видя как Мардата рухна на улицата до мен. Измъкнах кинжала от ботуша си и си взех въжето, а той се превиваше и повръщаше.

— Щеше ми се да се насладя на гледката — казах му. — Ангелите са свидетели, че ти ме прецака твърде зле и си го заслужи, но имам по-важна работа и не мога да се занимавам с тебе.

Той примигна и ме погледна... не, очите му се вторачиха в някого зад мен.

— Убий го това копеле! — изграчи през зъби.

По дяволите! Откога Мардата си водеше и партньори?

Изправих се, извъртях се и опитах да ударя с въжето.

Жената обаче стоеше прекалено далече от мен и щом краят на въжето я подмина, пристъпи ловко и заби юмрук в лицето ми. Залитнах и се опитах да мушна с кинжала, но тя го изтръгна от ръката ми. Чак сега забелязах белия пояс на кръста ѝ.

Тази пък какво търсеше тук? Къде бяха хората на Нико? Или дори Железния Деган? Ако Мардата искаше някой да му пази гърба, защо не бе довел тях...

Тя ме цапардоса отново. След нейните удари и магията на Сянката главата ми сякаш щеше да падне от раменете.

Понечих да отскоча, но тя ме награби за жакета и замахна пак.

— Спри! — креснах и пузнах въжето на улицата. Показах ѝ празните си ръце. — Стига толкова.

Тя впи поглед в мен.

— Изобщо не ти стига, но засега ще се задоволя и с толкова.

И аз се взирах в нея, нещо се пробуди в паметта ми... Свирепа усмивка, развято в скок наметало, дръжката на меча ѝ ме отхвърля встрани...

— Изтърбушеното! — възкликнах. — Ти ни издебна там.

— А ти си шибанякът, който участва в убийството на двама от моите побратими — изчегърта гласът ѝ. — Сега да вървим.

И ме придърпа към себе си. Беше висока, с широки рамене и тясна талия, веднага си личаха и коравите мускули, и бързината ѝ. Очите ѝ приличаха на две медни монети в зимно утро, а устните ѝ като че бяха свикнали да са стиснати в сурова линия на недоволство. Само в косата ѝ имаше намек за мекота — дълга кестенява плитка, в която беше вплетена бяла панделка с дантела.

Спомних си, че ми се стори красива в Изтърбушеното. Такава си беше — с красотата на умело насочен меч или на току-що замръзнало езеро рано сутринта. Красота, която веднага ти внушава да не припарваш до нея.

Хвърлих поглед към Деган. Той усърдно притискаше Сянката, изтласкваше го назад, макар че Сивият принц бъркаше в кесията си, за да извади още монети. Изпъшках. Ето го сгодния случай да се промъкна към Сянката изотзад...

Жената проследи погледа ми.

— Онзи там е Сив принц — казах й. — Сянката. Помисли само как можеш да се проявиш пред императора...

Тя прехапа устна, но завъртя глава.

— Имам заповеди.

И пак ме дръпна за жакета.

— Да ти го начукам, пояс! — изръмжах и забих пети в улицата.
— Няма да се...

Изведнъж лицето й се озова само на педя от моето. Но по-важно беше усещането, че съм неумолимо сграбчен за топките.

— Точно сега хич не ми пука за приятелите ти! — изръмжа тя. — Размърдай си задника, и то веднага, иначе ще останеш без някои ненужни части от тялото си. — И стисна по-силно, за да ме насърчи.
— Разбра ли?

— Разбрах — изохках аз.

Тя пусна топките ми и ме завъртя, за да ме бутне напред. Сигурно щях да побягна, но краката ми още трепереха от нейното... опипване. Преди да намеря сигурна опора, усетих на рамото си ръка и острие зад гърба си.

— Ами аз, проклета да си?! — изхърка Мардата от калдъръма.

— Следващия път не стой толкова близо — посъветва го тя. — А ти тръгвай.

Чудех се дали да я попитам какви проклети общи далавери има с Мардата, но вероятно щях да си изпрося юмрук в бъбреците. Щом беше на негова страна, значи за нищо на света *не можех* да я използвам, за да предложи по-скоро дневника на императора.

Направих три неохотни крачки накъдето ме побутваше. И чух вика на Деган:

— Дрот!

Усмихнах се и погледнах назад покрай рамото й. Деган се отдалечи от Сянката, май се канеше да хукне след мен. Тогава и Сянката отдели секунда да погледне към нас и кресна:

— Спрете!

Още по-добре.

И двамата тръгнаха към нас, макар че не се затичаха. Всеки стрелкаше с поглед другия, готов да пресрещне с меча си каквато и да е проява на коварство.

— Страхотно, мамка му! — измърмори жената. Пръстите ѝ се впиха в рамото ми. Нещо ме бодна в кръста. — Искам да ти е ясно, че ще те убия, но няма да те дам на тях. *Размърдай се!*

И аз се размърдах. У мен напираше желанието да се спъна, да се тътря... да направя нещо, за да дам на Деган шанс да ни догони, но ножът зад гърба ми ме подтикваше да се откажа. Свърнахме зад ъгъла и проумях, че дори да бях успял да спечеля време, не бих имал никаква полза.

Уличката беше почти запълнена от цял патрул парцали.

— Зад нас има две отрепки — каза им жената. — Не искам да вървят подире ми.

— Не се безпокойте — отвърна онзи, който носеше металния знак на командир. — Ще ги спрем.

— Няма да ги спрете — промърмори жената, докато те ни подминаваха, но толкова тихо, че я чух само аз.

Парцалите бяха поне десетима и все пак знаех, че тя е права — можеха най-много да забавят Деган и Сянката, не и да ги спрат. През това време ние обаче щяхме да се отдалечим.

— Много мило, че ги изпрати да умрат — казах ѝ, когато закрачихме отново. — Така ли повелява уставът?

— Затваряй си устата — сопна се тя и ножът ме бодна по-силно.

— Не, наистина се справи добре — уверих я, щом продължихме по друга улица. — Дори някои от познатите ми главатари биха те похвалили.

— Млъкни!

Тръгнахме по тясна пресечка. Едва би имало място да разперя ръце между стените на къщите. Поех си дъх и издишах бавно.

— Знаеш ли, ако някога ти писне да работиш за императора, може би ще успея да те уредя при сродниците.

Най-сетне я вбесих.

Тя изрева и ме тласна към близката стена, вероятно с намерението да ме блъска в нея до насита. Извъртях се и замагнах със свит юмрук. Лошото беше, че ударих не толкова силно, колкото ми се искаше, но поне я улучих в шията. Тя залитна и се задави.

И аз побягнах.

Нямаше как да се промъкна покрай нея в теснотията, затова се устремих в посоката, накъдето вървахме. Заобикалях купчини боклук,

дори успях да изритам някаква кофа, пълна с дъждовна вода. Всичко, което можеше да ѝ попречи, беше добре за мен. Зад себе си чувах проклетия и първите ѝ тромави стъпки.

Изскочих на друга улица. Вляво от мен имаше ограда, затова препуснах надясно. Малко по-нататък улицата се разширяваше и по средата имаше редица дръвчета. Втурнах се по лявата страна с надеждата дръвчетата да ме закриват, когато поясът се измъкне от тясната пресечка.

На ъгъла пред мен имаше винарна, от отворената врата се лееше светлина. До дърветата бе сложена една-единствена маса. И макар че империята бе обградила Десетте пътя, някой седеше до масата под луната.

Как да не се възхитиш на местните хора!

Кривнах, за да подмина масата, и се напънах да тичам колкото сили имах. Само да стигна до следващия ъгъл, после още няколко завоя — и съм в безопасност. Ще се върна по друг път, за да помогна на Деган, а после ще мисля какво да правя.

Само че първо налетях на стол. Полетях откъм масата, твърде ниско и бързо, за да го избягна. Въпреки това скочих, но се оплетох в краката на стола и плъснах тежко. Нещо изпращя и мина цяла плашеща секунда, докато разбере, че се е потрошил столът, а не аз.

Голяма сянка надвисна над мен. Примигвах, нощното ми зрение изчезваше в светлината. Сянката се избистри в мъж с яки рамене и къса стоманеносива коса под плоска сива шапка. Мъжът ми се усмихна и лъснаха малките равни зъби. Побутна назад шапката с внушителните си пръсти.

— Провървя ми, че реших да си пийна под звездите, нали? — отбеляза Железния Деган. — Иначе бих могъл да те изтърва. Впрочем... — Той погледна натам, откъдето бях дошъл. — Къде е хубавицата, с която имаше среща?

Изстенах и започнах да се отмествам предпазливо от останките на стола. Още болки се прибавиха към досегашните, но май нямаш нищо счупено или изкълчено.

Надигнах се на четири крака и преброих наум. Стоманата, която имах подръка, бе намаляла потискащо и ножът на колана ми ставаше най-добрият избор. Не че който и да било избор е добър, когато имаш

насреща си деган. Изстенах още веднъж, а ръката ми се прокрадна към оръжието.

— Недей — посъветва ме Железния, без да отмества поглед от улицата. — Ще ми е много неприятно, ако пострадаш още по-зле, но точно това ще те сполети, опиташ ли да размахаш ножа.

Въздъгнах, извадих съвсем бавно ножа от канията и го хвърлих пред краката му. Проклети дегани.

Чух стъпки на тичащ човек. Забавиха и спряха до нас. Чух и тежко дишане. Вдигнах глава. Да, Белият пояс.

— Май си изгубила някого — отбеляза Железния.

Жената махна с ръка към мен.

— Той повали Мардата.

— И ти го заряза там?

— Ами да. Защото ни подгониха Сянката и другият деган.

— Интересно... И кой докопа Мардата?

— Изпратих натам патрул от Червените. Ако има малко ум в главата. Мардата се е изсулил, докато всички останали са били заети един с друг.

Железния сви рамене.

— Засега няма какво да направим. Мардата или ще се върне, или няма да се върне. — Наведе се и ме стисна за врата. — Никакво бягане повече, чуваш ли? — натърти тихо, сякаш предупреждаваше малко дете.

— Чух те — отвърнах, докато той ми помагаше да се изправя.

— Аз се заемам с него оттук нататък — каза Железния на жената. — Ти по-добре изчезвай.

— Не бързай толкова — каза тя с неприязън. — Между нас всичко е уредено, нали? Аз изпълних своята част от уговорката.

— Уредено ли? — Смехът на Железния беше като срутване на купчина камъни. — Дори наполовина не е уредено, Лирия. Да не си въобразяваш, че като ми довлечеш един окаян „нос“, вече сме квит? Как пък не!

— Но...

— Не! — тросна се деганът. — Няма да обсъждаме това тук. Аз ще ти кажа кога дългът помежду ни е уреден, ясно?

Лирия скръсти ръце на гърдите си.

— Адски удобно за тебе става, не мислиш ли?

Железния пусна врата ми и пристъпи към нея. Тя беше малко по-висока дори от него, но това май изобщо не го притесняваше.

Знаех, че няма смисъл да бягам. Той беше много по-свеж от мен и ако се наложеше пак да ме хване, само щях да го ядосам. Пък и разговорът им бе взел да става твърде интересен.

— Деганите не нарушават дадената дума — каза той бавно. — Ние не променяме уговорката в своя полза. И не понасяме да се съмняват в нас. Разбра ли ме?

Устните на Лирия се свиха в тънка безкръвна линия.

— Още веднъж — каза тя след малко. — Вече ти дължа само още една услуга.

— Дължиш ми дадената дума — поправи я Железния. — Тепърва ще видим кога ще можеш да ми се издължиш.

Лирия ме погледна за миг.

— Обвързана съм с клетва и пред друг — напомни и плъзна ръка по белия си пояс.

— Това си е между тебе и императора. Но ако питаш мен, тъкмо сега не от него трябва да се притесняваш.

Тя посегна към меча, но веднага отпусна ръката си.

— Още веднъж, деган — повтори натъртено. — И ще изплатя дълга си.

Железния поклащаше глава, докато се взираше в гърба ѝ.

Щом се скри от поглед, той пак седна до масата.

А аз още зяпах мястото, където бе стояла Лирия. Значи Железния Деган бе разменил Клетвата с Бял пояс? Какво, по дяволите, би могъл да направи за нея? Но по-важно беше какво друго вършеше тя за него, освен залавянето ми?

Той побутна към мен бутилка вино.

— Вземи. Пийни си, вместо да изръсиш някоя глупост.

Отпих. Виното беше червено, с мек и леко стипчив вкус.

Изплакнах си устата с него и го изплюх към близкото дърво.

Железния се ухили.

— Предпочиташ бяло, а? Баща ми казваше, че на човек, който пие бяло вино, не може да се вярва.

— Изобщо не пия вино — отвърнах аз.

— Значи трябва да ти клъцна гърлото още сега. — Той се разсмя, взе бутилката, напълни чашата си и пи. — И как е моят боен побратим

Бронзовия? — попита, загледан в чашата.

Постарах се тревогата ми да не проличи нито в погледа, нито в гласа.

— Бодър и опасен. И може би идва да ме търси.

Надявах се да е вярно. А всъщност нямах представа какво може да му се е случило с онези парцали и Сянката накуп. Неведнъж го бях виждал да се справя с мнозина противници. Но този път... Достатъчен е един късметлийски удар или случаен замах, за да промени всичко. А и Сянката май имаше още от онези монети в кесията.

— Така и трябва да бъде — подхвърли Железния. — В края на краищата е длъжен да спазва Клетвата. — Аз си замълчах и той вдигна глава да ме погледне. — Изненадан си, че знам ли? Ха... Досега не знаех, но подозирах. — Отпи още една голяма глътка. — Бронзовия се е обвързал с тебе, а аз с... с друг човек. Никак няма да ми хареса оправянето на тази бъркотия. Я ми кажи — той знаеше ли, че и аз съм замесен, преди да положи Клетвата с тебе?

Вторачих се в Железния и скръстих ръце. Гърбът ме болеше от падането на улицата, но аз се облегнах на дървото и се опитах да не обръщам внимание на болката.

— Както искаш — каза той. — Да си призная, щях да остана разочарован, ако беше отговорил. Но държа да знаеш нещо. Ние — деганите, не се бием помежду си, ако можем да го избегнем. Ако Бронзовия е приел твоята Клетва, като е знаел, че може би ще се наложи да се изправя срещу него, значи е постъпил зле. И да победи, и да бъде победен, няма да стане любимец на Ордена с това. Напомни му го от мое име, ако го видиш преди мен... както се надявам.

— И аз се надявам на същото. — Пак погледнах към мястото, където бе стояла Лирия. — Затова си използвал нея. Изпратил си я, за да не рискуваш да се натъкнеш на Де... да де, на Бронзовия, докато гониш мен. А и кой би посмял да се репчи на Бял пояс? Всеки би си помислил, че тя е дошла по имперска заповед.

— Казаха ми, че си схватлив. Така си е, затова я използвах, поне донякъде. А другите причини... Нека проверим колко схватлив можеш да бъдеш. — Опразни чашата, остави я на масата и заговори съвсем делово: — Трябва да тръгваме. Не бива да закъснеем, защото си „поканен“.

— Поканен ли?

— Лично от дамата, момко. — Железния ме тупна по рамото. —
Ще се срещнеш със Саможивата.

Голямата къща изглеждаше добре и беше безлюдна. През украсената с върбови клонки и лаврови листа от ковано желязо порта се влизаше в градина, която още не бе разцъфтяла. Настлана с натрошен чакъл алея се виеше към входа между обсипани с напъпили цветове дървета и обрасли с плевели лехи.

Това беше „позлатена бърлога“ — една от хубавите, обзаведени къщи, давани под наем на провинциални благородници, които идваха в императорския двор. През останалото време уж не бяха обитавани и за тях се грижеха икономите. Само че икономите на свой ред ги даваха под наем на заможни сродници. „Позлатените бърлоги“ се превръщаха за кратко в комарджийски свърталища, бардаци или примамки в изкусно мошеничество. Не се изненадах, че Сива принцеса е наела една от тези къщи, за да се среща с когото е нужно.

Железния ме поведе по алеята. Примигах, разтърках си очите и пак примигах. Бе минало доста време, докато се измъкнем от Десетте пътя и прекосим града, и слънцето бе изгряло. Светлината на утрото искреше в белия чакъл, а очите ми смъдяха и всичко наоколо се размътваше.

Знаех, че още ме тормози заслепяващата магия на Сянката. Макар че нощното ми зрение се бе върнало, очите ми си оставаха твърде чувствителни към светлината както след нощта, в която Себастиан ми прехвърли дарбата. Щяха да се възстановят, но не се знаеше кога.

Стигнахме до сенчестия главен вход и Железния отвори вратата, без да почука.

Фоайето беше малко, настлано с плочки, а по стените имаше тъмна ламперия. Вътре беше хладно. Светлина проникваше само през две прозорчета високо в стената зад нас.

Въздъгнах от облекчение, скованите ми рамене и шия се поотпуснаха. И тогава забелязах жената, застанала под свода срещу нас.

Саможивата не изглеждаше както в съня ми. Сега носеше обикновена синя рокля и пуснатата ѝ коса падаше на раменете. Покрай очите и устата ѝ започваха да личат бръчици и не можех да преценя дали са от смях, или мръщене. Но самите очи си бяха същите — напръскан със злато нефрит, за който си мечтае всеки бижутер. Тези очи се взряха задълго в мен, преди да погледнат Железния.

— Е, какво стана? — попита тя.

Железния я доближи и ѝ зашепна на ухо. Очите ѝ се присвиха от чутото, но иначе лицето ѝ запази привичната си безизразност.

Когато той млъкна, тя се обърна и тръгна пред нас. Амулетите по дрехата и в косата ѝ звъняха тихо в празната къща. Нямаше как да не видя, че някои от амулетите са поклоннически жетони.

Разбира се... Трябваше да се досетя по-рано.

Минахме през три стаи, всяка по-просторна от предишната. Мебелите бяха покрити с платно, всички килими бяха навити и сложени до стените, а прозорците бяха закрити със завеси. Миришеше на прах.

Четвъртата стая се оказа по-малка. От две ниски кресла бяха махнати покривалата, между тях имаше масичка с каменен плот. На масичката бе оставена разгърната книга, до нея — угасена свещ. Цяла стена като че ли се състоеше само от прозорци, ако съдех по пердетата и изобилието от светлина, процеждаща се през тях.

Саможивата седна в едното кресло. Аз тръгнах към другото.

— Ти ще останеш прав — спря ме тя.

В гласа ѝ нямаше и помен от топлота, нито от искреността, която помнех от съня си. Днес тя напомняше само за студена стомана.

Спях и пъгнах палци под колана си. Железния Деган стоеше на крачка зад мен.

— Е? — подкани ме Саможивата, щом пролича, че нямам намерение да говоря.

— Не нося дневника. В случай че се питаш за това — казах.

— Да, виждам. Къде е?

Долових, че фъфленето ѝ се засилва, когато е раздразнена.

— Не казах на Келс, не казах и на Сянката. Защо си мислиш, че ще кажа на теб?

Тя се облегна и метна крак върху крак. Хубави крака.

— Аз те спипах натясно, за разлика от тях.

— Заплахи — отвърнах. — Колко находчиво. Нека ти обясня нещо. Нико ми вдигна мерника, Келс се опита да ме убеди, Бял пояс ме наби здравата, намерих мъртва убийца, увиснала във въздуха наспред спалнята ми, и се опълчих на Сянката лице в лице — всичко това само през *последните три дни*. А споменавам само по-интересните моменти. Сигурно вече разбираш защо не ми пука особено за твоите заплахи. Ако искаш дневникът на Йоклаудия да попадне в твоите ръце, трябва да ми посочиш по-добра причина от „ще ти пусна кръв“. Пускат ми кръв, откакто започна тази щуротия, и това вече не ме плаши кой знае колко. Така че предложи ми нещо по-добро от кръвта или си затвори устата.

Стаята притихна. Чувах някакви слаби шумове из къщата, храмова камбана в далечината, чух и пристъпването на Железния зад гърба ми. От това вече ме побиха тръпки.

Саможивата не мърдаше. Само ме гледаше. Но сега в очите ѝ тлееше огън.

— Остави ни сами — заповяда тя на Железния и гласът ѝ ме стресна.

След миг мълчание Железния се обърна и излезе. Стъпките му бяха твърде тихи за мъж с неговия ръст и тегло.

— Никога не се доверявай на наемник — каза Саможивата, когато той затвори вратата отвън.

— Дори на деган ли?

— *Особено* на деган. Хора, които залагат живота си срещу обещания, ме притесняват. А хора, които могат да поискат изпълнението на тези обещания, когато на тях им е изгодно, ме притесняват още повече.

— И все пак ти си се обвързала с деган.

— Някои неща ме тревожат още по-силно от това.

Нямаше как да не я разбера, което обаче не се отнасяше за моята уговорка с Бронзовия Деган. Вече видях на какво е готов след Клетвата и още се чувствах слисан. Тревожех се за друго — дали е жив, дали Сянката е мъртъв, дали сестра ми е застрашена. Не се притеснявах, че съм длъжник на Бронзовия, по-скоро ми олекваше от мисълта, че той е някъде из града и е загрижен за мен.

Саможивата посочи другото кресло.

— Сядай. — Седнах и тя продължи: — Кажи ми какво знаеш за Десетте пътя.

— Помийна яма.

— И?

— Обграден е от имперска войска.

— Друго?

— А вътре продължава войната между сродници, която започна ти.

Тя дори не мигна.

— Вярно. И защо я започнах?

— Ти ми кажи.

В сравнение с усмивката ѝ дори бръснач би изглеждал тъп.

— Не става така. Първо ти казваш какво знаеш, после аз запълвам пролуките.

— За да премълчиш каквото не искаш да науча ли? Ако искаш да чуеш какво съм научил, трябва и аз да чуя какво знаеш ти. Всичко.

Саможивата се понамести в креслото и събра ръце пред лицето си. Чух тихо почукване и не проумях веднага, че е от нокът по зъбите ѝ.

— Разбрахме се — каза тя накрая. — И все пак ти започваш пръв. Трябва да чуя с какво съм се захванала в Десетте пътя според Нико, Келс и Сянката. А те знаят за мен преди всичко от тебе. Трябва да изслушам твоята версия, преди да си я нагодил според фактите, които ще научиш от мен.

Извадих едно ахрами и го разтрих между дланите си. От потта и топлината се разнесе наситена сладникава миризма на изгоряло. Наведох се да я вдишам, сякаш намирах стар приятел в непозната стая.

Срещу мен седеше жената, която ме бе посъветвала — и то насън — да не издавам тайните си. Разумно беше да допусна, че и тя спазва собствения си съвет. Но не е едно и също да си предпазлив и да си глупав. А да крия нещо от Сива принцеса, която може би щеше да ми отвърне с откровеност, си беше същинска тъпотия. Съмнявах се, че скоро ще чуя по-добро предложение от нейното.

— Добре — казах, все още наведен над дланите си. — Ти искаш да си Тъмна кралица. Войната в Десетте пътя ти е била нужна, за да въвлечеш Нико и Келс в нея и да им избиеш опората под краката, за да

ги довършиш. После ще навлезеш в техните територии, а оттам — в останалите части на Идрека.

Саможивата си седеше неподвижно.

— Ами останалите Сиви принцове? — напомни тя. — На тях няма да им хареса какво съм намислила.

— Затова искаш книгата. Тя ще ти даде силата да ги прегазиш, ако решат да ти се пречат.

— Аха... — Туп, туп, туп — нокътят почукваше по зъба. — Това ли си им казал?

Лапнах семето и започнах да го бутам с език към зъбите си. Туп, туп, туп.

— Горедолу.

Саможивата се усмихна. В първия момент се заблудих, че я е развеселило моето подражание на звуците, които издаваше. После обаче тя се разсмя неудържимо.

— Заслужаваш да те разцелувам, Дрот! — възкликна Сивата принцеса. — Това е чудесно!

— Хъм... — изсумтях.

— Ако Нико, Келс и Сянката си мислят, че намирам да завладее цяла Идрека, ще се помъчат да ме възпрат извън онзи квартал. Никой от тях всъщност не иска да е господар на Десетте пътя, затова ще се махнат оттам и ще се стараят да ми пречат извън него. Значи кварталът ще бъде покорен още по-лесно. — В очите й заигра мрачен блясък. — И ако войната не се разпростре извън квартала, накрая империята също ще изтегли войските си. Е, след като се наситят да трошат и рушат. — Прихна отново и плесна с ръце. — О, колко е прекрасно! Би трябвало да ти плащам, за да им пробутваш такива истории!

Седях вдървено и изобщо не се чувствах толкова умен, колкото допреди малко.

— Значи всичко е било заради Десетте пътя? Подмамването, слуховете, насъскването на Нико и Келс да се хванат за гушите... дори въвличането на империята... Само за да станеш господарка на Десетте пътя? Значи не искаш да бъдеш Тъмна кралица?

— Не, по дяволите! — отсече Саможивата. — Имам си достатъчно главоболия и без някой друг да става Тъмен крал, камо ли пък самата аз. Искам квартала.

Зададох натрапващия се въпрос, който тя очакваше.

— Защо?

— Сигурен ли си, че искаш да знаеш?

„Не...“

— Да.

— Предположих, че би искал. — Саможивата се наведе напред и се усмихна. — Защото невинаги са го наричали Десетте пътя. В отдавна отминали времена името му е било Десетте мъдреци.

Открих, че съм сдъвкал и глътнал ахрамито, без да забележа. Лапнах още едно.

— Колко отдавна? — попитах със зараждащо се лошо предчувствие.

— Ами по времето, когато Стефан Дорминикос седнал на императорския трон и преди началото на Безкрайния цикъл.

— А защото кварталът е бил наричан Десетте мъдреци?

— Струва ми се, че вече подозираш защо е било така — подхвърли Саможивата. Замълчах си и тя сви рамене. — Наричали са го така заради хората, на които го дал Стефан Дорминикос — неговите Недостижими, точно десет на брой. За да могат да се занимават там с проучванията си по негова заръка, без никой да им пречи.

— И една от Недостижимите е била Йоклаудия Неф — казах аз. Саможивата кимна.

— Да, Йоклаудия също. Същата, която водела дневник, за да се опази, само дете нямала голяма полза от това.

— За да се опази ли? От какво е трябвало да се пази, щом е работела за императора?

— А от какво трябва да се пази всеки, който работи за човек с огромна власт?

— От властника.

— Именно. Императорът ги настанил в квартала да се занимават не с официалната имперска магия, а с магията на душите. За да го направят безсмъртен. — Вторачи се в очите ми.

— Ангелите не са избирали Стефан Дорминикос да им служи като Нетления император. Той сам се е избрал. Поискал от Недостижимите да го направят безсмъртен, но те не успели. По незнайни причини превъплъщенията били най-доброто, което могли да измислят. Затова разделили душата му на три части и някак постигнали редуването на тези парчета в неспирен цикъл. Ето как

Стефан Дорминикос Първородния се превърнал в Маркино, Теодой и Лусиен. Ангелите нямали нищо общо с това.

Сърцето ми сякаш пропусна удар, но не му обърнах внимание.

— А Недостижимите? — попитах, макар че вече знаех.

— Очистили ги. И тях, и всеки друг в Десетте мъдреци — слуги, чираци, занаятчии. Всички. За една нощ. Императорът наредил да обградят квартала, пратил вътре войски и когато си свършили работата, те опожарили всичко. Оттогава е строен наново неznайно колко пъти и името все се променяло по малко. Но в началото Десетте пътя е бил Десетте мъдреци. И там са погребани тайни.

— Като дневника на Йоклаудия.

— Да, като дневника на Йоклаудия. — Саможивата кимна. — Предполага се, че нейният е най-пълен, но в квартала още има бележки, откъси от други дневници, древни руни и кръгове на силата. А аз искам да намеря всичко. Затова ми е нужен кварталът.

Гледах я и се опитвах да проумея какво всъщност ми казва. Ако беше вярно, значи Ангелите не бяха благословили преражданията на Стефан Дорминикос. Значи всички основания той да заема Безсмъртния трон — избраник на Ангелите, посредник между тях и човечеството, свещените им напътствия за неговата власт — се оказваха измислица, измама, шибано *мошеничество*.

Целият свят започваше да се размества, което никак не ми допадаше.

— Как? — избълвах в търсене за какво да се хвана. — Как би могъл някой да извърти целия този номер? Религията, култовете, *искрената вяра*. Невъзможно е!

— Възможно е, разбира се — отсече тя и очите ѝ блеснаха. — Ти как пускаш слух на улицата? Разказваш на неколцина подходящи историйката, която искаш да плъзне, пробутваш им подбуди да я разпространят и си стоиш настрана. Ако свършиш работата както трябва, слухът придобива собствен живот. Виж какво направих с Нико и Келс в Десетте пътя, а това е дреболия. А сега помисли какво може да направи един император, особено ако е имал години да се подготви. Може да заложи основите на култ, да отгледа тълпа фанатици, да надъха чиновниците, за да чакат завръщането му. Недостижимите на Стефан не са измислили Цикъла за една нощ, а той не е умрял в мига, когато са извършили магията. Имал е време за кроежи и за начален

тласък, погрижил се е да бъде прероден в империя, която вече е вярвала, че ще се завърне. А когато *наистина* се завърнал... — Саможивата разпери ръце. — Всичко се потвърдило. Най-трудно за Стефан било да помете Първото регентство, след като те решили, че нямат желание да му предадат властта. В края на краищата нужно било само да оправдае очакванията, които сам вдъхнал.

Разтърках слепоочията си. Болката пак се засили, но си знаех, че не е само от изтормозеното ми зрение.

— Но защо? — промърморих. — Защо тези невероятни усилия да се задържи на трона?

— А защо е убил чичо си, за да стане император? — напомни Саможивата.

— За да спаси империята — отговорих с общоприетото обяснение, в което вече не бях толкова сигурен.

— Точно така. Спасил империята, но знаел, че колкото и здрави да са заложените от него основи, империята все някой ден ще рухне. Ти си познавач на историята — рано или късно на трона се възкачва някой, който съсипва всичко направено от неговите предшественици. Ако се изредят неколцина такива, империята се сгромолясва. — Саможивата изпъна показалец нагоре. — Освен ако...

— ... той не остане на трона завинаги — довърших аз.

— Поне такъв е бил замисълът. И досега се оказва успешен.

— Ами Ангелите? Стефан се обявил за техен Избранник още със завръщането си. Щом те не са причината за завръщането му, защо още не са го поразили?

Тя вдигна рамене.

— Откъде да знам? Не съм веща в теологията. Каквото и да мислят те за това, раздорът си е между тях и Стефан. Дали пък неговото неизбежно полудяване не е наказание за светотатството му срещу тях? Но дано не съм права — наказанието е твърде меко според мен.

Продължих да разтривам слепоочията си, после посегнах към чантичката с билки. Не беше на мястото си. Естествено. Бе останала при дрехите, които сякаш бях загубил отдавна. Подръпнах един от новите шевове по жакета на Нестор и усетих как се разхлаби. И тази премяна нямаше да нося дълго.

— Прости ми, че питам — казах на Саможивата, — но се надявам да ме разбереш. Как си научила всичко това, по дяволите?

— Тоест ако не съм си го съчинила или не съм побъркана, или и двете наведнъж?

— И това ми хрумна. Дори ти би трябвало да се съгласиш, че не можеш да прочетеш такава история в старите книги.

— Разполагам с части от друг дневник. Съвсем откъслечни, но стигат да добиеш обща представа какво се е случило. Допълних останалото от древни писания, за които се обзалагам, че не си и чувал, от еретични трактати по теология и други източници. Ясно ти е, че сведенията за тази... страна от историята на империята не са изобилни. Но ги има, стига да знаеш къде да търсиш.

— А ти си знаела — натъртих с лек присмех.

— Както знаеш и ти.

Размърдах се неловко. Тя беше права — съвсем лесно би било да проверя дали казва истината, щом имах дневника на Йоклаудия. И това стигаше, за да ме настрои доверчиво поне засега. Имаше само едно затруднение — ако ѝ повярвах, трябваше да приема за вярно нещо несравнимо по-стъписващо, отколкото можех да си въобразя до този ден.

Това ме плашеше. И ме изпълваше с подозрения. Чувах отговори, но не и онзи, в който е същината — отговора на „Защо?“.

— Ами Сянката? — сетих се. — Той как се вписва във всичко това?

Саможивата се навъси.

— Никак. Поне доскоро.

— Той кога научи за дневника?

Тя мълчеше и аз напомних:

— Нали щеше да ми кажеш всичко?

— Когато един от моите хора се оказа „дълъг нос“ — изръмжа Саможивата. Извих вежда и тя добави остро: — Ако кажеш и една думичка, ще накарам Железния да те върже на много интересен сложен възел.

Вдигнах ръце в помирителен жест.

— Само професионално любопитство. — „Дълъг нос“ да се навърта около Саможивата? Страховит номер... — И какво знае Сянката?

— Знае за съществуването на дневника, но не вярвам да е прозрял цялото му значение. За него дневникът е източник на сила, който може да го упъти към могъща магия. Не ми се вярва да знае как е свързан с историята на империята. Въпреки това дневникът е прекалено съблазнителен, за да го пренебрегне, а и твърде голяма заплаха в чужди ръце. Хич не ми се иска да мисля какво ще стане, ако Сянката владее и имперска магия. А ако прочете записките на Йоклаудия и проумее истинската им ценност...

— Ще ги използва — казах аз.

Не познавах Сянката добре, но бях чул достатъчно по време на разговора му с Келс. Не би пропилял шанс да се постави наравно с императора.

— Готов е да заличи Десетте пътя, за да се домогне до дневника — продължих, — а после... ще започне нов Безкраен цикъл. Своя.

— И вместо един безсмъртен император ще си имаме двама. Един за баламите и един за сродниците.

— Той не е като тебе... — подхвърлих.

Очите ѝ се присвиха.

— Какво намекваш?

— А ти какво си мислиш, че намеквам, да му се не види?! Казваш ми, че искаш дневника на Недостижима отпреди векове, в който имало тайни за прераждането, а после ще преровиш Десетте пътя, за да намериш каквото още има там. Дори ако не искаш да бъдеш Тъмна кралица, много си се настървила да научиш как не се умира.

Тя скочи от креслото толкова стремително, че от амулетите по роклята ѝ се разнесе многогласен звън.

— Това ли си мислиш? Че искам да разпръсна душата си, за да се връщам отново и отново към живота? Че искам цяла вечност да бъде частица от самата себе си?

— А какво друго? — Упорствах нарочно. — Има ли смисъл да намериш дневника и да завладееш Десетте пътя, ако няма да ги използваш? Ако няма самата ти да се прераждаш?

— Да знаеш нещо не означава да го използваш по същия начин! — изкрещя Саможивата. — Магията може да има и обратна сила!

Опулих се, докато осмислях какво бе изтървала неволно.

— Гадост!

Саможивата изрита масичката и тя се килна с грохот на пода. Мраморният плот се разтроши и парчетата се разпиляха. Железния веднага отвори вратата и надникна. Саможивата го отпъди с жест.

— Не исках така да подхвана този разговор с тебе — призна тя. — Не и докато не разбере какво мислиш.

— Значи е заради императора, така ли? — попитах. — Не заради тебе или Сянката, не заради сродниците... а заради *него*. Искаш да сваляш от власт шибания император!

— Не. — Саможивата поклати тъжно глава. — Да вдигнеш бунт е лесно. Правено е толкова пъти, че не мога да ги преброя. Искам да го убия. Веднъж завинаги. Искам да разбере как първите Недостижими са го направили безсмъртен, за да премахна магията.

— Ти си луда.

— Тъкмо обратното — императорът е луд. И трите въплъщения на Стефан Дорминикос — Маркино, Теодой и Лусиен — полудяват бавно.

— Че това не е новина — възразих аз. — Всеизвестно е, че и на тримата започва да им хлопа дъската, докато остаряват. Открай време е така. Затова следващото въплъщение или някой регент са готови да поемат властта, щом седящият на трона навърши петдесет.

— Но тази лудост *не е безобидна* — натърти Саможивата, — а и невинаги е било така. Императорите са стигнали до тази склонност към слабоумие през последните два века и половина. Преди Теодой Шести не е имало постоянно Регентство, нито е имало изискване наследникът да бъде само на един ден път с кон от Идрека. Но след като онзи Теодой обезумял в края на царуването си, започнали промените. Лудостта им настъпва все по-рано и е все по-тежка с всеки цикъл.

Замислих се за казаното от нея, за прочетеното в историческите трактати, за откритието на Ликонис за Четвъртото регентство. Който се вгледаше в историята на империята като Саможивата, забелязваше промяната. Все по-често имаше периоди под управлението на регенти, а различните въплъщения с все по-голяма неохота напускаха столицата и преди, и след царуването си. По дяволите, според някои предания в началото Маркино, Теодой и Лусиен дори прекарвали известно време заедно. Но това вече не се случваше пред очите на всички, а вероятно и насаме.

— Не след дълго — продължи Саможивата — вече няма да си говорим за стари параноици или манияци на трона, които точат лиги, щом отворят уста. Ще си приказваме за трима дейни, жизнени и хитри мъже, всеки от които си е внушил, че другите двама са си наумили да го унищожат. Подозрителност, слабоумие и непоклатима вяра в собствената божественост, подкрепени с цялата мощ на империята. Всяко въплъщение е все по-враждебно настроено към предшественика или наследника си повече от когато и да било през досегашните пет столетия. Само въпрос на време е да стигнат до открит сблъсък.

— Гражданска война в империята? — попитах слисано.

Тя кимна.

— Гражданска война с трима императори, всеки от които възкръсва, настървен за мъст, всеки способен да събере и да поведе армия — отново и отново.

— Но империята вече е оцелявала в трудни времена — възразих не толкова убедено, колкото ми се искаше. — Превратът на претендентите, Въстанието на копелетата, измяната на Белите пояси под командването на Сребърния ястреб. Дори без което и да е въплъщение на Стефан на трона дворът продължавал да управлява. Защо да смятаме, че няма да се справят и с побъркан император?

— Помисли пак — посъветва ме Саможивата. — Дори „побърканият“ император си остава император. А хората се подчиняват на императора. Или поне на един от вариантите му. Но когато трябва да избират кого от тримата да подкрепят, ще настъпи хаос — нескончаем хаос.

Светът, който се разместваше около мен, вече се рушеше. Долавях как зад хоризонта се надига гигантска вълна. Тя щеше да помете всеки и всичко по пътя си. Само глупак би останал да се мъчи с построяването на дига, когато вълната се стовари.

— Това не е моя грижа. — Изправих се малко припряно. Зрението ми се разми за половин удар на сърцето, после се възстанови. Имах предостатъчно тревоги около сестра ми, Келс и самия себе си, не ми пукаше за империята. — Аз съм от сродниците — не ми е работа да се опълчвам на императора, камо ли пък да спасявам целия шибан свят. Да се оправя както може.

— Тъй ли било? — начумери се Саможивата. Тя пък се настани в креслото си. — Не ми се вярва. Дрот, ти пазиш дневника не само за да

отървеш кожата. Ако искаше само това, досега да си го дал на Келс, на Нико, на Сянката или дори на мен. Щеше да е лесно, особено за тебе. Но не го даде.

— Всички правим грешки.

— Да, но при тебе не е грешка. И знаеш ли защо? Защото в някакво кътче на душата си искаш да си един от играчите. Знаеше, че дневникът е важен. Знаеше и че можеш да го използваш, за да станеш и ти важен. И аз ще ти кажа, че успя, Дрот. Вече си въввлечен в играта и няма значение дали ти харесва какви са залозите. Тук съм, за да те уверя, че е късно да се изсулиш.

— Да бе, късно — отвърнах и тръгнах към вратата.

Очаквах да повика Железния, но чух въздишката ѝ.

И тогава изрече думата:

— Лицемер.

Накара ме да спра, макар че не се обърнах.

— Какво?!

— Дрот, чух всякакви приказки за тебе. Описват те с какви ли не думи — корав, опасен, упорит, проницателен. Чух и не толкова приятни. Но твърде често чувам дума, с която не описват почти никой друг от сродниците.

— Дано не се готвиш да изтърсиш „честен“ — предупредих я, — защото дори аз няма да се хвана на тази въдица.

— Не честен, а почтен — подчерта тя и се засмя. — Дрот, хората наистина казват, че си почтен.

Това вече ме принуди да се обърна. Саможивата пак грейна в усмивка.

— Представяш ли си — някой нарича почтен един от нас, „торните червеи“. Чувала съм да говорят за почтеността на благородници, войници, жреци, дори — Ангелите са ми свидетели — *търговци*, но не и за хората от подземния свят, камо ли пък за нос.

Тя се надигна. Гледах я как върви и слушах шушненето на подметките ѝ по мрамора.

— Когато казват тази дума за човек като тебе — продължи тя тихо, — няма как да не се чудя дали са празни приказки, или истина. Ти почтен ли си, Дрот? Верен ли си не само на своя главатар, не само на своите приятели, а на всички сродници? Защото вече говорим тъкмо за това. Ако искаш да останеш жив, да получиш онова, което може да

ти донесе дневникът, да ни накараш да се отнесем сериозно към тебе, не можеш да не признаеш, че вече не става дума само за собствената ти изгода. Отнася се за всички сродници — дали за оцеляването им, дали за господството над тях или дори за спасяването им, за да не ги смачка империята. Говорим за нещо по-голямо от тебе или от една банда. Не мисля, че щеше да бъдеш тук, ако това ти беше безразлично. Ако се интересуваше само от себе си, дневникът отдавна щеше да бъде продаден или разменен изгодно.

Спря толкова близо до мен, че почти се докосвахме. Ухаеше на ванилия, кедър и леко лятно вино.

— Какво ще кажеш? — попита тя.

Взрях се в зелените ѝ очи и си помислих, че историите как лично вербувала всичките си сподвижници трябва да са верни. Биваше си я, и то много. Пък и беше права.

Още бях готов да отида при императора, за да спася сродниците. Дори ако трябваше да предам Келс, да стана изгнаник, да ме подгонят. Защото беше необходимо да го направя.

Но това не означаваше, че ще дам дневника на нея въпреки хубавите думи и зелените очи.

— Дори да си права — отвърнах, — дори ако ме е грижа за сродниците, не виждам какво ще постигна, ако ти дам дневника. Ако искам да не допусна империята да ни изтреби, ще е по-добре да се пазаря направо с тях. А ако в дневника го има всичко онова, за което ми каза, сигурно ще склуча с императора добра сделка и за сродниците, и за себе си. Като го дам на тебе, няма да се случи нищо подобно.

Саможивата кимна бавно.

— Добре. Значи виждаш.

— Какво виждам?

— Заплахата, която представлява империята за нас.

— Трудничко е да останеш сляп, когато те обкръжават цял квартал и се опитват да убият всеки сродник вътре.

Тя завъртя глава.

— Дрот, не си мисля за Десетте пътя, нито дори за онова, което са сторили на Исидор. Говоря за лудостта на императора — за война между трите възплъщения, за съсипването на всичко в империята. Включително и на сродниците. Да не очакваш, че няма да избираме на

чия страна да застанем? Да не очакваш, че Сивите принцове и главатарите няма да се пазарят с един или друг император в търсене на облаги? Във война, която няма да се води само по полета и гори, а и по улиците на империята? Да не очакваш, че различните въплъщения на Стефан Дорминикос няма да надмогнат отвращението си към нас, за да проверят в колко полезни инструменти могат да ни превърнат? Инструменти, които накрая могат да захвърлят, защото сме някакви си сродници в края на краищата. Дрот, това не е просто поредната опасност за сродниците. От това зависи какво ще ни сполети занапред. След петдесет или сто, или двеста години. Зависи дали сродниците ще оцелеят като общност, като начин на живот. Ако империята рухне, ще отнесе и сродниците. Няма мрак без светлина, няма и сродници без империята. Каква страховита ирония — за да опазим империята, а значи и сродниците, трябва да убием императора.

Познах, че няма да ми хареса накъде ще потръгне всичко. Преглътнах и отстъпих, но Саможивата пак ме доближи.

— А защо да ме е еня каква ще е участта на сродниците след стотина години? — попитах.

— А защо да те е еня каква ще бъде участта им *сега*? — отвърна тя. — Ако искаше, можеше да се измъкнеш по всяко време. Но не го направи. Защото си сродник. Защото си почтен. Защото си достатъчно загрижен да видиш цялата картина. Ето защо.

Стоях безмълвно, а умът ми хем кипеше, хем се вцепени. Толкова мисли се мятаха в главата ми, че не успявах да уловя никоя от тях... освен една.

Саможивата беше права. Проклетата да е, но беше права.

Вгледах се в очите на Саможивата. Усмиваше се и очите ѝ заискриха. Тя беше права. Може би за съдбата на сродниците, може би за императора... а може би не. Налагаше се още да умувам.

Но несъмнено беше права за мен.

Не можех да стоя настрана, защото залогът беше твърде голям — и прекалено много неща биха могли да се наместват както ги бе описала тя. Знаех, че историята е пълна с такива уж невероятни гнусотии.

По дяволите.

Но дори да беше права, дори да знаех, че ще ѝ помогна, не беше задължително да ми харесва... или да я улеснявам.

— Да си почтен не е зло — казах ѝ, — но възвишените чувства нито ми придават тежест на улицата, нито пропъждат дебнеци зад гърба ми остриета. Ако ти дам дневника, ще стана изменник спрямо Келс, ще натрия носа на Сянката, а рискувам и да вбеся императора. За да има полза и за мен, е нужно нещо повече от щастливия завършек за сродниците.

Тя въздъхна.

— Пари ли искаш, Дрот? Надявах се да цениш и други неща. Но щом...

— Не съм споменавал ястребчета, нали?

В очите ѝ пак замъждука искрица.

— Може би работа?

— Дотук бях с работата за други — отсякох аз. — Прекалено много са компромисите. Не искам да бъда и главатар.

Бях работил години наред за Нико и Келс и ми беше ясно, че нямам нужда от главоболия като техните.

— Какво да бъде тогава? — попита Саможивата. — Само не ми казвай, че искаш отново да станеш „широк нос“.

Доближих плътните завеси. Разделих ги леко. Както предполагах, зад тях имаше цяла стена от прозорци и остъклени врати.

Слънчевите лъчи опариха очите ми, но въпреки това се взрях в градината. Никой не се бе грижил за нея и отвън имаше избуяла ярка зеленина, изпъстрена с хаос от жълто, червено, синьо, бяло и оранжево. Изведнъж ми се прииска да счупя някой прозорец, да прогоня праха и задуха от стаята с миризмите на пръст, цъфтеж и влага.

Пуснах завесата.

— Искам да ми пазиш гърба — казах, без да поглеждам Саможивата. — Искам същата закрила, каквато даваш на своите хора, но без задълженията. Искам да знам, че зад мен стои организация, ако е нужно, но не и да бъда обвързан с нея. Искам хората да знаят, че ако застанат на пътя ми, пречат и на тебе, но че когато говоря, думите излизат само от моята уста.

Тя ахна.

— Чуваш ли се какво говориш? Никой няма такава уговорка с мен... или с когото и да било. Никой!

— Ако така ще е по-приемливо, готов съм и да върша работа за тебе понякога. Просто няма да ти принадлежа. Всеки удар уговаряме поотделно — ти и аз. Иначе ще мога да работя и с твоите хора, но само ако ти одобриш, а те няма да ме използват, ако не съм съгласен. — Обърнах се към нея. — Ще се нуждая и от подкрепа. Нико прекъсна или присвои моите източници на печалби в неговата територия, а при Келс не съм участвал в далавера от години. Имам по нещо тук-там, но не стига да действам самостоятелно. Можем да уговорим подробностите, след като уредим всичко в Десетте пътя, но трябва да знаеш, че след време ще искам някакъв дял.

— Ти... — почна Саможивата.

— Да, аз — човекът с дневника на Йоклаудия, който ти е необходим, за да спасиш империята. — Искриците в очите ѝ угаснаха, замени ги пронизваща студена светлина. — Какво има? — подхвърлих. — Моята почтеност да не се окажа възсъпичка за тебе?

Цялото ѝ тяло се скова от гняв, все едно крещеше: „Как дръзваш да ми говориш така?“ Но тя мълчеше. И аз се уверих, че поне в момента ще отстъпи.

Посочих креслото сред парчетата мрамор.

— Настани се удобно. Имам да ти казвам още неща.

— Удобно ли ти е? — попита Железния Деган.

— Не е зле — отвърнах и опънах жакета за трети път. — Но предишният собственик на дрехите май е бил с по-тесни рамене.

— Радвай се, че изобщо ти намерихме нещо. Момко, хората с твоето телосложение не са чак толкова много в града.

Новите дрехи бяха последното и най-лесното от условията ми. Въпреки това вече бях успял да дотегна на Саможивата — тя нареди на хората си да ми намерят нещо колкото може по-бързо и почти ме изрита от стаята. „Колкото може по-бързо“ означаваше вехтории — тъмни бричове, кърпени дълги чорапи, някога жълти или бели, но днес безцветни, протъркана ленена риза, жакет и куртка в избледняло виненочервено. Нищо не ми беше съвсем по мярка, а куртката си имаше двама-трима дребни обитатели, но дрехите пак бяха много попоносима гледка от набързо преправената премяна на Нестор.

Освен това още имах собствените си ботуши, два нови кинжала и изненадващо добра рапира, която успяха да намерят някъде в къщата.

— Ето тук. — Посочих надясно към платнен навес на бели и сини ивици.

Изпод него се кълбеше дим и разнасяше миризмите на риба, олио и чушки.

— Там ли си скрил книгата? — смаяно промълви Железния.

— Не. Но не съм ял от снощи. Гладен съм.

Намирахме се в края на квартала Каменната арка и имахме още доста път до Площада на Петия ангел. Железния огледа изпитателно тълпата в късния следобед. Тук бяхме на територия на Нико.

— Няма да е зле и аз да хапна — съгласи се той и облиза устни. — Обаче ще стоиш близо до мен.

— Не се тревожи.

Железния хем ме пазеше, хем ме държеше под око. Саможивата не искаше да ме сполети нищо лошо, преди да взема книгата, нито пък аз да направя нещо неочаквано, щом я взема.

Макар и с нежелание, тя се съгласи да изпълни каквото поисках от нея. Изненадах се, че уговорих лесно закрила за Кристиана, колкото и да се чудеше Саможивата на загрижеността ми за някаква баронеса. И не пропусна да ми напомни, че никой не може да *гарантира* защита

от Сив принц, особено от Сянката. Разбира се, вече се бях убедил на собствен гръб в това, но оцених честността ѝ.

Да бъда опазен аз от Сянката си оставаше много по-мъчна задача. Нямахме как да ходя из града сред тълпа от пестници, а и едва ли щеше да има особена полза от това. Най-доброто, което можеше да направи Саможивата, бе да подсказе на Сянката, че вече съм под нейна закрила и всяко посегателство срещу мен ще бъде удар срещу нея. Но двамата бездруго бяха на ръба на открит сблъсък и не знаех дали това ще помогне. Не че имаше кой знае какви други възможности.

Пред сергията стояха неколцина клиенти, но ние се престорихме, че не ги виждаме. Двама-трима балами замърмориха недоволно, но суровият поглед на Железния стигна, за да си затворят устите.

Наведеният над скарата с дървени въглища мъж имаше кожата с песъчлив оттенък и прашно тъмната коса на степните племена. Шеташе чевръсто, обръщаше рибите колкото човешка длан над огъня, кълцаше лук, ръсеше подправки и сипваше пресен зехтин в сгорещен тиган. И през цялото време си тананикаше тихичко.

— Здравсти, Рал'ад — подвикнах му. — Как е уловът днес?

Ръцете му застинаха — едната над огъня, другата над дъската за рязане. Обърна се преbledнял към мен и прошепна:

— Моля те, върви си!

Намръщих се. Нико... Нямахме друга причина. Навсякъде бе плъзнала мълвата, че вече съм в немилост. Дори доскорошните ми уши като Рал'ад бързаха да забравят, че са ме познавали. Не можех да го виня за това — трябваше да се грижи за жена и осем деца. И все пак бях гладен.

Погледнах кофата с почистени риби.

— Дай ни две... — Железния ме потупа по рамото, изпружи три пръста и посочи към себе си. — Нека да са четири, от най-добрите.

Рал'ад кимна покорно и пусна в тигана няколко люти чушки. Те зацвърчаха мигновено.

Със Саможивата не се разбрахме лесно за Нико. То се знае, аз го исках труп и заради стореното на Епирис, и за да ми се махне от главата веднъж завинаги. Тя отказа тутакси. Нико беше най-голямата ѝ маша в Десетте пътя. Загубата му би означавала пълен хаос и в квартала, и в изпълнението на замислите ѝ. Поне според нея.

Предложи да си поприказва с него, за да му втълпи, че вече съм неприкосновен.

Аз се разсмях. На Нико нямаше да му пука, че е Сива принцеса, щом пречеше на жаждата му за мъст. Тя обаче държеше на своето и не се споразумяхме за друго. Разбрах, че никак не ѝ харесва да се вре в разправията между мен и Нико и че ако искам да стигна до окончателно решение, ще се наложи да си го уредя сам... разбира се, без да проваляя плановете ѝ.

Рал'ад разклати тигана няколко пъти и добави кълцан лук. Залютя ми на очите, а устата ми се напълни със слюнка.

— Ако ме видят да говоря с тебе, може да ме очистят! — изсъска той. Пак разбърка всичко в тигана с ловко движение и го остави на масата. Взе паница със смес от мента, магданоз, чесън и кускус. — Нико има очи навсякъде.

— Знам. И аз бях от тях, не помниш ли? — Готвачът посърна. — Не се притеснявай. Нико дори ще ти е благодарен, ако му кажеш, че после съм се запътил към Петте колони.

— А ти там ли отиваш?

Усмихнах се.

— Внимавай да не ми прегориш рибата.

— Това не може да се случи — отвърна „ухото“.

Със Саможивата спорихме най-разгорещено за Келс. Исках да го оставят на мира или поне жив и да запази бандата си. Но тя съвсем основателно отбеляза, че *воюва* с него, ако не съм забравил, и че не може да се откаже просто така. И че освен това той се е съюзил със Сянката, тъй че какво си въобразявам?

Но както бе потръгнала войната в Десетте пътя, не ми се вярваше уговорката му със Сянката да трае още дълго, особено щом нямаше да му даде дневника. Обясних това на Саможивата и вметнах, че Келс може да се превърне в чудесен противовес на безцеремонния съюзник, когото бе намерила в Нико. Идеята като че събуди любопитството ѝ. Не обеща да приеме веднага бившия ми главатар сред хората си, но се съгласи, че си струва да помисли.

Не беше точно уговорката, на която се надявах, обаче даваше някаква надежда на Келс. Аз не печелех нищо — в неговите очи щях да си остана изменник. Нямаше да научи за подбудите, пазарлъците или избора зад всичко това. Щеше да знае само, че вместо да му занеса

дневника, съм го разменил срещу живота си. Щеше да си остане убеден, че съм му забил нож в гърба.

Как ми се искаше да има начин да залича с обяснения това разочарование, да го накарам да разбере защо постъпвам така, но всяко обяснение щеше да следва направеното. И щеше да звучи като оправдание — каквото си беше донякъде. Келс беше сред малцината сродници, на които подражавах, а с работата си за него можех да се гордея. Останах му верен и докато бях при неговите врагове, макар че щеше да ми е по-лесно, ако наистина просто принадлежах към бандата на Нико. Да издържа толкова време, да се върна при него с гордо вдигната глава, само за да се отметна сега, дори с най-добри подбуди — това беше почти непоносимо. Почти.

Рал'ад взе една риба от скарата, обърна я по гръб и отвори корема ѝ с пръсти. Натъпка в нея две лъжици чушки и лук, добави и шепа от подправения кускус.

Приготви набързо още три. Нареди поръчката върху дървен поднос и ни го даде. Не платихме въпреки опита ми да натикам в ръката му малко ястребчета.

— Само ще стане по-зле — отказа той. — Яжте и си вървете. Моля ви.

Взех си рибата и оставих подноса с другите три на Железния. Застанахме встрани, вземахме с пръсти от пълнежа и крехкото месо. Ментата и подправките смекчаваха лютивината на чушките, за да проличи естествената соленост на рибата. Преди щях да се наслаждавам на гозбата, сега просто си пълнех корема.

Железния се нахрани преди мен и отиде при Рал'ад да му върне подноса. Лапнах последната хапка, хвърлих остатъците в канавката и двамата пак тръгнахме по улицата.

Щом се отдалечихме от сергията, Железния попита:

— Тоя от твоите хора ли е?

— Беше. Доскоро. Сега е прекалено уплашен дори да ме погледне.

— Да не си очаквал нещо друго?

Подъвках си мустака.

— Ами не. И все пак ми е тежко, че свършва така — да виждам колко припряно ме изхвърлят от живота си.

— Никога не е лесно, от мен да го знаеш.

Кимнах и си спомних какво ми бе казал Бронзовия за Ордена — как понякога деганите служат години наред, преди да изпълнят дълга си. Дали за тях беше по-леко да знаят, че накрая ще са доволни от себе си, щом са спазили дадената дума, или пък беше още по-трудно? Ами ако Клетвата ги принуди да се обърнат срещу собствените си приятели и съратници? Тогава не биха имали кого да винят, освен себе си и своята чест. Аз поне знаех, че спасявам Келс чрез предателството. Те не биха имали и такава утеха.

Потръпнах. Не исках никога да се нагърбвам с толкова тежко бреме.

Площадът на Петия ангел гъмжеше от хора. Железния се провираше през тях много по-лесно, отколкото очаквах. Внутрителното му тяло се плъзгаше толкова ловко в навалищата, че вместо след него да остават сърдити разблъскани минавачи, почти никой не го забелязваше.

Елирокос се издигаше насред площада. Обрулената от вековете статуя на Опростителя все още приличаше на еднорък просяк, но този път открих, че мога да съчувствам на негодите му. Олющен и очукан, губещ величието си на опадащи парчета, той още стоеше и сочеше пътя към изкуплението. Статуите на душите, които покровителстваше, бяха изчезнали заедно с липсващата ръка, но не бяха забравени. Откривах тежестта на товара му в изкусно изваяните черти на лицето, в натежалите клепачи, в леко приведеното рамо. Ако някой от Ангелите познаваше отчаянието и провала, това беше Елирокос.

Кимнах на статуята с разбиране, което почувствах чак сега. Реших, че когато всичко това приключи, ще отида да се поклоня в светилището му.

Мендрос тъкмо затваряше сергията — повечето купувачи на плодове вече бяха минали през пазара, затова той усърдно местеше чували, пълнеше щайги и подвикваше на сина си да не се размотава. Видях, че количката, от която продаваха по улиците най-старата си стока, е почти пълна.

— Да му се не знае, момче — мърмореше Мендрос като всяка вечер, — ако не си размърдаш задника, никога няма да продадем това. Анчака вече си напълни количката и тръгна. Ако ми остане цяла купчина гниещи... Свети Ангели и императори, ти какво правиш тук, по дяволите?!

Усмихнах се на търговеца на плодове, който за малко не изтърва кошницата с фурми, щом ме видя.

— Както изглежда, откривам колко съм неприятен на бившите си „уши“ — отвърнах хладно.

Мендрос облиза устни и се огледа.

— Трябва да се махнеш! — настоя тихо. — Веднага.

Скръстих ръце на гърдите си и впих поглед в него. Писваше ми всеки познат в територията на Нико да ме пъди. Нико може да ми беше вдигнал мерника, но не бях станал прокажен, нали?

— Ще си тръгна, щом си взема пакета, който оставих при тебе.

Мендрос погледна Железния и се поколеба. Макар че предпочитам да се дръпна встрани за разговора с ухото. Железния нямаше да го допусне. Само кимнах на Мендрос, че може да говори.

— Тъкмо това ме плаши — каза търговецът. — Идват разни хора да питат за тебе. — Остави кошницата и застана по-близо до мен. — И за пакета...

Кой знаеше, че дневникът е при Мендрос?

— Какви хора?

Той пристъпи от крак на крак.

— Един висок тип с тъмно наметало. — Преглътна тежко и добави: — И без лице.

Сянката? Ама че гнусотия!

— Той попита ли за пакета?

— Не, не, само дали съм те виждал да го носиш. И дали случайно не знам къде е.

Отдъхнах си.

— Кой друг?

Мендрос отвори уста, но нямаше време да отговори.

— Ами аз например — каза Бронзовия Деган зад мен. — Само не знам дали влизам в сметката.

Извъртях се и устните ми се извиха в усмивка.

Деган стоеше малко извън сянката на статуята и неговото лице също грееше в лукава усмивка.

— В края на краищата аз не се опитвам да те убия — добави Бронзовия.

— След време може и ти да си в списъка — засмях се.

Забелязах, че е с шапка — тъмночервена като куртката и панталона, с перо в прасковен оттенък. Видях и че държи платнена торба.

— Как, по дяволите, успя да се измъкнеш от... — започнах, докато тръгвах към него, но ме прекъсна ръка, хванала рамото ми.

— Не припирай толкова — спря ме Железния. — Имаме уговорка.

— Не съм забравил.

Опитах да се отскубна от пръстите му, но не успях. Железния кимна.

— Ясно, но исках и *той* да знае това.

Гледах ту единия деган, ту другия. А те не поглеждаха към мен и не се усмихваха. Доброто ми настроение повехна със същата бързина, с която бе избуяло.

Чух как зад нас Мендрос се изсули чевръсто в закритата с платнище задна част на сергията.

— Каква уговорка? — попита Бронзовия.

— Той обеща да даде дневника на нея — осведоми го Железния и свали ръката си от рамото ми. — А аз съм тук, за да се уверя, че тя ще го получи.

— Говориш за Саможивата, нали?

— Аха.

Бронзовия сведе поглед към мен, пак се вторачи в Железния и каза:

— Не мога да допусна това.

— Какво?! — Направих крачка, никой не ме спря, затова направих още три и спрях пред Бронзовия. — Как тъй *ти* не можеш да го допуснеш?

— Дрот, знаеш ли защо Саможивата иска тази книга? — попита той търпеливо, все едно пита дете.

— Да — потвърдих сопнато. — А ти знаеш ли?

Той отговори толкова тихо, че едва чух думите му:

— За да убие императора.

Неволно се отдръгнах.

— Знаел си? През цялото време си *знаел*? Кучи син!

Бронзовия завъртя глава.

— Не е каквото си мислиш. Не знаех точно какво е намислила, нито какво е мястото на книгата в кроежите ѝ. Имах подозрения, но не бях сигурен. — Взря се в Железния. — Поне до днес.

— Значи знаеш, че това трябва да се направи — каза Железния.

— Знам, че трябва да се направи *според тебе* — възрази Бронзовия. — Аз се придържам към друго мнение.

— И си в малцинство — неприветливо изтъкна Железния.

— Числата нямат значение, когато говорим за добро и зло! — избухна Бронзовия. — Клетвата остава и когато си сам, и когато те подкрепят още сто души.

— Я почакай — намесих се. — Каква клетва? Вашата Клетва ли? — Озърнах се дали наоколо няма още едри мъжаги с мечове, ковани от изкусни майстори. Не открих други, освен двамата до мен. — Да не искаш да кажеш, че в това са замесени още дегани?

— Ордена̀т е стар — промълви Деган, без да изпуска Железния от поглед. — Двеста и единайсет години, откакто е основан. Да не мислиш, че сме се съхранили толкова дълго само за да разменяме обещания срещу услуги? Повярвай ми, има и по-добри начини да си изкарваш прехраната.

Железния пристъпи към него.

— Стига, Бронзов! Не прекалявай с приказките.

Бронзовия се засмя невесело.

— Защо пък да не прекалявам? — Пусна торбата пред краката си, та ръцете му да са свободни. Все така се взираше в другия деган. — Ние си имаме „по-висше“ предназначение и ордена̀т е създаден заради него. Само че напоследък имаме разногласия в какво се състои това предназначение. Изглежда, сме го позабравили с времето. Изглежда — гласът му зазвня непреклонно, — че за някои хора е по-лесно да се превърнат в страхливци, отколкото да опазят честта си.

— Не бъркай ината с верността — посъветва го Железния. — Не е проява на страхливост да признаеш истината.

— И не е проява на доблест да унищожил онова, което си се заклел да браниш!

Усетих как стомахът ми се присвива.

— Говорите за императора... Вие — шибаните дегани, сте се заклели да браните императора?!

— Не — отрече Железния. — *Империята*, а не императора. Има разлика.

— Не и този път — възрази Бронзовия.

— *Особено* този път — натърти Железния.

— Ако го убиете, империята ще се сгромоляса.

— А ако не го убием, сама ще се изяде отвътре.

Зъбите на Бронзовия изскърцаха, ръката му стисна дръжката на меч.

— Няма как да знаеш това предварително.

Познавах това изражение. Нямах да отстъпи.

Гадост...

— Спорът ви е напразен — казах на Бронзовия. — Вече имам сделка със Саможивата. За добро или за зло дневникът ще попадне в нейните ръце.

— Няма.

— Ти не разбираш. Аз вече...

— *Ти* не разбираш. — Той си пое дъх и ме погледна в очите. — Не ти оставям възможност да избираш. Ще дадеш дневника на мен. Веднага.

Примигах и смотолевих:

— *Заплашваш ли ме?!*

— Не. Искам да изпълниш Клетвата.

И тогава Железния нападна.

Железния профуча покрай мен по-бързо, отколкото ми се виждаше възможно за толкова едър мъж. Бронзовия закъсня с частица от секундата и докато вадеше меча си, вече знаех, че няма да успее. Проклятие, аз го бях разсеял. Острието още не бе излязло докрай от ножницата, когато Железния го връхлетя.

Нападна с празни ръце, за да спечели време. Стисна дясната му китка с лявата си ръка и му попречи да измъкне меча. В същия миг десният му юмрук се заби в челюстта на Бронзовия с такава сила, че отметна главата му. Последваха още три свирепи удара със светкавичен, но плавен ритъм в главата, гърлото и корема. Бронзовия извиваше тяло и въртеше рамене, колкото можеше. Затова последните два удара бяха встрани от целта — юмрукът на Железния се плъзна по рамото и по ребрата му, вместо да го довърши.

Хората наоколо се развикаха, някои блъскаха навалицата, за да се махнат, други напиреха да се насладят на зрелището.

По инстинкт посегнах към рапирата, като направих две крачки назад, за да имам място. И се сковах.

Всъщност на кого исках да помогна?

Железния замахваше отново, но Бронзовия се завъртя и лявата му ръка се стрелна към лицето на другия деган. Железния се дръпна, ръката на Бронзовия го подмина и той понечи да се усмихне, но точно тогава лакътят на Бронзовия го натресе в лицето със силен пукот.

Железния залитна, а Бронзовия се възползва от това, за да отскубне дясната си ръка. Блеснаха остриетата на мечове.

Този път тълпата се люшна задружно и възможно по-далече от извадените оръжия. Търговци, които тъкмо обявяваха с крясъци специални намаления покрай сбиването, започнаха да викат гръмогласно парцалите. Кръцльовци и обикновени джебчии, които се присламчваха за по-примамлива плячка, докопаха каквото можаха и се изсулиха, преди да е станало наистина опасно.

А аз още не помръдвах, хванал дръжката на рапирата. Колкото и да увещавах сам себе си, не се насилих да се включа в схватката. Не че ми пукаше за Железния, който беше тук само за да не позволи да се отметна от сделката. Колебаех се заради работата му за Саможивата, заради империята, заради безопасността на сестра ми, а и заради собственото си оцеляване. Помогнех ли да бъде повален, всичко това пропадеше. Да си призная, не бях готов и да погазя отново дадена дума толкова скоро след последния път — раната в душата ми още беше твърде болезнена.

Само че се бях обвързал и с обещание към Бронзовия. И то не какво да е, а Клетвата. Той я спазваше толкова беззаветно, че се изправи срещу Сянката заради мен. Нима щях да си позволя да се отметна? Как да го погледна в очите и да му кажа, че обещанието към Саможивата е по-важно? Та той беше Бронзовия Деган — можеше ли изобщо да има нещо по-важно от дълга ми спрямо него?

Що за гадост! Само да не беше дневникът, само да не беше империята...

Проклет да съм, но продължавах да се двоумя.

Бронзовия и Железния започнаха да се обикалят бавно. Мечът на Бронзовия беше по-дълъг с цяла длан, но оръжието на Железния изглеждаше по-тежко и имаше лека извивка. И неговият предпазител беше инкрустиран с изящни арабески от метала, на който се бе нарекъл.

Направих поредната крачка назад. Исках да стоя настрана от тях, докато не реша какво да правя.

Бронзовия вдигна ръка, опипа долната си челюст и я поразмърда. Засмя се и изплю кръв.

— Да не съм ти избил зъб? — подхвърли Железния.

Лакътят на Бронзовия бе сцепил до кръв кожата на скулата му.

— Само ми раздруса мозъка — отвърна Бронзовия. — Зъбите ми са си на място.

— Момко, занемарил си се, щом ме остави да те доближа толкова.

— На всеки му се случва да получи нещо безплатно. Това беше твоят шанс.

Железния сви рамене и пристъпи напред. Острието му се отклони едва забележимо наляво. Бронзовия отговори, като извъртя

предпазителя на меча си напред. Железния се взря в него и пак отстъпи.

— Помня това движение още от Биантия. Използва го срещу капитана на стражата, нали?

— По-точно срещу самия херцог — поправи го Бронзовия.

И преди думите да са заглъхнали, краката му се оттласнаха с невероятна пъргавина, мечът се превърна в тесен сребрист пламък под залязващото слънце. С две крачки острието се озова до Железния, полетяло в яростна дъга към рамото му. В последния миг върхът на оръжието описа малък кръг и замахът премина в неочаквано мушкане нагоре.

Железния се дръпна назад и опря коляно в земята. Мечът му се стрелна нагоре и срещна ръба на другото острие. Двете ивици стомана изсъскаха, върхът на меча на Бронзовия се плъзна над главата на Железния. После двата предпазителя се сблъскаха с трясък.

Такова сближаване беше чудесен сгоден случай за кинжали, но видях, че и двамата не ги вадят. Бронзовия предпочете да забие коляно в гърдите на Железния, който пък халоса с дръжката на меча си другия му крак над коляното. Бронзовия кресна. Железния изохка и двамата се стовариха на калдъръма.

Бронзовия се надигна пръв, погледна ме, извъртя очи към торбата, която бе донесъл, и пак се взря в мен.

И аз се вторачих в торбата. Изглеждаше толкова безформена, че в нея можеше да има какво ли не. Нима бе взел онова, което бях дошъл да прибера, за да ме накара да спазя своята част от уговорката? Дневникът ли беше в торбата, захвърлен наскреде улицата?

За нещастие имаше само един начин да проверя.

Когато тръгнах натам, Железния вече бе приклепнал. И макар че се задъхваше, мечът му не потрепваше във високата защитна позиция, сякаш сам си знаеше мястото. Погледна за миг към мен и пак насочи цялото си внимание към Бронзовия, на когото пък му личеше, че не стъпва с цялата си тежест на ударения крак.

Торбата лежеше точно между двамата.

— Остави я засега, после... — посъветва ме Железния и вдиша дълбоко. — После ще имаш предостатъчно време.

— Негова си е — изтъкна Бронзовия.

Железния се подсмихна.

— Толкова ли си сигурен, че ти е в кърпа вързан, а? Само че, братко, той вече даде дума два пъти — и на тебе, и на Саможивата. Как мислиш, кого ще предпочете?

Бронзовия се намръщи.

— Дрот, вземи торбата.

Признавам си, че успя да ме изненада. Олекна ми да се уверя, че ми се доверява напълно... а може би не се съмняваше, че ще ми отнеме торбата, ако промени решението си.

— Не я пипай — властно каза Железния. — Нека го разсейва.

Изгледах поред и двамата.

— Майната му! — отсякох, дръпнах ръката си от рапирата и продължих напред.

Това беше първата ми грешка.

Бронзовия отскочи наляво и тялото ми го скри от очите на Железния. Това нямаше да продължи повече от секунда, но за един деган вероятно и тя стигаше.

Железния пък скочи в обратната посока, прехвърли меча в лявата си ръка и когато пак се обърна към мен, вече можеше да продължи с мощен мушкащ удар.

Понечих да отскоча, но ми попречи опряна в кръста ми длан.

— Недей — каза Бронзовия до ухото ми.

Острието на Железния прелетя покрай ръката ми и се насочи към Бронзовия.

Чух пъшкане и стъргане на метал в метал зад гърба си. Лицето на Железния беше само на три стъпки от моето и го видях как стисна зъби. След това връхлетя върху мен.

Че отхвърчах, е меко казано. Така ме блъсна, че сякаш ме метна с все сила. А и ръката на Бронзовия ме тласна, така че се озовах на улицата на цели четири-пет крачки от деганите.

Превъртях се и видях Бронзовия и Железния, застинали един срещу друг като статуи.

Видях торбата. На пет стъпки вляво от мен.

Щях да плюсна по лице от бързане да стигна до нея. Искаше ми се да попитам Бронзовия как е взел дневника, а също и Мендрос какво го е прихванало, че му го е дал, но това можеше да почака. Засега исках най-после да си прибера проклетото нещо, за да се отърва от него възможно по-скоро.

Само че щом хванах торбата, ми стана ясно, че дневникът не е в нея. Вътре имаше нещо меко. Не беше книга.

Бръкнах и предпазливо извадих навито въже с възли. Във възлите бяха вързани малки листчета и вече знаех, макар да не ги виждах, че около всеки възел е омотан мой косъм.

Значи след схватката със Сянката Бронзовия се бе върнал, за да вземе въжето, което Джелем бе превърнал в мое лично оръжие. Или пък бе успял някак да го вдигне от улицата, без да задейства магията, още преди да тръгне след мен.

Да му се не види, той правеше решението ми още по-мъчително.

Чух вик, последван от толкова бърза поредица удари, че се сляха в един проточен звън. Вдигнах глава, готов да се намеся.

Бронзовия неуморно изтласкваше Железния назад с режещи и мушкащи удари, острието му свистеше. Смайваща гледка. За пръв път виждах меч да се върти толкова светкавично и точно. Всяко движение беше отмерено, всяка атака се преливаше безупречно в следващата. Нямаше и следа от неувереност.

А Железния посрещаше атаките също толкова безукорно, отбиваше меча на Бронзовия с необходимата сила, за да остане незасегнат, но нито веднъж не прекали. Нямаше грешки в защитата му — във всеки миг се намираше там, където трябваше да бъде, за да е невредим. Но не постигаше нищо с контраударите. Както и да се стараеше, не можеше да се възползва от атаките на Бронзовия, за да ги обърне срещу него.

Прекрасно, омайващо зрелище. Само едно му беше лошото — двамата ме доближаваха.

Отскочих трескаво две крачки назад и тъкмо умувах към кого да се хвърля, когато Железния неочаквано се дръпна встрани, едва ли не с гръб към Бронзовия, и заби меча си напред. Бронзовия се изви назад, понечи също да направи крачка встрани, но острието на Железния се плъзна по дясната му ръка. С другата си ръка Бронзовия отби меча и видях дълга плитка рана по десния му бицепс и рамо.

Пак се отдръгнаха един от друг и се огледаха. И продължиха да кръжат.

Стомахът ми се сви от раната на Бронзовия, а умът ми се вцепени от мисълта да му дам дневника. Адско положение...

Погледът ми шареше из пазара, докато навивах въжето и го пъхах под колана си. Тълпата се бе поотдръпнала, но гледаше и някой вече сигурно приемаше залози.

Прокраднх се по-далече от деганите, без да доближавам навалищата, за да се добера до сергията на Мендрос.

Търговецът стоеше пред сергията с внушителна сопа в ръце. Доколкото зависеше от него, никой нямаше да отмъкне и една фурма. Щом обаче се появих, той забрави за плодовете.

— Дегани?! — изръмжа Мендрос. — Дегани се бият за книгата, която ми даде да пазя? Книгата, която никой нямало да търси при мен?

— Не очаквах да се стигне до това — оправдах се аз.

Мендрос пристъпи към мен, стиснал здраво сопата.

— Дрот, чух за Сянката. И за Саможивата. Не са имена, които ми харесва да чувам!

— Не си само ти — отвърнах и направих крачка към сергията.

Мендрос се поколеба, но свали сопата.

— Искам книгата да се махне от моята сергия. Веднага!

— Като ме гледаш, да не би да съм дошъл за друго?

Търговецът се обърна, дръпна платнището и викна:

— Спиро!

Главата на момчето се подаде иззад един отворен чувал с фурами. Косата му беше разрошена, клепачите — подути.

— Момко, понякога се чудя дали няма да проспие и Пришествието на Ангелите! — скастри го Мендрос. — Застани отвън и пази да не окрадат стоката.

От желание да излезе по-скоро Спиро се оплете в собствените си крака.

Докато се вмъквах под платнището, погледнах през рамо. Двамата дегани се бяха вкопчили взаимно в ръцете си. Железния буташе Бронзовия към сергия с метални съдове, Бронзовия пък се мъчеше да премести тежестта на тялото си така, че да го запрати върху нея. Платнището се спусна и ги закри, но миг по-късно чух трясък и дрънчене на разпилени светилници и поставки за лампи. Запитах се кой от двамата ги е съборил. Но вместо да надникна, се обърнах към Мендрос.

Търговецът безцеремонно изсипа на земята кошница фурами и заедно с тях падна нещо, увито в плат.

— Вземи. — Мендрос взе дневника и ми го подаде. — Нищо не искам да знам. Никога. Ясно ли ти е?

Усмихнах му се криво.

— Повярвай ми, не бих ти причинил това.

— Хъм... Преди два дни може би щях да ти...

Прекъсна ни Спиро, който провря главата си покрай платницето и извика:

— Татко! Ела!

Чак сега забелязах, че не се чува шум от схватка.

Изскочих от сергията, като за малко да съборя Спиро. И спрях.

Бронзовия и Железния стояха наред площада с мечове в ръце и дишаха тежко. Около тях бяха пръснати всевъзможни предмети от месинг, които отразяваха мътно последните слънчеви лъчи.

Но двамата не стояха един срещу друг и дори не се поглеждаха, а се вираха в доста оредялата тълпа. По-точно в десетината мъже и жени, които стояха пред останалите и бяха извадили оръжията си.

Отначало се заблудих, че са парцали, дошли да прекратят нарушаването на реда. После видях, че жената най-близо до мен не носи червен пояс, а зацапана от мръсотия златиста ивица плат около ръката си.

Бойна лента. С цветовете на Нико. Ама че гадост...

Докато неволно отстъпвах към сергията, над площада отекна мощен глас. Глас, който още имаше силата да ме смрази.

— Сгащих те, продажно копеленце!

Вдясно от мен хората се дръпнаха встрани и главатарят излезе пред сергиите.

Стори ми се, че войната го е изтощила, защото с тези подпухнали очи, сплъстена коса и омачкани дрехи сякаш току-що го бяха вдигнали от сън. Но забелязах Рал'ад в навалищата зад него и разбрах, че Нико наистина е бил събуден преди малко.

Продавачът на риба забеляза, че го гледам, ухили ми се присмехулно и се свря по-назад сред зяпачите.

Подла гадинка. Ако успееш да отърва кожата, щях да опека лицето му на собствената му скара.

— Ще те боли, Дрот! — обеща Нико, пръстите на изпънатите покрай краката му ръце се свиваха и изправяха. — Ще те боли *много*. — И преди да успея да отворя уста, се обърна към деганите. — Няма

за какво да се карам с вас. Сбихте се на моя територия, но ще си затворя очите. По дяволите, можете да направите пазара на парчета, не ми пука. Моите пестници няма да ви посегнат. — Той ме посочи. — Но ако се опитате да застанете между мен и *онова нищожество*, ще си имаме разправии.

Пак огледах мъжете и жените, които бе довел Нико. Носеха само качествена стомана, виждах само начумерени лица. И мнозина от тях имаха поне някакво подобие на броня. Четирима с плетени ризници, други двама с елечи от корава дебела кожа, повечето с един или друг вид шлем на главите, а на един лъщеше истински брониран нагръдник. Не беше обичайно да излязат така на улицата, значи очаквах сериозни неприятности.

Сред тях имаше познати лица — Митиас, Сери Бръснача, Янос Изкормвача, близнаците Гняв и Бяс, Кретена... На площада се бяха събрали най-способните убийци, които налагаха властта на Нико.

Колкото и да е смахнато, се почувствах някак поласкан, че е довел тази сбирщина, макар и да не се страхуваше от мен. Плаших се обаче от мисълта, че тези пестници закуп може да се окажат твърде смъртоносни дори за двама дегани.

Железния плъзна бавен, изпитателен поглед по мъжете и жените, които го бяха обкръжили. Бронзовия просто се вторачи в Нико.

— Е? — подхвърли Железния към него.

Бронзовия не отговори. Стоеше насред площада с меч в ръка, а по ръката му се стичаше кръв. Мълчанието му сякаш се разстилаше на вълни и накрая дори джебчиите и водоносците си затвориха устите.

Нико го погледна в очите.

— Не ставай глупак. — Гласът на главатаря прозвуча като вик в тишината. — Той не заслужава.

— Какво ли знаеш пък ти... — промълви Бронзовия и се стрелна напред.

Кретена, който стоеше поне на четири крачки от него, вече падаше, след като Бронзовия извади върха на меча си от окото му.

Само за миг вцепенението избухна в хаос. Последните зяпачи тутакси усетиха колко страшно е станало и се пръснаха. Навалицата повлече в паниката си и двама пестници, но другите се втурнаха към деганите. Железния прихна, пресрещна трима и уби първия с вледеняваща небрежност. Двамата живи се преместиха, за да му

попречат да отиде при Бронзовия, а той само се разсмя отново и ги привика към себе си с лявата си ръка.

А Бронзовия изобщо не се спираше. Без да погледне надолу, подритна дръжката на меча, изгърван от Кретена, и го хвана с лявата си ръка. Устреми се към Нико.

Пресрещнаха го четирима пестници. Той замахна с левия меч, отби с десния, направи лъжливо движение и пак удари с левия. В гърлото на най-високия пестник зейна рана, плисна кръв и той се свлече. Замах, отбиване, мушкане с двете остриета и още един противник падна на калдъръма.

Изглеждаше, че Бронзовия ще си пробие път до Нико без много усилия, и аз се усмигнах. Но друг пестник му се нахвърли от страни, принуди го да мине в отбрана и да отбива атаки от две страни. Устремът му секна.

Нико пребледня, щом видя как Бронзовия напират към него, но сега му остана време да помисли. И се сети за мен.

— Хванете скапания „нос“! — изкрещя сякаш на целия площад.

После се насочи към мен.

Не беше нужно да чуя тези думи повече от веднъж. Докато стоях на място, бях лесна мишена. Ако исках да съм полезен на някого с нещо, трябваше да се махна от тази сергия, и то без да се набивам на очи. Колкото по-малко хора знаеха къде съм, толкова по-опасен можех да бъда.

Обърнах се, за да се шмугна зад платнището. И зърнах Сери Бръснача, която прелетя над купчина щайги със зла усмивка на костеливото си лице и стъпи пред мен.

Не каза нищо. И да искаше, не би могла, защото езикът ѝ бил отрязан преди години. Ако се вярваше на слуховете, осакатил я тогавашният ѝ съпруг, защото го излъгала. Щом се опомнила, Сери си послужила с бръсначите, които носеше и до днес, за да го накълца и да продаде парчетата за храна на свинете.

Бръсначите в ръцете ѝ се отваряха и затваряха с щракане в неясни дъги от стомана. Макар че имах по-голям обseg с рапирата, не се престрашавах да я нападна — виждал я бях как за секунди реже на мръвки и по-големи майстори от мен.

— Хайде де, опитай си късмета с нея — подкани ме някой отдясно.

Погледнах нагам. До сергията стоеше Леандър, друг от пестниците. Опираше на рамото си широкото острие на пехотински меч — спомен от службата му в имперските легиони.

Аз срещу двама пестници... Дори шансът за печалба на балама в уреден бой с петли е по-голям. Ако дневникът на Йоклаудия не заемаше лявата ми ръка, бих опитал внезапно хвърляне с кинжала от ръкава.

Платнището зад Сери помръдна, макар да не подухваше никакъв вятър. Потиснах усмивката си и погледнах Леандър.

— Колко?

Той присви очи.

— Какво „колко“?

— Колко искате, за да ме пуснете?

Леандър се опули за миг, после се разкикоти.

— Значи колко искам, за да прецакам *Нико*? Да не съм...

Сопата на Мендрос изскочи през пролуката и цапардоса Сери зад ухото. Главата ѝ изпраця и коленете ѝ се подгънаха.

А аз запратих дневника към Леандър. Не ми харесваше да го правя, чак ме присви коремът, но иначе трябваше да метна рапирата, а имах нужда от нея.

Успях да го изненадам. По инстинкт той пресрещна книгата с меча си и ме остави да го наръгам с рапирата. Върхът се заби под долната челюст, изкриви главата му назад и той умря.

Още се опитвах да стъпя добре и се обръщах да благодаря на Мендрос, но нещо ме халоса отстрани по главата. Първо си помислих: „Мендрос, какви са тези щуротии?!“ Но докато залитах и падах, видях търговеца да стои облещен до отметнатото платнище. Нико прекрачи над мен и разбрах кой ме е повалил.

Мендрос размаха сопата, но в тясната сергия нямаше как да се бие добре. Нико протегна ръка и му отне оръжието едва ли не разсеяно. После стисна търговеца за гушата и започна да го налага със собствената му сопа.

Напънах се да стана. Земята под мен се люшкеше и подскачаше, но няхах време да се тревожа и за това. Пресегнах се към падналата рапира, не я напипах нито първия, нито втория път, но при третия опит я докопах. Изведнъж я усетих тежка и неудобна. Не беше на добро.

Бях съвсем близо до Нико и в мен забушува буря от страх, неувереност, омраза, паника, отчаяние, дори — ако ще да е странно — въодушевление. Но под всичко това кипеше мрачната жажда да си отмъстя — за Келс и хората му, за изтърпените шамари и юмруци, за пребития Мендрос, за Епирис, Козима и техните дъщери. Копнеех да си отмъстя за всичко, което бях понесъл от този мръсник през последните седем години, защото такава беше работата ми. Е, с работата беше свършено и бе дошло времето да си върна гордостта — и да го върна и на него.

Изправих се.

Нико пусна Мендрос и той тупна на земята. Течеше му кръв от толкова места, че не успях да ги преброя, повечето по главата. След като падна, не шавна повече. Нико пусна сопата върху тялото му, без да я погледне.

Вдигнах върха на рапирата и заех най-добрата позиция, която ми беше по силите. Светът стана малко по-устойчив, за което му бях благодарен.

Ухиленият Нико се приведе в позата на борец с ръце пред тялото си. Носеше „трошачки“ — кожени гладиаторски ръкавици с железни шипове отвън и фино наплетени стоманени халки отвътре за хващане на остриета. Чудех се защо още съм в съзнание след негов удар с трошачка.

— Сега сме само двамата, дребосък — избоботи Нико. — Без дегани, пазачи, пестници и търговци. — Плесна с ръце и халките изстъргаха. — Ще ми хареса, знам си.

— На мен също.

И се опитах да го намушкам. Нико сигурно разчиташе, че ще ме сплаши само с присъствието си, защото атаката ми май го изненада истински. Той изви туловището си назад и трудно отклони острието нагоре. Притиснах го с още две мушкания и нисък замах в бърза последователност. Нико отбиваше и отстъпваше, докато не усети зад краката си една от масите на Мендрос. Посрещна следващия режещ удар с метала по ръкавицата, наведе глава и сви рамене. Очите му се присвиха.

Познавах този поглед. Означаваше, че лошо ми се пише.

Преди обаче да ми налети и да ме просне с огромната си тежест, аз отскочих, хвърлих се на земята, търкулнах се два пъти под една маса

и се озовах на площада. Нико изпсува и ме подгони сред облак от размятани щайги и кошници.

Огледах се припряно. Притиснат в подножието на статуята, Бронзовия отблъскваше няколко пестници с двата си меча. Железния пък бе предпочел да не стои на място — пъхаше се в сергии, тичаше зад палатки, използваше всяко препятствие, за да обърква преследвачите си.

Огледах се за дневника на Йоклаудия и го видях вляво от мен, близо до краката на Леандър. Не можех да го взема лесно, но и не беше чак толкова далече. Сандък се стовари с трясък между мен и книгата и бях принуден да насоча цялото си внимание към Нико.

Посегнах към кинжала на колана си. Ако Нико успееше да ме доближи покрай рапирата, все трябваше да го посрещна с нещо. Пръстите на лявата ми ръка тъкмо докоснаха дръжката и Нико нападна.

Избута острието на рапирата нагоре и се хвърли напред снишен, за да ме помете с брониран юмрук. Ръката ми се дръпна от кинжала, отстъпих забързано, прибрах рапирата към тялото си и мушнах с острието към очите му. Нико обаче бе хитър — отдръпна се и върхът на рапирата не го достигна. Той го блъсна настрана и скочи към мен.

Бях забравил колко дълги са ръцете му и колко бързо замахва. Рапирата поначало не е подходяща за предпазване от юмручни удари, а Нико беше майстор в отбраната от дълги остриета. Веднага бях принуден само да се защитавам, а уж не биваше да е така — в повечето случаи три стъпки стомана стигат, за да държат на разстояние як бияч като Нико. Но в този ден бившият ми главатар се бе настървил да ме докопа, без да го е грижа за някоя и друга дребна рана.

И освен това налиташе толкова упорито, че нямах време да извадя кинжала. Успееше ли да ме хване, с мен беше свършено.

Нещо трябваше да се промени.

Бронзовия несъмнено би измислил смъртоносен и съвършен ход. А аз... просто отскочих крачка назад и присвих колене. Протегнах рапирата напред, сгуших глава в раменете си и я закрих с вдигнатата си лява ръка. Миг по-късно острието се разтресе по цялата си дължина. А в следващия Нико се стовари върху мен.

Проснах се на калдъръма. Остра болка прониза дясната ми ръка от лакътя до върховете на пръстите и обратно. Рапирата издрънча на

камъните.

Надигнах се да седна, а Нико вече се надигаше на колене до мен. Притискаше ръка към ребрата си отдясно. Покрай ръкавицата се процеждаше кръв.

Посегнах към кинжала, Нико се наведе и ме халоса с опакото на ръката си. Аз пак се проснах и кинжалът отхвърча. Усетих как Нико измъква ножа от ботуша ми, после болезнена тежест притисна лявата ми ръка точно над скрития под ръкава калъф. Камъчетата на улицата се врязаха в мускулите ми.

Лицето на Нико се кривеше от болка, но все пак той успя да се ухили гадно.

— Дрот, да не ти свършиха играчките? Твърде добре те познавам, ясно ми е къде ги слагаш. — Стовари железата по юмука си в дясното ми коляно. — В ботуша. — Удари ме в корема. — В колана. — Натисна ръката ми още по-силно. — В ръкава. Пропуснах ли нещо?

Дъхът ми спираше от всяко поредно мъчение, но не виках. Нямах сили.

Яростта изчезна. Сега бях кух отвътре, лишен от всичко, освен от напирещото отчаяние. Епирис и Козима, Кристиана, Бронзовия Деган, Келс, дори Саможивата — не бях спазил дадената дума, не бях изпълнил и едно-единствено обещание. Заблуждавах се, че докато съм в стихията си по улиците, докато имам дневника, ще мога да надхитря всекиго. И че дори в сделката със Саможивата ще избегна някак цената, която трябваше да платя.

Каква самонадеяност. Стигаше да огледам площада, за да видя какво сполетява другите заради мен. Мендрос лежеше пребит и окървавен в собствената си сергия. Бронзовия беше принуден да се бие и срещу Железния, и срещу половин дузина пестници. Рискувах живота на мнозина, без дори да се замисля за това.

Шибан нос...

Нико се размърда и на лявата ми ръка й олекна малко. Кръвта нахлу в нея с бодежи и болки от новите натъртвания.

— С тебе ще си поприказваме хубавичко и дълго — обеща Нико. — Много дълго.

Огледа площада, за да е спокоен, че никой от деганите няма да се намеси, и стана. Моята рапира само се бе плъзнала през кожата и мускулите му над хълбока, е, може и да бе одраскала някое ребро. Край

на надеждите да го отнеса със себе си в гроба. Нико ме сграбчи за яката и ме изправи. Стиснах натъртената си лява ръка с изтръпналата дясна. Китката ми се плъзна по колана и усетих грапавите намотки.

И внезапно нещо се пробуди. Не надежда, все още не, а може би безразсъдство, а също и искрица злобно коварство.

Но и това беше достатъчно.

Оставих пръстите на дясната си ръка да се отпуснат полека надолу.

— Хайде — подкани ме Нико, дъхтеше на олио и маслини. Пръстите ми напипаха целта и я стиснаха. — Наел съм трима мъчители, вече те чакат — изръмжа той. — Всеки е готов да работи по осем часа в денонощието и да не спира, докато аз не кажа.

Вторачих се в очите му. Не знам какво видя Нико, но стигаше, за да отдръпне глава. Усмихнах се озъбено.

Ето я. Вече чувствах как ме изпълва. Надеждата. И омразата.

— Дано си им платил предварително — казах му.

И го ударих с навитото въже на Джелем между краката. С все сила.

Възлите изпращяха толкова слято, че сякаш се чу само един звук. Нико се облещи, после очите му се подбелиха. И той се свлече. Аз стоях и се олюлявах с димящото въже в ръка. А след това се наведох и го омотах около шията на Нико.

Възлите бяха разположени точно като за душене, в което нямаше нищо чудно, защото въжето поначало бе направено, за да го използва наемен убиец. Докато усуквах и стягах, забелязах три непокътнати бели възела. Разполагах с още магия.

Нико не се боричкаше, дори не ми се вярва да забелязваше, че умира. Лицето му посиня, после стана мораво, но аз стягах магическата гарота, докато покрай въжето не изби кръв. Но не спрях — не можех да спра. Знаех, че е мъртъв, но някакъв глас в мен повтаряше: „Нека да е сигурно. Нека да е сигурно“. И аз се постарях да е сигурно, докато ръцете ми не започнаха да треперят и да се схващат. Дори тогава само с усилие на волята накарах мускулите си да се отпуснат.

Накрая махнах въжето от шията на трупа и избърсах кръвта от него в дрехите му. Очаквах да почувствам нещо — облекчение, погнуса, задоволство. Но в мен имаше само смътна безпомощност. Нико бе мъртъв, но нищо важно не се бе променило.

Надигнах се да отида при сергията на Мендрос и да прибера дневника. Видях обаче Бронзовия Деган и спрях.

Той все така стоеше с гръб към пиедестала на Елирокос, но вече се облягаше изтощен на него. Полукръг от трупове бе натрупан пред Бронзовия като зловеща барикада. Никое от телата не стенеше, никое не се гърчеше от болка — толкова безпощадно точен беше в клането.

Беше целият в кръв. Мечът му висеше вяло в дясната му ръка и мина малко време, докато различа новата рана между рамото и лакътя. Още държеше меча на Кретена в лявата, но тя трепереше забележимо.

Огледах се, но не видях Железния на площада.

Навих грижливо въжето и го хванах с лявата си ръка. Взех си рапирата и тръгнах към Бронзовия. Спрях пред натръшканите трупове.

— Е — каза той с тих, изцеден глас и посочи към Нико с чуждия меч, — как беше?

Стисках въжето така, че чак проскърцваше в пръстите ми.

— Кучи син!

— А, значи направо започваме деловия разговор... — Бронзовия сведе поглед към оплисканите си с кръв ботуши. Изтръска от върха на единия парченце от нечия кост. — Нека първо те попитам нещо. — Вдигна глава и се взря в очите ми. — Ако само те бях помолил, след като ти си уреди сделката със Саможивата и дойде тук да дадеш дневника на Железния, щеше ли вместо това да го дадеш на мен?

Вторачих се в него. Знаех какво жадувам да кажа, но не се усилих да го излъжа.

Той кимна.

— Знаех си. Е, значи вече разбираш защо трябваше да си послужи с Клетвата.

— Напротив. Не е нужно да правиш това.

— Тъй ли било? — Бронзовия облегна и глава на пиедестала. — Защо не? Защото Саможивата го казва ли? Или Железния? Защото те си мислят, че императорът някак ще унищожи империята, след като е направил и невъзможното, за да я опази? — Затвори очи. — Ти защо нападна Сянката?

— Защото заплаши Кристиана. Заплаши и Келс, неговата банда, всички. Искаше да ме изнудва чрез тях. Рано или късно щях да стана безполезен и тогава той щеше да се разправи с тях. Проумях, че имат най-голям шанс, ако аз очистя *него*.

— Няма как да не си знаел, че е невъзможно да го победиш. Но можеше да умреш още преди аз да се намеся.

— Трябваше да опитам. Нямах избор.

Бронзовия се усмихна кротко.

— Същото е с мен и дневника. Не мога да им позволя да обрекат империята само защото са си втълпили, че императорът се е превърнал в заплаха. Затова поисках да изпълниш Клетвата — това е единственият начин да спася и империята, и тебе.

— Как тъй? — попитах озадачено.

Вместо да завърти глава, от умора той само я плъзна наляво-надясно по гранита.

— Наистина ли вярваш, че Сянката щеше да те остави на мира? Не го убих, ако още не си се досетил. И сега е някъде наоколо. Изобщо няма да се зарадва, че ти не само го нападна, ами си дал дневника на Саможивата. Все ми е едно какво ти е обещала, Дрот, защото няма как да се скриеш от Сянката. — Отвори очи и ме погледна. — Освен ако...

— Какво?

Знаех, че се старае да ме убеди, но в момента не ме беше еня за това.

— Освен ако аз не взема книгата — довърши Бронзовия. — Сянката знае, че ти не можеш да ми се опреш, ако се стигне до схватка. Ако ти я „отнема“, каквато и да е истината... — той се ухили, — той не може да обвинява тебе, че дневникът не е попаднал при него.

— Може би — признах. — Но няма да забрави, че го нападнах. И няма да е много доволен и от тебе.

— Остави тази грижа на мен — каза Бронзовия. — Не е ненадминат майстор, за какъвто се смята.

— Последния път го е бивало достатъчно, за да оцелее.

— Невинаги ще има от онези монети.

— Значи да разбирам, че *той* се е изплъзнал *от тебе*, след като сте видели сметката на онези парцали? — попитах недоверчиво.

— Да речем, че взаимно си избягахме поради непредвидените затруднения. Пък и аз трябваше да се върна, за да прибера твоето въже.

Опипах с палец един възел на въжетото.

— И после *случайно* си го донесъл при сергията на Мендрос, за да ми го върнеш ли? Точно днес?

— Ако дебнеш около някое място достатъчно дълго, непременно ще ти провърви. А ти имаш навика да се отбиваш при продавача на плодове и преди, и след като се случи нещо важно.

Толкова предвидим ли бях?

— Да, толкова — каза Бронзовия, отгатнал мислите ми.

Намръщих се и въздъгнах.

— И сега какво?

Той се отблъсна от пиедестала и стъпи здраво на краката си.

— Сега искам от тебе да изпълниш Клетвата и вземам дневника. Нищо не се е променило.

— Да, нищо — потвърди Железния.

Обърнах се стреснато. Железния излезе между две сергии. Стъпваше напето, наведеният надолу меч се поклащаше в ръката му. Имаше още две повърхностни рани на дясната предмишница, кокалчетата на левия му юмрук бяха ожулени. Освен сцепената от Бронзовия скула имаше и плитко порязване по челюстта. Не изглеждаше да е пострадал сериозно.

Обърнах се към Бронзовия, който гледаше преценяващо другия деган. Не беше трудно да се досетя, че не се зарадва особено.

Железния също спря пред труповете.

— Каза ли ти какво ще се случи, ако постигне целта си? — обърна се той към мен. — Какво ще последва, след като е използвал Клетвата по този начин?

— Как я е използвал?

— Ами нашият Бронзов си служи с Клетвата, която ти си положил пред него, за да я противопостави на Клетвата на друг деган. На моята. Това е недопустимо.

— Правено е и друг път — възрази Бронзовия.

— Твърде отдавна, а и времената са били други. Вече не постъпваме така. Но и това не е най-лошото, Бронзов, нали?

Бронзовия мълчеше и го гледаше изпод вежди.

— Той е положил Клетвата с тебе — продължи Железния, — макар да е знаел, че аз съм обвързан с вашите врагове. Щом е приел твоята Клетва, сам е предопределил сблъсъка си с мен.

— Железния вече не криеше гнева в очите си. — И в Ордена няма да си затворят очите за това.

— Какво ще последва? — попитах аз.

— Ако аз убия Железния — промълви Бронзовия — и взема дневника, като лично му попреча да изпълни своята Клетва, ще ме прогонят от Ордена и ще ме търсят, за да ме убият.

— Но ако аз го убия — подхвана Железния, — името му просто ще бъде заличено от нашите списъци. Завинаги. Вече няма да има Бронзов Деган. Това е... ако не броим смъртта му, разбира се.

— Сигурно и преди се е случвало да има несъвместими Клетви — успях да кажа аз.

— Същината е в друго — натърти Бронзовия, изопна рамене и захвърли меча на Кретена. — В съзнателното опълчване срещу

побратим или посестрима и неговата или нейната Клетва. — Гласът му зазвуча подигравателно. — В мира и спокойствието вместо в спазването на обетите.

— Не, същината е във *верността* — сопна му се Железния.

— В следването на традициите на Ордена и *дадената дума* към онези, които са се клели да вървят по същия път като тебе!

— Сам решавам как да бъда верен на обетите си — отвърна Бронзовия. Прехвърли меча в лявата си ръка и описа във въздуха с върха му малка сложна фигура. Сви вежди и се взря в Железния. — Повярвай ми, ако можех да намеря друг изход, щях да избира него. Но ти грешиш — за императора, за империята и за онова, което трябва да се направи. И не ми оставяш избор.

Железния се премести на открито встрани от трупове. Вдигна меча си високо, с почти опрян в брадичката му предпазител, и отдаде чест.

— За доброто старо време.

Бронзовия прекрачи купчината мъртъвци.

— За мен беше удоволствие — промълви, но не схванах дали говори на мен, или на Железния.

Отдаде чест с по-тромаво движение, по-мудно и лишено от плавност. Стомахът ми се присви.

Двамата застанаха един срещу друг. Железния плъзна крак по земята. И умря.

Примигах. Що за...

Още ги виждам в паметта си: Бронзовия се е навел напред, дясната му ръка хванала китката, с която Железния държи меча, за да я избута нагоре и да плъзне своето острие под нея. Железния мушка с меча, но твърде встрани, присвил напрегнато очи, а мечът на Бронзовия се забива под ребрата му и излиза някъде между плешките му...

В мимолетен миг двамата замръзнаха пред очите ми, неподвижни и внушителни като Елирокос на гранитния пиедестал. После мигнах или вдишах, или пък светът се раздвижи и времето потече отново.

Железния се усмихна. Отвори уста да каже нещо, но се чу само слаба въздишка; по устните му изби розова пяна. Бронзовия се смръщи и му кимна. И Железния се строполи.

Бронзовия издърпа меча си от тялото на своя побратим и отстъпи. Издиша пресекнато.

— На косъм... — Вдигна трепереща ръка да си избърше челото. — Страх ме беше да не се досети.

Аз го зяпах изцъклено.

Бронзовия Деган избърса внимателно острието на меча си в ризата на Железния и го прибра в ножницата. След това много почтително вдигна меча на Железния и го изчисти в собствените си дрехи. Потопи пръст в кръвта на Железния и остави червено петънце на дръжката и на ножницата. Изправи се и пъхна меча в ножницата му.

— Да вървим — каза тихо. — Тук всичко свърши и парцалите няма да се помайват повече.

Тръгнах след него. Все още се опитвах да проумея схватката и да запълня пролуките.

— Значи това беше... — казах накрая.

— Между мен и деганите ли? Да.

— И как да те наричам сега?

Той не отговори.

— Какво ще правиш с дневника, щом го вземеш?

— Ще го унищожя.

— Какво?!

— Ти друго ли очакваше? — сопна се той. — Докато е у някого, винаги ще е заплаха.

— А императорът?

— Какво императорът? Не знам какво би направил с дневника, но дори да го заключи някъде, пак може да бъде използван след време. По-добре изобщо да го няма.

— Но не всичко написано се отнася за въплъщенията — възразих аз. — По дяволите, дори не всичко е за имперската магия! В тази книга има сведения за началото на империята... и то от очевидец.

Деган се извъртя толкова бързо, че едва не паднах.

— Дрот, това не ти е реликва за продажба! Не е нещо, за което да се пазариш изгодно. И не е исторически трактат, който да си четеш. — Махна с ръка към площада, където бе останал Железния. — Да не мислиш, че ми беше леко? Отказах се от целия си проклет живот заради опасностите, скрити в тази книга, а ти сега ми втълпяваш, че може да бъде разменена срещу нещо? Или да унищожим само *част* от

нея? Ти направи ли си труда да видиш каква съсипия причини тя досега? — Посочи дневника, паднал до сергията на Мендрос. — Този дневник е *опасен*, и то не само за императора. Затова ще бъде хвърлен в огъня!

— Защото си дал дума да браниш императора ли?

— Да! Защото се *заклех*!

— Ами клетвата ти пред мен? Обеща да ми помагаш, да направиш каквото можеш, та всичко да завърши добре за мен. Как, да му се не види, ми помага това, че аз ще наруша своето обещание?

— Ако задържиш тази книга — натърти Деган, — няма да имаш и миг спокойствие. Сянката ще те подгони. И империята ще те подгони. Проклятие, може би дори някой деган ще те подгони. Повярвай ми, за да завърши всичко добре за тебе, това нещо трябва да изчезне.

— Колко удобно за тебе, че „добрият“ завършек за мен съвпада с твоите Клетви.

Той вирна глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Че ти се доверих. Вярвах, че няма да злоупотребиш с моята Клетва. Вярвах, че нашето приятелство ще означава нещо във всичко това.

Не видях как замахна, само усетих опакото на дланта му да ме цапардосва по бузата. Залитнах.

Очите му блестяха като от треска.

— Смееш да ми говориш така?! — изръмжа през стиснати зъби. — След всичко, което се случи? След като приех твоята Клетва, макар да знаех какво ще последва за мен? И за Железния?

Тъкмо за това говоря! — възкликнах аз. — Ти *знаеше* какво ще последва, но не каза *на мен*. А аз знаех само кой е застрашен — Келс, сродниците, аз, Кристиана. За мен нямаше нищо лошо да ти дължа услуга. Но ако ти поне ми бе обяснил какво ще означава това за тебе...

И какво? Щеше ли нещо да се промени? Щях ли да изложа всичко и всички на опасност само за да не се опълчи Деган на собствения си Орден? Изтрих кръвта, която течеше от устата ми, и се обърнах към трупа на Железния.

— Затова ли го направи? За да си прав и когато всички останали грешат? За да станеш онзи деган, който е спасил императора?

— Не.

— Тогава защо?

Той зарея поглед покрай мен и стисна зъби.

— Той е императорът. Без него няма империя. Може би преди четири-пет века щеше да е друго, но не и сега.

— Но и с него може да няма империя накрая.

— Не мога да повярвам в това. Не и сега. Не и след...

Вторачи се в площада, в свидетелството за стореното. В този миг се уверих, че за него няма друг избор. Признаеше ли, че не е прав, значи се бе отрекъл от себе си напразно. Или още по-зле — заради мен.

Не можех да искам това от него, след като вече бе поел по пътя, от който нямаше връщане.

— Книгата ще бъде хвърлена в огъня — каза той. — Разбра ли?

Кимнах. Знаех защо трябва да го направи — не заради императора или дори заради империята, а заради самия себе си.

Деган докосна рамото ми.

— Така е най-добре.

— Знам.

Той също кимна и пак се обърна с гръб към мен.

И аз го ударих с въжето по главата.

Не можех да искам от него да размисли, но не можех да му позволя и да унищожи дневника. Значи трябваше аз да реша, а не той, та ако ще да ми се късаше сърцето.

Слаб проблясък и пукот. Деган се олюля и падна. Мечът на Железния издрънча на камъните.

Клекнах до приятеля си. Миризмата на опърлена коса дразнеше ноздрите ми.

— Не мога да допусна това — казах със стиснато гърло. — Съжалявам.

Очите му бяха ококорени от изненада и потрес. Устните му мърдаха, но не се чу нито звук. Дори не знаех дали ме чува. Все пак протегнах ръка и избутах меча на Железния по-надалече, за всеки случай.

— Ако не ти е все едно какво мисля — продължих, — не са важни само императорът или империята... вече не. Ако беше само заради тях, с радост щях да хвърля дневника в огъня вместо тебе. Не

ми пука за Дорминикос в сравнение с моята Клетва към тебе. Но има и други — Кристиана, Келс и хората, които аз дадох дума да защитавам. А сродниците пак може да бъдат изтребени от Белите пояси просто защото двама-трима от нас са се натъкнали слепешком на неподходящи сведения за историята. Прав си, че нито Сянката, нито империята ще се откажат, но те няма да преследват само мен. Ще се нахвърлят срещу всичко, което ми е скъпо. Не мога да го допусна... дори заради тебе.

Ръката му се плъзна немошно към мен. Избутах я полека настрана и станах.

— Докато дневникът е при мен, имам шансове, имам и влияние. А тъкмо сега се нуждая от това. Унищожиш ли дневника, ще ми го отнемеш.

Очите му още шареха, още се опитваха да се вгледат в мен, мускулите на челюстите му се издуха. Разбрах, че ме е чул и продължава да слуша.

— Съжалявам — повторих. — За погазването на Клетвата след всичко, което направи за мен, за... — Погледнах въжето и го захвърлих. — Просто... съжалявам.

Деган лежеше и потръпваше, впил поглед в очите ми. Извърнах се.

Огледах площада, избърсах си очите и видях Спирос, който надничаше иззад платнището на сергията.

— Спирос! — креснах му. Момчето се облеци и понечи да се скрие. — Да не си посмял да ми бягаш, проклет да си! — Посочих Деган. — Ела да го замъкнеш в сергията. Веднага!

Спирос дотича и повлякохме Деган, който ме обсипваше шепнешком с ругатни, но не се съпротивяваше.

Когато доближихме сергията, Мендрос също подаде глава навън. Изцапаното му с кръв лице вече отичаше, но той ми кимна. И аз му кимнах, пуснах всичките си пари в една кошница и взех падналия до труп на Леандър дневник.

Преди да се махна от площада, отидох да прибера меча на Железния. Нямах да позволя да попадне накрая в някоя заложна къща.

Отдалечавах се тичешком в сумрака и слушах как парцалите нахлуват с тропот на площада. Както винаги бяха избрали безупречно

момента, в който да се появят. Когато се добрах до квартала Рафа На'ир, луната бе залязла, а на изток започваше да просветлява. Улиците бяха притихнали, чуваше се само тътренето и проклятията зад мен.

Спрях на едно кръстовище да изчакам. Дясната ми ръка опипваше дръжката на рапирата.

— Дяволите те взели, Дрот! Казах ти, че не мога да дойда чак дотук — оплака се Балдезар.

— Ето че дойде.

— Без твоята помощ.

Гледах драскача, който куцукаше към мен. Подпираше се на патерица, левият му крак бе шиниран с две дъсчици. Още не бе излекуван, а и никога нямаше да оздравее напълно. Ножът на Птичарката не само бе пробил мускули, а и бе прерязал сухожилия и счупил кост. Балдезар вече беше сакат.

На гърба си писарят носеше голяма торба с пера и мастила, също листове пергамент и стъкленици с вещества, с които да обработва пергамента. Не му предложих аз да нося торбата. Поне за сполетялото Балдезар злощастие не съжалявах. Той се бе опитал да ме убие, не аз него. Куцукането до края на живота му беше доста по-ниска цена, отколкото щях да платя аз, ако на него му бе провървяло.

А той въпреки всичко излъчваше надменност. Вървеше с вдигната глава и изправен гордо, доколкото му позволяваше патерицата. Оставаше майстор на своя занаят и своята гилдия и искаше да го натяква на околните — и дори на мен. Трудничко е да изпиташ съжаление към хора като него.

— Можехме поне да наемем носилка — укори ме той, когато застана до мен.

— Колкото по-малко се разчува, че си мой човек, толкова по-добре.

Тъкмо затова вървах поне на една пресечка пред него и не спирах за приказки. Но тук можеха да ни видят само хора, които нехаеха и за сродниците, и за империята.

Балдезар изсумтя и нагласи торбата на гърба си.

— И сега какво?

— Сега — отвърна невъзмутим глас в мрака — ще дойдете с мен.

Балдезар подскочи и малко оставаше да тупне на земята, когато Джелем се измъкна от един вход наблизко. Забелязах, че е стоял на място, където би трябвало да мога да го открия с нощното си зрение.

— Добър номер — похвалих го.

— Не е номер — поправи ме той, — а усърдна работа. И трябва да си ми благодарен, че изобщо дойдох.

Джелем никак не се бе въодушевил, когато го намерих по-рано през деня и поисках да се погрижи да имам безопасно убежище в Рафа На'ир. Още по-малко се зарадва, щом чу, че трябва да доведе и Балдезар. В края на краищата само обещанието да получи още отговори и по-внушително възнаграждение го убеди да се изложи на още по-голяма опасност.

Преглътнах хапливите му думи и тръгнах след него. Балдезар се затътри след нас.

Джелем завиваше ту насам, ту натам, връщаше се, два пъти спря да промърмори някакво чародейство. Скоро след втората магия стигнахме до зелена врата на невзрачна къща от сушени на слънце тухли. Минахме през две стаи, излязохме в обрасъл с бурени двор и влязохме в по-малка постройка. Някога тук бяха съхранявали конски такъми, на прашни куки още висяха няколко оглавника и юзди. Миришеше слабо на кожа.

В помещението имаше две маси, два стола и малък сандък, до стената бяха навити три оръфани постели. От тавана висеше фенер с капак, тук-там из стаята бяха сложени свещи. Само една беше запалена. Два слоя дебел плат закриваха единствения прозорец, за да не ни издаде дори тази мъждива светлина.

— Една-единствена врата — казах. — Няма да е добре, ако някой ни открие — как ще избягаме?

— Да бягате ли? — учуди се Джелем. — Каза, че искаш да се скриеш и от сродниците, и от империята. Ако едните или другите ви намерят, няма да ти помогнат и пет врати, десет прозореца и седем комина.

Прав беше.

— Много ме успокои — промърмори Балдезар, затътри се до единия стол и се намести на него с пъшкане. — Добре, вече съм тук — добави и махна с ръка към Джелем. — Този също е тук. Какво искаш от нас всъщност?

Джелем го изглежда косо, но си замълча.

Взирах се в тях. Още се колебаех, още не знаех дали ще се престраша. Това беше много по-тежко кощунство от контрабандата на свещени писания или продажбата на реликва. Това беше оскверняване на стари и съкровени истини, на които нямах право да посягам.

Пъхнах ръка под куртката си и извадих дневника на Йоклаудия. Сложих го на масата.

— Искам от вас двамата — отговорих, без да отделям пръстите си от напуканата кожа на корицата, — да промените историята.

— Какво е това, по дяволите? — попита Саможивата, вперила поглед в купчината листове, която оставих пред нея.

Седяхме в закрито със завеса сепаре до общата зала на една кръчма в квартал Двете корони. Навън грееше слънце и хората тепърва започваха да се отбиват за по някое питие в ранния следобед. Бяха минали три дни от битката на Площада на Петия ангел, но още усещах болки на най-различни места по тялото си.

— Това е дневникът на Йоклаудия. Или поне най-важните части от него.

— „Най-важните части“ ли? — смаяно повтори тя.

Този път бе избрала кафяви дрехи — кожена куртка и пола, малко по-светла блуза и обувки с ръждив оттенък, над които се виждаха яркожълти чорапи. И както винаги в косата и по дрехите ѝ висяха амулети. Не забелязах обаче сред тях да има поклоннически жетони.

— А какво се случи с остатъка от дневника? — попита Саможивата.

Заставих се да срещна погледа ѝ.

— Нужен ми е за друго.

Тя се изправи със скок.

— Какво?!

— Само така мога да...

— Какво можеш? Да ме прецакаш ли? — Саможивата изпъна показалец към листовете. — Даваш ми огризки и си къташ другите части от дневника? Това изобщо не ми прилича на уговорката между нас, доколкото си я спомням!

— Трябва да донагласим някои неща.

— Да ги „донагласим“ ли? Какво означава тази щуротия?

Потупах с ръка купчината и заговорих по-тихо.

— Означава, че в този свитък е всичко написано за императора и възмущенията му. Имаш каквото поиска и каквото според тебе ти е

нужно, за да спасиш империята. Останалото трябва да бъде дадено на друг.

Тя присви очи.

— На кого по-точно?

— На Сянката.

Нямаше да спомена за Джелем или за листовете, които той поиска за услугата с въжето на Таск, камо ли за преписаното от други страници — отплата за заниманията му със самата книга. Саможивата беше в такова настроение, че не биваше да чува нищо излишно.

Очаквах пак да се разлюти, но тя ме изненада. Прехапа устна за миг, после подвикна:

— Гриф!

Стоящият пред сепарето пестник надникна при нас.

— Опразни кръчмата — заповяда Саможивата. — Всички вълн, дори съдържателят.

Гриф се скри зад завесата. Краткото суетене в залата скоро стихна.

— Празно е — осведоми ни гласът му зад завесата.

— И ти излез.

Стъпките му се отдалечиха, затвори се врата и настана тишина.

Саможивата се вторачи в мен.

— Какво си въобразяваш бе, шибаняк?! Имахме сделка. Нямаш право да решаващ какво да правиш с дневника, камо ли да го разделяш на части! Поне да беше...

— Нямам право ли? — прекъснах я. — Имам по-голямо право да се разпореждам с този дневник от всеки друг в целия скапан град! Проливах пот и кръв, убивах и предавах заради тази проклетия. Докато ти ми пращаше остриета и си играеше със сънищата ми, аз се бих със Сиви принцове, усти и пестници по улиците. Видях да изтезават и да пребиват хора, които имаха лошия късмет да се навъртат твърде близо до мен. Този дневник е повече мой, отколкото твой, на Сянката, на императора или който ще да е. Ако някой е заслужил правото да решава какво да прави с дневника, това съм аз!

— И те осени гениалното хрумване да дадеш на Сянката *имперска магия*!! Така ще го направиш най-опасния сродник в Идрека! А още по-лошото е, че започне ли да използва магията, империята ще се стовари върху всички ни по-тежко от чук върху наковалня. Или това

не те безпокои? Може би ще дадеш малко листове и на императора, за да отървеш собствената си кожа? — Тя разпери ръце от яд. — Дрот, няма как да угодиш на всички. Не бива дори да опитваш.

— Не ми дреме дали ще угодя на всички — уверих я. — Ако исках да отърва кожата, имаше доста по-лесни начини. Правя го, защото така най-добре помагам на тебе, на империята, но и на близките ми хора, за да останат живи. Вече само това е важно.

— Ами Сянката? Какво ще стане, когато всички си го отнесем заради него?

Подсмихнах се.

— Е, Сянката ще получи дневника, но той няма да му е особено полезен.

— Сега пък какво искаш да кажеш? — озъби се Саможивата.

— Никога не го е виждал, нито знае какво съдържа. Просто е научил, че ти го искаш и че в него има нещо за имперски чародейства. — Посочих сложените пред нея листове. — Когато накарах... моите хора да извадят това, поисках от тях да променят и дневника. Нещо липсва, друго е добавено, има нови петна от влага. Остават някакви записки за магия, но той има дълго да се мъчи, докато открие в тях нещо смислено.

— Наистина ли смяташ, че няма да забележи?

— Моите хора са много способни.

Саможивата се вираше в мен, ноктите ѝ драскаха по масата.

— Проклятие! — изтърси накрая. — Имахме уговорка!

— Спазих я възможно най-добре.

— Най-добре за теб — възрази тя. — Не е същото.

— Не е същото, защото разбрах, че имам задължения и към други хора, които са не по-малко важни.

— Колко удобно — ти си угаждаш на съвестта, а аз съм прецакана. — Понечих да отговоря, но Саможивата вдигна ръка и продължи: — Затвори си шибаната уста за малко. Мисля. — Взе листовете и ги прегледа набързо. — Ами хората, които са изпълнили тази поръчка за тебе? Нужно ли е да се тревожим и за тях?

— Не.

Предполагах, че Джелем ще се задоволи с полученото, но Балдезар... Сега имаше сведения, с които да ми навреди. Не бих се изненадал, ако някой ден се изкуши да ги използва. Единствената

подбуда, която би го накарала да си мълчи, беше собственото му съучастие. Фалшифицирането на част от реликва все пак беше светотатство, а въпреки цялата си надменност Балдезар си оставаше страхливец по душа.

— И какво ще поискаш от Сянката срещу дневника?

— Да стои настрана.

— От какво?

— От всичко свързано с мен.

— Надяваш се, че ще се съгласи?

— Нямам особен избор. Самата ти ми каза, че не мога да опазя никого от него, значи остава той сам да се откаже.

— А ако не се откаже?

Свих рамене.

— Очакваш да повярвам, че не си измислил още нещо? — Саможивата скръсти ръце на гърдите си. — Непременно има и друго.

— Зависи как ще потръгне — казах уклончиво. — Още ли съм твой човек?

Тя завъртя глава.

— Не и след това, което направи. Мога само да те пусна да си тръгнеш невредим оттук, макар че и това е прекалено щедро. Като си помисля колко знаеш и как постъпи, най-добре ще е да те очистя тутакси.

— Но няма да го направиш.

— Няма — потвърди Саможивата. — Ти спази поне част от уговорката и това е в твоя полза. Можеше да дадеш всичко на Сянката, а ти чак си се престарал, за да скриеш какво даваш на мен. Не се заблуждавай — изобщо не съм доволна, дори съм вбесена, но няма да те очистя.

— Благодаря ти — казах мило.

Тя махна нетърпеливо към завесата.

— Просто се разкарай.

Станах и излязох от сепарето, но тя подвикна след мен:

— Дрот, последен въпрос...

Спрях, без да се обръщам.

— Какъв?

— За Железния... Каж ми какво се случи наистина.

Поех си дъх и издишах бавно.

— Той се опита да ми помогне да спазя обещанието си към тебе. Не знам дали за тебе е все едно, но тогава още не знаех, че ще го направя. Той умря верен на своята Клетва.

Зад завесата не се чуваше нито звук.

Почаках малко, после излязох. Стъпалата в дъното на някогашния склад наред Изтърбушеното скърцаха под краката ми. Усърдно отбягах да гледам към кървавите петна отпреди седмица, които нощното ми зрение открояваше, както пренебрегах старателно и призрака на болката, припламващ в крака ми при всяко движение.

И този път беше тъмно, и този път лъхаше на мръсотия и мухъл. Само че сега не валеше, а и не бях упътен от Сянката да намеря някого. Всъщност идвах за лична среща със Сивия принц. Сам.

Това беше най-странното — Деган не ми пазеше гърба. Усещах отсъствието му, докато се провирах през Изтърбушеното, а в порутината ми натежа още повече. Не само защото не беше наблизно сигурната му ръка, готова да размаха меча на мига. Нямахше го самия него, не чувах гласа му, липсваше ми дори мрачното му чувство за хумор. Чувствах се уязвим. Струваше ми се, че я няма част от собствената ми сянка.

През последните три дни се бях затворил в убежището с Джелем и Балдезар. Когато отидох при Саможивата, вървах по улиците за пръв път, след като бях убил Нико. Мнозина искаха да ме пречукат за това, а и по какви ли не други причини. Чудесен момент за разчистване на стари сметки, особено със загубил всякаква подкрепа нос. Въпреки това се измъкнах навън два пъти — за да помоля Птичарката да издири Деган, а после да чуя от нея, че не е успяла да научи нищо.

Още не знаех дали ми олекна, или тъкмо обратното. Някаква част от мен искаше да поговоря с Деган за последен път, да се опитам да му обясня, да чуя от него, че ме разбира или дори да ми каже да потъна вдън земя... стига да имам шанса да му се извиня. Но друга част знаеше, че няма смисъл, че каквото и да кажа, нищо не може да бъде поправено помежду ни. И тази част се радваше, че ще ѝ се размине мъчението да обяснява онова, което не може да бъде обяснено.

Съдраното одеяло още се въргаляше на входа. Прекрачих го и отидох в задната половина на помещението. Оставих на пода донесената голяма торба и извадих свещта, която ми бе дал Джелем. Дебела колкото китката ми и тежка, направена от мръсно жълт восък,

дълга наполовина колкото ръката ми до лакътя, равно подрязана и от двете страни.

Сложих я на пода, извадих огнивото и я запалих.

Фитилът пламна, изсъска като ядосан котарак и угасна. Чаках. Точно както каза Джелем, свещта се разпали отново. Пламъчето беше малко и жълто, обрамчено от почти невидимо сребристо сияние. Ако човек не знаеше, че трябва да търси тази следа от магия, би могъл лесно да я пропусне. Разчитах на това.

Огледах голямата стая — четири прозореца, единствен вход, никакви столове. Отидох да взема одеялото и го сгънах. Пъхнах дневника между гънките, за да не се вижда, после се настаних върху одеялото до осветения кръг срещу входа. Сложих торбата с меч на Железния зад себе си, извадих кесийката с ахрами, която ми бе дал Джелем, и зачаках.

Сянката се появи след час, тоест три часа по-рано от уговореното време за срещата. Не знаех дали да се чувствам поласкан, или уплашен.

Разбира се, свещта ме бе издала. Сянката нахълта без колебание и тръгна право към мен. Наметалото му се развяваше, мяркаха се смътно сив жакет и черна куртка, високи ботуши за езда и меч със сребро по дръжката. Лицето му си оставаше скрито зад булото от мрак.

Аз не мърдах, но пулсът ми туптеше в ушите по-гръмко с всяка негова крачка. Когато той стигна до границата на светлината, отворих уста:

— Достатъчно близо си.

Сянката нарочно направи още две крачки, спря в осветения кръг и каза:

— Подранил си.

— А ти не си ли?

— Не бях аз, който извади нож при предишната ни среща. Реших, че е по-добре да дойда по-рано, за да се убедя, че не си ми подготвил някаква изненада.

— И може би за да подготвиш на свой ред две-три изненади за мен?

Той махна нехайно с ръка.

— И двамата знаем, че това не е необходимо.

Качулката се завъртя наляво-надясно.

— Той не е тук — осведомих го, защото беше ясно, че Сянката проверява дали Деган не се е притаил в някой тъмен ъгъл. — Няма и други. Само ти и аз сме.

— Тоест ти на практика си се оставил в ръцете ми. — Скръсти ръце на гърдите си и дясната му китка се озова в смущаваща близост до дръжката на меч. Не забравях, че бе оцелял в схватка с Деган. — Явно имаш нещо примамливо, щом си мислиш, че ще ме убедиш да не те убия.

Подчертано бавно извадих едно семе от кесийката и го лапнах.

— Имам дневника на Йоклаудия. Искам да се споразумеем.

Той се разсмя така, че чак отметна глава назад.

— Значи все пак реши да го направиш. Първо предаде Нико, а сега и Келс. Великолепно! Дрот, ти ставаш голям интригант. С повечко пари и време би могъл да се превърнеш в доста добър главатар.

— Ако това е предложение за работа, не ме блазни.

Той също заговори сериозно.

— Не ти предлагам работа. Опита се да ме убиеш. Не мога да си затворя очите за това. Проявя ли снизхождение, камо ли благосклонност, ще си подроня доброто име. А кой от нас не разчита не само на постъпките, а и на славата си? — Пъхна палци под колана си. — Мога да подаря живота на баронесата. И тебе ще пощадя, но трябва да има видими последствия — отрязан пръст или ухо, нещо дребно. Ти задължително ще заминеш далече от Идрека. За пет години, може би и за седем — докато хората забравят.

— Ще забравят по-бързо.

— Но не и аз.

Ето, издаде се — за него беше по-скоро лично отмъщение, а не делова уговорка. Аз го бях нападнал и останах жив и това го вбесяваше повече от риска Саможивата да получи нещо, което иска той. Трябваше да го убедя, че му предлагам по-ценна придобивка от шанса да ме докопа, иначе нямаше да се измъкна невредим оттук.

Наместих се на одеялото и усетих дневника под себе си.

— Забрави ли какво има в тази книга? — попитах го. — И какво изтърпях, за да се сдобия с нея? — Завъртях ръка към мрака покрай стените. — Двамата с Деган се бихме срещу Бели пояси тук. Империята прати войска в Десетте пътя заради дневника. По дяволите, промъквах се между отрядите им, за да дойда. Това е шибана *имперска*

магия! А ти ми казваш, че в замяна на нещо, което ще ти позволи да стиснеш сродниците за гушите, искаш да режеш парчета от мен и да ме прогониш от Идрека? — Засмях се презрително. — Защо ли си мисля, че мога да протакам още?

— Дрот, протакай колкото си щещ. Но и ти трябва да си втълпиш едно правило — пазарлъците са възможни, когато и двете страни имат какво да губят. А дали ще изляза оттук с дневника в ръка, или с нещо отрязано от тебе, няма особено значение. Ще съм доволен и в единия, и в другия случай. Накрая ще взема и дневника.

— А ако съм уредил за него нещо друго?

— В случай че не се върнеш ли? И какво би могъл да направиш? Да го унищожиш? Жалко, но пък тогава никой няма да го получи. Ще го дадеш на Саможивата? Ако искаше това, вече щеше да си го направил и тя щеше да ти осигури подкрепа за пиеската, която ми разиграваш. Ще го продадеш на империята, за да си го върне? — Той прихна. — И двамата знаем, че имаш по-голям шанс да се разбереш с мен, отколкото с императора. Ако дневникът не е унищожен, ще го намеря. В края на краищата ти сам показва, че това е възможно.

Взирах се в качулката. Чувах горе-долу каквото очаквах — Сянката не беше от онези, които се пазарят без нужда. Та нали беше Сив принц! И за мен, и за него беше ясно, че единственото ми предимство е в книгата. Ако не беше в мои ръце. Сянката си връщаше цялото надмощие. Поне беше откровен.

В моя полза беше само фактът, че не се опита да ме очисти още с влизането си, но и това не можеше да ме радва кой знае колко.

— Няма да повтора предложението си — натърти Сянката.

Въздъгнах и се надигнах от одеялото.

— Знам.

Извадих дневника и се изправих. Сянката се подсмихна.

— Седял си върху него? Поне никой не може да каже, че ти липсва нахалство.

И протегна ръка.

— Значи това е? — казах, докато правех крачка към него. — След толкова гръмки слова, магии и загадки накрая се държиш като обикновен бияч на улицата? „Давай плячката, за да не те пребия!“ Надявах се на повече от един Сив принц.

— Получаваш си заслуженото — отвърна Сянката. — За тебе, това е предостатъчно.

Спрях до свещта. Взрях се в книгата, вдигнах глава и срещнах погледа на Сянката.

Усмиваше се. Самодоволна усмивка, извила пълните му устни с подрязана брада отдолу и дълъг „нос“ отгоре. Смаяха ме обаче бръчиците от смях около очите и устата му. Кой очаква от един Сив принц да се смее толкова искрено и често, че да му проличи?

И аз се усмигнах, а неговата усмивка посърна. Той долови, че нещо се е променило, но още не можеше да се досети какво е. Не проумяваше, че сега мога да го видя, защото цялата магия в стаята бе изгорена от свещта на Джелем.

— Не, заслужавам повече — отсякох и хвърлих дневника към него.

Зърнах за последен път лицето му с ококорените очи, когато се хвърли напред да го хване. После ритнах свещта и стаята потъна в мрак.

Търкулнах се вдясно, за да не ме порази веднага по някакъв начин. Пламъчето беше мъждиво и все пак щеше да мине малко време, докато нощното ми зрение се приспособи. Не исках да ме свари неподвижен, докато чакам да видя как смъртта ме връхлита.

Но дали нощното ми зрение щеше да се пробуди? Моят пастрок бе извършил ритуала преди почти двацет години. Джелием не можа да прецени какво ще причини свещта на толкова стара магия. Това също беше риск като всичко останало тази вечер.

Преместих се още две крачки надясно в тъмнината и извадих безшумно папирата. Чувах как пред мен Сянката мънка нещо. После зърнах неясно движение, обагрено в кехлибарено — стори ми се, че на няколко крачки от мен се размахва ръка, бързо. И още веднъж. И трети път. Веднага след това различих покрита с наметало фигура, присвита и правеща някакви жестове в мрака, а в краката ѝ — правоъгълните очертания на забравената засега книга.

Въздухът пред Сянката пустееше, нямаше сила, светлина или опасност. Промъкнах се още по-надясно, за да му изляза в гръб, а той посегна към колана си и пръсна пред себе си няколко монети. Издрънчаха на дъските, без да се топят и горят както в боя срещу Деган.

Сянката не беше глупак. Щом се убеди, че преносимата магия няма да му помогне, се обърна и хукна в посоката, откъдето бе дошъл. Разбирах го — ако и аз се намирах на тъмно с човек, който ми е отнел светлината, също бих поискал да офейкам. Никой няма да те насади така, ако не е намислил как да се възползва от положението.

Тръснах лявата си ръка, усетих как ножът падна в дланта ми и го метнах. Изобщо не опитах да го улуча — той се движеше в тъмнината, а аз хвърлях с лявата ръка. Едва ли имаше надежда да го цапна дори с дръжката. Но гръмкият удар в стената, последван веднага от изтропването на ножа на пода, свърши добра работа.

Сянката се закова на място. Мечът му изскочи от ножницата мигновено и разряза въздуха пред него, отстрани и зад гърба му в смъртоносен кръг. Никой не се опита да го намушка обаче и той започна да отстъпва: правеше по две къси крачки и се слушваше.

— Заради свещта е, нали? — каза в мрака. — Някак е попречила на магията.

Виждах как качулката се върти в търсене на всякакво движение или звук. Пореден жест на лявата ръка. Нищо.

— Не мога да си представя и че тъмнината е случайност — продължи Сянката. — Значи си имаш начин да ме намериш, така ли?

Не се издавах, само се местех, за да го доближа в гръб под ъгъл.

Сянката размаха меча и пак промени посоката. Нов замах, две крачки в нова посока, няколко изсвистели във въздуха разсичащи удара, отскок встрани и бързо мушкане напред.

Не можех да отгатна дали е отработена многократно система, или случайна поредица от защиты, но движенията и на тялото му, и — което беше още по-важно — на меча му ставаха непредвидими. Той правеше всичко възможно, за да създаде около себе си същинска стена от стомана, и аз трябваше да проникна през нея, за да сложа по-скоро край на всичко това.

Налагаше се да е по-скоро.

Посегнах към ножа в ботуша си. Много ми се искаше да го довърша с един удар, но желанията невинаги се сбъдват. Острие като моята рапира може и да убие, и само да рани, но прокраднеш ли се наблизко с кинжал, шансът да видиш сметката на някого е много по-голям... особено ако не те вижда.

Свалих върха на рапирата ниско над пода и продължих към него.

Сянката се местеше наляво, за да стигне до някоя от стените. Мечът му не спираше, пръстите на лявата ръка — също. Промъкнах се по-наблизко. Оставах ми най-много две крачки.

— На нощното зрение ли разчиташ? — подхвърли той, докато разсичаше въздуха около себе си.

Вцепених се. Лицето му беше обърнато точно към мен. После той се изви встрани и аз си отдъхнах.

— Чувал съм за това, разбира се — продължи Сянката, — но досега не бях срещал човек с тази дарба. — Качулката се въртеше наляво-надясно. — Само да знаех... Как бих могъл да те използвам!

Изправих се в цял ръст и казах:

— Използва ме предостатъчно.

И веднага приклегнах.

Сянката мигновено се опита да ме разпори, като се ориентираше по гласа ми. Биваше си го: дори приклегнал усетих повея от движението на меча му и разбрах, че се целеше в тялото, а не в главата — по-голяма мишена, по-голям шанс.

И аз направих същото, само че с удар почти от пода нагоре. Рапирата го улучи, спря и... се огъна.

Чегъртането на метал в метал разтърси оръжието по цялата му дължина, чух и стържене, докато завъртах рапирата, с цел да го изкормя, но само успях да пробия и да усуча плата на куртката му. Сянката изпъшка, но нито падна, нито пусна кръв.

Броня ли носеше под дрехите? Или плетена ризница?

Ама че гадина!

Натиснах по-силно, та острието да проникне през ризницата, и вдигнах дръжката над главата си, докато замахвах с ножа към крака му. Ножът стигна до крака му в мига, когато той стовари меча си върху моята рапира. Това не завърши добре и за двама ни. Аз го порязах непохватно над ботуша, а той пречупи острието на рапирата. Надявах се тъкмо силата, която Сянката вложи, да наподобява удара на чук по пирон и да вкара върха на рапирата през брънките на ризницата, но с напора си само го улесних да ме лиши от дългото ми оръжие.

Проклетият Сив принц и неговият меч от Черния остров...

Отскочих назад и едва се изплъзнах от следващия му замах.

— Добър опит — каза Сянката наперено. — Какъв късмет за мен, че не съм от доверчивите, а?

— За бронята ли говориш? — отвърнах, докато бързах към торбата си. — Значи ще се наложи да те режа парче по парче, като започна от краищата.

Захвърлих шумно остатъците от рапирата някъде надясно. Качулката се завъртя натам, щом дръжката падна на пода, но веднага се обърна към мен. Пръстите на лявата му ръка пак зашаваха. Видях, че стъпва по-тромаво с десния крак.

— Тъй ли било? — изсумтя той. Мечът отново описваше смъртоносни кръгове около него. — Ти току-що загуби оръжие срещу човек, който не вижда в тъмнината. Няма да ти е толкова лесно.

Ухилих се, докато бърках в торбата.

— Провървя ти — казах и извадих меч на Железния Деган.

Измъкнах го тихо от ножницата, станах и се опитах да усетя как е новото оръжие. Стоманата от Черния остров сякаш сама играеше в ръката ми. Не бях свикнал с толкова тежко острие, предназначено по-скоро да сече, а не да намушква, а и леко извито. Но нямах друго.

— Не ми се вярва, че имам нужда от друго, освен кинжала, за да се справя с теб — казах на Сянката. — Поне на тъмно.

Усмивнат направих крачка към него. И усмивката ми изчезна.

Ето там... Искрица по върховете на пръстите му, трудно доловима дори с нощното ми зрение.

Примигах. Да не ми се привиждаше? А ако беше вярно, дали *и той* бе забелязал?

Пръстите му се размърдаха бавно и внимателно. Призрачно мъждукане се плъзна по тях и угасна. Сянката се засмя гърлено.

Забелязал беше.

Магията се връщаше.

Джелем нямаше представа колко ще трае въздействието на свещта, защото не знаеше колко дълго ще гори и колко магия ще погълне. Колкото по-дълго, толкова по-добре. Бях дошъл с надеждата да си осигуря поне три часа, но Сянката бе подранил и ми бе дал само около час. И изглеждаше, че магията е била премахната за не повече от пет минути.

Хвърлих се напред с вдигнат меч и насочен ниско нож. Нямаше време за тихо прокраждане — никакво пробождаване в мрака, никакво кръжене в търсене на точния удар, никаква проточена гавра с мръсника, каквато заслужаваше. Просто трябваше да го довърша, преди да разполага с магия. Имах шанс само ако успеех да го изпреваря — в края на краищата мракът беше на моя страна. Иначе... вече бях виждал как се бие тази гадина.

Оставаха ми три крачки, когато огънят пламна в ръката му. Сърцето ми се сви, очите ми засмъдяха, но не спрях, а връхлетях с крясък.

Не знам дали заради вика, или заради изненадата, че изведнъж ме вижда толкова близо, но Сянката залитна назад. И това беше добре за мен, защото подобният на камшик дълъг пламък се стрелна над

лявото ми рамо, вместо да ми опече лицето. Но лошото беше, че усетих изгарящия полъх до ухото и бузата си.

Присвих се и това стигаше, за да ударя неточно. Вместо да се впие между шията и рамото на Сянката, тежкото острие се отклони надолу към левия му крак. Сянката го пресрещна със своя меч и се възползва от сблъсъка, за да прехвърли острието си над моето, готов на свой ред да ме съсече.

Нахвърлих се припряно, за да не може да замахне. При удар в дъга върхът е най-опасен, значи беше по-сигурно да съм близо до противника. Мушках неспирно с кинжала отдолу нагоре. Ножът всеки път отскачаше от ризницата, но ми беше все едно, просто трябваше да съм близо до Сянката, за да превърна ръста си и късото оръжие в преимущество. Макар че не проникваше между брънките, кинжалът набиваше ризницата в кожата и мускулите му, и то много болезнено. С малко късмет можех да му счупя две-три ребра или дори да ги вкарам във вътрешностите му.

Сянката се въртеше, за да отбягва атаката. Дръжката на меча му ме налагаше по гърба, но той нямаше как да вложи истинска сила в това блъскане. Притиснах го още по-ожесточено и започнах да редувам мушкането — ниско, високо, отстрани, за да не приклещи китката ми с другата си ръка. Ако успеех да забия ножа под мишницата му или дори някак в слепоочието...

И тогава видях как лявата му ръка се вдига, за да мине пред лицето ми както в онзи ден.

Извърнах се и се тръшнах на пода. Миг по-късно ослепителен проблясък зад мен отвори сянката ми.

Запрепъвах се настрани. Очите ми пареха, но не толкова зле както първия път. Все още виждах пода, различавах и ръката си, но всичко пред очите ми плуваше. Кехлибарено се смесваше с жълто и покриваше всичко на вълни, сякаш...

Олеле!

Вдигнах глава. Стената в дъното на стаята гореше. Запратеният от Сянката пламък сигурно бе пробил през мазилката до вехтата дървения. Все още не се бе разгорял в огнен ад, но поглъщаше стената толкова бързо, че не след дълго и това щеше да се случи.

Обърнах се припряно. Сянката стоеше на десетина крачки от мен леко приведен, притиснал дясната си ръка с меча към ребрата си. В

лявата пред гърдите му лъщяха монети.

— Дрот, вече нямаш тъмнина — каза той в разпалващото се все по-ярко зарево. — Нямаш омагьосани свещи. Сега е мой ред.

Пристъпи напред и аз хукнах, но не към изхода, а към одеялото, на което бях седял. Само един от нас щеше да се измъкне оттук. Опитах ли се да избягам, щях да си изпрося меч или нещо още по-лошо в гърба.

Захвърлих кинжала и грабнах одеялото с лявата си ръка. Извъртях се и едва успях да се спася от първата разтопена капка метал, полетяла към мен. Разгънах одеялото и изплюях с него два пъти, за да го омотая около ръката си. Краят му увисна почти две стъпки надолу — гъвкава стена от дебел плат, с която да си служи като щит или камшик.

Пометох друга монета с одеялото, после трета. Още две литнаха към мен, последвани от Сянката.

Нямаше да си играе с мен. Не започна премерено, за да скъси разстоянието полека, нито остана надалече, за да мята монети, докато ме превърне в димяща обгорена буца плът. Нападна светкавично, мечът му се губеше в неясни огнени отблясъци. Посичащ удар към главата ми, последван от втори, рязка промяна със замах отвън, мушкане и нов режещ удар в такава стремителна поредица, че описанието ѝ заема прекалено много време. Първите два отбих с меча, провървя ми да пресрещна третия с одеялото, с мъка се отдръпнах от четвъртия и само изгледах острието, което мина на три пръста от лицето ми при петия.

Опитах контраудар, но Сянката го отклони почти разсеяно и хвърли монета към шията ми. Нямах време да вдигна одеялото и само извих глава встрани, колкото можах.

Усетих пареща болка в лявото рамо. Изкрещях и отскочих.

Приклеках и се прикрих с одеялото. В стаята ставаше все по-светло, пламъците пълзяха нагоре по стената. На трепкащата светлина видях, че ръката ми трепери. Дължеше се и на напрежението, но и на умората. Непривично ми беше да боравя с меча на Железния, а дори съвсем малко по-тежко острие бързо изтощава ръката.

Ако схватката се проточеше, нямаше как да се браня успешно. Но пък тогава и двамата можеше да умрем под рухналия покрив или от задушаване, или от горещината. Нито един вариант на близкото

бъдеще не ми допадаше, но нямаше какво да направя — прекалено зает бях да се бия срещу превъзходящия ме противник.

Сянката запрати три монети по мен и изведнъж проумях какво трябва да направя.

Трите монети означаваха, че не мога да се изплъзна от всички, а бях принуден да ги отбия с одеялото. Значи той щеше да нападне тутакси, като разчиташе да е отклонил вниманието ми.

И значи това беше сгодният случай за мен... или само се надявах да е така.

Докато монетите се раздалечаваха една от друга и се превръщаха в огнени капки, замахнах с одеялото навън и нагоре, хванах ги в гънките и ги изтръсках встрани. Продължих движението на лявата ръка, обърнах се ребром към Сянката и протегнах меча напред.

Деган бе правил това пред очите ми, аз също бях опитал един-два пъти. Той го наричаше „да опразниш мястото си“, а аз — адска хитрина. Същината е в преместването на тялото, докато оръжието остава неподвижно. Така подмамваш противника сам да се наниже на острието ти. Направено от Деган, изглеждаше като произведение на изкуството, направено от мен — като детски драсканици с клечка в пясъка. Но вършеше работа.

Обикновено.

Зърнах лъскавото острие и чух свистенето му, когато Сянката прониза празното пространство. Още по-приятно беше, усещането, че моето оръжие се заби... само че не както трябва.

Погледнах по дължината на острието и се смръзнах. Бях протегнал меча на Железния срещу Сянката съвсем правилно, но бях забравил, че е извит. Рапирата щеше да прониже Сянката в лицето... но върхът на меча сочеше вдясно. Вместо да го прободете смъртоносно, се плъзна покрай лицето му и проби качулката. Дори да ми бе провървяло, може би само го одрасках по бузата, но изобщо не успях да го довърша тоя гаден Сив принц.

Завъртях меча, за да разрежа лицето му, но лявата му ръка се стрелна и сграбчи моята дясна. После я изви.

Мускули и кости се изопнаха и усукаха неестествено по цялата дължина на ръката ми. Болката ме дръпна напред, смъкна ме на колене, а ръката ми остана изпъната нагоре. Пръстите ми омекнаха и мечът на

Железния изтрака на пода. Сянката ме халоса с нещо твърдо — с дръжката или предпазителя на меча си — по тила.

Свлякох се на колене, после и на длани, защото той най-сетне пусна ръката ми.

Чувах бумтене, но не само заради удара. Вдигнах глава. Огънят бе погълнал задната стена. А над Сянката кълбящ се черен дим скриваше тавана. Дори таванът засега да не гореше, скоро щеше да пламне.

Но Сянката или не забелязваше, или нехаеше. Върхът на меча му спря пред лицето ми. Той вдигна лявата си ръка и пъкна пръст през дупката, която бях пробил в качулката му. Усмихна се. Мечът не помръдваше.

— За малко не успя — призна Сянката и се вторачи в мен. — Трябваше просто да приемеш предложението ми.

— И накрая пак щях да съм труп.

Той сви рамене.

— Разбира се. Ти се опита да ме пречукаш, а това не може да бъде простено. Но крайт ти поне щеше да е... *сравнително* бърз. А сега... — Сянката махна с ръка към бушуващия зад мен пожар. — Чувал съм, че димът убива преди огъня. Да се надяваме, че е така, за да не се мъчиш.

И вдигна меча за удара, с който щеше да ме направи безпомощен.

Поне вече нямаше причина да стори зло на Ана. И това беше някаква утеха.

— Майната ти — казах му и се напрегнах в очакване да ме парализира.

Ръката на Сянката вече се спускаше, когато нещо изскочи от мрака и се строши в тила му. Кафяви и бежови парченца се пръснаха около качулката. Той залитна. Мечът се заби в пода до ботушите ми.

Без да се замисля, посегнах към колана му и грабнах кесията. Сянката се изправи и издърпа меча си от дъската. Обърна се към входа и ме погледна чак след това — с което ми даде време да разхлабя вървите на кесията със зъби и да запратя всичко от нея към качулката му.

„Дано не са обвързани с него както въжето с мен — молах се на Ангелите. — Дано не са обвързани!“

И в бученето на огъня чух съскането, с което литнаха монетите, а после и влажното мляскане, с което разтопеният метал срещна лицето на Сянката.

Той запищя и се стовари на пода, впил ръце в качулката. Протегнах ръка и придърпах меча на Железния към себе си. Надигнах се от пода.

След като забих острието в качулката за втори път, гърченето на Сянката спря. Чак тогава се обърнах.

Деган стоеше на прага. В дясната си ръка държеше нащърбено гърне, което сигурно бе взел от скривалището на някой бездомник. Лявата стискаше украсената с бронз дръжка на меча.

Разсмях се гръмогласно и едва не седнах на пода. Деган пак ме беше спасил. След всичко, което бях направил.

Дори не бих посмял да се надявам...

Мен ли бе проследил, или Сянката? Някаква част от мен, където бях скътал гордостта от вещината си в занаята, искаше да е вярно второто обяснение, но се съмнявах да е така. Ако някой можеше да ми пази гърба, без да се усетя, това беше Деган. Нямах нищо против.

И покривът вече гореше, а паднала греда разделяше стаята на две. Имаше малка пролука в края ѝ, но пламъците по стената пълзяха натам и или щяха да я стеснят прекалено, или да я преградят напълно.

Понечих да заобиколя, но си спомних за дневника на Йоклаудия. Лежеше в моята част на стаята близо до горящата греда и вече тлееше, но още не бе пламнал.

Деган видя накъде гледам, завъртя глава и пусна гърнето на пода. След това се извърна.

— Чакай! — креснах му.

Деган пак се обърна към мен. Взирах се в него с насълзени от дима очи, а той изправи рамене и вдигна меча пред устните си. Същият жест както при Клетвата между нас, само че сега бе впил поглед право в очите ми. Не мигна, когато целуна острието, завъртя го в светлината на пожара и го стовари с все сила в пода пред себе си. Просто ме гледаше. А после се обърна и изчезна.

Край на всичко — на Клетвата, на приятелството ни, на живота му като деган. Знаех го без никакво съмнение, сякаш самият аз го бях решил. Той бе приключил с всички дългове. Случи се точно каквото

предсказа: Клетвата, с която се обвързахме, разруши всичко друго между нас, а и не само това.

Не се опитах да тръгна след него. Не бих го посрамил, не бих гонил нещо, което вече не съществува.

Аз бях „нос“ и знаех кога една следа е изстинала.

Разкашлях се от дима. Отидох до дневника и го изритах встрани от пламъците. Корицата беше почти овъглена, а един ъгъл — напълно почернял.

Това ми подсказа нещо.

Усмихнах се криво в своето малко кътче от ада и увих дневника в одеялото. Не биваше да изгори... поне засега.

Взех меча на Железния и го сложих върху тялото на Сянката. След няколко подходящи думи в подходящи уши Орденът на деганите щеше да намери разкривените останки от меча при овъгления труп. Нека си мислят, че Сив принц е убил техния побратим и е запазил меча му като трофей — Сянката се бе прославил достатъчно с наглостта си, за да повярват в това. Нямаше да облекча съвестта на Бронзовия, но може би щях да го отърва от жаждата за мъст на бившите му побратими.

Не беше подаръкът на раздяла, какъвто исках, но друго не можех да направя.

Проврях се към външната стена. Лазех на четири крака, почти ослепял от пушека. Усещах как късчета жарава падат на шията ми, опърлят косата ми и прогарят дупки в дрехите ми, но въздухът беше толкова горещ, че усещах тези места само малко по-топли.

Стигнах до стената по-скоро, отколкото очаквах, и пропълзях покрай нея до прозореца. Прехвърлих се през перваза и просто се пуснах.

Макар да паднах от два етажа, нямаше от какво да се оплача.

Облягах се бездейно на една стена срещу Имперския квартал и старателно си придавах безгрижен вид. Не беше лесно под втренчените погледи на цяла дузина Златни пояси.

Улицата, която ме делеше от тях, беше широка колкото три обикновени и явно я поддържаха безупречно. По западната ѝ страна, където стоях, се редяха имения с внушителни порти, преуспяващи дюкяни за взискателни купувачи, кръчми с благоприличен вид и бардаци с най-добра слава. А по източната страна се проточваше Стената — огромна ивица от червени и бели тухли, дълга над една миля от север на юг, където се извиваше величествено и опираше в морската защитна стена около Идрека. По-висока от околните сгради и по-дебела от повечето, Стената бележеше границата на Земния рай, ако можеше да се вярва на жреците, или свърталището за забавления на разглезените властници, ако човек беше по-настроен да се заслушва в мълвата. Каквато и да беше истината, там не допускаха такива като мен.

Но не това беше причината поясите да ме пронизват с погледи.

Аз ги пренебрегнах подчертано и зяпах небето. Тъмно петно зацапваше иначе безметежната синева. Десетте пътя гореше, и то от почти цяло денонощие, благодарение на двама ни със Сянката. Пожарът не се разпростря извън квартала — оказа се, че легионите могат да свършат и нещо полезно, но из целия град се стелеше пепел според капризите на вятъра, сякаш в навечерието на пролетта настъпваше мрачна зима.

Щукна ми, че пепелта може би ме следва, за да не забравям как съм стигнал дотук. Не че бих забравил дори небето да беше чисто.

Затръшването на малката врата, вградена в портата на крепостната стена, привлече погледа ми обратно към земята. Златните се бяха изпънали почтително пред позната фигура, появила се от Имперския квартал. Жена с бял пояс и панделки в плитката. Лирия.

Тя поговори с един от Златните и той ме посочи. Лирия ме огледа, намръщи се и погледна листчето, което бях помолил да ѝ предадат. „Да поговорим за твоята Клетва. Отвън“. Без подпис. Явно бе очаквала друг — плещест мъжага със страховит меч. Железния Деган.

Лапнах едно ахрами и закрачих по улицата.

Чух зад мен доближаващи ме стъпки. И тъкмо да се обърна, силни пръсти ме стиснаха за врата. Другата ръка хвана рамото ми и ме запрати в стената. Семето изхвърча от устата ми и се затъркаля по паважа. Откъм портата долетя смях и ехидни подвиквания.

Лирия изсъска в ухото ми:

— *Никой* не ме вика да изляза от Имперския квартал, особено червей като тебе!

— По-кратко, пояс — посъветвах я. — Правя услуга.

— На кого — на Железния Деган ли? Той ли те изпрати?

— Железния умря. Дойдох да направя услуга на тебе, тъпа бяла патко.

Пръстите на врата ми за миг се отпуснаха и аз се отскубнах. Тя не се опита да ме сграбчи отново.

— Как така умря? — възкликна изумено.

— Ами както се умира, по дяволите! Би трябвало да знаеш как, след като си убила толкова хора.

— Сигурен ли си?

— Видях с очите си как стоманата го изцели от житейските несгоди.

— Кой го уби?

Завъртях глава.

— Няма значение. Важното е, че дойдох да помогна *на тебе*.

— Ти!? На мен!? — Лирия пристъпи към мен и ме принуди да се долепя до стената. — Да не си забравил, че ти и приятелчето ти убихте двама от бойните ми побратими? Жив си само защото бях дала дума на Железния Деган. — Ухили се злобно. — Но щом е мъртъв, вече не съм му задължена, нали?

— Тъкмо в това бъркаш — казах. — Той е мъртъв, но дадената дума си важи.

Гърбът ѝ се вдърви, сякаш бе чула командата „Мирно!“.

— Какво?!

Така вече беше по-добре.

— Твоята Клетва не е уговорка само с Железния, а обещание към целия Орден на деганите. Ако приелият Клетвата ти деган умре, другите дегани могат да поискат да изпълниш дълга си.

— За идиотка ли ме смяташ? — сопна се Лирия. — Знам условията на уговорката. Изпълних дълга си, като те предадох в ръцете му!

— Аз пък си спомням друго от разговора ви пред онази винарна. Ръката ѝ посегна към меча. Май преливаше от желание да го използва.

— Според мен, червей, спомените ти са объркани.

Извих глава и се изплюх на улицата. Лирия се наежи още повече.

— Никога не бъркам — казах троснато. — Особено когато става дума за пояси и дадена дума.

Тя ме притисна към стената с тялото си. При други обстоятелства не бих възразил — имаше интересни извивки под тази нейна униформа. Само че в момента дори не можех да си поема дъх.

— Ти да не ме заплашваш бе, дребосък?

— Не те заплашвам, само ти обяснявам. Железния е мъртъв. И ако някой не подшушне на деганите, че си изпълнила Клетвата, ще те смятат за своя длъжница. Ще поискат да спазиш уговорката и си мисля, че няма да зачитат онова, което вече си направила. Ще си изплащаш дълга отначало.

Виждах в очите ѝ как проумява положението си — и веднага пролича и страхът ѝ. От Белите пояси се очаква да се посветят изцяло и единствено на императора. Немислимо е да дължат услуги на друг, особено на хора като деганите. Нямах представа каква е уговорката на Лирия с Железния, но пък се досещах какво ще я сполети, ако бъде разобличена — позор, изгнание, а защо не и публична екзекуция за измяна. Нерадостно бъдеще за всеки, който е обрекъл живота и душата си на императора.

Тя искаше да опази тайната.

Значи се нуждаеше от мен.

— И ти можеш да ме измъкнеш, така ли? — промърмори кисело.

— Аз съм единственият свидетел, забрави ли? Когато ме отведе при Железния, бяхме само тримата. Ако кажа на деганите, че си спазила уговорката си с Железния, ще се отървеш от тях.

— И как ще ги убедиш?

— Ти ме преби и ме завлече при Железния Деган. Пък и аз съм сродник. Да не мислиш, че ще очакват да лъжа в полза на Бял пояс, особено след като си ме спукала от бой?

— А не ти ли хрумва, че ако сам им пробуташ историята, може да се усъмнят?

Въздъгнах и затворих очи.

— Наистина не разбираш как се правят тези номера, нали?

Ама че са тъпи тези Бели пояси... Вдигнах глава и я погледнах в очите. Гневът още тлееше, но личеше, че вече внимава. Добре.

— Чуй ме. Няма аз да отида при тях. Ще чакаме *те* да дойдат *при тебе*. И тогава ще им кажеш, че между тебе и Железния всички сметки са уредени. Няма да ти повярват, но ти ще споменеш, че *аз* съм бил там. Деганите ще ме издирят и ще ме разпитат. Аз ще отговарям уклончиво и изобщо ще се държа нахално, но те така ще ме сплашат накрая, че ще призная неохотно — да, Железния казал, че си изпълнила задължението си. — Разперих ръце и се усмигнах. — Край на проблема.

— А ако не повярват, че си бил там?

— Знам къде попадна неговият меч накрая — успокоих я. — Ще повярват.

Лирия се вторачи в мен, после попита:

— Колко?

— Ще ми направиш една услуга. Както си се уговорила и с Железния Деган.

Тя пристъпи от крак на крак.

— Каква услуга?

— Удари ме.

— Какво?!

— Твърде дълго си приказвахме тихо и кротко. Твоите приятели пред портата сигурно вече подозират нещо. Удари ме и ще ти кажа каква услуга искам.

— С удоволствие.

Зърнах неясно движение и нещо разтнесе челюстта ми. Свлякох се.

— Ако не стига, за да ги убедим, мога да повтора — предложи Лирия малко прекалено развеселено.

— Няма нужда — изсумтях.

Надигнах се и я погледнах отдолу нагоре. Не се смееше, но искриците в очите я издаваха. Опипах си ченето, за да проверя дали още е цяло.

— Е? — подкани ме тя.

Надявах се, че свитите й юмруци са само част от представлението.

— Помниш ли книгата, която търсехте в Изтърбушеното? Онази, заради която ти и Деган... тоест Бронзовия Деган едва не се заклахте взаимно?

— Ами... да.

— Искам да кажеш на императора, че е изгоряла при пожара в Десетте пътя.

— Какво?!

— Не се тревожи, останките са при мен. Ще имаш доказателство.

— Книгата *наистина* ли изгоря в пожара?

— За тебе е изгоряла.

Зъбите й изскърцаха.

— Няма да лъжа за нещо, което ми бе заповядано да намеря, и то от императора!

— Ясно ти е, че те изнудвам, нали? — казах спокойно. — И че за да получиш каквото искаш, трябва да направиш каквото искам аз?

— Да, но няма да го направя.

— Защо, по дяволите?

Лирия пак се взря задълго в мен, обърна се и понечи да си тръгне.

— Не мога — подхвърли през рамо.

Хванах я за рамото и я завъртях към себе си.

— Не разбираш! — натъртих. — Нямах избор. Или аз, или деганите. Съвсем просто е.

— Не е! — сопна се тя. — Веднъж вече наруших клетвата, която дадох на императора. Няма да го направя отново.

— Клетвата! — възкликнах. — Майната й на твоята клетва! През последните дни видях погазени толкова клетви и обещания, че не ми се иска да си спомням. И все пак научих нещо за тях — не можеш да спазиш всички. Колкото и да се стараяш, не е възможно. Значи трябва да избираш не само кои да спазиш, но и *как* ще ги спазиш. Трябва да

видиш какво има зад думите, зад онова, което ти се иска да означават, за да прозреш истината. Лесно е да се вкопчиш в смисъла, който са имали думите, когато си ги изрекла. Но не в това е същината на една клетва. Такова обвързване се променя неизбежно, докато и ти се променяш, за да се приспособи към всичко, което светът стоварва върху тебе. Важно е не дали държиш на дадената дума, а на *намерението*, вложено в нея. — „Дори когато твоят Орден не е съгласен с тебе“, добавих наум. — Ако сега ми обърнеш гръб, не само няма да върнеш на императора книгата, която той иска, а ще си останеш длъжница на деганите. Ти — Бял пояс, вярна пазителка на императора, ще им бъдеш задължена. Вече си имала някаква уговорка с Железния, но знаеш ли какво могат да поискат от тебе *другите* дегани?

Лирия се извърна. Нямах намерение да спомена, че всъщност деганите служат на същото дело като нея, макар и да тълкуват дълга си малко по-свободно. Така не бих си помогнал да я склоня на своя страна.

— Чуй ме — продължих. — Можеш да теглиш чертата сега, след като вече си я престъпила веднъж, и да се преструваш на невинна, но и двамата ще знаем, че това е лъжа. Деганите ще дойдат да си поискат дължимото и ти ще затънеш още повече. А може и да направиш това, което искам, и да се освободиш от всякакви задължения. Кое ще е по-добре за службата ти на императора в крайна сметка?

Тя се загледа в стената на Имперския квартал, сякаш виждаше през тухлите и хоросана, и след малко попита:

— Защо искаш да излъжа за книгата?

— Защото само така ще възпра тебе и твоите приятели да разпердушините и града, и някои от моите приятели, докато я търсите. Ще са в безопасност само ако императорът смята, че книгата се е превърнала в пепел.

„И само така ще се опазя да не ме одере жив заради това, което знам“ — вметнах безмълвно.

Лирия въздъхна. Когато заговори, трудно чух думите ѝ, но долових примирението.

— Така да бъде. Какво да направя?

Бръкнах в торбата и ѝ показах овъгления дневник. Все още беше ясно, че е написан от Йоклаудия, но не и че нещо липсва. Лично го бях

дообгорил, след като се измъкнах от склада.

— Когато пожарът в Десетте пътя угасне, ще се върнеш в склада наскре Идтърбушеното, където другите двама Бели пояси... — Запънах се и краят на изречението натежа помежду ни. Лирия заплашително вдиша през зъби. — Където загинаха твоите побратими — поправих се. — Ще намериш там книгата при изгорял труп и меч. Не пипай меча, но вземи книгата. Погрижил съм се да изглежда, че огънят не е успял да я изпепели докрай.

Пъгнах дневника в торбата и извадих малка кутия, увита в плат.

— Вземи и това. Ще се отличиш пред големия си началник.

Лирия посегна да я вземе, но се подвоуми.

— Какво е това?

— Реликва. — „Подкуп“, добавих наум. — Ковчежето е пострадало малко, но вещта вътре е непокътната. — „Ще послужи, за да не си ми прекалено ядосана, че те използвам“. Пъгнах кутийката в ръката й. — Това е перото, с което Теодой е написал Втората апология. „Точно сега нямам никаква нужда от още врагове“.

— А ти как...

— Дълга история — прекъснах я. — По-добре не питай.

Лирия се вгледа още веднъж във вързопчето, после го пъгна грижливо под колана си.

— И повече няма да те видя, нали? Никога?

— Дори насън — обещах аз.

— За твое добро ще е — увери ме тя и ми протегна ръка.

Зягнах я с изненада и по навик отвърнах с ръкостискането на сродниците. Само че нямах сродник наскреца. Пръстите ни се докоснаха и Лирия се вкопчи в китката ми, за да ме задържи на място, докато забиваше коляно в корема ми.

Превих се, тупнах на колене и започнах да повръщам.

— Не бива да изглежда, че се разделяме с добро — обясни тя хладнокръвно. — Някой може да ни заподозре.

Гледах как ботушите й се отдалечават към портата.

Ако ми бе останал дъх, щях да се засмея, обаче можех единствено да се давя и да гледам пръснатите по камъните остатъци от обяда си.

А в следващия миг пред очите ми се появиха меки кафяви обувки. Краката нагоре бяха обути в избледнели червени чорапи.

— Явно все си намираш приятели, където и да отидеш.

Познавах този глас. Не би трябвало да го чувам. Вдигнах глава и погледнах Келс.

Сърцето ми подскочи, че го виждам жив, но не знаех дали от радост, или от страх. Изглеждаше здрав, бодър и дори мъничко напълнял. Освен това се усмихваше.

Това не можеше да е на добро.

След миг ножът от ръкава падна в дланта ми.

— А-а, не! — Келс размаха укорително пръст. — Поясите гледат, а те обикновено се ядосват на такива неща.

— Двама сродници да се трепят на улицата ли? — уточних и станах. — Защо да им пука?

— Пука им тъкмо защото сме сродници. — Келс ме огледа от главата до петите. — Износени дрехи, същите стари ботуши, току-що насинено лице... Поне знам, че не си ме предал за пари.

— Не съм те предал — възразих аз.

— Вярно — съгласи се той невъзмутимо. — Но ме заряза. Остави ме на съдбата, на милостта на Нико, приклучен в квартал, обкръжен от имперски войски. Думата „предателство“ не стига да опише такова пълно прецакване.

Опитах се да срещна погледа му, но не можах. Имах обяснение, разбира се, но не му го предложих. Каквото и да кажех, щеше да прозвучи като оправдание. Келс знаеше само, че не бях изпълнил заповедите му, не му бях занесъл дневника, за да го даде на Сянката. И заради мен беше главатар без банда, пропаднал сродник, бродещ по улиците — също като мен.

Келс не искаше оправдания и аз не понечих да се оправдая, за да не го обидя.

— Заклех се, че ще има разплата за това — каза той. — Дълга и мъчителна разплата. Ще те накарам да си платиш, не се съмнявай, но не както си го представяш. — Напрегнах се и той въздъхна. — Да вървим — подхвърли, докато ме подминаваше. — Ще те черпя едно питие.

Аз стоях втрещен. Келс спря и се обърна.

— Какво има? — Видимо се наслаждаваше на объркването ми. — Да не мислиш, че ще те пречукам? Ти си неприкосновен. И с пръст да те пипна, Саможивата ще ми вземе главата.

— Саможивата ли?

— Дрот, толкова зле ли те преби оная имперска кучка? *Самият ти* уреди сделката за измъкването ми от Десетте пътя, не помниш ли? Саможивата спазва обещанието си и отгърва мен и половината ми хора, преди имперските войски да нахълтат в квартала с цялата си мощ. Сега работя за нея.

Закрачи отново и аз го последвах, макар и да не исках.

— *Ти работиш за Саможивата?* — промърморих след малко.

— Каква ирония, нали?

— Може да се нарече и иначе. Не очаквах Саможивата да спазва която и да е част от сделката между нас след онова, което направих.

— Тоест след като я изработи ли? И аз не бих очаквал на твое място, но тя не е като нас. Макар че ти не изпълни обещанието си докрай, тя се промъкна при нас и си послужи с твоето име, за да привлече вниманието ми. И преди да се опомня, вече си стискахме ръцете, както подобава между сродници. Няма да те лъжа — не съм възхитен от условията ѝ, но поне съм жив също като мнозина от хората си. Не мога да ѝ се сърдя за това.

— Не можеш да се сърдиш *на нея*... — казах. — А на мен?

— Вече казах, че ти си неприкосновен.

Нататък вървахме смълчани. Навлязохме от Имперския квартал в по-приветливи части на града. Келс посочи малко кафене на тясна пресечка. Седнахме под навеса на алени ивици. Поръчах си каничка кафе, пастички със стафиди и свежо меко сирене. Келс поиска кана вино.

— Чу ли за територията на Нико? — попита той, след като поднесоха храната.

— Чух.

Разчупих една пастичка. По-скоро приличаше на бисквита — суха и ронлива, но маслената ѝ сладост подхождаше на стипчивите стафиди. Намазах малко сирене, което добави приятен вкус на ядки.

— Каква част успя да заграби Мардата? — попитах Келс.

— Около една трета или малко повече. Останалото още е ничие.

Изсумтах и задъвках. Щях да съм по-доволен Мардата да получи само три стъпки стомана между ребрата, но животът невинаги поднася подаръци. Той бе научил пръв за неизбежната война, сигурно не му е

било трудно да организира хората си така, че да отхапе голям залък, щом настъпи хаос... или дори преди това.

Мардата не беше глупак... но все пак трябваше да го затрия този мръсник някой ден.

Келс отпи глътка вино и се загледа към улицата. Накрая се прокашля.

— Чух за тебе и Деган. Напоследък много те бива да настройваш хората срещу себе си, ако нямаш нищо против аз да ти го кажа.

Не отговорих.

— Имаш ли някакви вести от него? — попита Келс.

Спомних си как Деган ми обърна гръб безмълвно в склада.

— Нямам.

— Ще се опиташ ли да го намериш?

— Не.

— А защо не?

— Да не мислиш, че каквото и да кажа, ще промени нещо? И той ще ми прости, ако седнем на сладкиши и питиета да си побъбрим?

Келс огледа масата и се намръщи.

— Няма да ти прости.

— Ти също. Впрочем защо си тук? Щом няма да ме очистиш и няма да ми простиш — защо? Няма да повярвам, че Саможивата ти е заръчала да ми донесеш вест... не и след последната ми среща с нея.

Келс се облегна удобно.

— Тук съм, за да ти кажа, че ти постъпи правилно. На мен ми би шута, прекара Сянката и прецака Саможивата. Не мисля, че аз бих го направил, дяволите да ме вземат, но ти успя. Инатеше се докрай, дори когато почти всеки друг щеше да се покрие. И постигна нещо.

— Може би — отвърнах. — Но не беше достатъчно, като си спомня всички хора, които съсипах по пътя си.

— Не съм казал, че е *достатъчно* — подчерта Келс. — Казах само, че това означава *нещо*. Ето каква цена плащаш, когато решиш да се бориш за някаква цел. Ако го проумееш по-скоро, ще е по-добре и за тебе, и за хората, които ще използваш. А ти ще ги използваш, повярвай ми. Нямах друг избор.

— Ами ти? — попитах го. — Бориш ли се за някаква цел?

— Питаш дали съм на страната на Саможивата срещу императора ли? — Той зарея поглед към улицата. Не се учудих

особено, че е научил и това. Та той беше Келс в края на краищата. — Де да знам. Бях готов да се подчинявам на Сянката, но щеше да е различно — просто мръсна сделчица със Сив принц. А това нещо е... — размаха ръка в двусмислен жест — по-голямо. Не знам. — Стрелна ме с поглед. — Защо питаш? Да нямаш планове за собствена банда?

Едва не се задавих с поредната пастичка.

— Аз ли?

— Дрот, ти извъртя страхотна игра съвсем сам. По улиците плъзнаха приказки.

— Аз ли? — повторих и преглътнах.

Не бях мислил за нищо, освен за оцеляването си, след като се отърва от дневника. Това трябваше да е последният ход в играта.

— Ако не си забелязал — казах на Келс, — сега също съм съвсем сам — без съюзници, без банда, без биячи. Как се очаква да направя нещо, по дяволите?

— А как се очакваше да жонглираш с двама Сиви принцове, още толкова главатари, война между сродниците и империята? — попита на свой ред Келс. — Може и да не си симпатичен на мнозина от сродниците заради всичко, което направи, но те уважават повече от всякога. Постигна нещо, което никой не смяташе за възможно. И това струва адски много, повярвай ми.

Опулих се. Хората наистина ли се заблуждаваха, че съм имал някакъв *план*, че съм искал всичко да завърши така? Сведох поглед към трохите в чинията си, поклатих глава и промърморих:

— Ангелите да са ми на помощ...

— Може ли да те попитам нещо? — каза Келс.

Погледнах го. Хилеше се.

— Питай.

— Как беше?

— Кое?

— Да разиграваш Сиви принцове, да надхитриш империята, да сновеш между мен и Нико, да постъпваш *както трябва* поне в собствените си очи? Как се *чувстваше*, докато вършеше всичко това?

Взрях се в очите му и открих копнеж, жадно нетърпение да научи какво е да го направиш — да успееш въпреки нищожния шанс, да избереш страна, да постъпиш добре или зле, но устремен към целта.

И за пръв път се зачудих колцина сред сродниците или сред всички останали изпитват същия копнеж.

— Чувствах се добре — отговорих. — И се чувствах зле. Болеше и плашеше до полуда. И още не мога да кажа дали си струваше.

Келс кимна рязко.

— Каза го честно. — Избута стола си назад и опря коляно в земята. И преди да шавна, хвана пръстите ми с двете си ръце.

— Щом е така, ти си моят Принц, ако желаеш да бъда твой човек.

Отскочих толкова припряно, че малко оставаше да катурна масата.

— Какво?! — изломотих.

Келс се разсмя.

— Извинявай. Не можах да се сдържа. — Подкани ме с жест да си седна на стола и също седна. — Но трябва да признаеш, че набързо ти втълпих истината.

— Каква истина? Че си гадняр с извратено чувство за хумор ли?

— Не. Че лицата вече те повиши.

Облещих се. Знам, че беше уместно да кажа нещо... или да побягна и да се спотая някъде... но можех само да зяпам ококорено бившия си главатар.

— Вярно е — настоя Келс. — Плъзна мълва как нов Сив принц се е издигнал от пепелищата на войната, как надвил Сянката, Саможивата и цял куп главатарии — включително и мен, и вече разпростира мрежа от свои хора из Идрека. — Отпи още от чашата си, видя нещо на дъното и лисна остатъка на улицата.

— Не знаеше ли, че някои вече носят твоите цветове?

— Цветове ли? Аз нямам никакви цветове!

— Улицата и може би двайсетината сродници, които са се окичили с тях, са на друго мнение. Между другото, надявам се, че харесваш сиво и зелено. — Келс пак си напълни чашата. — Дори шепнат, че Рис Синия плащ искал да се срещне с тебе. Препоръчвам ти да му поискаш тутакси двайсет процента от всичко, защото той те е потърсил пръв, а после да налагаш по-голям дял на следващите главатарии и тартори. Така Рис ще се смята за твой фаворит и ще ти е по-верен, пък и ще подтикнеш онези, които се помайват, да се

присламчат по-скоро към тебе. Сега трябва да градиш организацията си по-чевръсто.

— Но аз не съм...

Погледът му ме накара да млъкна.

— Да, такъв си! — изсъска Келс. — Ти *наистина* си Сив принц. Улицата го казва, сродниците го казват, а ако съдя по приказките на Саможивата за тебе, тя също е готова да го каже. Щом толкова хора вярват в това, все едно е дали ти си съгласен, защото те ще се държат с тебе като с Принц. Значи така ще се държат и другите Принцове.

Другите Принцове... Гадост. Стомахът ми се сви, а очите ми веднага започнаха да търсят остриета сред минувачите.

— Вече схващаш — похвали ме Келс. — На Саможивата май й е весело от цялата тая история, но не можеш да очакваш същото и от останалите.

— Значи трябва да набирам хора и да се покрия. Веднага.

— Хъм... Как не се сетих за това.

Не обърнах внимание на присмеха, а продължавах да оглеждам улицата. Онзи кръцльо не ме ли гледаше особено? Ами просякът ей там? Преценявах колко лесна мишена съм или само взимаха мярката на най-новия Сив принц?

Твърде подозрителен ли ставах?

Жена с дете мина покрай мен и се усетих, че ги следя с поглед, а ръката ми вече е хванала дръжката на ножа.

Да, това беше прекалено.

Седнах по-отпуснато и си разтърках лицето. Сив принц? Аз? И какво означаваше това, да му се не види? Какво трябваше да *правя*? Единствените ми примери от собствен опит бяха жена, която се намесваше в чужди сънища и искаше да убие императора, и използващ чародейства интригант, скрил лицето си зад маска от мрак. Някак си не можех да си представя, че ще се загръщам в черно наметало и ще си уреждам уклончиви разговори в пустеещи имения. Значи няха особена полза от наученото.

А и *какво* представляваше Сивият принц? Главатар на банда, прикрита в други банди. Сивият принц беше сродник, чиято власт се разпростира отвъд улицата, отвъд квартала, дори отвъд града. Помнех какво искаха Саможивата и Сянката и знаех, че мислеха с размах. И смело. И за далечното бъдеще.

Прозрях и че са скътали дълбоко желанието да бъдат равни на Исидор, на мъжа, подчинил всички сродници и превърнал се в Тъмен крал. Принцовете искаха да покажат, че са крале.

Аз обаче не исках да бъда крал. Исках просто да бъда сродник. Само че май не ми бяха оставили избор.

Погледнах Келс. Той ме наблюдаваше, по устните му играеше усмивчица, а очите му бяха студени като лед. Осъзнах, че няма нужда да се уча от Саможивата и Сянката, от другите Принцове, дори от Исидор. Години наред мой наставник беше един от най-способните сродници. И щеше да си остане мой наставник, ако имах късмет.

— Това, което предложи преди малко... — казах. — Още ли важи?

— Важи. Също и за дузина мои хора, които сега са под крилото на Саможивата. Твои сме, ако ни искаш.

— Засега не мога да ви предложа нищо.

— Ти ни спаси и най-малкото, което можем да направим, е да ти върнем услугата. А когато придобиеш по-голяма тежест на улицата, можем да обсъдим цената.

Поклатих глава и зареях поглед из града. Дрот, Сив принц на... На какво? На драскач, който се опита да ме очисти? На джански магьосник, продаващ услугите си? На шепя биячи, които си вързали ленти с моите цветове, без аз да подозирам? И сега на тринайсет сродници, внедрени при Сива принцеса. Що за скапано начало беше това?

Тръснах глава и се разсмях.

— Кое е толкова смешно? — обади се Келс.

— Моята банда.

— Че какво й е на бандата ти?

— Почти наполовина се състои от „дълги носове“. Кой, по дяволите, започва да събира банда с цял куп дълги носове, но без никакви пари?

Келс също прихна.

— Работа тъкмо като за тебе.

Кимнах.

— Май си прав.

Глътнах малко студено кафе и се замислих. Да, тези „носове“ щяха да ми свършат работа, когато се наложеше да усмирявам

Саможивата някой ден. В края на краищата имах да спасявам империя и да опазя сродниците живи. Проклет да съм, ако ѝ позволя да оплеска всичко.

Когато си тръгнахме, Келс настоя той да плати сметката. Така било редно, понеже съм бил неговият главатар.

БЛАГОДАРНОСТИ

Започнах тази книга на плот в закусвалня наред Джуно, щат Аляска, и я завърших в Сейнт Пол, щат Минесота. Трудих се над нея повече от десет години. През това време тя понесе четири премествания, няколко нови работни места, раждането на две деца, доброволни и принудителни паузи, протекъл покрив, който направо уби компютъра, на чийто диск се съхраняваше книгата, твърде сериозно увлечение по фехтовката с рапира и още знайни и незнайни пречки.

Когато се занимаваш толкова дълго с нещо, споделяш с мнозина за работата си. Приятели, близки, колеги, пияници в барове — рано или късно всеки чува за Книгата. Повечето те подкрепят, мнозина проявяват интерес, някои дори са въодушевени. Но не са те хората, чиито имена попадат в текста с благодарностите. Това място е запазено за големите играчи — хората, чието съзнателно или неволно влияние върху писателя се е оказало важно в някакъв смисъл. И макар че няма как да си спомниш всеки, можеш поне да направиш всичко по силите си.

Ето как правя всичко по силите си.

Първо благодаря на членовете на най-страхотната писателска група, към която някога съм искал да принадлежа — Wyrdsmiths (във всички нейни въплъщения): Линда Морхауз, Наоми Крицър, Бил Хенри, Кели Макълоу, Елинър Арнасън, Шон М. Мърфи, Хари Льоблан, Розалинд Нелсън и Ралф А. Н. Кранц. Без тях книгата щеше да е съвсем друга, но не и по-добра. Свалям шапка на читателите на черновите, които ми помогнаха да излъскам и изчистя подробностите, както и да наместя някои важни неща: Дейвид Хофман-Дашле, Стефани Зван, Трейси Бърг и Кели Макълоу.

Особено признателен съм на моята редакторка Ан Соуърдс и на моя агент Джек Бърн за това, че вярваха не само в книгата, а и в мен. Благодаря и на двама ви за упорития труд, с който сбъднахте тази мечта.

Добри думи дължа и на други, без да ги подреждам — на Лари Линденбаум, моя пръв запален почитател (и истински приятел); на Роджър Сигс, който пръв ми показва как са боравели с рапирата през XVI и XVII век; на Дейвид Бигс, който ми помогна да усъвършенствам тези умения; на Робърт (известен и като Дориан) и на Мюриъл Джаксън за това, че вярваха; на Барт Андерсън за консултациите в последната минута; на Дан и Кетрин Кречмар, които не се разсърдиха, че един от злодеите носи името на техния син.

Специално признание дължа и на всички в групите =dwarf и =pomad в отминалите времена. Вие бяхте първата ми публика в едно диво, смахнато и много творческо време. Too Tall, Madam, the Pope, Andre, Spyder, Carlos, M the U и всички останали — частица от вас винаги ще бъде в мен (колкото и усърден да съм в опитите да се справя и без нея).

Огромни благодарности на хората в моето семейство, които не забравяха да попитат как върви книгата дори когато не бях настроен да си призная; на моята майка Върна Хюлик, която винаги е била най-вярната ми поддръжничка; на моите братя Ник, Тед и Дейвид и на моята сестра Нанси. И на цялото семейство, в което влязох, когато казах: „Да“ — Алийн Фелдман-Морис-Пайн; Джери Фелдман и Ал Морис, които помня с добро; Стейси Фокс; Кен и Гейл Фелдман; Мармон Пайн.

Свалям шапка и на Ивън и Камерън, които заслужават да ги спомена, макар че много изкусно ми пречат да работя. Момчета, щом вратата на кабинета е заключена, значи татко пише!

Специална благодарност дължа на моя баща Николас Хюлик. Напоследък не е лесно да си намериш герой — на мен ми провървя да имам един от тях в дома си. Как ми се иска да беше тук, за да видиш книгата, татко.

И накрая безмерни благодарности на Джейми, която ме изслушваше, насърчаваше, подкрепяше и правеше още много неща. Ако не беше тя, нямаше да напиша нито това, нито нищо друго.

Издание:

Автор: Дъглас Хюлик

Заглавие: За честта на крадеца

Преводач: Владимир Зарков

Година на превод: 2013

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Излязла от печат: 16.12.2013

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-450-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9324>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.